

СИДНИ ШЕЛДЪН АКО УТРОТО НАСТЪПИ

Част 1 от „Трейси Уитни“

Превод от английски: Борис Дамянов, 1992

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Орлиънс

Четвъртък, 20 февруари, 11.00 часа вечерта

Разсъблече се бавно, замислено и останала гола, реши да си сложи яркочервен пенъоар, за да не личи толкова много кръвта. Дорис Уитни огледа спалнята за последен път, сякаш да се увери, че приятната стая, в която се беше чувствала толкова удобно през последните тридесет години, е все така чиста и спретната. Тя издърпа чекмеджето на нощната масичка и извади внимателно пистолета — черен, блестящ и ужасно студен. Постави го до телефонния апарат, после набра номера на дъщеря си във Филаделфия. Заслуша се в ехото на далечния звън. След малко чу меко „Ало?“.

— Трейси... толкова ми се искаше да чуя гласа ти, скъпа.

— Каква чудесна изненада, мамо!

— Надявам се, че не те събудих.

— Не, не. Четох и тъкмо се канех да си лягам. С Чарли щяхме да излизаме, но времето е отвратително. Вали силен сняг. А при вас как е?

Божичко, та ние разговаряме за времето, помисли си Дорис, когато имам толкова други неща да ѝ казвам. А не съм в състояние.

— Мамо? Чуваш ли ме?

Дорис Уитни впери поглед през прозореца.

— Вали — отвърна и си помисли. *Подходящо и мелодраматично. Също като в някои от филмите на Алфред Хичкок.*

— Какъв е този шум? — запита Трейси.

Буря. Потънала в дълбоки мисли, Дорис я усещаше. В Ню Орлиънс бушуваше буря. Продължителен дъжд, предрече метеорологът. *Температурата в Ню Орлиънс ще бъде шестдесет и шест градуса^[1]. Привечер дъждът ще прерасне в проливен и ще бъде придружен от гръмотевици. Не забравяйте чадърите си.* Тя нямаше нужда от чадър.

— Гръмотевица, Трейси — с усилие придаде бодра нотка на гласа си. — Кажи, какво става във Филаделфия?

— Чувствам се като принцеса от вълшебна приказка, мамо — отвърна Трейси. — Не допусках, че човек може да бъде толкова щастлив. Утре вечер ще се запозная с родителите на Чарлс. — Гласът ѝ стана по-плътен, сякаш произнасяше присъда. — Семейство Станхоуп от Честнът Хил — въздъхна тя. — Адски известно семейство. Умирам от вълнение.

— Не се вълнувай. Ще те обикнат, скъпа.

— Чарлс казва, че това нямало никакво значение. Той ме обича. А аз го обожавам. Изгарям от нетърпение да те запозная с него. Фантастичен е!

— Сигурна съм, че е такъв. — Никога нямаше да се запознае с Чарлс. Никога нямаше да подрусва внуче в скута си. *Не. Не бива да мисля за това.* — А той знае ли, че е истинско щастие да те притежава, рожбо?

— Непрекъснато му го втълпявам — засмя се Трейси. — Стига вече за мен. Кажи ми, какво става там? Ти как се чувстваш?

Здравословното ти състояние е прекрасно, Дорис, бяха думите на доктор Ръш. Ще доживееш стоте.

— Прекрасно.

— Още ли си нямаш приятел? — подкачи я Трейси. Откакто бащата на Трейси умря преди пет години, Дорис Уитни не беше и помисляла дори да излиза с друг мъж въпреки насърченията на дъщеря си.

— Нямам никакви приятели. — Тя промени темата на разговора. — Как е твоята работа? Все още ли ти доставя удоволствие?

— Обожавам я. Чарлс няма нищо против да продължа да работя и след нашата сватба.

— Чудесно, рожбо. Изглежда, че е много разбран човек.

— Такъв е. Сама ще се убедиш.

Изтреця гръмотевица. Време беше. Нямаше какво повече да каже, освен да се сбогува.

— Довиждане, скъпа. — Внимаваше да не се развълнува гласът ѝ.

— Ще се видим на сватбата, мамо. Ще ти се обадя по телефона веднага след като уточним датата с Чарлс.

— Добре. — В края на краищата трябва все пак да ѝ кажа нещо. — Обичам те, много те обичам, Трейси. — Дорис Уитни затвори

внимателно телефона.

После взе пистолета. Имаше само един начин да го направи. Без никакво бавене. Тя опря дулото до слепоочието си и натисна спусъка.

[\[1\]](#) По Фаренхайт. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Филадельфия

Петък, 21 февруари, 8 часа сутринта

Трейси прекрачи входа на жилищния си блок в сивата лапавица отвън, където върху лъскавите лимузини, карани надолу по Маркет Стрийт от униформени шофьори, както и върху многобройните, оградени с дървени огради къщи, стусени една до друга в бедните квартали на Северна Филадельфия, падаше суграшица, примесена с дъжда.

Дъждът беше измил лимузините и наквазил отпадъците, струпани на високи камари пред занемарената редица от къщи. Трейси отиваше на работа. Крачеше енергично на изток по Честнът Стрийт към банката и едва се въздържаше да не запее силно. Носеше яркожълт дъждобран, ботуши и жълта шапка, която едва-едва скриваше буйната ѝ бляскава коса. Беше около двадесет и пет годишна, с прекрасно и интелигентно лице, сочни чувствени устни, святкащи очи, които в отделни моменти променяха цвета си от мекия зелен нюанс на мъха до тъмната окраска на нефрита, и със стегната фигура. Цветът на кожата ѝ преливаше в гама от прозрачно бяло до плътно розово в зависимост от това дали беше ядосана, уморена или възбудена. Майка ѝ веднъж ѝ бе казала: „Честна дума, дете мое, понякога не мога да те позная. По теб избиват всички цветове на дъгата.“

Докато Трейси крачеше сега надолу по улицата, хората се извъръщаха, усмихнати, изпълнени с благонамерена завист от щастieto, което бликаше от нея. И тя на свой ред им се усмихваше.

Не е прилично човек да е толкова щастлив, мислеше си Трейси. Омъжвам се за човека, когото обичам, и ще родя детето му. Какво повече от това мога да желая?

Трейси наближи банката и погледна часовника си. Осем и двадесет. Вратите на „Филадельфия Тръст енд Фиделити Банк“ щяха да се разтворят за служителите след десет минути, но Кларънс Дезмънд, първият вицепрезидент на банката, ръководител на отдела за международни връзки, вече изключваше външната алармена

инсталация и отваряше вратата. Трейси винаги наблюдаваше с удоволствие този сутрешен ритуал. Тя стоеше сега под дъжда и чакаше, докато Дезмънд влезе в банката и заключи вратата след себе си.

Всички банки по света имат някакви свои си тайнствени процедури и в това отношение „Филаделфия Тръст енд Фиделити Банк“ не представляваше изключение. Обичайните процедури никога не се променяха, с изключение на сигнала за безопасност, който се променяше всяка седмица. За тази седмица той представляваше спуснатата наполовина щора, която сочеше на чакащите отвън служители, че в момента се прави проверка, за да се установи със сигурност, че в помещенията няма укриващи се неканени гости, възнамеряващи да вземат служителите за заложници. Кларънс Дезмънд проверяваше тоалетните, килерите, избените помещения и тези около сейфовете на банката. Убедеше ли се напълно, че е сам в банката, едва тогава щората се вдигаше в знак, че всичко е наред.

Пръв в банката пускаха винаги главния счетоводител. Той застава до алармената инсталация, докато влязат останалите служители, след което заключваше вратата след тях.

Точно в 8.30 Трейси Уитни влезе в богато украсения хол със своите колеги, свали шапката и ботушите и се заслуша със скрито любопитство в думите на останалите, които сипеха оплаквания от дъждовното време.

— Проклетият вятър отнесе чадъра ми — недоволстваше някой.
— Сега съм вир-вода.

— Надолу по Маркет Стрийт срещнах две плаващи гъски — шегуваше се главният касиер.

— Метеоролозите предсказват, че цялата седмица ще е такава. Ех, да бях сега във Флорида! — подхвърли друг.

Трейси се усмихна и се залови за работа. Тя отговаряше за отдела, прехвърлящ парични суми по кабелен път. До неотдавна прехвърлянията на парични суми от една банка на друга и от една държава на друга представляваше бавен и уморителен процес, изискващ попълването на многочислени формуляри и съобразяването с условията на националните и международните пощенски услуги. С настъпването на компютрите положението драматично се измени и сега огромни парични суми можеха да се прехвърлят мигновено от

едно място на друго. Служебните задължения на Трейси се свеждаха до това да изважда паричните преводи от предната нощ от компютъра и да ги превежда на други банки. Всички операции бяха кодирани, като кодовете редовно се променяха, за да се предотврати неупълномощен достъп до тях. Ежедневно през ръцете на Трейси преминаваха милиони електронни долари. Прекрасна работа, това беше кръвта, която подхранваше артериите на бизнеса в целия свят, и до появата на Чарлс Станхоуп III в живота на Трейси банковото дело представляваше най-вълнуващото нещо в този свят за нея. „Филаделфия Тръст енд Фиделити Банк“ притежаваше многобройни клонове в чужбина и по време на обедна почивка Трейси и нейните колеги обсъждаха дейността си през изтеклата сутрин. Тези разговори биваха винаги крайно интересни.

Главният счетоводител Дебора съобщи:

— Току-що приключихме заем от сто милиона долара за Турция...

Мей Трентън, секретарка на вицепрезидента на банката, каза доверително:

— На заседанието на Управителния съвет тази сутрин решиха да включат и Перу в новата система за прехвърляне на парични средства. Паричната сума надхвърля пет милиона долара...

Банковият фанатик Джон Крайтън добави:

— Разбирам, че се присъединяваме към комплексния план за спасението на Мексико с петдесет милиона. Тези мексиканци не заслужават и пукната пара...

— Колко интересно — каза замислено Трейси, — страните, които се нахвърлят най-много върху Америка за това, че насочвала прекалено много вниманието си към парите, са после сред първите, които молят за заеми.

Това беше и въпросът, по който тя и Чарлс започнаха да спорят за първи път.

Трейси се запозна с Чарлс Станхоуп III на един финансов симпозиум, на който Чарлс беше поканен за лектор. Ръководеше инвестиционна банка, основана от неговия прадядо, която имаше активни делови връзки с банката, в която работеше Трейси. След лекцията на Чарлс Трейси отиде при него, за да изрази несъгласието си от анализа му на способността на страни от Третия свят да изплащат

зашеметяващите суми, които бяха получили в заем от търговски банки из целия свят, както и от западните правителства. Чарлс първо се изненада, а после се заинтригува от разгорещените доводи на прекрасната млада жена пред него. Техният спор продължи по време на обяда в ресторанта на стария Букбайндър.

В началото Чарлс Станхоуп III не направи никакво впечатление на Трейси, макар тя да си даваше ясна сметка, че той се смяташе за най-голямата женска съблазън във Филаделфия. Тридесет и пет годишният Чарлс беше богат и преуспяващ член на една от най-старите фамилии. Висок около метър и осемдесет, с оредяваща, пясъчна на цвят коса, кафяви очи, сериозен и педантичен характер, той напомняше на Трейси скучен богаташ.

Сякаш прочел мислите ѝ, Чарлс се беше навел над масата и ѝ бе казал:

— Баща ми е убеден, че след моето раждане от болницата са му дали друго бебе.

— Защо?

— Защото съм човек с атавистични белези. Аз не мисля, че парите са всичко на този свят, но ви моля да не споменавате и думичка за това пред баща ми.

От него лъхаше такава очарователна непринуденост, че Трейси изпита някаква особена топлина към Чарлс. *Чудя се какво ли би било да се омъжиш за някого като него — за човек от върхушката.*

Целият живот на бащата на Трейси беше преминал в стремеж да създаде един бизнес, на който семейство Станхоуп би погледнало с пълно пренебрежение. Семейства Станхоуп и Уитни не можеха никога да се свържат, помисли си Трейси. Масло и вода. Семейство Станхоуп бяха маслото. А защо самата аз да се държа като ненормална? Разбърборила съм се за моето аз. Човекът ме покани на обяд и аз вече обмислям намерението си да се омъжа за него. По всяка вероятност ние двамата няма никога да се срещнем отново.

А Чарлс ѝ каза: „Надявам се, че сте свободна утре, за да обядваме заедно?...“

Филаделфия представляваше зашеметяващ рог на изобилието по отношение възможностите да се види или да се направи нещо. В

съботните вечери Трейси и Чарлс ходеха на балет или на концертите на Рикардо Мути. През седмицата изучаваха Ню Маркет и уникалните магазини по Съсайъти Хил. После ядяха печено сирене при Гено на маса, поставена на тротоара, и обядваха в „Кафе Роял“, един от първокласните ресторанти във Филадельфия. Пазаруваха на площад Хед Хауз и накрая ходеха във Филадельфийския музей на изкуствата или в Музея на Роден.

Трейси се спря веднъж пред скулптурата на „Мислителя“. Погледна към Чарлс и се усмихна.

— Това си ти!

Чарлс не се интересувахе от физически упражнения, но Трейси много ги обичаше, ето защо в неделните утрини бягаха за здраве по Уест Ривър Драйв или из мястото за разходки край река Скайлкил. Събота следобед Трейси ходеше на тренировки по „тай чи чуан“ и след час уморена, но възторжена, се срещаше с Чарлс в неговия апартамент. Той беше първокласен готвач и обичаше да приготвя за Трейси и за себе си сложни ястия като мароканска „бастила“, китайски галушки „гуо бу ли“ и „тахин дьо пуле о ситрон“.

Трейси не познаваше по-педантично точен човек от Чарлс. Веднъж тя закъсня петнадесет минути за една вечеря и неговото недоволство ѝ развали цялата вечер. След това си обеща най-тържествено да не закъснява никога на срещи с него.

Трейси не беше опитна в секса, но все ѝ се струваше, че Чарлс се люби така, както и живее: педантично и много прилично. Веднъж реши да се държи смело и необикновено в леглото и това така възмути Чарлс, че тя започна тайно да се подозира, че е сексуална маниачка.

Забременяването дойде съвсем неочаквано и когато се случи, Трейси беше обзета от някаква несигурност. Чарлс не беше повдигал въпрос за женитба, а и самата тя не желаше да го кара да смята, че е длъжен да се ожени за нея заради детето. Не беше сигурна дали иска да направи аборт, а и другата алтернатива ѝ причиняваше същата болка. Щеше ли да е в състояние да отгледа дете без помощта на неговия баща, а щеше ли това да е честно и спрямо детето?

Една вечер реши да съобщи новината на Чарлс след вечеря. Беше му приготвила „касуле“ в своя апартамент и в обзелата я нервност го прегоряха. Когато постави прегорялото месо с фасул пред него, тя забрави внимателно репетираните думи и избухна гневно:

— Съжалявам, Чарлс. Бременна съм.

Настъпи непоносимо дълга тишина и тъкмо когато Трейси се канеше да я наруши, Чарлс каза:

— Естествено ще се оженим.

Чувство на огромно облекчение обзе Трейси.

— Не ми се иска да смяташ, че аз... Знаеш, че не е задължително да се ожениш за мен.

Той вдигна ръка и я възпря.

— Искам да се ожения за теб, Трейси. Ти ще станеш чудесна съпруга. — После бавно добави: — Мама и татко ще останат, разбира се, малко изненадани. — След това се усмихна и я целуна.

— Защо ще останат изненадани? — запита тихо Трейси.

Чарлс въздъхна.

— Скъпа, опасявам се, че не разбираш как ще загазиш. Станхоупови винаги се женят, не забравяй, че поставям думата в кавички, за хора от „своята черга“.

— И вече са ти избрали съпруга? — досети се Трейси.

— Това не струва и пукната пара. Важното е кого аз съм избрал. Следващия петък ще вечеряме с мама и татко. Време е да се запознаеш с тях.

В девет без пет Трейси долови някаква промяна в степента на шума в банката. Служителите започнаха да разговарят по-припряно и да се движат по-чевръсто. Вратите на банката щяха да се разтворят след пет минути и всичко трябваше да е готово. Трейси виждаше през прозореца как клиентите им се редят вече отвън на опашка по тротоара и чакат под студения дъжд.

Трейси наблюдаваше как служителят от охраната на банката поставя нови вносни бележки и разписки в металните кошчета върху шестте маси, наредени по централната пътека на банката. На редовните клиенти се издаваха вносни бележки с намагнетизиран личен код на дъното, така че при всяко внасяне на суми компютърът автоматично ги вписваше в приходната графа на съответната сметка. Много често обаче клиентите идваха без вносните си бележки и се налагаше да попълват нови.

Служителят от охраната вдигна глава към часовника на стената и когато голямата стрелка се придвижи на 9.00, пристъпи към вратата и най-тържествено я отключи.

Банковият ден започна.

През следващите няколко часа Трейси беше толкова погълната от работата си над компютъра, че не можеше дори да си помисли за нещо друго. Всеки автоматизиран паричен превод трябваше да се проверява по два пъти, за да е сигурно, че кодът върху него е истинският. Когато една сметка се вписваше в разход, Трейси въвеждаше номера на сметката, размера на сумата и банката, на която трябваше да се прехвърли. Всяка банка притежаваше свой кодов номер, като номерата бяха отпечатани в секретен справочник, съдържащ кодовете на всички големи банки в света.

Сутринта отлетя бързо. Трейси възнамеряваше да отиде на фризьор през обедната почивка, затова си запази час при Лари Бела Боти. Той вземаше скъпо, но си струваше, защото ѝ се искаше родителите на Чарлс да я видят в истинския ѝ блясък. *Трябва да ги накарам да ме харесат. Не ме е грижа каква жена са му избрали, помисли си Трейси. Никоя не може да ощастливи Чарлс повече от мен.*

В 1.00 часа Трейси влезе с дъждобрана си, когато Кларънс Дезмънд я повика в кабинета си. Дезмънд въплъщаваше образа на тежката изпълнителна власт. Ако банката използваше телевизията за търговски цели, тогава той щеше да е неин незаменим говорител. Облечен скромно, излъчващ нещо солидно и малко старомодно, той приличаше на човек, на когото можеше да се вярва.

— Седнете, Трейси — покани я той. Дезмънд се гордееше с това, че знае малките имена на всички служители в банката. — Ужасно време, нали?

— Да.

— Така е. Независимо от това хората трябва да се занимават с банковите си дела. — Дезмънд започна с обичайния за него приятелски разговор. После се приведе над писалището. — Узнавам, че сте сгодена за Чарлс Станхоуп и ще се жените.

Трейси се изненада.

— Не сме дори и споменавали за това. Как?...

Дезмънд се усмихна.

— Всичко, което правят Станхоупови, представлява новост. Много се радвам за вас. Надявам се, че ще продължите да работите за нас. След медения месец, разбира се. Не бихме желали да ви изгубим. Вие сте една ОТ най-ценните ни служителки.

— С Чарлс обсъдихме въпроса и решихме, че ще се чувствам по-добре, ако продължа да работя.

Дезмънд доволно се усмихна. „Станхоуп и сие“ беше една от важните инвестиционни къщи във финансовия свят и щеше да е чудесна придобивка, ако разполага със солидната им сметка в своя бранш. Той се облегна в креслото.

— Когато се завърнете от медения месец, Трейси, тук ще ви очаква прекрасно ново място със значително повишение на заплатата.

— О, благодаря ви! Това е чудесно!

Трейси знаеше, че го е заслужила, и чувстваше тръпката от гордостта. Изгаряше от нетърпение да съобщи новината на Чарлс. Струваше й се, че боговете сякаш са се съюзили и правят всичко възможно, за да я побъркат от щастие.

Семейството на Чарлс Станхоуп Старши живееше във внушително старо имение на площад Ритънхауз. То представляваше градска забележителност, край която Трейси често минаваше. *А сега, помисли си тя, имението ще представлява част от моя живот.*

Трейси се вълнуваше. Красивата ѝ прическа издържа на влажното време. Тя промени четири пъти роклите си. Дали да се облече семпло? Или строго официално? Имаше рокля от Ив Сен Лоран, която си купи след дълго спестяване от Уейнмейкърс. *Ако я облека, ще си помислят, че съм екстравагантна. От друга страна, облека ли нещо друго от Пост Хорн, те ще сметнат, че синът им се жени за момиче, стоящо много по-ниско от него. По дяволите, те ще си помислят това във всеки случай,* реши Трейси. Най-сетне се спря на обикновена сива вълнена пола и бяла копринена блуза, а на врата си постави тънката златна верижка, подарък от майка ѝ за Коледа.

Иконом в ливрея отвори вратата на имението.

— Добър вечер, госпожице Уитни! — *Икономът знае името ми. Добър знак ли е това? Или лош?* — Позволете да взема палтото ви!

Върху скъпия персийски килим се стичаха капки вода от палтото ѝ.

Той я поведе по мраморен коридор, който ѝ се стори два пъти по-голям от този в банката. През ума на Трейси премина ужасяваща мисъл. *О, божичко! Облеклото ми е неподходящо! Трябваше да си сложа роклята от Ив Сен Лоран!* Щом пристъпи в библиотеката, почувства как по чорапогащника ѝ от глезена нагоре се пусна бримка, в следващия миг се изправи лице в лице с родителите на Чарлс.

Чарлс Станхоуп Старши създаваше впечатление на суров човек, отдавна прехвърлил шестдесетте. Имаше вид на преуспяващ мъж и подсказваше как ще изглежда собственият му син след тридесетина години. Очите му бяха кафяви като на Чарлс, брадичката решителна, косата бяла и Трейси моментално се влюби в него. Изглеждаше идеален дядо за тяхното дете.

От майката на Чарлс лъхаше достолепие. Възникската ѝ понаедряла фигура не ѝ пречеше да изглежда величествена. *Изглежда разумна и човек може да разчита на нея*, помисли си Трейси. *Ще стане великолепна баба.*

Госпожа Станхоуп протегна ръка.

— Приятно ни е, че приехте поканата ни, скъпа. Помолихме Чарлс да ни остави за малко насаме. Нали нямате нищо против?

— Защо ще има нещо против? — обади се бащата на Чарлс. — Седнете... Трейси, нали?

— Да, сър.

Двамата седнаха на един диван срещу нея. *Защо ме обзема чувството, че съм изправена пред инквизицията?* В ушите ѝ прозвучаха думите на собствената ѝ майка: *Слушай, рожбо, Господ никога няма да ти предложи нещо, с което да не можеш да се справиш. Разчитай преди всичко на себе си.*

Първото, което направи Трейси, бе да се усмихне измъчено, защото почувства как в същия миг бримката плъзна нагоре чак до коляното. Опита се да я прикрие с ръка.

— И така — прозвуча прямият глас на господин Станхоуп, — вие и Чарлс желаете да се ожените.

Думата „желаете“ смути Трейси. Спомни си добре как Чарлс ѝ бе казал направо, че ще се оженят.

— Да — отвърна Трейси.

— Отскоро се познавате с Чарлс, нали? — запита госпожа Станхоуп.

Трейси се опита да не се поддаде на обземащото я смущение. *Права бях. Ще бъде истинска инквизиция.*

— Все пак достатъчно дълго, госпожо Станхоуп, за да почувстваме, че се обичаме.

— Обич? — промълви господин Станхоуп.

— Ще бъда напълно откровена, госпожице Уитни — каза госпожа Станхоуп, — новината, която ни съобщи Чарлс, действа на баща му и на мен като същински шок. — Тя се усмихна снизходително. — Убедена съм, че Чарлс ви е уведомил за Шарлот. — Тя долови появилото се върху лицето на Трейси изражение. — Разбирам. Дватамата израснаха заедно. Винаги са били много близки, да, честно казано, всички очаквахме, че през настоящата година ще обявят годеча си.

Не беше необходимо да описва Шарлот. Трейси сама можеше да я опише. Живеела до тях. Богата, със същия произход като Чарлс. Учила в най-реномираните училища. Обичала конете, спечелила дори награди.

— Разкажете нещо за вашето семейство — предложи господин Станхоуп.

Божичко, също като на филмите, които прожектират след полунощ, помисли си обзета от силно безпокойство Трейси. *Аз съм Рита Хейуърд, която се среща за първи път с родителите на Кари Грант. Имам нужда от някакво питие. В тези стари филми икономът винаги се притичва на помощ с поднос напитки.*

— Къде сте родена, скъпа? — запита госпожа Станхоуп.

— В Луизиана. Баща ми беше механик. — Не се налагаше да казва всичко това, но не успя да се въздържа. Да вървят по дяволите тези хора. Тя се гордееше с баща си.

— Механик?

— Да. Създаде малко производствено предприятие в Ню Орлиънс и успя да го развие в доста голяма компания в неговата

област. Когато баща ми умря преди пет години, с компанията се зае мама.

— Какво... произвежда тази компания?

— Изпускателни тръби и други автомобилни части.

Господин и госпожа Станхоуп се спогледаха и промълвиха едновременно:

— Разбирам.

Тонът им накара Трейси да застане нащрек. *Докога ли ще изпитвам приятни чувства към тях*, помисли си Трейси. Тя се взря в двете, станали ѝ вече несимпатични лица и за свой ужас се разбърбори по възможно най-глупавия начин.

— Майка ми наистина ще ви хареса. Красива е, интелигентна и очарователна. Родена е на юг. Много е дребна, почти колкото вас, госпожо Станхоуп... — Думите на Трейси се проточиха и потънаха в потискащата тишина. После тя се изхили глуповато и смехът ѝ заглъхна под втрещения поглед на госпожа Станхоуп.

Тишината бе нарушена от безизразния глас на господин Станхоуп.

— Чарлс ни каза, че сте бременна.

Защо е трябвало да им казва и това! Явно те не одобряваха нищо. Сякаш синът им нямаше нищо общо с това, което се беше случило. Трейси се чувстваше опозорена. *Сега вече зная какво трябваше да облека*, помисли си тя, *червена дреха, символа на греха*.

— Просто не мога да разбера как в този ден... — започна госпожа Станхоуп, но не успя да довърши, защото точно в този момент в библиотеката влезе Чарлс. За първи път в живота си Трейси се зарадва така много при вида на друг човек.

— Е — запита Чарлс със сияещ поглед. — Как се чувствате?

Трейси стана и се хвърли в обятията му.

— Прекрасно, скъпи. — Тя го притисна до себе си, а в главата ѝ се въртеше мисълта: *Слава богу, че Чарлс не е като родителите си. И никога няма да стане като тях. Те са тесногръди и противни особи*.

Зад тях се чу дискретно покашляне и икономът застана с поднос напитки в ръце. *Всичко ще се уреди*, каза си Трейси. *Този филм ще бъде с щастлив край*.

Вечерята преминаваше чудесно, но Трейси не можеше да хапне нищо от прекалена възбуда. После разговаряха много обективно и учтиво за банковото дело, за политиката и за тревожното състояние, в което се намираше светът. Всъщност, никой не заяви гласно: „Вие хванахте сина ни в капан и ще му нахлузите брачния хомот!“ *Справедливо е, помисли си Трейси, да се тревожат за сина си. Един ден Чарлс ще наследи фирмата, затова е нужно да има подходяща съпруга.* И Трейси си даде обещание: *Чарлс наистина ще има такава съпруга!*

Чарлс я хвана за ръката, като мачкаше салфетката под масата, усмихна се и леко ѝ намигна. Сърцето на Трейси затуптя силно от радостно вълнение.

— С Трейси предпочитаме скромна сватба — каза Чарлс, — а след това...

— Дума да не става — прекъсна го госпожа Станхоуп. — Нашето семейство никога не е правило скромни сватби, Чарлс. Десетки са приятелите, които ще пожелаят да присъстват на сватбата ти. — Тя огледа Трейси и прецени състоянието на фигурата ѝ. — Може би трябва да се погрижим сватбените покани да бъдат незабавно изпратени. — После сякаш се замисли за нещо друго. — Стига, разбира се, вие да сте съгласни с това.

— Да. Да, разбира се. — *Сватба щеше да има. Защо тогава ме гложди съмнение?*

Госпожа Станхоуп продължи:

— Някои от гостите ще пристигнат от чужбина. Ще взема мерки да бъдат настанени тук, в къщата.

— Решихте ли къде ще прекарате медения си месец? — попита господин Станхоуп.

Чарлс се усмихна.

— Това е тайна, татко — и стисна ръката на Трейси.

— Колко ще трае меденият ви месец? — заинтересува се госпожа Станхоуп.

— Около четиридесет години — отвърна Чарлс.

Трейси изпита чувство на благоговение към него при тези му думи.

След вечеря се оттеглиха в библиотеката да пият бренди и Трейси огледа великолепната стая, цялата облицована в дъбово дърво и

с лавици с наредени по тях книги в кожени подвързии; спря се пред две картини на Карот, една малка от Копли и една от Ренолдс. За нея не би имало особено значение, ако Чарлс изобщо нямаше пари, но дълбоко в себе си признаваше, че този начин на живот щеше да е много приятен.

Наближаваше полунощ, когато Чарлс я закара в малкия и апартамент до парка Феъмаунт.

— Трейси, надявам се вечерта да не е била много мъчителна за теб. Мама и татко понякога се държат малко високомерно.

— Ни най-малко, те са много мили хора — излъга Трейси.

Тя се чувстваше крайно уморена от преживяното напрежение през тази вечер, но когато стигнаха до вратата на нейния апартамент, каза:

— Ще влезеш ли, Чарлс? — Изпитваше нужда да я притисне в обятията си. Искаше ѝ се да каже: „Обичам те, скъпа. В този свят никой не може да ни раздели!“

— Съжалявам, но тази вечер не мога. Утре ме чака тежка сутрин — отвърна той.

Трейси успя да прикрие разочарованието си.

— Да, скъпи, напълно те разбирам.

— Ще ти се обадя утре. — Той я целуна набързо и тя го видя как си тръгва надолу по коридора.

Апартаментът гореше, оглушителният звън на противопожарната алармена инсталация пронизваше рязко тишината. Замаяна от съня, Трейси се надигна рязко в леглото и се опита да подуши откъде идва пушекът в тъмната стая. Звънът продължаваше и тя постепенно осъзна, че това беше телефонът. Часовникът до леглото ѝ показваше 2.30 след полунощ. В началото ѝ мина паническата мисъл, че нещо се е случило с Чарлс. Тя грабна телефонната слушалка.

— Ало?

Далечен мъжки глас запитва:

— Трейси Уитни?

Обхвана я съмнение. Дали не е някакво гадно телефонно обаждане...

— Кой е на телефона?

— Лейтенант Милър от полицейското управление в Ню Орлиънс. Трейси Уитни ли е?

— Да. — Сърцето ѝ заудря лудо в гърдите.

— Страхувам се, че трябва да ви съобща лоша новина.

Ръката ѝ стисна здраво слушалката.

— Отнася се за майка ви.

— Да не би... да не би да ѝ се е случило нещо?

— Тя е мъртва, госпожице Уитни.

— Не!

Тя просто изкрещя. Какъв отвратителен телефонен разговор! Някой луд се опитва да ме сплаши. Нищо не се е случило с мама. Майка ѝ беше жива. *Обичам те много, много, Трейси!*

— Неприятно ми е, че ви го съобщавам по този начин — каза гласът.

Значи е истина. Какъв кошмар! Не можа да отрони и дума. Сякаш умът и езикът ѝ се парализираха.

Гласът на лейтенанта продължаваше да звучи в слушалката.

— Ало?... Госпожице Уитни? Ало?...

— Пристигам с първия самолет.

Тя седна в малката кухня на своя апартамент и потъна в мисли за майка си. Не бе възможно да е мъртва. Винаги е била толкова енергична, толкова жива. Отношенията им бяха толкова близки и нежни. Още от малка Трейси обичаше да споделя всичките свои затруднения с майка си, да се съветва за училище, за момчетата, а по-късно и за мъжете. След смъртта на баща ѝ редица хора искаха да купят компанията му и предприеха какви ли не ходове. Предложиха доста пари на Дорис Уитни, с които можеше да преживее сносно остатъка от живота си, но тя най-упорито отказваше да продава. „Баща ти създаде сам тази компания. Сърце не ми дава сега да захвърля целия му тежък труд.“ И бизнесът процъфтяваше в ръцете ѝ.

О, мамо, помисли си Трейси. *Толкова много те обичам. Сега вече никога няма да видиш внучета,* и се разплака.

Направи си чаша кафе и докато го чакаше да изстине, остана на тъмно. Искаше ѝ се да се обади на Чарлс и да му разкаже за случилото се, да го почувства на своя страна. Погледна часовника в кухнята. Показваше 3.30 след полунощ. Не искаше да го събужда; щеше да му телефонира от Ню Орлиънс. Дали това нямаше да се отрази на

сватбените им планове, но веднага изпита вина при тази мисъл. Как можеше да мисли за себе си в подобен момент? Лейтенант Милър ѝ беше казал: „Като пристигнете, вземете такси и елате веднага в полицейското управление.“ *Защо пък в полицейското управление? Защо? Какво се беше случило?*

Трейси чувстваше, че се задушаваше в претъпканото летище на Ню Орлиънс, където чакаше куфара си, заобиколена от блъскащи се и нетърпеливи пътници. Опита се да се доближи до багажната лента, но никой не я допускаше до нея. Възбудата ѝ непрестанно нарастваше от ужаса, който ѝ предстоеше да изпита след малко. Непрестанно си втълпяваше, че всичко ще се окаже някаква грешка, но в главата ѝ продължаваха да кънтят думите: *Страхувам се, че трябва да ви съобща лоша новина... Тя е мъртва, госпожице Уитни... Неприятно ми е, че ви го съобщавам по този начин.*

Когато най-сетне прибра куфара си, Трейси взе такси и повтори дадения ѝ от лейтенанта адрес:

— Саут брод стрийт 715, моля!

Шофьорът ѝ се ухили в огледалото за обратно гледане.

— Във Фузвил, а?

Трейси замълча. Не ѝ се говореше. В ума ѝ бушуваше същинска буря.

Таксито се носеше към Лейк Поршартрен козуей.

— За голямото представление ли идвате, госпожице? — опита се отново да я разприказва шофьорът.

Нямаше представа за какво ѝ говореше, но умът ѝ продължаваше трескаво да работи. *Не. Идвам за смъртен случай.* Тя долавяше монотонния глас на шофьора, но не схващаше думите му. Седеше скована на мястото си, без да забелязва прелитащите край нея познати места. Едва когато наближиха френския квартал, Трейси изведнъж осъзна надигания се невъобразим шум. Това беше врявата на обхваната от лудост тълпа, в която разпалени хора крещяха някаква безумна древна молитва.

— Ще ви закарам докъдето мога — предупреди я шофьорът.

Едва сега Трейси вдигна глава и видя всичко. Гледката беше неопишуема. Стотици хиляди хора с маски, преоблечени като дракони, гигантски алигатори или езически богове, заливаха улиците и

тротоарите пред тях и вдигаха страшна какофония. Същински безумен взрив от тела, музика и танци.

— По-добре слезте сега, преди да са преобърнали колата ми — каза шофьорът. — Проклети поклонници на Сирната неделя.

Разбира се. Та нали беше февруари, месецът, в който целият град празнуваше началото на Великите пости. Трейси слезе от таксито, застана на тротоара с куфар в ръка и в следващия миг ревящата и танцуваща тълпа просто я помете оттам. Беше нещо отвратително, някакво черно сборище на вещици, на милиони фурии, които празнуваха смъртта на майка ѝ. Издърпаха куфара от ръката ѝ и той изчезна. Някакъв дебеланко с дяволска маска на лицето я сграбчи и целуна. Животно, наподобяващо елен, я стисна за гърдите, а огромна панда я подхвана отзад и я вдигна във въздуха. Трейси се опита да се възпротиви, да избяга, но това се оказа невъзможно. Заобиколена от всички страни, заклещена като в капан, тя се превърна в частица от пеещото и танцуващо празненство. Понесе се с пеещата тълпа, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Невъзможно беше да се отърве от тях. Когато най-сетне успя да се отскубне и да избяга в една тиха уличка, беше почти обзета от истерия.

Дълго време стоя като вкаменена, подпряна на един електрически стълб, дишаше тежко и едва дойде на себе си. След това се упъти към полицейския участък.

Лейтенант Милър се оказа на средна възраст, измъчен на вид човек със загрубяло лице от дългото стоене на открито, който изпитваше истинско неудобство от ролята, която изпълняваше.

— Съжалявам, че не успях да ви посрещна на летището — обърна се той към Трейси, — но целият град сякаш се е побъркал. Прегледахме нещата на майка ви и вие се оказахте единствената, на която имахме възможност да се обадим.

— Моля ви, лейтенант, кажете ми... какво се е случило с майка ми?

— Самоубила се е.

— Та това е... това не е възможно. Защо да се самоубива? Всичко си имаше. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Оставила е бележка.

В моргата беше студено, безлично и ужасно. Поведоха Трейси по дълъг бял коридор до голямо, стерилно празно помещение, но тя внезапно осъзна, че не е празно. Изпълнено беше с мъртъвци. Сред тях се намираше и майка ѝ.

Облечен в бяло служител пристъпи към една от стените, хвана някаква дръжка и издърпа огромно чекмедже.

— Искате ли да погледнете?

Не! Не желая да видя лежащото вътре безжизнено тяло. Искаше ѝ се час по-скоро да излезе от това място. Искаше ѝ се да се върне няколко часа назад, когато звънеше противопожарната уредба. *Защо не се оказа истински пожар, а не телефонният звън, след който ѝ съобщиха за смъртта на майка ѝ?* Трейси пристъпи бавно напред, всяка крачка я караше да крещи от болка в себе си. После сведе поглед към безжизнените останки от онова тяло, което я беше родило и хранило, което се беше смяло с нея и я беше обичало. Приведе се и целуна майка си по бузата. Бузата беше студена и грапава.

— О, мамо! — простена Трейси. — Защо? Защо го направи?

— Налага се да я аутопсираме — говореше служителят. — Такъв е законът на щата за самоубийците.

Оставената от Дорис Уитни бележка не предлагаше никакъв отговор на случилото се.

„Скъпа Трейси,

Моля те да ми простиш. Провалих се и не мога да ти бъда в тежест. Това е най-доброто разрешение. Обичам те много.

Мама“

Бележката беше лишена от живот и смисъл, както и тялото, което лежеше сега в огромното чекмедже.

Същия следобед Трейси уреди подробностите около погребението, после взе такси и отиде в родния си дом.

От далечината се чуваше врявата на празнуващите Сирната неделя, която ѝ се струваше като някакво странно и потресаващо

пиршество.

Домът на Уитни представляваше къща от викторианския период и се намиреше в Гордън дистрикт, елегантен жилищен квартал, известен като „Ъптаун“. Подобно на повечето домове в Ню Орлиънс и тяхната къща беше построена от дърво и нямаше сутерен, понеже районът се намиреше под морското равнище.

Трейси израсна в тази къща, изпълнена с топли и приятни спомени. През последната година не си беше идвала у дома и когато таксито намали ход и спря пред къщата, тя се ужаси от поставения на моравата огромен надпис: ЗА ПРОДАН КОМПАНИЯ ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ НА НЮ ОРЛИЪНС. Но това не беше възможно! *Никога няма да продам тази къща*, казваше често майка ѝ. *Тук преживяхме толкова щастливи дни заедно.*

Обзета от странна и необикновена възбуда, Трейси премина край огромната магнолия и се отправи към входната врата. Имаше собствен ключ от къщата още като ученичка в седми клас и оттогава го носеше винаги със себе си като талисман, напомнящ ѝ за това райско кътче, което я очакваше винаги.

Тя отвори вратата и прекрачи вътре. В следващия миг спря поразена. В стаята нямаше нищо, дори мебели. Всички красиви стари предмети бяха изчезнали. Приличаше на запустял дом, напуснат от всички, които някога са го обитавали. Трейси влизаше от стая в стая и не вярваше на очите си. Сякаш беше врѣхлетяла неочаквана буря. Втурна се на горния етаж и застана на прага на спалнята, в която беше живяла през по-голямата част от живота си. От нея лѣхаше студенина и празнота. *О, божичко, какво ли се е случило?* Трейси чу звънеца на входната врата и заслиза като изпаднала в транс по стълбите да отвори.

На входа стоеше Ото Шмит. Старият майстор на компания „Уитни“ за производство на автомобилни части. Беше вече възрастен човек с набръчкано лице и слабо тяло, върху което се открояваше само изпъкналият му от изпитата бира корем. Около оплешивялото му теме растеше рядка и посивяла коса.

— Трейси — обѣрна се той към нея с подчертан немски акцент. — Току-що научих новината. Аз, аз не мога да ти кажа колко съжалявам.

Трейси стисна ръката му.

— О, Ото. Много се радвам, че те виждам. Влез. — Тя го въведе в опразнената всекидневна. — Съжалявам, но няма къде да те поканя да седнеш — извини се тя. — Имаш ли нещо против да седнем на пода?

— Не, не.

Седнаха един срещу друг на пода, а в очите и на двамата се четеше мъка. Ото Шмит работеше в компанията, откакто Трейси го помнеше. Когато майка ѝ наследи бизнеса, Шмит остана да го ръководи от нейно име.

— Ото, не разбирам какво става тук. Полицията твърди, че мама се е самоубила, но ти знаеш, че не е имала причини за това. — Изведнъж я осени една мисъл. — Да не е била болна? Да не е имала никакви затруднения...

— Не. Не е това. Не е. — Той извърна поглед, чувстваше се неловко, от думите му прозираше нещо недоизказано.

— Ти знаеш какво се е случило — каза бавно Трейси.

Ото се вгледа в нея с навлажнен поглед.

— Майка ти не ти е казала какво става напоследък тук. Не е искала да те тревожи.

Трейси смръщи вежди.

— За какво да ме тревожи? Продължавай... моля те.

Отрудените му ръце се свиваха и разпускаха.

— Чувала ли си някога за Джо Романо?

— Джо Романо ли? Защо?

Ото Шмит запремига с очи.

— Преди шест месеца Романо се свърза с майка ти и ѝ съобщи, че има желание да закупи компанията. Тя му отговори, че не е заинтересувана от продажба, тогава той ѝ предложи десет пъти повече от онова, което струваше компанията, и тя се видя принудена да се съгласи. Имаше намерение да вложи парите в облигации, за да може насетне двете да живеете от лихвите, без да се грижите за нищо. Искаше да те изненада. И аз се радвах за нея. Трейси, аз можех да се пенсионирам още преди три години, но сърце не ми даваше да оставя мисис Дорис. Но този Романо... — Ото почти изплю думите от устата си. — Този Романо ѝ даде малка част от сумата. Големите пари, бомбастичните пари трябваше да бъдат изплатени миналия месец.

— Продължавай, Ото. Какво се случи по-нататък? — попита нетърпеливо Трейси.

— Когато Романо пое компанията, той изгони старите работници и доведе на тяхно място свои хора. След това започна да разграбва компанията. Продаде всичките авоари, поръча много нови съоръжения и без да ги плаща, ги разпродаде. Забавянията в плащанията не тревожеха доставчиците, тъй като смятаха, че продължават да сключват своите сделки с майка ти. Когато накрая започнаха да притискат майка ти за парите си, тя отиде при Романо и пожела да разбере какво става. Той ѝ каза, че е решил да развали договора и да ѝ върне компанията. По това време обаче тя не само че не струваше и пукната пара, но имаше и задължения от половин милион долара, които майка ти не можеше да плати. Трейси, уверявам те, че на двамата с жена ми ни беше много тежко, като гледахме как майка ти се бори с всички сили, за да спаси компанията. Нямаше обаче никакъв изход. Принудиха я да банкрутира. Взеха ѝ всичко — бизнеса, къщата, та дори и колата.

— О, божичко!

— Има и друго нещо. Областният прокурор предупреди майка ти, че ще повдигне против нея обвинение за измама и че може да я осъдят на затвор. Струва ми се, че това стана в деня, когато тя умря.

Трейси беше залята от вълна на безсилен гняв.

— Необходимо е било само да им каже истината... да каже какво ѝ е направил този мъж.

Старият майстор поклати глава.

— Джо Романо работи за един човек на име Антъни Орсати. Орсати управлява целия Ню Орлиънс. По-късно успях да разбера, че Романо е постъпвал по този начин и с други компании. Дори майка ти да беше го изпратила пред съда, щяха да минат години, преди да се изясни всичко, а тя не разполагаше с пари, за да започне битка с тях.

— Защо не ми е казала нищо? — Това беше вик от болка, вик от болката на майка ѝ.

— Майка ти беше горда жена. А какво можеше да направиш ти? Никой не може нищо да направи.

Грешиш, помисли си разгневена Трейси.

— Искам да се срещна с този Джо Романо. Къде мога да го намеря?

Шмит беше категоричен в отговора си.

— Забрави за него. Ти нямаш представа колко е силен.

— Къде живее той, Ото?

— Има голяма къща близо до площад Джаксън, но нищо няма да ти помогне, ако отидеш там, Трейси, повярвай ми.

Трейси не отговори. Изпълваше я някакво непознато досега чувство: омразата. *Джо Романо ще плати за убийството на майка ми,* даде клетва Трейси пред себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя се нуждаеше от време. Време за размисъл и за набелязване на следващия си ход. Не беше в състояние да се връща в оплячкосаната къща, затова отседна в малък хотел на Мегъзин Стрийт, недалеч от френския квартал, където безумните шествия продължаваха. Нямаше багаж и обзетият от подозрение касиер зад гишето каза:

— Ще се наложи да платите предварително. Четиридесет долара на вечер.

Трейси телефонира от стаята си на Кларънс Дезмънд, за да му съобщи, че няма да идва на работа няколко дни.

Той успя да прикрие раздразнението си.

— Не се безпокойте — каза той на Трейси. — Ще намеря някой да ви замества, докато се върнете.

После Дезмънд изрази надеждата, че тя няма да забрави да напомни на Чарлс Станхоуп, че е проявил разбиране.

Следващият телефонен разговор беше с Чарлс.

— Чарлс, скъпи...

— Къде, по дяволите, се губиш, Трейси? Мама цяла сутрин се мъчи да се свърже с теб. Искаше днес да обядвате заедно. Двете имате да обсъждате маса въпроси.

— Съжалявам, скъпи. Аз съм в Ню Орлиънс.

— Къде? И какво правиш в Ню Орлиънс?

— Мама... умря — думите се спряха на гърлото ѝ.

— О! — Тонът в гласа му в миг се промени. — Извинявай, Трейси. Сигурно е станало съвсем неочаквано. Беше доста млада, нали?

Много млада — помисли си силно натъжена Трейси. После отвърна:

— Да. Да, много млада.

— Какво се е случило? Ти как си?

Трейси не можа да се реши да каже на Чарлс, че беше самоубийство. Отчаяно ѝ се искаше да му изплаче цялата ужасна история за онова, което бяха сторили на майка ѝ, но се спря. *Това си е*

мой проблем, помисли Трейси. Не мога да стоварвам тази тежест върху плещите на Чарлс.

— Не се безпокой. Добре съм, скъпи.

— Искаш ли да дойда при теб, Трейси?

— Не. Благодаря ти. Ще се справя и сама. Погребението на мама е утре. В понеделник се връщам във Филадельфия.

Тя положи слушалката, легна върху хотелското легло, а мислите ѝ се завъртяха хаотично в главата. Загледа се в зацапания таван. Едно... две... три... Романо... четири... пет... Джо Романо... шест... седем... той непременно щеше да си плати. Тя нямаше план. Знаеше само, че няма да позволи на Джо Романо да се измъкне след онова, което беше направил, че ще намери някакъв начин да отмъсти за майка си.

Късно следобед Трейси излезе от хотела, тръгна по Канал стрийт и стигна до една заложна къща. Някакъв мъж с вид на мъртвец и със старомодна зелена козирка против слънце на главата седеше в нещо като клетка зад щанда.

— Мога ли да ви услужа с нещо?

— Аз... искам да купя пистолет.

— Какъв пистолет?

— Ами... револвер.

— Тридесет и два милиметров или четиридесет и пет...

Трейси никога не се беше дори и докосвала до пистолет.

— Имам чудесен тридесет и два калибров „Смит и Уесън“ само за двеста и двадесет долара или тридесет и два калибров „Чартър армз“ за сто петдесет и девет...

Тя не носеше толкова пари със себе си.

— Нямате ли нещо по-евтино?

Той сви рамене.

— По-евтино означава да имате прашка с дървен чатал, госпожице. Слушайте какво ще ви кажа. Ще ви дам тридесет и два калибровия за сто и петдесет, като прибавя към цената и кутия патрони.

— Съгласна съм.

Трейси наблюдаваше как той пристъпи към някаква маса зад него, върху която имаше цял оръжеен арсенал, избра един пистолет и го донесе на щанда.

— Умеете ли да си служите с него?

— Ами... дърпам спусъка.

Той се усмихна.

— Искате ли да ви покажа как се зарежда?

Тъкмо се канеше да откаже, понеже нямала намерение да си служи с него, а само да сплаши някого си, когато осъзна колко глупаво е всичко това, затова отвърна.

— Да, моля ви.

Трейси видя как пхна патроните в пълнителя.

— Благодаря ви. — Отвори чантичката си и отброи исканата сума.

— Необходимо ми е вашето име и адреса, за полицейска справка.

Не й беше минавало и това през ума. Заплашването на Джо Романо с пистолет представляваше криминално дело. *Но нали той е криминален тип, а не аз?*

Зелената козирка против слънце придаваше бледожълтеникав оттенък на очите на наблюдаващия я човек.

— Име?

— Смит. Джоан Смит.

Той си отбеляза нещо върху една карта.

— Адрес?

— Даумън роуд. Тридесет — двадесет Даумън роуд.

Без да вдига поглед, той каза:

— Даумън роуд тридесет — двадесет не съществува. Този адрес би се намирал точно по средата на реката. Нека го направим петдесет — двадесет.

Той постави разписката пред нея.

Тя се подписа с името ДЖОАН СМИТ.

— Това ли е всичко?

— Да.

Той пхна внимателно револвера през клетката. Трейси го погледна, после го взе, постави го в чантата си и излезе с бързи крачки от магазина.

— Хей, лейди — извика след нея продавачът. — Не забравяйте, че пистолетът е зареден!

Площад Джаксън се намира в сърцето на френския квартал, над който като благословия се извисява катедралата Сейнт Луис. Прекрасни стари домове и имения около площада стоят скрити от оживения транспорт с високи живи плетища и стройни магнолии. Джо Романо живееше в една от тези къщи.

Трейси изчака да се стъмни и тръгна. Шествието се беше придвижило към Чартърс стрийт и Трейси чуваше далечното ехо от бъркотията, която я беше помела малко преди това.

Тя се спря в тъмното и заоглежда къщата, пистолетът натежаваше в чантата ѝ. Нейният план беше много прост. Щеше да поговори с Джо Романо и да го помоли да измие срама от челото на майка ѝ. Откажеше ли, щеше да го заплаши с пистолета и да го принуди да направи писмено признание. После щеше да предаде признанието на лейтенант Милър, който пък щеше да арестува Романо, и по този начин доброто име на майка ѝ щеше да бъде спасено. Ужасно ѝ се искаше Чарлс да е с нея, но най-добре беше да го направи сама. Чарлс трябваше да стои настрана. Щеше да му разкаже подробно всичко, когато изпълнеше плана си и Романо попаднеше зад решетките, където му беше мястото. Приблужи някакъв пешеходец. Трейси го изчака да отмине и улицата да опустее.

Тя отиде до къщата и натисна звънеца. Никакъв отговор. *Може би е на някой от онези балове, давани по време на Сирната неделя. Но аз мога и да почакам, помисли си Трейси. Ще чакам, докато се върне у дома.*

Неочаквано лампата на терасата светна, входната врата се отвори и на прага се появи мъж. Видът му изненада Трейси. Беше си представляла някакъв злокобен на вид криминален престъпник, на когото злото е изписано върху лицето. Вместо това тя се изправи лице в лице с привлекателен и красив мъж, който много лесно и погрешка можеше да бъде взет за университетски професор. Гласът му прозвуча тихо и дружелюбно.

— Здравейте. С какво мога да ви услужа?

— Вие ли сте Джоузеф Романо? — гласът ѝ трепереше.

— Да. Какво мога да направя за вас?

Имаше непринудени и приятни обноски. *Не е за учудване, че и майка ми се е подвела от този човек, помисли си Трейси.*

— Бих... бих желала да поговоря с вас, мистър Романо.

Той огледа за миг фигурата ѝ.

— С удоволствие. Влезте, моля.

Трейси влезе във всекидневната, изпълнена с красиви, полирани стари мебели. Джоузеф Романо си живееше добре. *С парите на мама*, помисли си с горчивина Трейси.

— Току-що се канех да си направя коктейл. Какво желаете да пиете?

— Нищо.

Той я изгледа с любопитство.

— Защо желаете да ме видите, госпожице?...

— Трейси Уитни. Аз съм дъщерята на Дорис Уитни.

Той я изгледа озадачено за миг, после върху лицето му се изписа бързо израз, сякаш си спомни за нещо.

— О, да. Чух за вашата майка. Твърде неприятен случай.

Твърде неприятен случай! Причини смъртта на майка ми, а сега единствената му забележка беше: твърде неприятен случай!

— Мистър Романо, областният прокурор е убеден, че майка ми е измамница. Знаете, че това не е вярно. Искам да ми помогнете да заличим това петно от името ѝ.

Той сви рамене.

— Никога не обсъждам служебни въпроси по време на Сирната неделя. Това е против религиозните ми убеждения. — Романо отиде при бара и започна да смесва напитките. — Мисля, че ще се почувствате по-добре, след като изпиете едно питие.

Не ѝ предоставяше никаква възможност. Трейси отвори чантата и измъкна пистолета. Насочи го внимателно към него.

— Ще ви кажа от какво ще се почувствам по-добре, мистър Романо. Искам да признаете какво точно сте причинили на майка ми.

Джоузеф Романо се обърна и видя пистолета.

— По-добре махнете това. Може да гръмне.

— И наистина ще гръмне, ако не направите точно това, което ви кажа. Сега ще опишете как сте унищожили компанията, довели сте я до банкрут и сте подтикнали майка ми към самоубийство.

Сега той застана нащрек и започна да я наблюдава много внимателно с тъмните си очи.

— Разбирам. И какво ще стане, ако откажа?

Трейси чувстваше как пистолетът трепери в ръката ѝ.

— Не приличате на убиец, госпожице Уитни. — Той тръгна към нея с чаша в ръка. Гласът му беше тих и искрен. — Аз нямам нищо общо със смъртта на майка ви, повярвайте, аз... — той блисна питието в лицето ѝ.

Трейси почувства режеща болка в очите от алкохола и в следващия миг пистолетът беше избит от ръката ѝ.

— Вашата майка вдъхваше известни надежди — каза Джо Романо. — Но тя не ми каза, че имала такава брутална дъщеря.

Той я хвана, стисна я за ръцете и Трейси застана заслепена и ужасена. Опита се да се отскубне, но той я притисна до стената и прилепи тяло до нея.

— Та ти си била много смела, малката. Това ми харесва. И ме привлича. — Гласът му звучеше хрипливо. Трейси чувстваше как тялото му се притиска силно към нейното, опита се да се изплъзне, но той я държеше здраво в обятията си.

— Дойде тук за едно малко развлечение, нали? Е, добре Джо ще ти го достави.

Тя се опита да извика, но викът ѝ прозвуча като шепот:

— Пуснете ме да си ида!

Той разкъса блузата ѝ.

— Ей! Я виж какви цицки! — процеди през зъби той и започна да я пощипва за зърната. — Съпротивлявай се малката — прошепна той. — Обичам това.

— Пуснете ме да си ида!

Той се притискаше все по-силно и по-силно и ѝ причини болка. Трейси почувства как я сваля на пода.

— Обзалагам се, че никога не те е любил истински мъж — каза той. Джо легна върху нея, притисна я тежко с тяло и ръцете му зашариха по бедрата ѝ. Трейси го блъсна слепешката и пръстите ѝ напипаха пистолета. Тя го грабна и неочаквано проехтя силен изстрел.

— О, Боже! — простена Романо.

Ръцете му внезапно се отпуснаха. Трейси видя ужасена през някаква кървава мъглявина как той се претърколи от нея, падна върху пода и се хвана за едната страна.

— Застреля ме, кучко такава. Застреля ме...

Трейси стоеше като закована, неспособна да направи дори едно движение. После почувства, че ще повърне. Режещата болка в очите ѝ

продължаваше да пари. Изправи се с мъка на крака, обърна се и се отпрати с олюляващи се стъпки към някаква врата в дъното на стаята. Отвори я. Оказа се баня. Едва успя да се добере до мивката, напълни я със студена вода и започна да плакне очите си, докато болката попремина и погледът ѝ се изясни. Огледа се в огледалото. Очите ѝ бяха кървясали, в тях прозираше нещо обезумяло. *Господи, току-що убих човек.* Върна се с бързи крачки във всекидневната.

Джо Романо лежеше на пода, а кръвта му се стичаше върху белия килим. Трейси се приведе с побледняло лице към него.

— Съжалявам — промълви тя. — Нямах намерение...

— Линейка... — дишаше на пресекулки.

Трейси пристъпи бързо към поставения върху бюрото телефон и набра номера. Когато се опита да заговори, думите едва прозвучаха от гърлото ѝ.

— Изпратете веднага линейка. Адресът е площад Джаксън 421. Убит е човек!

Тя постави обратно слушалката и погледна надолу към Джо Романо. *О, божичко, помоли се тя, не го оставяй да умира: Знаеш, че не исках да го убивам.* Тя коленичи на пода, за да види дали още е жив. Очите му бяха затворени, но продължаваше да диша.

— Линейката пристига — обеща му Трейси.

После побягна.

Постара се да не тича, понеже се страхуваше да не привлече вниманието на околните. Попридърпа жакета си, за да прикрие разкъсаната си блуза. На четвъртата пресечка след къщата Трейси се опита да вземе такси. Преминаха няколко таксита, пълни с щастливи и засмени пътници. Трейси чу от далечината звуците на сирена и миг след това край нея прелетя линейка по посока на дома на Джо Романо. *Трябва да се махам оттук.* До тротоара, малко пред нея, спря такси, от което слязоха пътници. Трейси се затича към него, уплашена, че ще го изпусне.

— Свободен ли сте?

— Зависи. Къде отивате?

— На летището — едва си поемаше дъх.

— Качвайте се.

По пътя до летището Трейси се замисли за линейката. Ами ако бяха закъснели и Джо Романо вече е мъртъв? Тогава щеше да е убийца.

Беше оставила пистолета в къщата с отпечатъците от собствените си пръсти върху него. Можеше да каже на полицията, че Романо се е опитал да я изнасили и че пистолетът е гръмнал случайно, но те въобще нямаше да ѝ повярват. Нали самата тя купи пистолета, който лежеше сега на пода до Джо Романо. Колко ли време измина? Половин час? Час? Трябваше да се измъкне колкото може по-бързо от Ню Орлиънс.

— Харесва ли ви карнавалът? — запита шофьорът.

Трейси преглътна.

— Аз... а, да, да.

Тя извади ръчното си огледалце и пооправи малко външния си вид. Глупаво постъпи, като се опита да изтръгне признание от Джо Романо. Всичко се обърка. *Как да кажа сега на Чарлс какво се случи?* Знаеше колко ще се шокира, но след като му обяснесе, той положително щеше да разбере. Чарлс щеше да знае как да постъпи.

Когато таксито спря на международното летище в Ню Орлиънс, Трейси се запита: *Нима днес сутринта пристигнах на това място? Нима всичко това стана за един ден?* — Самоубийството на мама... ужасът от карнавала... пресипналият глас на мъжа: „Застреля ме... кучко такава...“

На влизане в аерогарата на Трейси ѝ се стори, че всички я гледат с укор. *Ето какво прави гузната съвест*, помисли си тя. Много ѝ се искаше да научи по някакъв начин за състоянието на Джо Романо, но нямаше представа в коя болница е настанен и на кого да се обади. Щеше да се оправи. *Двамата с Чарлс ще се върнем за погребението и Джо Романо ще бъде здрав.* Опита се да забрави образа на човека, легнал върху белия килим, чиято кръв го багреше в червено. Трябваше да се върне бързо у дома при Чарлс.

Трейси приближи гишето на аεροкомпания „Делта“.

— Дайте ми, моля, един билет за следващия полет до Филаделфия. Туристическа класа.

Служителят направи справка на компютъра.

— Полет 304. Имате късмет. Останало ми е само едно място.

— Кога излита самолетът?

— След двадесет минути. Веднага се качвате.

Когато посегна към чантата си, Трейси по-скоро почувства, отколкото видя двамата униформени полицаи, които застанаха от двете ѝ страни.

Единият от тях запита:

— Трейси Уитни?

Сърцето ѝ за миг замря. *Глураво ще е да отричам.*

— Да...

— Арестувана сте.

Трейси почувства как стоманените белезници щракнаха около китките ѝ.

Всичко се развиваше като на филм със забавени снимки и с непознати актьори. Трейси виждаше как я водят през аерогарата, завързана за един от полицаите, как минувачите се извърщат с любопитни погледи. Натикаха я отзад в една дежурна черно-бяла полицейска кола със стоманена мрежа, отделяща предната седалка от задната. Полицейската кола потегли бързо от тротоара с мигащи червени светлини и виеща сирена. Тя се сви на задната седалка, искаше ѝ се да се скрие от очите на света. Тя беше убийца. Джо Романо беше мъртъв. Но всичко стана случайно. Щеше да обясни какво стана.

Трябва да ѝ повярват. *Трябва.*

Полицейският участък, в който откараха Трейси, се намиреше в алжирския квартал, на западния бряг на Ню Орлиънс — мрачна, навяваща лоши предчувствия сграда, от която лъхаше пълна безнадеждност. Приемната беше претъпкана от противни на вид хора — проститутки, сводници, апаша и техните жертви. Заведоха Трейси до бюрото на дежурния сержант.

Единият от полицаите, които я заловиха, докладва.

— Това е Уитни, сержант. Заловихме я на аерогарата, откъдето се опитваше да избяга.

— Аз не...

— Свалете белезниците.

Махнаха белезниците. Трейси едва сега успя да проговори:

— Стана случайно. Нямах намерение да го убивам. Опитва се да ме изнасили... — Трудно успяваше да прикрие истеричните нотки в

гласа си.

Сержантът рязко я запитва:

— Ти ли си Трейси Уитни?

— Да. Аз...

— Затворете я!

— Не! Почакайте — помоли се тя. — Трябва да се обадя на някого. Аз... Аз имам право на един телефонен разговор.

— Знаеш реда, а? — измърмори сержантът. — Колко пъти си била вече в дранголника, сладка?

— Нито веднъж. Това е...

— Имаш право на един разговор. Три минути. Кой телефонен номер искаш да набера?

Беше толкова разстроена, че не си спомняше телефонния номер на Чарлс. Не можеше да си спомни дори кода на Филадельфия. *Не беше ли две-пет-едно?* Не, не беше така. Цялата трепереше.

— Хайде. Няма да те чакам цяла нощ.

Две-едно-пет. Така е.

— Две-едно-пет-пет-пет-девет-три-нула-едно.

Сержантът на бюрото избра номера и подаде телефонната слушалка на Трейси. Чуваше се как телефонът звъни. Звънът продължаваше. От другата страна обаче не се обаждаше никой. *Чарлс трябва да си е вкъщи.*

Сержантът се обади:

— Време е — и понечи да ѝ вземе слушалката.

— Моля ви, почакайте! — извика тя.

Изведнъж обаче си спомни, че Чарлс изключва нощем телефона си, за да не го безпокоят. Тя се вслушваше в продължителния звън и разбра, че няма да може да се свърже с него.

— Свърши ли? — запитва я сержантът.

— Свърших — отвърна тя с глух глас.

Полицай по риза с къси ръкави отведе Трейси в едно помещение, където я записаха и взеха отпечатъци от пръстите ѝ, после я поведе по някакъв коридор и накрая я заключи сама в килия.

— Утре сутринта ще те разпитат — уведоми я полицаят. После си тръгна и я остави сама.

Всъщност, това не е истина, помисли си Трейси. Всичко е просто един сън. О, божичко, моля те, нека това да не е истина!

Вонящото легло в килията обаче беше истинско, истинска беше и тоалетната чиния без седалка в ъгъла, истински бяха и железните решетки.

Нощта се изнизваше безкрайно дълго. *Ако бях успяла да се свържа с Чарлс. Нуждаеше се от него повече, отколкото от всеки друг човек на света. Трябваше да му се доверя веднага. Ако бях го сторила, сега нямаше да ми се случи това.*

Точно в 6.00 някакъв отегчен пазач донесе закуска на Трейси от изстинало кафе и студена овесена каша. Не успя дори да се докосне до нея. Стомахът ѝ се беше свил на кълбо. В 9.00 часа пристигна полицайка.

— Време е да тръгваме, миличка — и отключи вратата на килията.

— Трябва да се обадя по телефона — каза Трейси. — Много е...

— По-късно — отвърна полицайката. — Нали не искаш съдията да те чака? Долният му кучи син!

Тя придружи Трейси по някакъв коридор, после преминаха през една врата и влязоха в заседателна зала.

На съдийския стол беше седнал доста възрастен съдия. Главата и ръцете му трепереха. Пред него стоеше областният прокурор Ед Топър, дребен, надхвърлил четиридесетте мъж, с ниско подстригана посивяла коса и студени черни очи.

Отведоха Трейси до една скамейка и миг след това съдебният пристав извика: „Някакви искания срещу Трейси Уитни?“ Трейси забеляза, че я водят към подсъдимата скамейка. Съдията преглеждаше някакъв лист хартия пред себе си, а главата му подскачаше нагоре-надолу.

Сега. Сега беше моментът Трейси да обясни на някой авторитетен човек цялата истина за случилото се. Тя стисна ръце, за да не треперят.

— Ваша светлост, не беше убийство. Стрелях в него, но стана съвсем случайно. Искях само да го сплаша. Опита се да ме изнасили...

Прокурорът я прекъсна:

— Ваша светлост, не виждам никакъв смисъл да се губи времето на съда. Тази жена е влязла с взлом в дома на мистър Романо,

въоръжена с тридесет и два калибров револвер, откраднала е картина от Реноар на стойност половин милион долара, а когато мистър Романо я заловил на местопрестъплението, най-хладнокръвно е стреляла в него и го е повалила на земята.

Трейси почувства как кръвта нахлува в главата ѝ.

— Какви... какви ги говорите?

Това не направи никакво впечатление. Прокурорът каза рязко:

— Разполагаме с оръжието, с което е ранила господин Романо. Върху него са останали отпечатъци от нейните пръсти.

Ранен! Значи Джоузеф Романо е жив! Това означава, че не е убила никого!

— Избягала е с картината, ваша светлост. Вероятно тя вече се намира в ръцете на някой укривател на крадени вещи. Поради тази причина щатът моли Трейси Уитни да бъде осъдена за опит за убийство и въоръжен грабеж, а освобождението ѝ под гаранция да възлиза на половин милион долара.

Съдията се обърна към Трейси, която стоеше като замаяна.

— Представлява ли ви някой?

Тя дори не го чу.

Съдията повиши глас.

— Имате ли адвокат?

— Не. Аз... онова, което каза този човек, не е истина. Аз никога...

— Разполагате ли с пари за адвокат?

В банката имаше влог. И Чарлс беше насреща.

— Аз... не, ваша светлост, аз не разбирам.

— Съдът ще ви назначи адвокат. Ще останете в затвора или ще бъдете освободена под гаранция срещу половин милион долара. Следващият случай!

— Почакайте! Това е грешка! Аз не съм...

Не си спомняше да са я извеждали от съдебната зала. Назначеният от съда адвокат се казваше Пери Поуп. Беше около четиридесетгодишен, с изсечено, интелигентно лице и приятни сини очи. Трейси начаса го хареса.

Той влезе в килията ѝ, седна на леглото и каза:

— Знаете ли, вие предизвикахте истинска сензация. Една жена да извърши всичко това, и то само за двацет и четири часа от

пристигането ѝ в града! — засмя се той. — Обаче имате късмет. Изстрелът не е сериозен. Раната е повърхностна. Романо ще оживее. — Той извади лула. — Имате ли нещо против?

— Не.

Напълни лулата с тютюн, запали я и започна да оглежда Трейси.

— Нямаме вид на отчаян криминален тип, госпожице Уитни.

— И не съм. *Кълна ви се*, че не съм.

— Убедете ме тогава — каза той. — Разкажете ми какво се случи. От самото начало. И без да бързате.

Трейси му разказа. Всичко. Пери Поуп седеше мълчаливо, слушаше нейния разказ и не пророни нито дума, докато тя не свърши. После се облегна на стената на килията, по лицето му се изписа мрачно изражение.

— Какво копеле! — процеди тихо той.

— Нищо не разбирам от онова, което говорят. — В очите на Трейси се четеше объркване. — Каква е тази картина?

— Всъщност е много просто. Джо Романо ви пренесе в изкупителна жертва така, както и майка ви. Влезли сте направо в капана.

— И все пак не разбирам нищо.

— Нека ви обясня тогава. Романо ще постави иск за застраховката от половин милион долара за картината на Реноар, която е скрил някъде, и ще си получи парите. После застрахователната агенция ще започне да преследва вас, а не него. Когато нещата позатихнат, той ще продаде картината на някой частен купувач и ще спечели нов половин милион, и то благодарение на вашата самоинициатива. Не се ли досетихте, че признание, получено под дулото на пистолет, няма никаква стойност?

— Допускам... допускам, че е така. Просто си мислех, че ако изтръгна истината от него, тогава някой друг ще се заеме със следствието.

Лулата му беше угаснала. Той отново я запали.

— Как влязохте в неговата къща?

— Позвъних на входната врата и господин Романо ме покани вътре.

— Той обаче твърди друго. От задната страна на къщата има счупен прозорец и той смята, че вие сте се вмъкнали през него.

Съобщи на полицията, че ви е хванал, когато сте се измъквали с картината на Реноар, и при опит да ви спре, вие сте стреляли в него и сте избягали.

— Това е лъжа! Аз...

— Да, лъжата е *негова* и къщата е негова, но пистолетът е ваш. Имате ли представа с кого сте се захванали?

Трейси поклати замислено глава.

— Тогава ще ви разкажа каква е реалната действителност. Този град е хванат много здраво от семейство Орсати. Нищо не може да стане без съгласието на Антъни Орсати. Ако се нуждаете от разрешително за построяване на ограда, за асфалтиране на шосе, ако се интересувате от бизнес с момичета, комар или наркотици, тогава трябва да се оправяте с Орсати. Джо Романо започна кариерата си като негово доверено лице. Сега е водеща фигура в организацията на Орсати. — Той я погледна с удивен поглед. — И вие сте се осмелили да влезете в къщата на Романо и да вдигнете оръжие срещу него!

Трейси седеше мълчаливо, останали без капка сила. Най-сетне успя да запита:

— Вярвате ли в онова, което ви разказах?

Той се усмихна.

— Вие сте ужасно права. Всичко е толкова искрено, че е изключено да не е вярно.

— Можете ли да ми помогнете?

— Ще се опитам — каза бавно той. — Всичко бих дал само и само да можех да ги тикна зад решетките. Те обаче владеят целия град и повечето от съдиите в него. Дадат ли ви под съд, така ще ви натикат в миша дупка, че няма да видите повече бял ден.

Трейси го погледна озадачено.

— Ако ме дадат под съд ли?

Поуп се изправи и започна да крачи напред-назад из тясната килия.

— Не искам да ви изправам пред съда, защото, повярвайте ми, това ще бъде *негов* съд. Има само един съдия, когото Орсати все още не е успял да купи. Казва се Хенри Лорънс. Ако успея да го склоня да гледа вашето дело, тогава съм почти сигурен, че ще мога да направя нещо за вас. Не е много етично, но ще поговоря лично с него. Той

мрази Орсати и Романо не по-малко от мен. Сега не ни остава нищо друго, освен да се заемем със съдията Лорънс.

Пери Поуп успя да издейства телефонен разговор на Трейси с Чарлс. Трейси чу познатия глас на секретарката на Чарлс.

— Кабинетът на господин Станхоуп.

— Хариет. Обажда се Трейси Уитни. Там ли е?...

— О! Знаете ли откога се мъчи да се свърже с вас, госпожице Уитни, но няма никакъв телефонен номер. Госпожа Станхоуп изгаря от нетърпение да обсъди сватбените приготовления с вас. Можете ли да ѝ се обадите при първа възможност...

— Хариет, много ви моля, свържете ме с господин Станхоуп.

— Съжалявам, госпожице Уитни. В момента пътува за Хюстън, където ще има среща. Оставете ми телефонния си номер и тогава съм сигурна, че той сам ще ви потърси веднага щом се освободи.

— Аз... — Нямаше как да я търси в затвора. Поне докато не намери начин да му обясни първо как стоят нещата. — Аз... аз ще го потърся отново. — Постави едва-едва обратно слушалката.

Утре. Мисълта на Трейси течеше бавно и уморено. *Утре ще обясни всичко на Чарлс.*

Същия следобед преместиха Трейси в по-голяма килия. Поднесоха ѝ чудесна топла вечеря, поръчана в ресторант, а малко по-късно се появиха и свежи цветя с прикачена към тях бележка: ГОРЕ ГЛАВАТА, ЩЕ СВИЕМ ПЕРКИТЕ НА ТОВА КОПЕЛЕ. ПЕРИ ПОУП.

На следващата сутрин той отново посети Трейси. В мига, в който забеляза усмивката на лицето му, тя разбра, че ѝ носи добри новини.

— Имате късмет — възкликна той. — Току-що идвам от съдията Лорънс и от Топър, областния прокурор. Топър се разкрещя като ужилен, но накрая сключихме сделката.

— Сделка ли?

— Разказах на съдията Лорънс цялата ви история. Съгласи се да приеме тезата, че се признавате за виновна.

Трейси го погледна поразена.

— *Че се признавам за виновна ли?* Но аз не съм виновна...

Той я прекъсна с вдигане на ръка.

— Чуйте ме. Принаете ли се за виновна, спестявате на щата разносните по делото. Убедих съдията, че не сте откраднали картината. Той знае що за човек е Джо Романо и ми повярва.

— Но... ако се призная за виновна, какво ще ми направят тогава?
— запита бавно Трейси.

— Съдията Лорънс ще ви осъди на три месеца затвор с...

— Затвор!

— Почакайте малко. Той ще прекрати делото и вие ще получите условна присъда, с право да напуснете щата.

— Но тогава... тогава ще имам полицейско досие.

Пери Поуп въздъхна.

— Ако ви изпратят пред съда за въоръжен грабеж и опит за убийство при извършване на углавно престъпление, тогава съществува опасност да ви осъдят на десет години.

Десет години затвор!

— Решението ще вземете сама — каза той. — Аз мога единствено да ви дам най-добрия съвет. Истинско чудо е, че постигнах това. Те настояват за незабавен отговор. Не сте задължена да се съгласявате. Можете да наемете друг адвокат...

— Не. — Чувстваше се, че този човек е честен. При сегашните обстоятелства и като се вземеше предвид нейното безумно поведение, той беше направил всичко възможно, за да ѝ помогне. Как ѝ се искаше да поговори и с Чарлс! Но те настояваха за незабавен отговор. Може би наистина има късмет и ще се отърве с тримесечна условна присъда. — Добре... добре, съгласна съм — каза Трейси. Произнесе с мъка думите.

— Умно момиче — кимна той.

Не ѝ разрешиха повече телефонни разговори преди повторното ѝ явяване в заседателната зала. От едната ѝ страна застана Ед Топър, а от другата Пери Поуп. На съдийското кресло седеше изискан на вид мъж, надхвърлил шестдесетте, с опънато и без никакви бръчки лице, с гъста, добре сресана коса:

Съдията Хенри Лорънс се обърна към Трейси.

— Съдът е уведомен, че защитата има желание да промени пледоарията от невинен на виновен. Така ли е?

— Да, ваша светлост.

— Всички страни ли са съгласни?

— Да, ваша светлост — кимна Пери Поуп.

— И щатът е съгласен, ваша светлост — заяви прокурорът.

Съдията Лорънс дълго време не каза нищо. После се приведе напред и погледна Трейси право в очите.

— Една от причините, поради която нашата велика страна се намира в това окаяно състояние е, че улиците гъмжат от паплач, която си въобразява, че може да прави каквото си иска. Това са хора, които се присмиват на законите. Някои съдилища в страната просто разглезват криминалните престъпници. Ние в Луизиана обаче не мислим така. Когато при углавно престъпление някой се опита да извърши хладнокръвно убийство, тогава смятаме, че това лице трябва да понесе и съответното наказание.

Трейси почувства как я обзема тревога. Обърна се към Пери Поуп. Очите му обаче гледаха втренчено съдията.

— Подсъдимата признава, че е направила опит да убие един от изтъкнатите граждани на нашето общество, личност, известна със своето човеколюбие и с добрите си дела. Подсъдимата е стреляла в него в момент, в който е крадяла произведение на изкуството на стойност от половин милион долара. — Гласът му прозвуча по-сурово. — Е добре, този съд ще се погрижи да не се радвате на тези пари, поне през следващите петнадесет години, защото през следващите петнадесет години ще бъдете затворена в женския затвор на Южна Луизиана.

Съдебната зала се завъртя пред погледа на Трейси. Съдията беше като актьор, който не произнася точните реплики от пиесата. Не биваше да казва всичко това. Тя се обърна да обясни на Пери Поуп, но очите му не гледаха към нея. Премяташе някакви папки в куфарчето си. И Трейси едва сега забеляза, че ноктите му са изгризани до месото. Съдията се беше изправил и прибираше книжата си. Трейси стоеше като вцепенена, напълно неспособна да разбере какво става с нея. Към Трейси пристъпи съдебен пристав и я хвана за ръката.

— Хайде!

— Не! — извика Трейси. — Не, моля ви! — Вдигна глава към съдията. — Станала е ужасна грешка, ваше благородие. Аз...

Почувства, че приставът я стисна по-силно за ръката, и разбра, че няма никаква грешка. Бяха я изиграли. Сега щяха да я унищожат. Както унищожиха и майка й.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Новината за престъплението на Трейси Уитни и нейната присъда се появи на първата страница на Ню Орлиънс куриър, придружена от полицейската ѝ снимка. Големите телеграфни агенции поеха случката и мигновено я разпратиха на съответните вестници из цялата страна. Когато изведоха Трейси от съдебната зала, за да изчака колата, с която щяха да я превозят до щатския затвор, тя беше заобиколена от тълпа телевизионни репортери. Трейси скри от унижение лице, но не успя да убегне от окоото на камерите. Джо Романо беше голямата бомба и опитът за покушение върху живота му от страна на една привлекателна крадла представляваше дори по-голяма сензация. На Трейси ѝ се струваше, че е заобиколена от врагове. *Чарлс ще ме измъкне, повтаряше си непрестанно тя. О, Боже, моля те, нека Чарлс ме измъкне. Не мога да родя нашето дете в затвора.*

Едва на следващия следобед разрешиха на Трейси да се обади по телефона.

— Кабинетът на господин Станхоуп — прозвуча гласът на Хариет.

— Хариет, тук е Трейси Уитни. Искам да говоря с господин Станхоуп.

— Един момент, мис Уитни. — Трейси усети нерешителността в гласа на секретарката. — Сега... сега ще проверя дали господин Станхоуп е тук.

След дълго и мъчително чакане Трейси чу най-сетне гласа на Чарлс. Щеше да се разплаче от облекчение.

— Чарлс...

— Трейси? Ти ли си, Трейси?

— Да, скъпи. О, Чарлс, откако се мъча да се свържа с теб...

— Просто не съм на себе си, Трейси! Тукашните вестници са пълни с невероятни истории за теб... Не мога да повярвам онова, което пишат.

— И в него няма капка истина, скъпи. *Капка*. Аз...

— Защо не ми се обади?

— Опитвах се. Не успях да те намеря. Аз...

— Къде се намираш сега?

— В... в затвора на Ню Орлиънс. Чарлс, ще ме пратят в затвора за нещо, което не съм извършила. — За неин ужас тя се разплака.

— Не затваряй. Чуй ме. Вестниците пишат, че си стреляла по някакъв мъж. Нали това не е истина?

— Стрелях в него, но...

— Значи е истина.

— Не е така, както го описват, скъпи. Ни най-малко. Всичко ще ти обясня. Аз...

— Трейси, призна ли се за виновна в опит за убийство и в кражба на картина?

— Да, Чарлс, само че...

— Боже господи, ако си имала нужда от пари, защо не обсъди това с мен... Да се опиташ да убиеш някого... просто не ми го побира умът. И родителите ми не могат да го повярват. Днес си на първата страница на сутрешното издание на филаделфийския Дейли нюз. Семейство Станхоуп се забърка за първи път в скандал.

Трейси долови самоконтрола в гласа на Чарлс и разбра дълбочината на неговите чувства. Тя отчаяно се надяваше на него, а той се оказа на *тяхна* страна. Едва се въздържа да не закрещи.

— Скъпи, така имам нужда от теб. Ела тук, моля те! Само ти можеш да оправиш всичко.

Последва дълга тишина.

— Струва ми се, че няма кой знае какво за оправяне. След като си признала, че си извършила всичко. Семейството ми не може да си разреши да се забърква в подобни истории. Убеден съм, че разбираш. Това е ужасен удар за всички ни. Очевидно не съм те познавал достатъчно добре.

Всяка негова дума й въздействаше като удар с чук. Целият свят се рушеше отгоре й. Чувстваше се по-самотна от всеки друг път. Сега нямаше вече към кого другото да се обърне.

— Ами... ами какво ще стане с бебето?

— Можеш да постъпиш с бебето така, както намериш за най-добре — каза Чарлс. — Съжалявам, Трейси!

Телефонната връзка прекъсна.

Трейси продължаваше да държи безмълвната слушалка в ръка.

Една затворничка зад нея я подкани:

— Свърши ли с телефона, мила, че искам да се обадя на адвоката си.

Когато върнаха Трейси в килията, полицайката я предупреди:

— Пригответи се за тръгване утре сутринта. Ще те вземат в пет.

Дойде посетител. Ото Шмит изглеждаше остарял с няколко години, откакто го видя за последен път. Имаше болнав вид.

— Дойдох да ти кажа колко съжаляваме с жена ми. Знаем, че случилото се не е по твоя вина.

Защо Чарлс не беше казал това!

— С жена ми ще отидем на погребението на мисис Дорис.

— Благодаря ти, Ото.

Утре ще погребат и двете ни, помисли си опечалена Трейси.

Не успя да мигне цялата нощ, само лежеше върху тясното затворническо легло и се взираше упорито в тавана. Представяше си отново и отново разговора с Чарлс. Дори не й даде възможност да му обясни как стоят нещата.

Трябваше да помисли и за бебето. Беше чела за жени, които раждат в затвор, но тези разкази се различаваха толкова от действителния й живот, че оставяха у нея впечатлението, че се отнасят за хора от други планети. А сега й се случваше и на нея. *Можеш да постъпиш с бебето така, както намериш за най-добре, й каза Чарлс. И въпреки това си помисли: те няма да ми го оставят. Ще ми го отнемат, защото ще бъда в затвора през целите следващи петнадесет години. По-добре детето да не научи нищо никога за майка си.* Разплака се.

В 5.00 часа на следващата сутрин в килията на Трейси влезе полицай, придружен от полицайка.

— Трейси Уитни?

— Да — изненада се колко странно прозвуча гласът й.

— По заповед на криминалния съд на щата Луизиана ще бъдете преместена в Южния женски затвор на Луизиана. Да тръгваме, миличка.

Поведоха я по дълъг коридор, край килии, пълни със затворнички. Чуха се дюдюкания.

— Приятно пътуване, миличка...

— Кажи къде криеш картината, Трейси, и ще поделим паричките...

— Ако си тръгнала към големия дом, попитай за Ърнестин Литълчеп. Тя ще се погрижи много добре за тебе...

Трейси мина край телефона, от който се бе обадила на Чарлс. *Довиждане, Чарлс!*

Излезе отвън на двора. Там чакаше със запален мотор жълт затворнически автобус с решетки на прозорците. В него седяха вече пет-шест жени, охранявани от двама въоръжени пазачи. Трейси огледа лицата на своите спътници. Върху лицето на едната се четеше предизвикателство, другата беше отегчена, а от останалите лъхаше отчаяние. Досегашният им живот бе вече приключил. Изгнанички, те щяха да бъдат заключени като животни в клетки. Трейси се питаше какви ли престъпления бяха извършили, имаше ли между тях невинни като нея и какво виждат самите те в нейното лице.

Пътуването до затвора сякаш беше безконечно, в автобуса бе задушно и смрадливо, но Трейси не забелязваше нищо. Беше потънала дълбоко в себе си и не забелязваше останалите си спътници и буйната зеленина, край която се движеха. Намираше се в друго време и на друго място.

Виждаше се като малко момиченце на брега на океана, с майка си и баща си. Баща ѝ я носеше на раменете си към водата и когато се разкрещя, баща ѝ каза: „Не се дръж като бебе, Трейси“, после я цопна в студената вода. Водата се затвори над главата ѝ, тя започна да се задушаваша, но баща ѝ я извади и отново я потопи. Оттогава изпитваше ужас от водата...

Аудиторията на колежа гъмжеше от студенти, родители и роднини. Бяха я избрали да произнесе прощалното слово. Тя говори в продължение на петнадесет минути и речта ѝ преливаше от възвишен идеализъм, умни позовавания на миналото и блестящи мечти за бъдещето. Деканът ѝ връчи почетния ключ на студентското братство Фи-Бета-Капа. *Искам ти да го съхраняваш*, обърна се Трейси към майка си, и изписалата се върху лицето на майка ѝ гордост беше прекрасна.

Заминавам за Филаделфия, мамо. Назначиха ме на работа в една банка.

Извика я Ани Малер, най-добрата ѝ приятелка. Ще обикнеш Филаделфия, Трейси. Тук има всевъзможни културни занимания. Градът е красив, а жените не достигат. Искам да ти кажа, че мъжете наистина са ненаситни! Мога да ти намеря място в банката, в която работя и аз...

Чарлс се любеше с нея. Тя наблюдаваше движещите се сенки по тавана и си мислеше: Колко ли момичета биха желали да са сега на мое място? Чарлс беше превъзходна партия. И веднага се засрами от мислите си. Обичаше го. Почувства как влиза в нея, как се разгорещява повече и повече, как накрая сякаш избухна и се задъха. И ти ли си готова? А тя го излъга и каза да. Нали ти беше хубаво? Да, Чарлс. Продължи да мисли. В това ли се състоеше всичко? И отново я завладя чувство за грях...

— Ей, ти! На тебе говоря. Да не си оглупяла, за бога? Хайде, да вървим!

Трейси вдигна глава и видя, че се намира в жълтия автобус. Той беше спрял в някакъв двор, ограден с мрачна тухлена ограда. Поредица от девет огради, с опъната отгоре им бодлива тел, ограждаха петстотинте акра обработваема площ и гори от землището на Южния женски затвор на Луизиана.

— Ставай! — заповяда пазачът. — Пристигнахме.

Пристигнахме в ада.

ПЕТА ГЛАВА

Яка надзирателка със сурово изражение на лицето и боядисана в тъмнокафяво коса се обърна към новопристигналите затворнички:

— Някои от вас ще останат тук дълго, много дълго време. Има само един начин да се справите — забравете всичко за външния свят. Може да направите тук престоя си лек или тежък. Тук съществува ред и вие сте длъжни да го спазвате. Ние ще ви казваме кога да ставате, кога да работите, кога да ядете, кога да ходите в тоалетните. Нарушите ли дори и малко нашия ред, ще съжалите, че сте се родили на този свят. Имаме желание всичко тук да е спокойно и знаем как да се справяме с размирничките. — Погледът ѝ се плъзна върху Трейси. — Сега ще ви заведат на медицински преглед. След това ще се изкъпете на душовете и ще бъдете разпределени по килии. Утре сутринта ще получите трудовите си назначения. Това е всичко.

Надзирателката тъкмо си тръгваше, когато бледо девойче, застанало до Трейси, запита:

— Моля да ме извините, но...

Надзирателката се извърна бързо с освирепяло лице.

— Я си затваряй гадната уста. Ще говориш само тогава, когато те питат. Разбра ли? Това важи и за останалите гаднярки.

Тонът и думите ѝ въздействаха като шок върху Трейси. Надзирателката даде знак на две пазачки в дъното на помещението.

— Изведете тези кучки оттук.

Изкараха всички от помещението и ги подкараха като стадо по дълъг коридор. После ги натикаха в обширна зала, облицована с бели плочки, в която до маса за прегледи стоеше дебел мъж на средна възраст с мръсна престилка.

Една от полицайките извика: „Наредете се!“, и подреди жените на дълга опашка.

Човекът с мръсната престилка каза:

— Уважаеми дами, аз съм доктор Гласко. Съблечете се!

Жените започнаха да се споглеждат в недоумение. Една от тях запита:

— Докъде да се...

— Не знаете ли какво, по дяволите, означава да се съблечете? Свалете си дрехите — всичките!

Жените започнаха бавно да се събличат. Едни изпитваха свян, други гняв, а трети останаха равнодушни. Отляво на Трейси стоеше силно разтреперана петдесетгодишна жена, а отдясно трогателно слабичко девойче на не повече от седемнадесет години. Кожата му бе покрита с акне. Докторът даде знак на първата от редицата.

— Лягай на масата и вдигни крака върху стъпенките!

Жената се поколеба.

— Хайде! Задържаш опашката!

Тя се подчини. Докторът вкара разширител във влагалището ѝ. Докато сондираше, я запита:

— Да имаш някаква венерическа болест?

— Нямам.

— Скоро ще разберем дали е така.

Върху масата я замести втора жена. Когато докторът започна да вкарва същия разширител, Трейси извика:

— Почакайте за момент.

Докторът спря и вдигна учудено глава.

— Какво?

Всички се извърнаха към Трейси.

— Аз... вие не стерилизирахте инструмента — каза тя.

Доктор Гласко ѝ се усмихна.

— Я виж ти! Тук сме имали и гинеколог, значи. Бацилите ли те тревожат? Я марш накрая на опашката!

— Какво?

— Не разбираш ли английски? Върви!

Без да разбира нищо, Трейси застана накрая на опашката.

— А сега, ако не възразявате — каза докторът, — ще си продължим работата.

Той вкара инструмента в легналата на масата жена и Трейси внезапно схвана защо я изпрати накрая на опашката. Той щеше да прегледа всички жени с един и същ нестерилизирен инструмент, а тя щеше да е последната, прегледана с него. Трейси почувства как в гърдите ѝ се надига гняв. Можеше да ги прегледа отделно, без така преднамерено да разголява достойнството им. А и те му позволяваха да се държи по

този начин с тях. *Ако всички протестирахме заедно...* Дойде и нейният ред.

— На масата, госпожо доктор.

Трейси се подвоуми, но нямаше друг избор. Тя се покачи на масата и затвори очи. Почувства как разтвори краката ѝ после студеният инструмент се пхна в нея и започна да се върти, да натиска и да ѝ причинява болка. Нарочно ѝ причиняваше болка. Тя стискаше зъби.

— Да имаш сифилис или гонорея? — запита докторът.

— Нямам.

Не искаше да му казва за бебето. Не и на този изверг. Щеше да обсъди въпроса с директора на затвора.

После почувства как извади грубо инструмента от нея. Гласко си постави гумени ръкавици.

— Добре — обърна се той към жените. — А сега се наредете и наведете. Ще прегледам хубавичките ви малки задничета.

Преди да успее да се овладее, Трейси извика:

— Защо е необходимо и това?

Доктор Гласко я прониза с поглед.

— Ще ви обясня защо, докторе. Защото задниците представляват идеални скривалища. Притежавам цяла сбирка от марихуана и кокаин и съм ги намирал у такива като теб.

Той тръгна по редицата и започна да опипва с пръсти анус след анус. На Трейси ѝ се повдигна. Почувства как съдържанието на стомаха ѝ напирва в гърлото и започна да я задушават.

— Я си повърнала тука, я съм ти натикал мутрата в повърнатото. — Докторът се обърна към пазачките: — Откарайте ги на душовете! Вонят.

Понесли дрехите си в ръце, голите затворнички бяха подкарани по друг коридор до голямо циментово помещение с десетки открити души.

— Оставете дрехите си в ъгъла — изкомандва една от полицайките — и започнете да се къпете. Използвайте дезинфекционния сапун. Измийте всяка част на тялото си, от главата до петите, косата измийте с шампоан.

Трейси пристъпи от грубата циментова настилка и застана под душа. Водата беше студена. Докато триеше енергично тялото си, си

мислеше. Никога вече няма да съм чиста. Що за хора са това! Как могат да се отнасят по такъв начин с други човешки същества? Не бих могла да издържа това в продължение на цели петнадесет години.

Една от полицайките ѝ подвижна:

— Ей ти! Времето изтече. Излизай!

Трейси се дръпна от душа и мястото се зае от друга затворничка. Подадоха на Трейси тънка и износена хавлиена кърпа и тя едва успя да се избърше с нея.

След като се изкъпа и последната затворничка, ги отведоха под строй в голям склад с рафтове, пълни с дрехи, за който отговаряше някаква затворничка латиноамериканка; тя им взе мярка и им раздаде сиви униформи. Трейси и останалите получиха по две униформени рокли, два чифта долни гащи, два сутиена, два чифта обувци, две нощници, пакет дамски превръзки, четка за коса и торба за мръсно бельо. Полицайките наблюдаваха обличането на затворничките. Когато се приготвиха, ги отведоха в друга стая, където доверена затворничка работеше на голям фотоапарат, поставен върху триножник!

— Застани до стената!

Трейси отиде до стената.

— Анфас!

Тя погледна към апарата. Щрак.

— Обърни глава надясно!

Тя се подчини. Щрак.

— Наляво! — Щрак. — Иди до масата.

Върху масата имаше приспособление за вземане на отпечатъци от пръсти. Притиснаха пръстите на Трейси върху намастилен тампон, а след това и върху бяла карта.

— Лявата ръка! Дясната ръка! Обърши се с онази кърпа. Готова си.

Права е, помисли си вцепенена Трейси. Готова съм. Сега съм само един номер. Без име, без физиономия. Една от полицайките посочи Трейси.

— Уитни? При директора. Последвай ме.

Сърцето на Трейси радостно подскочи. В края на краищата Чарлс беше предприел нещо. Разбира се, не можеше да я изостави, както не би го изоставила и тя. Особеното му държание се дължеше на

неочаквания удар, който понесе. Беше имал време да обмисли всичко и да разбере, че все още я обича. Беше вече разговарял с директора и му бе обяснил ужасната грешка. Скоро щяха да я освободят.

Преведоха я по дълъг коридор, през две редици врати с дебели решетки, охранявани от пазач и пазачка. На преминаване през втората врата една затворничка едва не повали Трейси на земята. Същински гигант, най-едрата жена, каквато Трейси беше виждала през живота си — около два метра на височина и сигурно не по-малко от сто и тридесет килограма. Имаше сплескано, надупчено от шарка лице и жълтеникави очи с дивашко изражение. Тя хвана с една ръка Трейси за рамото, за да запази равновесие, а с другата я сграбчи за гърдите.

— Хей! — провикна се жената към пазачката. — Пристигнала е нова рибка! Няма ли да я пуснеш при мене?

Говореше с подчертан шведски акцент.

— Съжалявам. Разпределена е вече, Берта.

Амазонката погали Трейси по бузата. Трейси рязко се дръпна и гигантката избухна в смях.

— Няма нищо, малката. Голямата Берта ще се срещне по-късно с теб. Време имаме предостатъчно. Няма къде да избягаш.

Стигнаха до кабинета на директора. Трейси изгаряше от нетърпение. Дали Чарлс е тук? Или пък е изпратил адвоката си?

Секретарката на директора кимна на пазачката.

— Той я очаква. Ти остани тук.

Директор Джордж Браниган седеше зад старо и олющено бюро. Беше около четиридесет и пет годишен мъж, слаб, с уморен вид, чувствително лице и хлътнали лешникови очи.

Джордж Браниган работеше от пет години като директор на женския затвор на Южна Луизиана. Пристигна тук с образование на модерен пенолог^[1] и със старание на идеалист, изпълнен с твърда решимост да извърши коренни реформи в затвора. Но затворът го срази, както беше сразил редица други преди него.

Затворът първоначално беше построен така, че да побира по две затворнички в килия, но сега във всяка килия имаше от четири до шест затворнички. Той знаеше, че положението навсякъде е същото. Затворите в цялата страна бяха пренаселени и с недостатъчен

персонал. Хиляди криминални престъпници биваха затваряни ежедневно, без да вършат каквото и да е, освен да изострят омразата си и да обмислят своето отмъщение. Системата беше глупава и брутална, но не можеше нищо да се направи.

Позвъни на секретарката.

— Доведете я!

Стражата отвори вратата към вътрешния кабинет. Трейси прекрачи прага.

Директор Браниган огледа застаналата пред него жена. Облечена в сивата затворническа униформа и с изпито от умора лице, Трейси Уитни все още изглеждаше красива. Имаше прекрасно и откровено лице и директорът Браниган се запита докога щеше да се запази такова. Той прояви особен интерес към тази затворничка, защото прочете за нейния процес във вестниците и проучи делото ѝ. Тя беше първата престъпничка, получила такава прекалено сурова присъда, без да е убила никого. Фактът, че неин обвинител беше Джоузеф Романо, правеше нейното осъждане повече от подозрително. Директорът беше просто пазител на осъдените. Той не можеше да мами системата. Самият той *представляваше* системата.

— Седнете, моля — покани я той.

Трейси седна с удоволствие. Чувстваше коленете си подкосени. Сега щеше да ѝ разкаже за Чарлс и за скорошното ѝ освобождаване.

— Прегледах вашето дело — започна директорът.

Положително Чарлс го е помолил да стори това.

— Виждам, че дълго ще останете при нас. Получили сте присъда от петнадесет години.

Трябваше да измине известно време, преди да схване думите му. В тях имаше нещо ужасно неточно...

— Не сте ли... не сте ли разговаряли... с Чарлс?

От притеснение започна да заеква.

— Чарлс?

Тогава тя разбра всичко. Стомахът ѝ се сви.

— Моля ви — започна тя. — Моля ви да ме изслушате. Аз съм невинна. Мястото не ми е тук.

Колко ли пъти беше чувал същите думи? Сто? Хиляда? Аз съм невинна.

— Съдът е установил, че сте виновна. Най-добрият съвет, който бих могъл да ви дам, е да опитате да се отпуснете. Приемете ли веднъж условията в затвора, тогава ще ви стане много по-леко. В затвора времето не се измерва по часовник, а по календар.

Не мога да остана затворена цели петнадесет години, помисли си отчаяна Трейси. Искam да умра. Моля те, Господи, нека да умра. Но не мога, нали? Тогава бих убила бебето си. Това бебе е твое, Чарлс? Защо не си тук сега да ми помогнеш? Точно в този момент тя го намрази.

— Ако изпитвате някакви особени затруднения — каза директорът, — искам да кажа, ако бих могъл някак да ви помогна, бих искал да дойдете при мен.

Дори докато говореше, той съзнаваше, че думите му са лишени от съдържание. Жената пред него беше млада, красива и свежа. Лесбийките от затвора щяха да ѝ се нахвърлят като зверове. В затвора нямаше дори една сигурна килия, в която да я настани. Почти всяка килия се контролираше от някоя затворничка. До ушите на директор Браниган достигаха слухове за изнасилвания при душовете, в тоалетните и нощем по коридорите. Това обаче си оставаха само слухове, тъй като след това потърпевшите винаги мълчаха. Или умираха. Директор Браниган продължи внимателно:

— При добро поведение може да бъдете освободена след дванадесет или...

— Не!

Това беше вик на дълбоко отчаяние, на пълна безнадеждност. Трейси почувства как стените на директорския кабинет се сгромолясват отгоре ѝ. Тя скочи на крака и се разкрещя. Пазачът хлътна вътре и я сграбчи за ръката.

— По-внимателно — нареди му директор Браниган. Той седна, обзет от безсилие, и видя как отвеждат Трейси.

Поведоха я по коридора край килии, пълни с всевъзможни затворнички. Те впираха погледи в Трейси, докато преминаваше край тях, и ѝ подвикваха на най-различни акценти. Виковете им не достигаха до съзнанието на Трейси.

— Прясно мляко...

— Пиле меко...

— Пръсни малко...

— Мръсни...

Едва когато стигна до блока на своята килия, Трейси осъзна, че жените повтаряха монотонно: „Прясно месо!“

[1] Специалист по наказанията и затворите. — Б.пр. [↑](#)

ШЕСТА ГЛАВА

В килийния блок „С“ имаше шестдесет жени, разпределени по четири в килия. Когато поведоха Трейси по дългия миризлив коридор, между решетките занадничаха лица с изписано по тях безразличие, похотливост или омраза. Самата Трейси се движеше като замаяна, като в непозната страна, изпаднала случайно в бавно течащ сън. Гърлото ѝ бе разранено от тежките стонове на разтърсеното ѝ тяло. Повикването в директорския кабинет представляваше последната ѝ надежда.

Сега вече не съществуваше нищо. Нищо, освен вцепеняващата мозъка ѝ мисъл, че през следващите петнадесет години ще остане затворена в това мъчилище.

Надзирателката отвори вратата на една килия.

— Влизай!

Трейси запремига и се заоглежда. В килията имаше три жени, които мълчаливо я наблюдаваха.

— Мърдай! — заповяда надзирателката.

Трейси се подвоуми, после пристъпи в килията. Чу как вратата хлопна зад гърба ѝ. Ето че пристигна у дома си.

Тясната килия едва побираще четири легла, малка маса с пукнато огледало отгоре ѝ, четири малки шкафчета и тоалетна чиния без седалка в най-отдалечения ъгъл.

Обитателите на килията не сваляха погледи от нея. Най-сетне някаква пуерториканка наруши тишината.

— Като че ли си имаме нова съквартирантка.

Говореше с дълбок, гърлен глас. Щеше да е красива, ако не беше сиво-синият белег от удар с нож, слизащ от слепоочието до гърлото. Изглеждаше на не повече от четиридесет години, докато човек не се вгледаше внимателно в очите ѝ.

Една приклепнала на земята мексиканка на средна възраст промърмори:

— *Que suerte verte!* Приятно ни е да се запознаем. За какво те окошариха, *querida*?

Трейси стоеше като вцепенена, без да може да отговори. Третата беше чернокожа, висока над метър и осемдесет, с присвити, наблюдателни очи и студен, отблъскващ израз на лицето. Главата ѝ беше обръсната и черепът ѝ лъщеше на неясната светлина.

— Онова легло в ъгъла е твоето.

Трейси пристъпи към леглото. Дюшекът беше отвратителен, изпоцапан от господ знае колко много други обитателки. От погнуса не можеше да се докосне дори до него. Без да иска, изрази гласно мислите си.

— Не... не мога да спя на този дюшек.

Дебелата мексиканка се ухили.

— И не е необходимо, гълъбче. *Hay tiempo*. Можеш да спиш на моя.

Трейси внезапно осъзна атмосферата в килията и мисълта я блъсна с физическа сила. Трите жени я наблюдаваха с втречени погледи и я караха да се чувства разголена. *Прясно месо!* Изведнъж се ужаси. *Сигурно съм се объркала*, помисли си Трейси. *О, божичко, нека съм се объркала.*

Най-сетне си възвърна гласа.

— Към кого... към кого да се обърна за чист дюшек.

— Към господ — изсумтя чернокожата. — Но напоследък не се е мяркал насам.

Трейси се извърна и огледа отново дюшека. По него пълзяха едри, черни хлебарки. *Не мога да остана тук*, премина през главата на Трейси. *Остана ли, ще полудея.*

Сякаш прочела мислите ѝ, чернокожата каза:

— Не тръгвай против течението, рожбо.

Трейси дочу отново гласът на директора: „Най-добрият съвет, който бих могъл да ви дам, е да опитате да се отпуснете...“

Чернокожата продължи:

— Аз съм Ърнестин Литълчеп — тя кимна по посока на жената с огромния белег. — Това е Лола. От Пуерто Рико е, а онази дебелана е Паулита от Мексико. Ти коя си?

— Аз... аз съм Трейси Уитни. — На устата ѝ беше да каже бях Трейси Уитни.

Изпитваше кошмарното чувство, че самоличността ѝ изчезва. Внезапно ѝ прилоша и тя се хвана за ръба на леглото, за да не падне.

— Откъде си, гълъбче? — запита пълната жена.

— Съжалявам, но не ми... не ми се говори сега.

Трейси изведнъж почувства, че не може повече да се държи на крака. Тя се отпусна тежко на ръба на отвратителното легло и изтри с полата си капчиците пот по челото. *Моето бебе*, помисли тя. *Трябваше да кажа на директора, че очаквам дете. Може дори да ми дадат самостоятелна килия.*

Чу приближаващи се стъпки по коридора. Край килията премина надзирателка. Трейси отиде бързо до вратата.

— Извинете — извика тя. — Налага се да се видя с директора. Аз съм...

— Веднага ще ти го пратя — изръмжа през рамо надзирателката.

— Не ме разбирате. Аз съм...

Надзирателката отмина.

Трейси ухапа кокалчетата на пръстите си, за да не закреши.

— Да не си болна, гълъбче? — запита пуерториканката.

Без да може да отговори, Трейси поклати глава. Върна се до леглото, огледа го за миг, после бавно легна на него. Това представляваше акт на безнадеждност, на пълно поражение. След това затвори очи.

Десетият ѝ рожден ден беше най-вълнуващият в живота ѝ. *Ще обядваме в ресторанта на Антонайн*, съобщи баща ѝ.

Антонан! Това име събуждаше във въображението ѝ представата за съвършено друг свят, свят на красотата, разкоша и богатството. Трейси знаеше, че баща ѝ не разполага с много пари. *Следващата година вече непременно ще отидем на летуване*, обичаше да повтаря баща ѝ вкъщи. А сега отиваха в ресторанта на Антонайн! Майка ѝ ѝ облече нова зелена рокля.

Я ги виж!, възкликна баща ѝ с гордост. *Аз съм с двете най-красиви дами в Ню Орлиънс. Всички ще умрат от завист.*

Антонан представляваше всичко, за което си беше мечтала Трейси. Дори много повече. Навсякъде, като в някаква приказна страна, беше украсено елегантно и с вкус, с бели покривки и кърпи за маса и блестящи чинии със сребърни и златни монограми. *Същински дворец*, помисли си Трейси. *Обзалагам се, че тук идват крале и*

кralици. От прекалено вълнение не можеше дори да се нахрани, не сваляше за миг очи от прекрасно облечените мъже и жени. *Когато порасна, обеща пред себе си Трейси, ще идвам всяка вечер в ресторанта на Антонайн и ще водя със себе си мама и татко.*

Не ядеш нищо, каза майката на Трейси.

И за да ѝ достави удоволствие, Трейси сложи с усилия няколко хапки в уста. Поднесоха ѝ специална торта с десет свещички, келнерите изпяха „Честит рожден ден“, а останалите гости се обърнаха към тях, изръкопляскаха и Трейси се чувстваше като същинска принцеса. Изведнъж чу звъна на преминаващия отвън трамвай.

Звънът беше силен и настоятелен.

— Вечеря! — обяви Ърнестин Литълчеп.

Трейси отвори очи. В целия блок се заотваряха с трясък врати. Трейси остана да лежи на леглото и правеше опити да се върне в миналото.

— Хей! Кльопачка! — извика младата пуерториканка.

При мисълта за ядене ѝ се повдигна.

— Не съм гладна.

Паулита, дебелият мексиканка, каза:

— Es llano. Всичко е много просто. На тях не им пука гладна ли си, или не. Всички са длъжни да се явят в трапезарията.

Затворничките започнаха да се подреждат отвън в коридора.

— Размърдай се или ще ти видят сметката — предупреди я Ърнестин.

Не мога да мръдна, мислеше си Трейси. Оставам тук.

Нейните съквартирантки излязоха от килията и се наредиха в редица по две. Ниска, набита надзирателка със силно изрусена коса забеляза легналата Трейси.

— Ей, ти! — извика тя. — Не чу ли звънеца? Ставай!

— Не съм гладна, благодаря ви — отвърна Трейси. — Моля да ме извините.

Надзирателката опули от удивление очи. После връхлетя като фурия в килията и застана разкрячена до леглото на Трейси.

— За коя, по дяволите, се смяташ? Да не искаш да те обслужват в стаята? Я си размърдай задника и се нареждай на опашката! Бих могла

да подам рапорт. Случи ли се отново, отиваш в карцера. Ясно ли е?

Трейси не я разбра. Не разбираше нищо от онова, което ставаше около нея. Тя се свлече от леглото, излезе от килията и се нареди на опашката. Застана до една чернокожа.

— Защо Трябва да...

— Млък! — изръмжа Ърнестин Литълчеп с крайчеца на устата.
— Забранено е да се говори в строя.

Подкараха жените по тесен и мрачен коридор, през две редици врати за безопасност и ги въведоха в огромна трапезария, пълна с големи дървени маси и столове. Имаше и дълъг шубер, от масите зад който се вдигаше пара. Затворничките се наредиха пред него, за да получат храната си. Менюто се състоеше от оводнено ядене с риба, омекнал зелен грах, безцветен крем карамел и по избор чаша слабо кафе или консервирано плодово питие. В тенекиените чинии изсипваха с черпаци от отблъскващата храна, докато жените се придвижваха в опашката, а обслужващите зад шубера други затворнички подвикваха непрестанно: „Минавай! Следващата... Минавай! Следващата...“

Подадоха храната и на Трейси, а тя застана объркана и не знаеше къде да отиде. Огледа се за Ърнестин, но чернокожата не се виждаше никъде. Трейси доближи една от масите, на която седяха Лола и дебелият Паулит. На масата имаше още двадесет жени, които поглъщаха храната като гладни вълчици. Трейси погледна съдържанието на своята чиния и я бутна встрани; отново ѝ се повдигна.

Паулит се присегна и грабна чинията.

— Ако не го искаш, ще го взема аз.

— Хей, трябва да ядеш, иначе няма да устискаш дълго тук.

Не ми се живее, помисли, обзета от безнадеждност Трейси. Искам да умра. Как тези жени могат да търпят подобен живот? Откога ли са тук? От месеци? Години?... Спомни си отново за вонящата килия и за отвратителния дюшек и ѝ се прииска да изкрещи. Стисна силно зъби, за да не издаде звук.

Мексиканката я заговори:

— Хванат ли те, че не ядеш, и хайде в карцера. — Тя забеляза изписалото се недоумение върху лицето на Трейси. — Дупката... в самостоятелната килия. Няма да ти хареса. — Тя се приведе напред. — За първи път ли си в дранголника, а? Е добре, ще ти дам един съвет,

querida. Тук командва Ърнестин Литълчеп. Дръж се мило с нея и си наред.

Тридесет минути след влизането на жените в трапезарията се разнесе звън и всички се изправиха на крака. Паулита грабна останалото от съседната чиния грахово зърно. Трейси се нареди до нея в редицата и жените тръгнаха под строй обратно към килиите си. Вечерята беше свършила. Беше четири часът следобед — оставаха ѝ да издържи още пет часа до угасването на осветлението.

Когато Трейси се върна в килията, Ърнестин се беше вече прибрала. Трейси се запита къде ли е била по време на вечерята. Ужасно много ѝ се искаше да я използва, но не можеше пред тези жени. Щеше да чака да угасят осветлението. Приседна на ръба на леглото.

— Разбрах, че не си хапнала нищо от вечерята — обади се Ърнестин Литълчеп. — Глупаво е.

Откъде е научила! И защо я е грижа за това?

— Как мога да се срещна с директора?

— Трябва да направиш писмена молба. После надзирателките ще я използват за тоалетна хартия. Всяка затворничка, която иска среща с директора, я мислят за нарушителка. — Тя пристъпи към Трейси. — Тук можеш да си навлечеш куп неприятности. Онова, от което имаш нужда, е да си намериш приятелка, която да може да ти спестява тези неприятности. — Тя се усмихна, при което се показва предният ѝ златен зъб. Гласът ѝ звучеше тихо. — Някоя, която познава всичките им хватки в тази зоологическа градина.

Трейси вдигна глава към ухиленото лице на чернокожата. То сякаш плуваше някъде горе по тавана.

Никога не беше виждала такова високо създание.

Това е жираф, каза баща ѝ.

Бяха в зоологическата градина на парка Адубан. Трейси много обичаше този парк. Неделен ден отиваха там да слушат концертите на духовия оркестър, а след това майка ѝ и баща ѝ я водеха в аквариума

или в зоологическата градина. Трейси вървеше бавно и гледаше затворените в клетки животни.

Татко, не им ли е неприятно, че са затворени.

Баща ѝ се смееше. *Не, Трейси. Чудесно си живеят. Тук се грижат за тях, хранят ги, а неприятелите им не могат да им сторят нищо лошо.*

На Трейси ѝ се струваше, че са нещастни. Искаше ѝ се да отвори клетките и да ги пусне на свобода. *Никога не бих пожелала да ме затворят като тях*, мислеше си Трейси.

В 8.45 из целия затвор задрънчаха предупредителни звънци. Съкилийничките на Трейси започнаха да се събличат. Трейси не помръдна от мястото си.

— Имаш петнадесет минути, за да се приготиш за сън — каза Лола.

Жените свалиха дрехите и облякоха пижамите. Изрусената надзирателка мина край килията. Щом забеляза, че Трейси продължава да лежи, тя се спря.

— Събличай се! — нареди ѝ тя. После се обърна към Ърнестин. — Не си ли ѝ обяснила?

— Да. Всички ѝ казахме.

Надзирателката се обърна отново към Трейси.

— Знаем как да се справяме с бунтарките — предупреди я тя. — Прави каквото ти се казва, да не ти загрея задника.

После си отиде.

— Добре е да се вслушаш в думите ѝ, гълъбче — посъветва я Паулита. — Железния панталон е долна кучка.

Трейси се надигна бавно, обърна се с гръб и започна да се съблича. Свали дрехите си, с изключение на пликчетата си и нахлузи през главата грубата нощница. Усети, че жените не свалят погледи от нея.

— Наистина имаш хубаво тяло — забеляза Паулита.

— Да, чудесно е — потвърди като ехо Лола.

Трейси почувства как по тялото ѝ преминават тръпки.

Ърнестин пристъпи към Трейси и я погледна.

— Ние сме ти приятелки. Ще се грижим добре за теб — гласът ѝ хриптеше от възбуждане.

Трейси се дръпна като ужилена.

— Остави ме на мира! Всички ме оставете. Не съм... не съм такава.

Чернокожата се изкиска.

— Ще бъдеш такава, каквато поискаме, гълъбче.

— *Нау, тиетро*. Време имаме много.

Лампите угаснаха.

Тъмнината се оказа неприятел на Трейси. Тя седеше напрегнато на ръба на леглото. Чувстваше, че останалите просто изчакват, след което щяха да се нахвърлят отгоре ѝ. Да не би пък да си въобразяваше? Беше толкова възбудена, че навсякъде около себе си виждаше заплаха. С какво я бяха заплашили? Всъщност с нищо. Може би просто искаха да се държат с нея приятелски, а тя беше доловила нещо злокобно в техните предложения. Беше чувала за хомосексуална дейност по затворите, но това положително представляваше изключение, а не някакво правило. Един затвор не може да позволи подобно нещо.

Въпреки всичко изпитваше някакво натрапчиво съмнение. Реши да остане будна през цялата нощ. Посегнеше ли някоя, щеше да вика за помощ. Задължение на надзирателките беше да не допускат да се случи нещо лошо със затворничките. Убеди се сама, че няма от какво да се безпокои. Просто трябваше да остане нащрек.

Трейси седеше на ръба на леглото и се вслушваше във всеки шум. Чу как трите жени отидоха една подир друга до тоалета, как го използваша и се върнаха в леглата си. Без да може повече да издържа, Трейси също се отправи към тоалета. Опитва се да пусне водата, но кранчето не работеше. Вонята беше непоносима. Върна се бързо на леглото си и отново седна. *Скоро ще просветлее*, помисли си тя. *Сутринта ще помоля за среща с директора. Ще му разкажа за бебето. Сигурно ще ме преместят в друга килия.*

Тялото ѝ беше като изпънато и парализирано. Тя полегна на леглото и в следващия миг почувства как нещо пълзи към врата ѝ. Едва не изкрещя. *Трябва да издържа до сутринта. Всичко ще се уреди утре сутринта*, мислеше Трейси.

В 3.00 вече не можеше да държи очите си отворени. Заспа.

Събуди се от някаква ръка, която затискаше устата ѝ, и от други две ръце, сграбчили я за гърдите. Опита се да стане и да извика, но почувства как разкъсват пликчетата и нощницата ѝ. Между бедрата и се пъхнаха ръце и започнаха да разтварят краката ѝ. Трейси се бореше отчаяно и се мъчеше да стане.

— Спокойно — прошепна глас в тъмнината — и няма да ти се случи нищо лошо.

Трейси ритна с крак по посока на гласа. Докосна едра плът.

— Сарајо! Дайте ѝ да разбере на тази кучка — процеди задъхано гласът. — Свалете я на пода.

Върху лицето на Трейси се стовари корав юмрук. Някой се хвърли отгоре ѝ, хвана я здраво и просто я задуши, неприлични ръце започнаха да я изнасилват.

Трейси успя да се освободи за миг, но една от жените я сграбчи и блъсна главата ѝ в железните перила на леглото. Почувства как от носа ѝ руква кръв. Хвърлиха я върху циментовия под, разтвориха ръцете и краката ѝ и ги затиснаха. Трейси се бореше като обезумяла, но не можеше да се справи едновременно и с трите. Тя почувства как по тялото ѝ плъзнаха хладни длани и топли езици. Разтвориха краката ѝ и напъхаха в нея някакъв твърд и студен предмет. Тя се гърчеше безпомощно и отчаяно се опитваше да извика. Една ръка понечи да запуши устата ѝ, но Трейси впи зъби в нея и отхапа с всичка сила.

Чу се сподавен вик.

— Кучка такава.

Върху лицето ѝ заваляха юмруци... Болката я замайваше все повече и повече, докато накрая престана да чувства каквото и да е.

Събуди я дрънченето на звънеца. Лежеше напълно гола върху студения циментов под на килията. Трите ѝ съкилийнички лежаха по леглата си.

Железния панталон крещеше по коридора:

— Ставайте, обличайте се!

Когато надзирателката мина край килията, тя забеляза Трейси, която лежеше на пода сред малка локва кръв, със смазано лице и със затворено и подуто око.

— Какво, по дяволите, става тук?

Тя отключи вратата и прекрачи в килията.

— Може да е паднала от леглото — предположи Ърнестин Литълчеп.

Надзирателката пристъпи до Трейси и я побутна с крак.

— Ей, ти! Ставай!

Трейси чу гласа, той идваше сякаш от дън земя. *Да*, помисли си тя. *Трябва да стана, трябва да се махна оттук*. Обаче не можеше дори да се помръдне. Тялото я болеше до мозъка на костите.

Надзирателката я сграбчи за лактите, изправи я в седнало положение, а Трейси почти изгуби съзнание от силната болка.

— Какво се е случило?

Трейси различи с едното си око неясните образи, които очакваха нейния отговор.

— Аз... аз — опита се да отговори Трейси, но не можеше да произнесе нито дума. Направи нов опит и някакъв дълбоко скрит в нея атавистичен инстинкт я подтикна да промълви: — Паднала съм от леглото...

Надзирателката се озъби:

— Не обичам умните серсемки. Сега ще те напъхам в карцера, та да се научиш да проявяваш по-голямо уважение.

Това беше като пълна забрава, като някакво завръщане в утробата на майка ѝ. В тясната подземна килия нямаше никакви мебели, с изключение на тънкия и износен дюшек, хвърлен направо върху студения циментов под. Някаква противна дупка на пода служеше за тоалетна. Трейси лежеше в тъмнината и си тананикаше със затворена уста някакви народни песни, на които много отдавна я беше научил баща ѝ. Дори и не подозираше, че се намира на крачка от пълното загубване на разсъдъка.

Трейси нямаше представа къде е, но това беше без значение. Занимаваше я само болката от изтерзаното ѝ тяло. *Сигурно съм*

паднала и съм се ударила, но мама ще се погрижи за мен. Тя извика с изнемощял глас: Мамо... и като не получи отговор, отново заспа.

Спа четиридесет и осем часа, агонията се смени от болка, а болката от силно раздразнение. Трейси накрая отвори очи. Отвсякъде я заобикаляше небитие. Беше толкова тъмно, че не различаваше дори очертанията на килията. В съзнанието ѝ нахлуха спомени. Бяха я завели на лекар. Думите му прозвучаха отново в ушите ѝ... „Спукано ребро и фрактура на китката. Ще ги облепя с лейкопласт... Раните и натъртванията са лоши, но ще оздравеят. Пометнала е бебето...”

— О, бебче мое — простена Трейси. — Умъртвили са бебето ми.

Заплака. Плачеше за загубата на бебето. Плачеше за себе си. Плачеше за целия този скапан свят.

Трейси лежеше върху тънкия дюшек в студения мрак и се изпълваше от такава непреодолима омраза, която буквално разтърсваше цялото ѝ тяло. Мислите ѝ изгоряха и се изпепелиха, съзнанието ѝ се освободи от всякакви емоции освен от една: *отмъщението*. Това не беше отмъщение, насочено против трите ѝ съкилийнички.

И те бяха жертва като нея. Не, тя ще преследва четиримата мъже, които ѝ бяха причинили всичко това и бяха унищожили живота ѝ.

Джо Романо: „Вашата майка вдъхваше известна надежда. Но тя не ми каза, че има такава брутална дъщеря.“

Антъни Орсати: „Джо Романо работи за един човек име Антъни Орсати. Орсати управлява целия Ню Орлиънс...”

Пери Поуп: „Като се признаете за виновна, вие спестявате на щата разносните по процеса...”

Съдията Хенри Лорънс: „През следващите петнадесет години вие ще бъдете затворена в женския затвор на Южна Луизиана...”

Това бяха нейните неприятели. А после и Чарлс, който дори не я изслуша. „Ако си имала такава нужда от пари, защо не обсъди това с мен... Очевидно не съм те познавал добре... Можеш да постъпиш с бебето така, както намериш за добре...”

Щеше да ги принуди да ѝ платят. Всички до един. Все още нямаше представа как. Знаеше само, че ще си отмъсти.

Утре, помисли тя. Ако утрото настъпи.

СЕДМА ГЛАВА

Времето изгуби своя смисъл. В карцера не проникваше никаква светлина, затова не съществуваше разлика между деня и нощта, и тя нямаше представа откога я държат в строгия тъмничен затвор. От време на време през тесен отвор на дъното на килията ѝ побутваха студена храна. Трейси нямаше апетит, но се принуждаваше сама да изяде всичко до последната хапка. *Трябва да ядеш, инак няма да устискаш дълго тука.* Сега го разбра, знаеше вече, че за онова, което замисляше, щеше да има нужда от цялата си сила. Намираше се в положение, което всеки друг на нейно място би оценил като безнадеждно: беше осъдена на петнадесет години, без никакви пари, без приятели, без каквито и да е други възможности. Дълбоко в нея обаче бликаше някакъв неизчерпаем извор на енергия. *Ще оцелея,* мислеше си Трейси. *Изправям се с голи ръце срещу моите неприятели и единственото ми оръжие е моята защита.* Щеше да оцелее така, както бяха оцелели нейните прародители. В жилите ѝ течеше смесената кръв на англичани, ирландци и шотландци, беше наследила най-добрите им качества: интелигентността, смелостта и силната воля. *Моите предшественици оцеляха след глада, чумата и наводненията и аз ще оцелея след всичко това.* Те се намираха сега заедно с нея в тази воняща и тъмна клетка: овчарите и ловците, фермерите и собствениците на магазини, лекарите и учителите. Духовете от миналото, и всички те представляваха до един частици от самата нея. *Няма да ви предам,* шепнеше Трейси в мрака.

Започна да обмисля своето бягство.

Трейси разбираше, че най-напред трябва да възстанови физическите си сили. В прекалено тясната килия бе немислимо да се занимава с по-особени физически упражнения, но тя беше достатъчна за тай чи чуан, древното бойно изкуство, с което са обучавали воините за сериозни битки. Упражненията изискваха малко пространство и включваха всички мускули на тялото. Трейси се изправи и се зае с

началните движения. Всяко едно от тях имаше свое име и специално предназначение. Започна с бойните движения Пробождаване на демоните, след което премина към по-меките движения на Отнемане на светлината. Движенията бяха плавни, грациозни и се изпълняваха много бавно. Всеки жест идваше от психическия център тан-тиен, движенията се изпълняваха кръгово. В ушите на Трейси зазвучаха думите на нейния учител: „*Възбуждай чи, твоята жизнена енергия. В началото е тежка като планина, но после олеква като птиче перо.*“ Трейси почувства как чи започна да прелива от върха на пръстите ѝ и се вгълби дотолкова, че цялото ѝ същество се съсредоточи върху тялото, което изпълняваше безкрайните и разнообразни движения.

Сграбчи опашката на птицата, превърни се в бял щъркел, отблъсни маймуната, погледни тигъра в очите, превърни ръцете си в облаци. Нека бялата змия изпъзни върху тигъра. Застреляй тигъра, събери своето чи и се върни отново в центъра на тан-тиен.

Изпълнението на целия цикъл траеше около час и когато го изпълни, Трейси почувства изтощение. Изпълняваше този ритуал всяка сутрин и всеки следобед, докато тялото и започна да реагира и да заяква.

Когато не упражняваше тялото, Трейси упражняваше ума си. Тя лежеше в мрака, решаваше сложни математически уравнения, представяше си, че работи на компютъра в банката, рецитираше стихове, припомни си репликите на пиеси, в които бе участвала в колежа. Тя обичаше да изпипва нещата докрай и щом получише роля в някоя играна в училище пиеса, в която трябваше да произнеса репликите с друго произношение, тя седмици наред проучваше различните произношения, преди да продължи репетициите на пиесата. Веднъж един откривател на таланти я беше поканил да попълни въпросник за Холивуд. „Не, благодаря. Светлините на рампата не ме привличат. Това не е за мен“, му беше отговорила Трейси.

Гласът на Чарлс: *Днес си на първа страница на сутрешното издание на Дейли нюз.*

Трейси отклони вниманието си от Чарлс. В мозъка ѝ имаше вратички, които засега трябваше да останат затворени.

Игра на: „Назови три невероятни неща за преподаване.“

Да научиш моралката да прави разлика между католици и протестанти.

Да научиш пчелата, че земята се върти около слънцето.

Да обясниш на котката разликата между комунизма и демокрацията.

Преди всичко се съсредоточаваше върху мисълта как да унищожи своите неприятели, всеки един поотделно. Спомни си за една игра, която беше играла като дете. Вдигаше високо ръка към небето и скриваше слънцето. Точно така постъпиха сега с нея. Вдигнаха ръка и скриха живота от нея.

Трейси не знаеше колко затворнички са преживели затварянето им в карцера, но това нямаше никакво значение.

На седмия ден, когато отвори вратата на килията, Трейси остана заслепена от внезапно нахлулата вътре ярка светлина. Отвън стоеше пазач.

— Ставай! Връщаш се горе!

Той се приведе да ѝ помогне да стане, но за негова голяма изненада тя се изправи леко на крака и излезе без чужда помощ от килията. Останалите затворнички, които извеждаха от карцера, излизаха или съсипани, или посърнали, но тази тук правеше изключение. Около нея витаеше някакво достолепие, някаква самоувереност, напълно чужди на това място. Трейси застана на светлината, за да привикнат постепенно очите ѝ. *Какво съблазнително парче, помисли си надзирателят. Остави я да се изкъпе и можеш да я заведеш навсякъде. Обзалагам се, че е готова на всичко, стига да ѝ се окаже малко внимание.*

— Такова красиво момиче като тебе — обърна се той към Трейси — не бива да попада тук. Ако двамата с теб сме приятели, ще се погрижа това да не се случва никога повече.

Трейси обърна лице към него и когато долови погледа ѝ, той начаса реши да се откаже от намерението си.

Пазачът отведе Трейси горе и я предаде на нейната надзирателка.

Тя смръщи лице.

— Божичко, воняш! Върви да се изкъпеш. А тези дрехи ще изгорим.

Студеният душ ѝ подежда удивително добре. Трейси изми косата си с шампоан и се изкъпа от глава до пети с евтиния сапун.

Когато се изкъпа и си сложи чисти дрехи, чакащата я надзирателка ѝ съобщи:

— Вика те директорът на затвора.

Последния път, когато чу тези думи, Трейси повярва, че това ще ѝ донесе свободата. Вече не беше толкова наивна.

Когато влезе в кабинета му, директорът Браниган стоеше до прозореца.

— Седнете, моля!

Трейси седна.

— Участвах в една конференция във Вашингтон. Едва тази сутрин се прибрах и прочетох доклада за случилото се. Не е бивало да ви пращат в карцера.

Тя седеше и го наблюдаваше, безизразното ѝ лице не говореше нищо.

Директорът погледна някакви книжа върху бюрото си.

— Според този доклад вашите съкилийнички са упражнили върху вас сексуално насилие.

— Не, сър.

Директор Браниган кимна съчувствено.

— Понятен ми е вашият страх, но не мога да позволя на осъдените да управляват този затвор. Искам да накажа онези, които са го направили, но са ми необходими вашите свидетелски показания. Сега искам да ми разкажете какво точно се случи и кой е виновен.

Трейси го погледна в очите.

— Никой не е виновен. Паднах от леглото.

Директорът не сваляше дълго време погледа си от нея и тя виждаше изписалото се върху лицето му разочарование.

— Сигурна ли сте?

— Да, сър.

— И няма да промените становището си?

— Не, сър.

Директор Браниган въздъхна.

— Добре. След като решението ви е такова, ще ви преместя в друга килия, където...

— Не желая да ме местите.

Той я погледна удивен.

— Искате да кажете, че желаете да се върнете в същата килия?

— Да, сър.

Той се озадачи. Може би се лъжеше в нея, може би тя самата беше измислила случилото се с нея! Господ само знаеше какво мислят и вършат тези проклети затворнички. Колко му се искаше да го преместят в някой хубав и нормален затвор за мъже, но на жена му и дъщеря му Ейми тук им харесваше. Живееха в прекрасна къща, а около затворническата ферма имаше чудесни места. На тях им се струваше, че живеят сред природата, а той трябваше да се разправя цели двадесет и четири часа в денонощието с тези смахнати жени.

Той погледна седналата пред него млада жена и смутено каза:

— Много добре. Занапред не се замесвайте в неприятности.

— Няма да се замесвам, сър.

Завръщането в килията беше едно от най-трудните неща в живота на Трейси. В мига, в който прекрачи в нея, тя изпита наново ужаса от онова, което се бе случило тук. Нейните съкилийнички бяха на работа. Трейси легна на леглото, заби поглед в тавана и се замисли. После се пресегна към долната част на леглото си и измъкна една от разхлабилите се метални пръчки. Пъхна я под дюшека. Когато в 11.00 часа задрънча звънецът, Трейси първа се нареди в коридора. Паулита и Лола седнаха на една маса близо до входа на трапезарията. От Ърнестин Литълчеп нямаше и следа.

Трейси си избра маса с непознати затворнички, седна и изяде и последната трошичка от безвкусната храна. Прекара следобеда сама в килията. В 2.45 нейните съкилийнички се върнаха.

Щом зърна Трейси, Паулита се ухили изненадана.

— Значи се върна, котенце. Нали ти хареса онова, което ти направихме, а?

— Добре. Подготвили сме ти още нещо.

Трейси с нищо не показва, че чува подигравките им. Насочи вниманието си към чернокожата. Ърнестин Литълчеп стана причина Трейси да се върне в същата килия. Трейси не ѝ се доверяваше. Нито за миг. Но имаше нужда от нея.

Ще ти дам един съвет, querida. Тук командва Ърнестин Литълчеп...

Тази нощ, когато предупредителните звънци задрънчаха петнадесет минути преди лягане, Трейси стана от леглото и започна да се съблича. Този път не прояви лицемерна скромност. Свали всичките си дрехи и мексиканката подсвирна, докато наблюдаваше закръглените

й корави гърди, дългите й стройни крака и розовите й бедра. Лола дишаше тежко. Трейси облече нощницата и си легна. Светлината угасна. Килията потъна в мрак.

Измина половин час. Трейси лежеше в мрака и се вслушваше в дишането на останалите.

По едно време Паулита прошепна от другия край:

— Тази нощ мама истински ще те гушне. Свали си пижамката, гълъбче.

— Ще те научим как се прави женска любов и ще я правиш, докато я научиш добре — изкиска се Лола.

Чернокожата все още не проронваше дума. Трейси почувства приближаването на Лола и Паулита в мрака, но този път ги очакваше. Тя вдигна металната пръчка, която стискаше здраво в ръка, замахна с всички сили и улучи лицето на едната жена. Разнесе се болезнен писък. Трейси ритна към другата и видя, че тя падна на пода.

— Ако се приближиш отново, ще те убия — процеди през зъби Трейси.

— Кучка такава!

Трейси чу, че се готвят отново да я нападнат, и вдигна желязото.

В тъмнината проехтя острият глас на Ърнестин.

— Достатъчно! Оставете я!

— Ърнестин, тече ми кръв. Сега ще я наредя...

— Правете каквото ви казвам, по дяволите!

Настъпи дълга тишина. Трейси чу как двете жени се отдръпнаха към леглата си, като продължаваха тежко да дишат. Трейси лежеше напрегната, готова да посрещне следващото им нападение.

— Смела си, гълъбче — чу се гласът на Ърнестин Литълчеп.

Трейси не отговори.

— Нищо не си изпяла на директора. Ако го беше направила, сега да си на оня свят.

Този път Трейси й повярва.

— Защо отказа на директора да те премести в друга килия?

Значи й беше известно и това?

— Искях да се върна отново тук.

— Така ли? И защо?

В гласа на Ърнестин Литълчеп се долови нотка на любопитство. Настъпи моментът, който Трейси отдавна чакаше.

— За да ми помогнеш да избягам.

ОСМА ГЛАВА

Надзирателката спря пред Трейси и ѝ съобщи:

— Имаш посетител, Трейси.

Трейси я погледна учудено:

— Посетител?

Кой ли можеше да е? Изведнъж се досети. Чарлс. В края на краищата беше дошъл. Но твърде късно. Трябваше да е тук, когато отчаяно се нуждаеше от него. *Никога вече няма да имам нужда от него. Или от когото и да е друг.*

Трейси последва надзирателката по коридора към помещението за посетители. После прекрачи в него.

До малката дървена маса седеше непознат мъж. Стори ѝ се най-противният човек, когото беше виждала някога в живота си. Нисък, с подпухнало тяло, с дълъг и тънък нос и малка уста. Имаше високо, изпъкнало чело и наситено кафяви очи, които изглеждаха огромни зад дебелия стъкла на очилата му.

Мъжът не стана от мястото си.

— Името ми е Даниел Купър. Директорът ми разреши да разговарям с вас.

— За какво? — запита изпълнена с подозрение Трейси.

— Аз съм детектив от МОЗЗ, това е международна организация за защита на застраховките. Един наш клиент е застраховал картина на Реноар, която е била открадната от дома на Джоузеф Романо.

Трейси пое дълбоко въздух.

— Не мога да ви помогна. Не съм откраднала никаква картина.

Тя тръгна към вратата.

Следващите думи на Купър я накараха да спре.

— Известно ми е.

Трейси се обърна и го погледна внимателно, всичките ѝ сетива се изостриха.

— Никой не я е откраднал. Несправедливо са ви обвинили, мис Уитни.

Трейси седна бавно на един стол.

Даниел Купър беше въввлечен в случая три седмици преди това, когато го повикаха в кабинета на неговия шеф Дж. Дж. Ренолдс в централното управление на МОЗЗ в Манхатън.

— Имам задача за теб, Дан — каза Ренолдс. Даниел Купър ненавиждаше да му казват Дан.

— Ще бъда кратък.

Ренолдс възнамеряваше да обясни всичко накратко, защото Купър го изнервяше. Всъщност Купър изнервяше всички в организацията. Беше странен човек, чуждак, така говореха повечето хора за него. Даниел Купър беше затворен напълно в себе си. Никой не знаеше къде живее, дали беше женен и дали имаше деца. Не поддържаеше връзки с никого, не участваше в срещите на отдела, не ходеше по събрания. Беше абсолютен самотник и единствената причина, поради която Ренолдс го понасяше, се дължеше на факта, че Купър бе истински гений. Същински булдог, който вместо мозък в главата си имаше компютър. Даниел Купър беше открил сам-самичък повечето откраднати предмети и беше разкрил повече застрахователни измами, отколкото всичките останали агенти, взети заедно. На Ренолдс му се искаше да разбере какво представлява този загадъчен Купър. Изпитваше голямо неудобство да седи пред този човек, който вперваше в него фанатичните си кафяви очи.

— Една компания, която е наша клиентка, е застраховала картина за половин милион долара.

— Реноар. Ню Орлиънс. Джо Романо. Обвинена е жена на име Трейси Уитни. Осъдена е на петнадесет години затвор. Картината не е била открадната.

Кучи син!, помисли си Ренолдс. *Ако беше някой друг, щях да си помисля, че се изфуква.*

— Точно така — съгласи се с неохота Ренолдс. — Тази Уитни е скрила някъде платното. Искаме го обратно. Заеми се със случая.

Купър се обърна и излезе от кабинета, без да каже нито дума. Като го гледаше как си отива, Дж. Дж. Ренолдс за кой ли път си помисли: *Някой ден ще разбере какво крие този кучи син!*

Купър премина през залата, в която работеха един до друг петдесет служители; те разработваха програми за компютри, печатаха

доклади, отговаряха на телефонни запитвания. Същинска лудница!

Купър мина край едно бюро и колегата му подхвърли:

— Чувам, че са ти възложили случая Романо. Щастливец. Ню Орлийнс е...

Купър отмина, без да отговори. Защо не го оставят на мира? Това само искаше, но всички непрестанно го отегчаваха с безкрайните си любопитни въпроси.

Това се превърна в някаква своеобразна игра в отдела. Всички бяха решили да проникнат зад тази мистерия и да узнаят кой всъщност е той.

— Какво ще правиш в петък вечер, Дан...?

— Ако не си женен, Сара и аз познаваме едно чудесно момиче, Дан...?

Не разбираха ли, че няма нужда от никого — че не му трябва никой от тях?

— Хайде, ела, само ще пийнем...

Даниел Купър обаче знаеше докъде можеше да доведе всичко това. Невинното пийване водеше до вечеря, вечерята ставаше причина за някакво приятелство, а приятелството до споделяне на тайни. А това беше твърде опасно.

Даниел Купър живееше в постоянен морален тормоз, че все пак някой ден ще узнаят миналото му. *Да спи зло под камък* представляваше лъжа. Злото съвсем не спеше под камък. Всеки две-три години някой от скандалджийските вестници раздухваше отново скандала и тогава Даниел Купър изчезваше за няколко дни. Единствено тогава се напиваше.

Даниел Купър би създал доста главоболия на всеки психиатър, ако би имал възможността да му разкрие чувствата си, но Дан не смееше да разговаря с никого за своето минало. Единственото веществено доказателство, което беше запазил от онзи ужасен и далечен ден, представляваше смачкана и пожълтяла изрезка от вестник, заключена на такова място в стаята му, където никой не можеше да я намери. От време на време я гледаше за наказание, а всяка дума от дописката стоеше като запечатана в мозъка му.

Той вземаше душ или се къпеше поне по три пъти на ден, но въпреки това се чувстваше винаги мръсен. Вярваше твърдо в ада и в пламтящия там огън и знаеше, че единственото му спасение на този

свят е в изкуплението. Беше правил опит да постъпи в нюйоркската полиция, но не му достигаха четири инча височина и пропадна на изпита по физическа култура, затова стана частен детектив. Смяташе се за ловец, преследващ нарушителите на закона. Той представляваше божие наказание, оръжието, с което господ излива гнева си върху главите на злосторниците. Това беше единственият начин, чрез който можеше да изкупи миналото си и да се подготви за вечността.

Помисли си дали ще успее да вземе душ, преди да се качи на самолета.

Първата спирка на Даниел Купър беше в Ню Орлиънс. Прекара пет дни в града и преди да продължи, научи всичко, което му беше необходимо за Джо Романо, Антъни Орсати, Пери Поуп и съдията Хенри Лорънс.

Прочете протокола от разпита на Трейси Уитни и се запозна с присъдата ѝ. Проведе разговор с лейтенант Милър и научи за самоубийството на майката на Трейси Уитни. Разговаря с Ото Шмит и научи как била разграбена компанията на Уитни. По време на всички тези срещи Даниел Купър не си записа нищо, но въпреки това можеше да повтори дума по дума разговорите. Беше деветдесет и девет процента сигурен, че Трейси Уитни е невинна жертва, но за Даниел Купър това не представляваше приемливо доказателство. Той отлетя за Филаделфия и разговаря с Кларънс Дезмънд, вицепрезидента на банката, в която беше работила Трейси Уитни. Чарлс Станхоуп III отказа да го приеме.

И сега, когато Купър наблюдаваше седналата пред него жена, той беше стопроцентово убеден, че няма нищо общо с кражбата на картината. Беше вече готов да напише отчета си.

— Романо ви е обвинил несправедливо, госпожице Уитни. Рано или късно той щеше да предяви иск за кражбата на картината. Случило се е да се появите в най-подходящия момент и да го улесните в това негово намерение.

Трейси почувства как сърцето ѝ започна да бие по-силно. Този човек знаеше, че тя е невинна. Той вероятно разполагаше с достатъчно

доказателства против Джо Романо и щеше да я измъкне оттук. Той щеше да разговаря с директора на затвора или с губернатора на щата и щеше да я отърве от този кошмар. Изведнъж дишането ѝ се затрудни.

— Ще ми помогнете ли тогава?

Даниел Купър се озадачи.

— Да ви помогна ли?

— Да. Да издействате помилване или...

— Не.

Отговорът подейства като плесница.

— Не? Но защо? Ако сте убеден, че съм невинна...

Как могат хората да са толкова глупави?

— Моята мисия е приключена.

Когато се прибра в хотела, първото нещо, което направи Купър, бе да се съблече и да застане под душа. Изтърка се хубаво от главата до петите и остави горещите струи да се изливат върху тялото му почти половин час. Когато се обърса и облече, седна да напише отчета си.

„До: Дж. Дж. Ренолдс. Дело номер У — 72-830-412

От: Даниел Купър

Относно: Deux Femmes dans la Cafe Rouge, Renoir. —

Маслено платно.

Заключението ми е, че Трейси Уитни по никакъв начин не е свързана с кражбата на горната картина. Убеден съм, че Джо Романо е направил застраховката с намерение да симулира кражба, като получи застраховката и продаде след това картината на частно лице. Сега картината вероятно е извън страната. Тъй като е добре известна, предполагам, че ще се появи в Швейцария, където добросъвестната продажба е разрешена и защитена от закона. Ако някой купувач заяви, че е закупил добросъвестно произведение на изкуството, швейцарското правителство му разрешава да го задържи, дори ако е било откраднато преди това.

Предложение: Тъй като липсва конкретно доказателство за вината на Романо, ще се наложи нашият клиент да му изплати застрахователната полица. Второ.

Безполезно ще е да се иска от Трейси Уитни да възстанови картината или да заплати обезщетение, тъй като тя няма нито представа къде се намира картината, нито пък, както вече разбрах, разполага с някакви авоари. Освен всичко това тя ще прекара следващите петнадесет години в женския затвор на Южна Луизиана.“

Даниел Купър се спря за миг, за да помисли за Трейси Уитни. Предположи, че останалите мъже биха я сметнали за красива. Запита се, без какъвто и да е интерес какво ли ще стане с нея след петнадесет години затвор. Това нямаше нищо общо с него.

Даниел Купър подписа отчета и се замисли дали има време да си вземе още един душ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стария железен панталон настана Трейси в пералнята. От тридесет и петте затворнически длъжности работата в пералнята се смяташе за най-лошата. Огромното горещо помещение бе изпълнено с перални машини и дъски за гладене, а пратките за пране пристигаха безконечно. Пълненето на пералните машини, изваждането на прането от тях и мъкненето на тежките кошници до гладачницата представляваха безсмислен и изтощителен труд.

Работата започваше в 6.00 и на затворничките им се разрешаваше десетминутна почивка на всеки два работни часа. Към края на деветчасовия работен ден повечето жени припадаха вече от изтощение. Трейси вършеше механично работата си и потънала в собствените си размисли, не разговаряше с никого.

Ърнестин Литълчеп чу за назначението на Трейси и подхвърли:

— Стария железен панталон си е паднала по задника ти.

— Не ми пука от нея — отвърна Трейси.

Ърнестин Литълчеп погледна озадачено.

Пред нея стоеше една напълно различна жена от онова стреснато младо момиче, което докараха преди три седмици в затвора. Нещо я беше променило и Ърнестин Литълчеп изгаряше от любопитство да узнае причината. На осмия ден след изпращането ѝ в пералнята Трейси бе посетена в ранния следобед от една надзирателка, която ѝ съобщи:

— Местят те. Имаш назначение за кухнята.

Най-мечтаната работа в затвора.

В затвора имаше два вида порцион: затворничките се хранеха с някакви буламачи, сандвичи с кренвирши, фасул или отвратителни гозби, приготвявани в огромни глинени гювечета, докато храната на надзирателките и на служителите в затвора се приготвяваше от професионални готвачи. Менюто им включваше печено месо, прясна риба, пържоли, пилета, пресни зеленчуци и плодове и най-изкусителни десерти. Работещите в кухнята затворнички имаха достъп до тези храни и се възползваха най-широко от тях.

Когато Трейси отиде в кухнята, тя не се учуди особено много, когато видя там и Ърнестин Литълчеп.

Трейси пристъпи към нея.

— Благодаря ти — каза тя и се принуди с голямо усилие да придаде известна приятелска нотка в гласа си.

Ърнестин само изсумтя и не каза нищо.

— Как убедихте Стария Железен панталон да ме премести?

— Тя вече не е при нас.

— Какво ѝ се е случило?

— Тук си имаме една системка. Ако някоя надзирателка се окаже проклетница и започне да ни притеснява, ние я чупим.

— Искаш да кажеш, че директорът се вслушва?...

— Глупости. Какво общо има директорът с това?

— Тогава как успяхте?...

— Много лесно. Когато надзирателката, която искаме да чупим, е дежурна, се подхващат разни караници. Посипват се какви ли не оплаквания. Някоя затворничка започва да се жалва например че Стария железен панталон я опипала. На следващия ден някоя изписква, че са ѝ задигнали нещо от килията, да речем радиото, което естествено се оказва в стаята на Стария железен панталон. Така се изпари и Стария железен панталон. Този затвор се управлява от нас, а не от надзирателките.

— Защо си тук? — запита Трейси. Не проявяваше никакъв интерес към отговора. Важното беше да се завърже някакво приятелство с тази жена.

— Не беше грешка на Ърнестин Литълчеп, повярвай ми. Цяла тайфа момичета работеха за мен.

Трейси я погледна.

— Искаш да кажеш като?... — Тя се подвоуми.

— Крадли? — тя се изсмя. — Нее. Работеха като домашни прислужнички по големите домове. Бях открила собствено бюро за настаняване на работа. Имах поне двайсетина момичета. Разни фрашкани с пари баровци даваха всичко, само и само да си намерят добри прислужнички. Правех страшна реклама из най-добрите вестници и когато ми се обаждаха, пращах при тях от моите момичета. Те се настаняваха по домовете им и когато техните работодатели отиваха на работа или излизаха вън от дома, обираха им сребърните

прибори, скъпоценности, кожени палта и каквото и да е друго и офейкваха — Ърнестин въздъхна. — Ако ти кажа колко шибани пари изцицкахме, без да плащаме данъци за тях, просто няма да ми повярваш.

— А как те хванаха?

— Намеси се шибаният пръст на съдбата, гълъбче. Едно от моите девойчета прислужвало на обяд в къщата на кмета, когато неговата гостенка, някаква си дърта дама, се оказала жената, при която работила и офейкала същата тази прислужничка. Полицията я заловила и когато я понатиснали, взела, че пропяла и изпълнила цялата ария, и ето ти я сега тука бедната стара Ърнестин.

Двете стояха сами край една печка.

— Не мога да остана повече тук — прошепна Трейси. — Трябва да се погрижа за нещо отвън. Ще ми помогнеш ли да избягам?

— Я вземи да обелиш оня лук. За довечера трябва да готвим овнешко задушено.

И си отиде.

Клюкарската мрежа в затвора работеше невероятно добре. Затворничките научаваха за предстоящите събития много преди действително да са се случили. Затворнички, известни като „плъхове“, изравяха изоставени доклади, подслушваха телефонни разговори, четяха пощата на директора, после цялата информация се обработваше и разпращаше до важните затворнички. Списъкът на тези затворнички се оглавяваше от Ърнестин Литълчеп. Трейси виждаше как надзирателките и затворничките се съобразяват с Ърнестин. Когато останалите обитателки на затвора разбраха, че Ърнестин стана защитник на Трейси, никой не смееше повече да я закача. Трейси очакваше най-внимателно кога Ърнестин ще посегне на нея, но едрата чернокожа се държеше на разстояние. Защо ли, учудваше се Трейси.

Правило 4 от съдържащата десет страници официална брошура, която се връчваше на новопостъпилите затворнички, гласеше: „Сексът под каквато и да е форма е забранен. В една килия могат да бъдат

настанени не повече от четири затворнички. На едно легло може да лежи само по една затворничка.“

В действителност всичко това беше така потресаващо различно, че затворничките се отнасяха към тази брошура като към затворническа книжка с анекдоти. В течение на седмиците Трейси наблюдаваше как всеки ден постъпват нови затворнички, нови рибки, и как нещата се развиват по един и същ начин. Първите затворнички, които бяха сексуално нормални, нямаха никакъв шанс. Те влизаха притеснено и плахо, а там ги чакаха лесбийките. Цялата драма се разиграваше по предварително разработен сценарий. В един ужасяващ и враждебен свят лесбийката проявяваше приятелство и съчувствие. Тя канеше своята жертва в залата за почивка, където гледаха заедно телевизия и когато лесбийката я хващаше за ръката, новата затворничка не се дърпаше, понеже се страхуваше да не обиди единствената си приятелка. Новата затворничка бързо забелязваше, че останалите обитатели на затвора я оставят на спокойствие, така зависимостта и интимността с лесбийката нарастваха, докато накрая тя беше готова да прави всичко, само и само да запази единствената си приятелка.

Онези, които се дърпаха, биваха изнасилвани. Доброволно или насилствено, деветдесет процента от попадналите в затвора жени биваха принуждавани да се занимават с хомосексуализъм още през първия месец. Трейси беше ужасена.

— Как може управата да допуска подобно нещо? — обърна се тя към Ърнестин.

— Такава е системата — обясни Ърнестин — и тя действа по един и същ начин във всички затвори, гълъбче. Няма начин да отделиш хиляда и двеста жени от мъжете им и да очакваш, че ще престанат да изпитват желание за полов живот. Ние не изнасилваме заради секса. Изнасилваме заради властта, да им покажем кой тук е истински господар. Новите рибки, които идват тук, са обект на всяка, която иска да прави секс. Единствената защита, която могат да си осигурят, е да станат приятелки на лесбийките. Така никоя няма да ги закача за нищо.

Трейси си даваше ясна сметка, че в случая разговаря със специалист по въпроса.

— И не само затворничките — продължи Ърнестин. — И надзирателките не са по-малко гадни. Пристига, да кажем, някое ново

маце и има нужда от наркотик. Започва да се поти, да се тръшка. Тогава надзирателката ѝ намира, да речем, хероин, но иска в замяна да ѝ окаже малко внимание, сещаш ли се? Мацето отива после при надзирателката и работата е опечена. Надзирателите са още по-гадни. Те имат ключове от килиите и нощем просто си влизат, където поискат, и си вземат безплатно маце. Можеш, естествено, да забременееш от тях, но те са в състояние да ти правят и безброй услуги. Прииска ти се например шоколад или да те посети твоят приятел. Тогава буташ на надзирателя и готово. Това се нарича „танто за танто“ и се прилага във всички затвори на страната.

— Ужасно!

— Не, въпрос на оцеляване. — Падащата от тавана на килията светлина се отразяваше в голото теме на Ърнестин. — Знаеш ли защо тук не е разрешено да се използва дъвка?

— Не.

— Защото момичетата я лепят по ключалките на вратите, те не се затварят напълно и така момичетата нощем се измъкват и си ходят една на друга на гости. Спазваме само онези правила, които искаме. Излизащите оттук знаят добре за какво трябва винаги да си държат езика зад зъбите.

Любовните връзки в затвора процъфтяваха и протоколът между любовниците се спазваше много по-стриктно, отколкото навън. В един неестествен свят се създаваха и изиграваха докрай изкуствени мъжки и женски роли. Мъжките роли възникваха в свят, лишен от мъже. Тези жени променяха имената си. Ърнестин ставаше Ърни, Теси — Текс, Барбара — Боб, Катерин — Кели. Подрязваха си косите или бръснаха главите си и не вършеха никаква къщна работа. Мери Фем, изпълняваща ролята на „съпруга“, чистеше, гладеше и се грижеше за своя „съпруг“. Лола и Паулита се съревноваваха отчаяно коя да спечели благоволенieto на Ърнестин, като всяка се бореше отчаяно да надделее над другата.

Ревността беше жестока и често водеше до насилие. Ако се установеше, че „съпругата“ гледа друг „съпруг“ или разговаря с такъв в двора на затвора, моментално избухваха скандали. Из затвора непрестанно хвърчаха писма, доставяни от „плъховете“.

Писмата се сгъваха под формата на триъгълничета, известни като „хвърчила“, за да могат лесно да се крият по сутииени и обуца. Трейси виждаше жените да си предават „хвърчила“, като минаваха близко една до друга при влизане в трапезарията или по време на работа.

Трейси виждаше постоянно как затворничките влизат в плътски отношения със своите надзирателки. Тази любов беше породена от отчаянието, безпомощността и покорността. Затворничките зависеха във всичко от своите надзиратели: храна, състояние, дори животът им зависеше от тях. Трейси си наложи да не изпитва каквито и да е чувства към никого.

Секс се правеше денонощно. При душовете, в тоалетната, в килиите, а нощем през решетките и орален секс. „Съпругите“, които принадлежаха на надзирателите и надзирателките, биваха пуцани нощем от килиите, за да отидат в тяхното крило на затвора.

След угасването на осветлението Трейси лягаше на леглото и затискаше уши с ръце, за да не чува нищо.

Една вечер Ърнестин измъкна изпод леглото си кутия оризон и започна да го ръси по коридора пред килията. Трейси чу как обитателките и на останалите килии започнаха да правят същото.

— Какво става? — запита Трейси.

Ърнестин се извърна и рязко ѝ се сопна:

— Не е твоя работа. И не ставай от леглото. Лежи си на шибаното легло.

Няколко минути по-късно се разнесе ужасяващ писък от съседната килия, където току-що бяха настанили нова затворничка.

— О, божичко, не! Недейте! Моля ви, оставете ме!

Трейси разбра какво става и почувства, че ѝ се повдига. Писъците продължиха известно време, докато накрая стихнаха и се превърнаха в безпомощни и изтерзани ридания. Трейси стисна силно очи, изпълнена от изгарящ гняв. Как могат жени да се държат така помежду си! Мислеше си, че затворът я е направил по-твърда, но когато се събуди на следващата сутрин, по лицето ѝ личаха следи от засъхнали сълзи.

Реши да не разкрива чувствата си пред Ърнестин. Потна я уж съвсем случайно:

— Защо разпръснахте оризона?

— Това е нашата предупредителна система. Ако надзирателките се опитат да се промъкнат незабелязано, ще чуем стъпките им по пукането на сухия оризон.

Трейси скоро научи защо затворничките наричат престоя в затвора „ходене на училище“. Затворът предоставяше възможност за учение, но онова, което обитателките му научаваха в него, не беше общоприето учение.

Затворът беше пълен със специалисти по всички видове престъпления. Те си обменяха методи по измами, кражби по магазините, злоупотреби с напитки. Обучаваха се по най-новите хазартни игри, обменяха информация за извършените кражби и за тайни агенти.

Една сутрин по време на почивката в двора Трейси чу как една стара затворничка провежда семинар по джебчийство пред група млади и очаровани нейни колежки.

— Истински майстори са в Колумбия. В Богота има училище, наричат го училище на десетте звънчета. Плаща се по два и половина бона, ако искаш да го завършиш и да станеш джебчия. Там окачват на тавана манекен, облечен в костюм с десет джоба, напълнени с пари и скъпоценности.

— И защо го правят?

— Правят го, защото във всеки джоб има по едно звънче. Не можеш да завършиш училището, докато не научиш да изпразваш всеки един от тези проклети джобове, без да звънне нито едно звънче.

Лола въздъхна.

— По едно време ходех с едно момче, което се движеше сред тълпите от хора, облечен с върхно палто и с извадени отвън ръце, но въпреки това успяваше да пребърка като бог всички джобове.

— Как по дяволите, е вършел това?

— Дясната му ръка беше изкуствена. Той пъхаше истинската си ръка през един отвор на палтото, пребъркваше чуждите джобове и отмъкваше портмонетата.

Обучението продължаваше в занималнята.

— Аз си падам по обирите из гарите — обади се една ветеранка.
— Навърташ се, да речем, из някоя железопътна гара, докато

забележиш старица, която се мъчи да вдигне куфар или голям пакет и да го пхне в едно от гардеробчетата. Помагаш ѝ, слагаш багажа в гардеробчето и после ѝ подаваш ключа. Само че ключът е от съседното гардеробче. След като жената си тръгне, отваряш гардеробчето и дим да те няма.

Един следобед в двора две осъдени за проституция и за притежание на кокаин затворнички подеха разговор с някаква новопостъпила, красиво момиче, което изглеждаше на не повече от седемнадесет години.

— Не е чудно, че са те окошарили, гълъбче — мърмеше я по-старата. — Преди да уговаряш цената с някой клиент, трябва първо да го попиташ или да разбереш дали не носи *пистолет* и никога да не му казваш какво ще му правиш. Остави го *той* да ти каже какво иска. Защото, окаже ли се ченге, можеш тогава да кажеш, че е искал да те хване натясно, сецаш ли се?

Другата проститутка добави:

— Да. И винаги оглеждай ръцете му. Ако каже, че е работяга, провери дали има груби ръце. Това е сигурно предупреждение. Много от преоблечените носят работнически дрехи, но когато се дойде до ръцете, забравят за тях, защото техните ръце са меки и гладки.

Времето течеше нито много бавно, нито много бързо. Просто си беше време. Трейси си спомни афоризма на Свети Августин: „Какво представлява времето? Ако не ме питат, зная какво е. Но ако трябва да го обясня не зная как.“

Установеният в затвора ред никога не се променяше.

4:40 Предупредителен звънец

4:45 Ставане и обличане

5:00 Закуска

5:30 Връщане по килиите

5:55 Предупредителен звънец

6:00 Построяване и отвеждане на работа

10:00 Упражнения в двора

10:30 Обяд

11:00 Построяване за отвеждане на работа

3:30 Вечеря

4:00 Връщане по килиите

5:00 Стая за почивка

6:00 Връщане по килиите

8:45 Предупредителен звънец

9:00 Угасване на осветлението

Редът се спазваше строго. Всички затворнички бяха задължени да ходят на храна, в строя не се разрешаваха никакви разговори. В малките чекмеджета в килиите можеха да държат не повече от пет тоалетни принадлежности. Леглата трябваше да се оправят преди закуска и да се поддържат в добър ред през целия ден.

Затворът си имаше и свои специфични звуци: дрънчене на звънци, тътрене на крака по цимента, тръшкане на железни врати, шептене през деня, писъци през нощта... Острото пукане на подвижните радиостанции на надзирателите, тропането на съдовете по време на храна. Човек обаче не можеше никога да се отърси от чувството за телените мрежи, високите стени, самотата, откъснатостта и просмукалата се у всекиго омраза.

Трейси се превърна в примерна затворничка. Тялото ѝ реагираше инстинктивно на звуците на установения в затвора ред: затварящите се пред килиите решетки след проверката, отварянето им сутрин при ставане, звънеца за започване на работа, сигнала за свършване на работа.

Тялото на Трейси беше затворено тук, но духът ѝ бе свободен и той замисляше бягството ѝ.

Затворничките нямаха право да се обаждат, но им се разрешаваше да ги търсят два пъти месечно по телефона и да разговарят в продължение на по пет минути. Ото Шмит се обади на Трейси.

— Мислех, че ще искаш да научиш — каза смутено той. — Погребението наистина беше хубаво. Погрижих се за всички разноси, Трейси.

— Благодаря ти, Ото. Аз... благодаря ти. — Нямаше какво повече да си кажат.

След това никой не я потърси повече по телефона.

— Момиче, по-добре забрави за външния свят — предупреди я Ърнестин, — там нямаш вече никого.

Лъжеш се, помисли си мрачно Трейси.

Джо Романо.

Пери Поуп.

Съдията Хенри Лорънс.

Антъни Орсати.

Чарлс Станхоуп III.

Трейси се срещна отново с голямата Берта в двора за разходки. Дворът представляваше голямо открито квадратно място, отделено от едната си страна от високата външна стена на затвора, а от другата от вътрешната стена на затвора. Всяка сутрин пускаха затворничките в продължение на тридесет минути в двора. Това бе едно от малкото места, където се разрешаваха разговорите, затова затворничките се скупчваха на групи и започваха да си обменят последните новини и клюки преди обяд. Когато Трейси излезе за пръв път на двора, внезапно я овладя чувството за свобода и тя разбра, че това се дължи на факта, че е на открито. Виждаше високо горе слънцето, виждаше и няколко кълбести облаци, а някъде из далечното синьо небе чуваше бръмченето на самолет, литнал високо на свобода.

— Ей, ти! Знаеш ли откога те търся — обади се някакъв глас.

Трейси се обърна и видя огромната шведка, която се беше сблъскала с нея в първия ден при пристигането на Трейси в затвора.

— Чух, че си имаш чернокожа лесбийка.

Тя заблъска Трейси към стената и запритиска огромното си тяло към нейното.

— Махай се!

— Имаш нужда от едно хубаво лизане. Сещаш се, нали? И ще го получиш. Цялата ще си моя, гълъбче.

Зад Трейси просъска познат глас.

— Я си разкарай шибаните ръце от нея, задник такъв!

Там стоеше Ърнестин Литълчеп, с огромни стиснати юмруци и искрящи очи, а слънчевите лъчи се отразяваха в блесналия ѝ череп.

— Не си достатъчно мъжествена за нея, Ърни.

— Затова пък съм достатъчно мъжествена за теб — избухна чернокожата. — А си я пипнала още веднъж, а съм ти съдрала задника на закуска. *При това пържен.*

Атмосферата се зареди моментално с електричество. Двете амазонки се стрелкаха една друга с неприкрита омраза. *Готови са да се убият заради мене*, помисли си Трейси. След това обаче схвана, че цялата работа няма кой знае колко общо с нея. Спомни си какво ѝ бе казала Ърнестин: „Тук трябва да се бориш, да се отдадеш на любов или да офейкаш. Трябва да стискаш зъби инак си загубена.“

Голямата Берта отстъпи първа. Тя хвърли презрителен поглед на Ърнестин и каза:

— Аз не бързам — после се ухили похотливо на Трейси. — Ти ще останеш дълго тук, гълъбче. Аз също. Доскоро виждане.

Обърна се и си отиде. Ърнестин гледаше след нея.

— Тя е опасна. Спомняш ли си онази медицинска сестра от Чикаго, която избиваше пациентите си? Тъпчела ги с цианкалий, после седяла до тях и ги гледала как агонизират? Е, същият този ангел на милосърдието ти е хвърлил мерак, Уитни. По дяволите! Имаш нужда от лесбийка, която може да те пази. Тогава тази няма да смее да те закача.

— Ще ми помогнеш ли да избягам?

Разнесе се звън.

— Време е за ядене — каза Ърнестин Литълчеп.

Докато лежеше в леглото си тази нощ, Трейси си мислеше за Ърнестин.

Макар че Ърнестин никога вече не бе правила опити да посегне към нея, Трейси не ѝ се доверяваше. Никога нямаше да забрави какво ѝ бяха направили Ърнестин и нейните съкилийнички. Въпреки това Трейси имаше нужда от чернокожата.

Всеки следобед след вечеря на затворничките разрешаваха да прекарват по един час в залата за почивка, където можеха да гледат телевизия, да разговарят или да прочетат най-новите списания и вестници. Трейси прелистваше някакво списание, когато една снимка привлече погледа ѝ. Беше сватбената снимка на Чарлс Станхоуп III и неговата младоженка, които излизаха усмихнати и хванати под ръка от

някаква църква. Снимката сякаш я блъсна с физическа сила. Като го гледаше сега на снимката с щастлива усмивка на лице, я изпълни болка, която се превърна в бясна ярост. Мислеше да обвърже живота си с този човек, а той ѝ обърна гръб, позволи им да я унищожат и да убият детето ѝ. Но това беше в някакво друго време, на друго място, в друг свят. *Това беше някакъв въображаем свят. Истинският беше тук.*

Трейси затвори шумно списанието.

В дните за посещения лесно се разбираше кой има приятели или роднини. Тогава затворничките се къпеха, обличаха чисти дрехи, гримираха се. След тези срещи Ърнестин обикновено се връщаше усмихната и щастлива.

— Моят Ал винаги идва да ме види — каза тя на Трейси. — Ще ме чака, докато изляза оттук. И знаеш ли защо? Щото му давам онова, което никоя друга жена не му даде.

Трейси не успя да скрие объркването си.

— Искаш да кажеш... в сексуално отношение?

— Ами да. Това, което става между тези стени, няма нищо общо с живота извън тях. Тук понякога изпитваме нужда да държим в ръцете си някое топло тяло — някой да ни докосне, да ни каже, че ни обича. Трябва да изпитаме чувството, че някой все пак го е грижа за нас. Няма значение дали е истина, или не. Това е всичко, което получаваме. Но изляза ли веднъж навън — Върху лицето на Ърнестин се разля широка усмивка, — тогава се превръщам в истинска шибана нимфоманка^[1] разбираш ли?

Нещо озадачаваше Трейси и тя реши да го изясни още сега.

— Ърни, непрестанно ме защитаваш. Защо?

Ърнестин сви рамене:

— Шибана работа!

— Наистина ми се иска да узная. — Трейси подбираше внимателно думите си. — Всяка жена, която е твоя... твоя *приятелка*, ти принадлежи напълно. Тя изпълнява всичко, което ѝ кажеш...

— Инак ще ѝ съдери задника.

— Но не се държиш така с мен. Все пак защо?

— Оплакваш ли се?

— Не. Любопитна съм.

Ърнестин се замисли за миг.

— Добре. У теб има нещо, което ми се иска да имам и аз. — Тя забеляза появилото се върху лицето на Трейси изражение. — Не, не това. От това имам толкова, колкото си искам, гълъбче. У тебе има някаква класа. Искам да кажа, има нещо честно и искрено, като у дама, която поднася на гостите си чай със сребърен чайник. Ти принадлежиш точно на този свят, а не на тукашния. Не зная как си се замесила с тия лайнари отвън, но допускам, че някой те е избудалкал. — Тя погледна отново Трейси и каза почти смутено: — В моя живот не съм попадала на кой знае колко свестни неща. Но ти си едно от тях. — Тя се извърна и думите ѝ едва се чуха — И съжалявам много за детето ти. Наистина...

Същата нощ, след като угасиха осветлението, Трейси прошепна в тъмното:

— Ърни, трябва да избягам. Помогни ми, моля те!

— Искам да спя, за бога! Затваряй си устата, чуваш ли?

Ърнестин се зае да научи Трейси на тайнствения език, който се говореше в затвора. Група жени на двора разговаряха.

— Тази лесбийка стана обратна, лепна се на една белка и сега трябва да я тъпчат с голямата лъжица.

— Беше вече пътничка, сгасиха я на една фиеста и някакъв скапаняк я шитна на касапина. И край на чупката. Довиждане, рубидо.

Трейси имаше чувството, че слуша разговор между марсианци.

— За какво говорят? — запита тя.

Ърнестин избухна в смях.

— Ти да не би да не знаеш английски, малката? Когато лесбийката стане „обратна“, означава, че от „съпруг“ се превръща в „съпруга“. Забърква се с някаква „белка“ — това е жена с беличка и хубавичка кожа като твоята. На такава лесбийка вече нямат доверие, затова започват да я отбягват. „Пътничка“ означава, че присъдата ѝ скоро изтича и тя ще излезе оттук, но са я пипали на „фиеста“, значи вземала е хероин, „скапаняк“ значи надзирателка, която спазва точно правилника и не може да бъде подкупена. После са я „шитнали на касапина“, изпратили са я значи при лекаря на затвора.

— А какво е „рубидо“ и „чупка“?

— Ама ти още нищо не си научила! „Рубидо“ означава временно излизане от затвора, при условие че няма да избягаш, а „чупка“ е денят, в който те освобождават от затвора.

Трейси знаеше, че никога няма да може да си послужи с тези две думи.

Ърнестин Литълчеп и Голямата Берта се счепкаха истински на следващия ден в двора. Затворничките играеха бейзбол на игрище с малки размери, под зоркото око на надзирателките. Голямата Берта удари топката и се затича към първата база, където стоеше Трейси. Голямата Берта блъсна Трейси, повали я на земята и я захлупи с тяло. После пхна ръце между краката на Трейси и изсъска:

— Никой не може да ми се противопостави, миличка. Тази нощ ще бъдеш моя и добре ще ти оближа задничето.

Трейси се бореше отчаяно да се освободи от нея. Изведнъж почувства как някой повдига Голямата Берта от нея. Ърнестин беше сграбчила огромната шведка за врата и я стискаше силно за гръкляна.

— Проклетата кучко — крещеше като обезумяла Ърнестин. — Предупредих те! — Тя посегна с пръсти към лицето на Голямата Берта и заби нокти в очите ѝ.

— Ослепях! — изрева Голямата Берта. — Ослепях!

Тя сграбчи гърдите на Ърнестин и започна да ги дърпа. Двете жени взеха да се удрят и драцят и четири надзирателки се втурнаха към тях. Цели пет минути не успяха да ги разтърват. Пратиха и двете в карцера. Късно една вечер Ърнестин се прибра в килията си. Лола и Паулита побързаха да отидат до леглото да я утешат.

— Добре ли си? — прошепна Трейси.

— Адски добре — отвърна Ърнестин с приглушен глас и Трейси се замисли колко ли ѝ е било тежко. — Вчера имах „рубидо“. Аз ще се измъкна оттук. Но ти ще си имаш трудности. Тази жена няма да те остави на мира. Не можеш да ѝ убегнеш. И когато ѝ омръзне да прави любов с тебе, ще те убие.

Лежаха в утихналия мрак. Най-сетне Ърнестин отново се обади:

— Май вече е време да поговорим как да го духнеш оттука.

[1] Нимфоманка — жена, която страда от нимфомания. Нимфомания — болезнено повишена полова възбудимост у жените. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— От утре вече няма да имаш гувернантка — съобщи директор Браниган на жена си.

Сю Елън Браниган вдигна изненадано глава.

— Защо? Джуди се държи много добре с Ейми!

— Зная, но си излежа присъдата. Утре сутринта я освобождаваме.

Те закусуваха в удобната къща, която представляваше една от привилегиите на директора на затвора Браниган. Останалите привилегии включваха правото на готвач, прислужничка, шофьор и гувернантка за почти пет годишната им дъщеря Ейми. Цялата прислуга се състоеше от затворнички, на които имаха доверие. Сю Елън Браниган пристигна тук преди пет години и се притесни, че ще живее в района на затвора, но това, че къщата ѝ бе пълна с прислуга от криминални престъпници, я правеше още по-неспокойна.

— Откъде знаеш, че някоя нощ няма да ни ограбят и да ни прережат гърлата? — попита веднъж тя.

— Ако го направят — пошегува се директор Браниган, — моментално ще подам против тях рапорт.

Той убеждаваше безуспешно жена си, че не съществува никаква опасност. Страхът на Сю Елън наистина се оказа неоснователен. Доверените затворнички се стараеха да правят добро впечатление и да съкратят колкото може повече престоя си в затвора, затова проявяваха голяма добросъвестност.

— Току-що се бях утешила с мисълта, че мога да оставям спокойно Ейми на грижите на Джуди — оплака се мисис Браниган.

Тя мислеше доброто на Джуди, но не ѝ се искаше да се раздели с нея. Господ знаеше каква щеше да се окаже следващата гувернантка на Ейми. Такива страхотии се разказваха за безобразията, които вършеха разни непознати с децата.

— Джордж, имаш ли предвид някоя заместничка на Джуди?

Директорът беше размишлявал дълго по този въпрос. Имаше десетина подходящи затворнички за длъжността гувернантка на

тяхната дъщеря. Трейси Уитни не му излизаше от ума. Около нейното дело съществуваше нещо, което му се струваше твърде обезпокоително. Работеше като професионален криминалист от цели петнадесет години и се гордееше, че едно от най-големите му достойнства представляваше способна му да преценява достойнствата на затворничките. Някои от поставените под грижите му затворнички бяха закоравели криминални престъпнички, а други се намираха в затвора поради това, че бяха извършили престъпление под влиянието на силни страсти или се бяха поддали на моментно изкушение, но на директор Браниган се струваше, че Трейси Уитни не можеше да се причисли към нито една от тези категории. Не че го разколебаваха нейните уверения в невинност, така се държаха всички осъдени. Безпокояха го хората, които бяха уговорили да изпратят Трейси Уитни в затвора. Директорът беше назначен в този затвор от гражданския комитет на Ню Орлиънс под председателството на губернатора на щата и макар непоколебимо да отказваше да се занимава с политика, познаваше добре всички тези играчи. Джо Романо беше мафиот и помощник на Антъни Орсати. Адвокатът Пери Поуп, защитникът на Трейси Уитни, също бе от тяхното ведомство, както и Съдията Хенри Лорънс. Осъждането на Трейси напомняше силно на техния стил на работа.

Директор Браниган направи своя избор. Той отвърна на жена си: „Да. Имам някого предвид.“

В кухнята на затвора имаше ниша с малка масичка и три стола, единственото място, където човек можеше да се почувства малко откъснат от всичко. Ърнестин Литълчеп и Трейси седнаха на тази масичка да пият кафе по време на десетминутната им почивка.

— Мисля, дойде време да ми кажеш защо си се забързала толкова да го духнеш оттук — подхвърли Ърнестин.

Трейси се поколеба. Дали да се довери на Ърнестин? Друг избор нямаше.

— Отвън... отвън има хора, които не постъпиха добре с моето семейство и с мен. Трябва да изляза и да ги накарам да си платят за това.

— Така ли? И какво са направили?

Трейси изрече думите, всяка една от тях ѝ причиняваше голяма болка.

— Убиха майка ми.

— Кой са те?

— Не мисля, че имената им представляват някакъв интерес за теб. Джо Романо, Пери Поуп, един съдия на име Хенри Лорънс и Антъни Орсати...

Ърнестин я гледаше опулено с отворена уста.

— Боже господи! Ей, момиче, да не ме будалкаш?

— Чувала ли си за тях? — учуди се Трейси.

— Дали съм *чувала*? Та кой не е чувал за *тях*? В Ню Орлиънс не става нищо, преди Орсати или Романо да кажат „да“. Не можеш да се захващаш с тях. Веднага ще ти светят маслото.

— Вече ми го светиха — отвърна Трейси с глух глас.

Ърнестин се огледа да не би някой да чуе разговора им.

— Ти или си смахната, или си най-долнопробната курва, каквато никога не съм срещала. Да говори така за *недостижимите*! — Тя поклати глава. — Откажи се. И то веднага!

— Не. Не мога. Трябва да се измъкна оттук. Ще стане ли?

Ърнестин дълго време мълча. Най-сетне каза:

— Ще поговорим утре в двора.

Когато излязоха на другия ден на двора, те се отдръпнаха в един ъгъл, за да останат сами.

— Тук бяха организирани дванадесет бягства — започна Ърнестин. — Две от затворничките бяха разстреляни. — Трейси не каза нищо. — На кулата има денонощна стража, въоръжена с картечници, и всички до един са най-долни копелета. Избяга ли някоя затворничка, стражата ще изгуби службата си, затова не му гледат много и веднага ти теглят куршума. Целият затвор е заграден с телена мрежа и ако успееш да я преминеш и да се отървеш от картечниците, тогава пускат след теб хрътките, които подушват и пръдня от комар. На няколко мили по-нататък има база на националната гвардия и щом оттук избяга затворничка, те изпращат хеликоптер с картечници и прожектори. На никого не му пука дали ще те върнат жива или мъртва. Това кара останалите да не се захващат с такива планове.

— Но въпреки всичко опитват — каза настойчиво Трейси.

— Онези, които бягат, получават помощ отвън, имат приятели, които успяват да пробутат в затвора оръжие, пари и дрехи. Отвън ги чакат и коли. И въпреки това пак ги залавят.

— Мен няма да ме заловят — закле се Трейси.

Приближи се надзирателка. Тя подвижна на Трейси:

— Вика те директорът. И по-живо.

— Имаме нужда някой да се грижи за малката ни дъщеря — каза директорът Браниган. — Тази работа е доброволна. Ако не желаете, не е задължително да приемате.

Някой да се грижи за малката ни дъщеря. Мозъкът на Трейси трескаво заработи. Това можеше да улесни бягството ѝ. Започнеше ли работа в къщата на директора, тогава вероятно щеше да научава много повече неща за положението в затвора.

— Добре — отговори Трейси. — Съгласна съм да поема работата.

Джордж Браниган остана доволен. Изпитваше някакво странно и нелепо чувство, че дължи нещо на тази жена.

— Добре. Заплатата е по шестдесет цента на час. Парите ще ви бъдат внасяни по сметка в края на всеки работен месец.

На затворничките не се разрешаваше да държат пари в ръка, затова всички натрупани на тяхна сметка средства им се изплащаха при освобождаването.

В края на месеца вече няма да ме има тук, помисли си Трейси, но отвърна гласно:

— Това е чудесно.

— Можете да започнете още утре сутринта. Главната надзирателка ще ви уведоми за подробностите.

— Благодаря ви, господин директоре.

Той погледна Трейси и за миг се изкуши да ѝ каже нещо повече. Не беше съвсем сигурен какво. Вместо това каза:

— Това е всичко.

Когато Трейси съобщи новината на Ърнестин, чернокожата се замисли.

— Това означава, че те приемат вече за доверено лице. Ще се движиш из затвора. Това може да улесни бягството ти.

— И как ще го направя? — запита Трейси.

— Имаш три възможности, но и трите са рисковани. Първата е да се изнижеш незабелязано. Някоя вечер ще използваш дъвка, за да се облепят ключалките на нашата килия и на вратите на коридора. Измъкваш се на двора, мяташ одеяло върху телената мрежа, прехвърляш се и беж да те няма.

С кучета и хеликоптери по петите ѝ! Трейси почувства как куршумите от картечниците на стражата се забиват в тялото ѝ. Цялата потръпна.

— Кои са останалите възможности?

— Втората е да го отпрашиш с оръжие и заложник. Заловят ли те, ще ти лепнат още нещо на задника. — Тя забеляза озадаченото изражение върху лицето на Трейси. — Това означава, че ще увеличат от две до пет години присъдата ти.

— А третата?

— Просто излизаш най-спокойно оттук и си продължаваш пътя. Това се отнася до доверените затворнички, които излизат оттук по служба. Стъпи ли ти веднъж крачето отвън, момиче, продължаваш право напред, без повече да се обръщаш назад.

Трейси се замисли върху това. Без пари, кола и място, където би могла да се укрие, тя не би имала никакви изгледи за успех.

— Още при първата проверка ще разберат, че ме няма, и ще започнат да ме търсят.

Ърнестин въздъхна.

— Идеален план за бягство няма, малката. Затова и никой не е успял да се измъкне досега оттук.

Аз ще успея, закле се Трейси. Ще успея.

Сутринта, в която отведеха Трейси в дома на директор Браниган, се навършиха точно пет месеца от влизането ѝ в затвора. Тя се чувстваше притеснена от предстоящата среща със съпругата на директора и неговата дъщеричка, понеже ужасно ѝ се искаше да получи тази работа. Тя представляваше пътя ѝ към свободата.

Трейси влезе в голяма и приятна на вид кухня и седна. Чувстваше как се изпотява под мишниците и как капчиците пот започнаха да се стичат надолу по тялото ѝ. На вратата се появи жена, облечена в розова домашна роба.

— Добро утро — поздрави тя.

— Добро утро.

Жената понечи да седне, но промени решението си и остана права. Сю Елън Браниган имаше миловидно лице, руса коса и беше някъде между тридесетте и четиридесетте. Маниерите ѝ бяха малко странни и отвлечени. Слаба и свръхчувствителна, тя никога не знаеше как да се държи със своите прислужнички затворнички. Дали да им изказва благодарност, че ѝ помагат, или просто да им нарежда? Дали да се държи приятелски, или да се отнася с тях като със затворнички? Сю Елън все още не се бе научила да живее сред наркоманки, крадли и убийци.

— Аз съм госпожа Браниган — избърбори набързо тя. — Ейми вече е почти на пет години и можете да си представите колко са буйни децата на тази възраст. Боя се, че непрестанно трябва да бъде под око. — Тя погледна лявата ръка на Трейси. Не носеше халка, но сега това не означаваше нищо. *Особено при по-низшите класи*, помисли си Сю Елън. След кратко мълчание попита внимателно: — Имате ли деца?

През главата на Трейси мина мисълта за нероденото ѝ дете.

— Не.

— Разбирам. — Сю Елън се смущаваше от тази млада жена. Тя не отговаряше ни най-малко на нейните представи. У нея имаше някаква изисканост. — Сега ще доведе Ейми. — Тя излезе бързо от кухнята.

Трейси се огледа. Доста голямата къща беше чиста и подредена с вкус. На Трейси ѝ се струваше, че от години не е влизала в къща. Това беше частица от друг свят, от външния свят.

Сю Елън се върна в кухнята, повела за ръка малко момиче.

— Ейми, това е... — Дали към затворничките се обръщат с малките им или с фамилните им имена? — Това е Трейси Уитни.

— Здравей — поздрави Ейми. Беше слабичка като майка си и имаше дълбоки и интелигентни очи с цвят на лешник. Не беше красиво дете, но от нея се излъчваше открита и затрогваща дружелюбност.

Няма да ѝ разреши да ме докосне.

— Ти ли си новата ми бавачка?

— Да, ще помагам на майка ти да се грижи за теб.

— Джуди излизаше под честна дума, знаеш ли? И ти ли ще излизаш под честна дума от затвора?

Не, помисли си Трейси и добави гласно:

— Аз ще остана дълго време тук, Ейми.

— Това е добре — каза весело Сю Елън. После поруменя от смущение и прехапа устна. — Искях да кажа... — Тя се завъртя из кухнята и започна да обяснява на Трейси за задълженията ѝ. — Ще се храните с Ейми. Можете да ѝ правите закуската и да се занимавате сутрин с нея. Готвачката ще приготвя обяда тук. Ейми спи следобед, а после обича да се разхожда из района на стопанството. Струва ми се, че за едно дете е полезно да наблюдава как се развиват растенията, нали?

— Да.

Стопанството се намирало от другата страна на главната сграда на затвора и двадесетте акра земя, засадени със зеленчуци и плодни дървета, се обработваха от доверени затворнички. Там имаше и голямо изкуствено езеро, заобиколено от каменна стена, чиито води се използваша за напояване.

Следващите пет дни бяха като същински нов живот за Трейси. При други обстоятелства тя щеше да се радва, че се откъсва от мрачните стени на затвора, че е свободна да се разхожда из стопанството, но сега тя мислеше единствено за своето бягство. Когато не се занимаваше с Ейми, трябваше да се връща в затвора. Всяка вечер заключваха Трейси в нейната килия, на следващата сутрин се събуждаше с илюзията, че е на свобода. След закуската в трапезарията на затвора тя отиваше в къщата на директора и приготвяше закуската на Ейми. Трейси се бе научила от Чарлс да готви доста добре, затова изобилието от хранителни продукти по рафтовете на директорската кухня я изкушаваше, но Ейми предпочиташе обикновените закуски от овесена каша или тестени храни с плодове. След това Трейси започна да учи Ейми на игрите, които нейната майка беше играла с нея.

Ейми се прехласваше по куклите. Трейси се опита да ѝ направи агънце от стар чорап на директора, но се получи нещо като кръстоска между лисица и патица.

— Мисля, че е прекрасно — каза съчувствено Ейми.

Трейси караше куклата да говори на различни езици: френски, италиански, немски и на езика, който Ейми обожаваше — мексиканския език на Паулита. Трейси гледаше изписващото се удоволствие върху личицето на детето и си мислеше: *Не бива да се обвързвам. Тя просто е моето средство, с помощта на което ще се махна от това място.*

След като станеше следобед от сън, двете се разхождаха дълго и Трейси правеше така, че да обикалят и онези места, които не беше виждала преди. Тя оглеждаше внимателно всеки изход и всеки вход, колко са пазачите по кулите, кога се сменят. Стана ѝ ясно, че нито един от обсъжданите с Ърнестин планове за бягство не би имал успех.

— Някой опитвал ли е да бяга, като се скрие в камионите, които доставят разни неща в затвора? Виждал съм камиони с мляко и храни...

— Забрави за това — прекъсна я рязко Ърнестин. Всяко превозно средство се претърсва основно при влизане и излизане от затвора.

Една сутрин на закуска Ейми каза:

— Обичам те, Трейси. Ще ми станеш ли майка?

Думите ѝ прерязаха Трейси като силна болка.

— Една майка е достатъчна. Нямах нужда от две.

— Имам. Бащата на моята приятелка Сели Ан се ожени втори път и сега Сели Ан си има две майки.

— Ти не си Сели Ан — отвърна остро Трейси. — Изяж си закуската.

Ейми я погледна с наранен поглед.

— Вече не съм гладна.

— Добре, тогава ще ти почета.

Докато четеше, Трейси почувства меката малка ръчичка на Ейми върху своите.

— Може ли да седна на коленете ти?

— Не.

Милувки ще получаваши от твоето семейство, помисли си Трейси. Ти не си мое дете. Тук няма нищо мое.

Безгрижните дни извън монотонния затворнически живот направиха нощите още по-ужасни. Трейси се отвращаваше от мисълта, че трябва да се прибира в килията, противно ѝ беше да я затварят като животно. Все още не можеше да свикне с писъците, които долитаха от съседните килии в непрогледния мрак. Тя стискаше така силно зъби, че я заболяваха челюстите. *Да издържа и тази нощ*, налагаше си тя. *Трябва да издържа и тази нощ!*

Спеше малко, защото мозъкът ѝ непрестанно кроеше планове. Първо щеше да избяга. После щеше да се заеме с Джо Романо, Пери Поуп, съдията Хенри Лорънс и Антъни Орсати. Накрая щеше да дойде ред и на Чарлс. Но дори и мисълта за него ѝ беше болезнена. *Ще се заема с него, когато му дойде времето*, каза си Трейси.

Вече ставаше невъзможно да се изпречва на пътя на Голямата Берта. Трейси беше уверена, че огромната шведка я шпионира. Когато Трейси влезеше в залата за почивка, Голямата Берта също се появяваше след няколко минути там; излезеше ли Трейси на двора, миг след това пристигаше и Голямата Берта.

Един ден Голямата Берта приближи до Трейси и ѝ каза:

— Днес си много красива, малката. Умирам вече от нетърпение да сме заедно.

— Махни се от мен — предупреди я Трейси.

Амазонката се ухили.

— И какво ще стане, ако не се махна? Твоята черна кучка излиза вече оттук. Сега уреждам да те преместят в моята килия.

Трейси впери поглед в нея.

Голямата Берта кимна.

— Мога да го направя, сладурче. Повярвай!

Трейси усети внезапно, че нейното време тече много бързо. Налагаше се да избяга преди освобождаването на Ърнестин.

Любимата разходка на Ейми беше през изпъстрената с разноцветни диви цветя ливада. Наблизо се намираше огромното изкуствено езеро, заобиколено от ниска бетонна стена, от която можеше да се надникне в неговите дълбоки води.

— Хайде да поплуваме — помоли се Ейми. — Моля те, Трейси!

— Тук не може да се плува — отвърна Трейси. — Тази вода е само за напояване.

Видът на студеното и отблъскващо езеро я накара да потръпне.

Баща ѝ я понесе към океана и когато се развика, той ѝ каза: „*Не се дръж като малко дете, Трейси*“, пусна я в студената вода и когато тя се затвори над главата ѝ, ужасно се изплаши и започна да се задушава...

Когато научи новината, тя ѝ подежда като удар, макар че Трейси я очакваше.

— Още една седмица след събота и излизам оттук — съобщи ѝ Ърнестин.

От думите ѝ по гърба я ползиха тръпки. Тя не беше казала на Ърнестин за разговора с Голямата Берта. Ърнестин нямаше вече да е тук, за да ѝ помогне. Голямата Берта по всяка вероятност се ползваше с голямо влияние, за да премести Трейси в своята килия. Единственият начин, по който Трейси можеше да избегне това, беше да поговори с директора, но разбираше много добре, че ако го направи, ще умре. Всички затворнички щяха да се опълчат против нея. „*Трябва да се бориш, да се отдадеш на любов или да офейкаш*.“ Е, добре тогава, ще офейкам.

Двете с Ърнестин отново обсъдиха възможностите за бягство. Нито една от тях не ги удовлетворяваше.

— Нямаш кола, нямаш и човек, който да ти помогне. Положително ще те заловят и тогава ще ти стане по тежко. По-добре да се държиш спокойно и да си излежиш наказанието.

Трейси обаче знаеше, че няма да има никакво спокойствие. И как можеше да има, когато Голямата Берта я преследваше по петите? Мисълта какво си беше наумила за нея огромната лесбийка я караше да изпитва физическа болка.

Дойде събота и останаха още седем дни до освобождаването на Ърнестин. Сю Елън Браниган беше завела Ейми за края на седмицата в Ню Орлиънс и Трейси се върна в кухнята на затвора.

— Как върви гувернантската ти работа? — интересува се Ърнестин.

— Добре.

— Видях момиченцето. Изглежда много сладко.

— Добра е — отвърна с безразличен глас Трейси.

— С удоволствие ще се разкарам оттук. И едно ще ти кажа, кракът ми повече няма да стъпи на това място. Ако има нещо, което Ал или аз бихме могли да направим за теб отвън...

— Дайте път — извика някакъв мъжки глас.

Трейси се обърна. Някакъв човек буташе огромна количка, натоварена догоре с мръсни униформи и бельо. Трейси го наблюдаваше озадачено, докато той се насочваше към изхода.

— Та тъкмо ти казвах, че ако аз и Ал можем да ти помогнем... нали знаеш... да ти изпратим нещо или...

— Ърни, откъде се взе тука тази количка за бельо? Нали затворът има своя пералня?

— О, това са дрехите на надзирателките — засмя се Ърнестин. — По-рано изпращаха униформите си в пералнята на затвора, но след това започнаха да ги връщат без копчета, с разкъсани ръкави, с напъхани вътре ругателни бележки, със свити от прането ризи, а после и платовете започнаха да се цепят по странен начин. Шибан номер, а? Затова надзирателките сега пращат прането си на външна пералня. — Ърнестин прихна да се смее.

Трейси не я слушаше вече.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джордж, струва ми се, че не бива повече да държим Трейси.

Директор Браниган вдигна глава от вестника.

— Какво има?

— Всъщност не съм много сигурна. Имам чувството, че Трейси не обича Ейми. Може би тя просто не обича деца.

— Не се е държала зле с Ейми, нали? Да я е ударила, да ѝ е крещяла?

— Не...

— Тогава какво?

— Вчера Ейми се затича и прегърна Трейси, но тя я отблъсна. Обезпокоих се, понеже Ейми я боготвори. Да ти кажа право, може и аз да съм станала малко ревнива. Дали не е от това?

Директор Браниган се засмя.

— Това обяснява много неща, Сю Елън. Мисля, че Трейси Уитни е много подходяща за тази работа. А сега ако наистина ти създава неприятности, просто ми кажи и аз ще направя каквото трябва.

— Добре, скъпи.

Въпреки това не остана доволна. Взе куките и започна да плете. Въпросът все още не беше решен.

— Защо да не става?

— Казах ти, момиче. Стражата проверява всеки преминаващ през вратата камион.

— А камион, превозващ кошове с бельо? Да не би да вадят цялото бельо, докато го проверяват?

— Не е необходимо да го правят. Кошовете се откарват в специално помещение, където пълненето се надзирава от пазач.

Трейси я слушаше внимателно.

— Ърни... не може ли някой да отвлече за малко вниманието на пазача?

— Какво по дяволите искаш?... — После млъкна и усмивката бавно разцъфтя върху лицето ѝ. — Докато някой го баламосва, ти се вмъкваш в коша и те покриват с бельото? — Тя кимна. — Знаеш ли, струва ми се, че тази дяволска работа може и да стане.

— Значи ще ми помогнеш?

Ърнестин за миг се замисли. После отвърна тихо:

— Да. Ще ти помогна. Това е последната ми възможност да ритна Голямата Берта по задника.

Затворническата клюкарска агенция забръмча с новината за предстоящото бягство на Трейси Уитни. Едно бягство представляваше събитие, което засягаше всички затворнички. Обитателите на затвора преживяваха заедно всеки опит за бягство, изпълваше ги желание самите те да имат тази смелост и да опитат сами. Но имаше стража, кучета, хеликоптери и накрая телата на върнатите убити затворнички.

С помощта на Ърнестин планът за бягството се изпълняваше бързо. Ърнестин взе мярка на Трейси, Лола намери плата за роклята от галантерийния цех, а Паулита имаше позната шивачка от съседния килиен блок, която щеше да я ушие. От гардеробната откраднаха чифт обувка и ги боядисаха, за да са в тон с роклята. Като по магически начин се появиха шапка, ръкавици и чанта.

— А сега трябва да ти осигурим лична карта — съобщи Ърнестин на Трейси. — Ще имаш нужда и от две кредитни карти и шофьорска книжка.

— Как ще мога?...

Ърнестин се усмихна.

— Остави това на старата Ърни Литълчеп.

На следващата вечер Ърнестин връчи на Трейси три кредитни карти на името на Джейн Смит.

— А сега да извадим и шофьорската книжка.

Някъде след полунощ Трейси чу как вратата на тяхната килия се отвори. Някой се беше вмъкнал вътре. Трейси се изправи на леглото, готова за самоотбрана. Някакъв глас прошепна:

— Уитни? Да вървим!

Трейси разпозна гласа на доверената затворничка Лилиан.

— Какво искаш? — запита Трейси.

В мрака прозвуча острият глас на Ърнестин.

— Що за идиотче е отгледала майка ти? Затваряй си устата и не задавай повече въпроси.

Лилиан отвърна тихо:

— Трябва да го направим бързо. Хванат ли ни, аз ще опера пешкира. Хайде!

— Къде отиваме? — запита Трейси, докато следваше Лилиан по тъмния коридор до някакво стълбище.

После се изкачиха до площадката и като се убедиха, че няма пазачи, тръгнаха по друг коридор, докато стигнаха до помещението, в което снимаха Трейси и снеха отпечатъците от пръстите ѝ. Лилиан отвори вратата.

— Тук — прошепна тя.

Трейси я последва в стаята. Там вече чакаше друга затворничка.

— Застани до стената. — Гласът ѝ звучеше напрегнато.

Трейси се приближи със свит на кълбо стомах до стената.

— Гледай в камерата. Хайде, опитай се да бъдеш спокойна.

Колко смешно, помисли си Трейси. Никога през живота си не се бе чувствала по-неспокойна.

Камерата щракна.

— Снимката ще получиш утре — каза затворничката. — Тя е за шофьорската ти книжка. А сега излизайте. Бързо!

Трейси и Лилиан се върнаха по същия път.

— Чух, че те местят в друга килия — каза ѝ Лилиан.

— Какво? — вцепени се Трейси.

— Не знаеш ли? Местят те при Голямата Берта.

Ърнестин, Лола и Паулита чакаха Трейси да се върне.

— Как мина?

— Чудесно.

Не знаеш ли? Местят те при Голямата Берта.

— Роклята ти ще бъде готова в събота — съобщи ѝ Паулита.

Това беше денят, в който щяха да освободят Ърнестин. *Това е и за мен фаталният срок*, помисли си Трейси.

Ърнестин прошепна:

— Всичко е наред. Бельото ще го вземат в събота в два часа. В помещението трябва да си към един и половина. За пазача няма да се тревожиш. Лола ще го занимава в съседната стая. В помещението ще те чака Паулита. Ще ти носи дрехите. Документите за самоличност са в чантата. Към два и петнадесет ще излезете с камиона от затвора.

Трейси едва не се задуши от възмущение. Всеки разговор за бягството я караше да се разтреперва. *На никого няма да му пука, ако те върнат мъртва или жива... Според тях ще е по-добре да си мъртва.*

След няколко дни щеше да направи опит да избяга на свобода. Не си правеше илюзии, шансовете не бяха на нейна страна. В края на краищата положително щяха да я открият и да я върнат обратно. Беше се заклела обаче да го направи.

Клюкарската агенция на затвора знаеше всички подробности относно спора за Трейси, разгорял се между Ърнестин и Голямата Берта. И сега, когато се пръсна новината, че местят Трейси в килията на Голямата Берта, никак не бе случайно, че не се намери затворничка, която да спомене и дума на Голямата Берта за бягството на Трейси. Голямата Берта не обичаше лошите новини. Често пъти тя проявяваше склонността да обърква новината с нейната приносителка и да я нареди така, както тя си знаеше. Голямата Берта научи за плана на Трейси сутринта, в която трябваше да се осъществи бягството, и то ѝ бе разкрито от довереничката, която направи снимката на Трейси.

Голямата Берта прие новината със зловещо мълчание. Тялото ѝ сякаш се уголемяваше, докато слушаше.

— В колко часа? — запита единствено тя.

— Днес следобед в два, Берт. Ще я скрият в един кош за пране.

Голямата Берта мисли дълго време. После заклати огромното си тяло към една от надзирателките.

— Трябва незабавно да се срещна с директор Браниган.

Трейси не мигна цялата нощ. Просто ѝ се повдигаше от напрежение. Прекараните в затвора месеци ѝ се струаха цяла вечност. Образи от миналото изплуваха в съзнанието ѝ, докато лежеше върху леглото и се взираше напрегнато в мрака.

Чувствам се като принцеса от вълшебна приказка, мамо. Не допусках, че човек може да бъде толкова щастлив!

И така! Вие с Чарлс желаете да се ожените.

Колко ще трае меденият ви месец?

Застреля ме, кучко такава...

Майка ви се самоуби...

Всъщност, никога не съм те познавал.

Сватбената снимка на Чарлс, усмихващ се на своята младоженка...

Преди колко ери беше това? Преди колко милиона светлинни години?

Дрънченето на сутрешния звънец плисна из коридора като ударна вълна. Трейси се изправи напълно будна от леглото. Ърнестин я наблюдаваше.

— Как си момиче?

— Прекрасно — излъга я Трейси. Чувстваше гърлото си пресъхнало, а сърцето ѝ биеше лудо до пръсване.

— Значи и двете излизаме днес отгук.

Трейси едва преглътна.

— Тхъ.

— Сигурна ли си, че можеш да се измъкнеш от къщата на директора към един и половина?

— Сигурна съм. Следобед Ейми винаги спи.

— Закъснееш ли, работата ще се разсъхне — обади се Паулита.

— Ще отида навреме.

Ърнестин се пресегна под дюшека и извади оттам завити на руло банкноти.

— Ще имаш нужда от пари за из път. Само двеста долара са, но ще ти свършат работа.

— О, Ърни, не зная как...

— О, я млъквай, момиче, и ги вземай веднага.

Трейси успя да преглътне с голямо усилие няколко хапки от закуската. Главата ѝ тежеше, болеше я всеки мускул от тялото. Няма

да издържа този ден, помисли си тя. Но трябва да издържа, трябва!

В кухнята тегнеше някаква напрегната и неестествена тишина и Трейси неочаквано осъзна, че самата тя е причината за това. Тя беше обект на съчувствени погледи и възбудени подшушвания. Предстоеше бягство и тя бе героинята на тази драма. След няколко часа щеше да е свободна. Или мъртва. Тя стана от масата с недовършената си закуска и се запъти към дома на директор Браниган. Докато чакаше пазача да отключи вратата на коридора, се срещнаха лице в лице с Голямата Берта. Огромната шведка ѝ се ухили.

Очаква я голяма изненада, помисли си Трейси.

Вече цяла-целеничка е моя, помисли си Берта.

Сутринта се точеше безкрайно бавно и на Трейси ѝ се струваше, че ще полудее. Минутите сякаш се протакаха безкрайно. Тя чете на Ейми, без да има и най-малката представа какво бе то. По едно време усети, че мисис Браниган я наблюдава от прозореца.

— Хайде да играем на жмичка, Трейси.

Трейси беше прекалено възбудена, за да играе на каквито и да било игри, но не посмя да откаже, за да не събуди подозрението на мисис Браниган. Усмихна се с голямо усилие.

— Разбира се. Защо не се скриеш първа, Ейми?

Играеха в предния двор на къщата. В далечината Трейси виждаше сградата, в която се намираше помещението за събиране на бельото. Трябваше да се яви там точно в 1.30. Там щеше да облече приготвените за нея градски дрехи, към 1.45 да легне на дъното на големия кош за бельо и да бъде затрупана с униформи и бельо. В 2.00 отговорникът по бельото щеше да дойде и да превози коша с количката си. Към 2.15 камионът щеше да премине през портала и да се насочи към близкия град, където се намираше пералнята.

Шофьорът няма да вижда от мястото си какво става отзад в камиона. Когато камионът пристигне в града и спре на червен светофар, просто отвори вратата, слез най-спокойно и хвани автобуса за мястото, където искаш да отидеш.

— Къде съм? — извика Ейми. Беше се скрила наполовина зад дънера на една магнолия. Детето държеше ръка пред устата си, за да заглуши кикота.

Ще ми липсва, помисли си Трейси. Когато си отида оттук, две същества ще ми липсват; една лесбийка с обръсната глава и едно момиченце. Запита се как ли би постъпил Чарлс Станхоуп.

— Сега ще те намеря — отвърна Трейси.

Сю Елън наблюдаваше играта от къщата. Стори ѝ се, че в поведението на Трейси има нещо странно. Цяла сутрин си поглеждаше часовника, сякаш очакваше някого, а умът ѝ явно не беше с Ейми.

Трябва да поговоря с Джордж още днес на обяд, реши Сю Елън. Ще настоявам да я смени.

Трейси и Ейми поиграха малко на дама, после на кегли, Трейси ѝ почете и накрая, слава богу, стана дванадесет и половина, време за обяда на Ейми. И време Трейси да си отива. Тя заведе Ейми в кухнята.

— Тръгвам си, госпожо Браниган.

— Какво? О! Никой ли не ти е казал, Трейси? Ще имаме делегация от много важни посетители. Ще обядват тук, така че Ейми няма да спи следобед. Можеш да я вземеш със себе си.

Трейси стоеше като вцепенена и ѝ се искаше да закрещи.

— Не... не мога, госпожо Браниган.

Сю Елън настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

Трейси забеляза изписалия се върху лицето ѝ гняв и си помисли: *Не бива да я дразня. Ще извика директора и ще ме върнат в килията.* Трейси се усмихна насила:

— Искам да кажа... че Ейми не е обядвала. Ще бъде гладна.

— Наредих на готвачката да приготви нещо за ядене на двете ви. Можете да си направите чудесна разходка из ливадата и после да си организирате пикник. Ейми обожава пикниците, нали миличко?

— Много обичам пикниците. — Тя погледна Трейси. — Нали, Трейси? Нали?

Не! Да. Внимателно. Още нищо не е изгубено.

Трябва да си в помещението към един и половина. Не закъснявай.

Трейси обърна поглед към госпожа Браниган.

— Кога... кога искате да се върна с Ейми?

— О, към три. Дотогава гостите трябва да са си отишли вече.
Също и камионът. Целият свят се срина отгоре й.

— Аз...

— Как се чувстваш? Нещо си бледа.

Точно това ще направи. Ще каже, че е болна. Ще отиде до болницата. Но тогава ще поискат да я прегледат и ще я задържат. Няма да успее да излезе навреме. Положително имаше и друг начин. Госпожа Браниган не сваляше поглед от нея.

— Нищо ми няма.

С нея става нещо нередно, реши Сю Елън Браниган. *Непременно ще настоявам Джордж да я смени с друга.*

Очичките на Ейми блестяха от радост.

— Ще ти дам най-големите сандвичи, Трейси. Чудесно ще си прекараме, нали?

Трейси не отговори.

Посещението на важните гости дойде неочаквано. Самият губернатор Уилям Хейбър придружаваше Комитета за реформи на затворите през женския затвор. Директор Браниган трябваше да преживява веднъж годишно това събитие.

— Това е в реда на нещата, Джордж — беше му обяснил губернаторът. — Просто почистете цялото място, кажи на твоите дами да се усмихват любезно и средствата по бюджета ни отново ще бъдат увеличени.

Тази сутрин главната надзирателка издаде заповед:

— Разкарайте всички наркотици, ножове и сексстимулатори.

Губернатор Хейбър и неговата група щяха да пристигнат в 10.00. После щяха да инспектират вътрешността на затвора, да посетят фермата и накрая да обядват с директора в неговата къща.

Голямата Берта проявяваше нетърпение. Когато отправи молба да се срещне с директора, й отговориха:

— Директорът не разполага с никакво свободно време тази сутрин. Утре ще бъде по-лесно. Той...

— По дяволите, утре! — избухна Берта. — Искам да го видя още сега. Важно е.

Много от затворничките биха се отказали при това положение, но Голямата Берта не беше от тях. Управата на затвора разбираше това много добре. Виждали я бяха начело на бунтове, но я бяха виждали и да потушава. Нито един затвор в света не можеше да се управлява без сътрудничество с водачите на затворниците, а Голямата Берта беше водач.

Тя чакаше вече час в приемната на директора и огромното ѝ тяло просто преливаше от стола, на който бе седнала. *Противно създание*, мислеше си секретарката на директора. *Тръпки да те полаят по гърба от нея.*

— Колко още ще чакам? — запита Берта.

— Няма да е дълго. При него има много хора. Директорът е много зает тази сутрин.

— Сигурно — отвърна Голямата Берта.

Тя погледна часовника си. Дванадесет и четиридесет и пет. *Има още доста време.*

Денят беше чудесен, ясен и топъл, лекият бриз носеше над зелените нивя някаква лъжлива смесица от разнообразни ухания. Трейси беше постлала покривка върху тревата, в близост до езерото, а Ейми дъвчеше щастлива сандвич с яйце и салата. Трейси погледна часовника си. Един. Просто не можеше да го повярва. Сутринта беше отминала и настъпваше следобедът. Налагаше се незабавно да измисли нещо, в противен случай времето щеше да открадне и последния ѝ шанс за свобода.

Един и десет. В приемната на директорския кабинет секретарката положи телефонната слушалка и се обърна към Голямата Берта.

— Съжалявам. Директорът каза, че му е невъзможно да те види днес. Ще уредим друга среща за...

Голямата Берта се изправи на крака.

— *Налага се да се видим. Много е...*

— Ще уредим срещата за утре.

Голямата Берта тъкмо се канеше да каже: „Утре ще бъде вече късно“, но успя навреме да спре. Никой, освен директора не биваше да узнае за нейната постъпка. Доносничките винаги свършваха зле. Тя обаче нямаше никакво намерение да се отказва. Нямаше да пусне Трейси Уитни да се изплъзне. Тя влезе в библиотеката на директора и седна на една от дългите маси в дъното. После надраска бележка и когато надзирателката отиде между масите да помогне нещо на някаква затворничка Голямата Берта остави бележката на масата и я сгъна.

Надзирателката се върна, намери бележката и я разгъна.

ДОБРЕ Е ДНЕС ДА ПРОВЕРИТЕ КАМИОНА С
БЕЛЪТО!

Подпис нямаше. *Да не би да е номер!* Надзирателката нямаше откъде да разбере. Тя вдигна телефонната слушалка.

— Дайте ми началника на охраната...

1:15.

— Ама ти нищо не ядеш — каза Ейми. — Искаш ли малко от моя сандвич?

— Не! Остави ме! — Нямаше намерение да отговаря толкова остро.

Ейми спря да се храни.

— Сърдиш ли ми се, Трейси? Моля ти се, не ми се сърди. Толкова много те обичам. Аз никога не ти се сърдя. — Гледаше я с нежен, но наранен поглед.

— Не ти се сърдя. — *Сякаш бе попаднала в ада.*

— Ако ти не си гладна, и аз не съм. Трейси, хайде да играем на топка — и измъкна малка гумена топка от джоба си.

1:16. Трябваше вече да е на път. Необходими ѝ бяха поне петнадесет минути, за да се добере до помещението. Ако побърза, все

още имаше надежда да успее. Но как да остави Ейми сама. Трейси се огледа и зърна в далечината група затворнички, които беряха нещо. В същия миг Трейси реши какво трябва да прави.

— Не искаш ли да играем на топка, Трейси?

Трейси се изправи.

— Добре. Ще играем на една нова игра. Хайде да видим кой може да хвърли по-далеч топката. Първо ще я хвърля аз, а после и ти.

Трейси взе малката гумена топка и я запрати с всички сили по посока на работничките.

— Ей! — възхити се Ейми. — Колко далеч я хвърли!

— Сега ще отида да взема топката — каза ѝ Трейси. — Ти стой тук и ме чакай.

И хукна да бяга, бягаше към свободата, краката ѝ просто летяха над тревата. Беше вече 1:18. Ако закъснее, ще я почакат. *Наистина ли?* Затича още по-силно. Чу зад гърба си вика на Ейми, но не ѝ обърна внимание. Работничките се придвижваха сега в друга посока. Трейси им извика и те се спряха. Едва си поемаше дъх, докато стигна до тях.

— Случило ли се е нещо? — запита една от тях.

— Не, н... нищо. — Дишаше тежко и едва си поемаше дъх. — Онова момиченце там. Някоя от вас да го наглежда. Аз имам важна работа. Аз...

Чу как я викат по име и се обърна. Ейми се беше покачила върху циментовата стена, ограждаща езерото. Тя махна с ръка.

— Виж ме, Трейси!

— Не! Слез веднага оттам! — изкрещя като обезумяла Трейси.

Докато Трейси я наблюдаваше ужасена, Ейми изгуби равновесие и падна в езерото.

— О, божичко!

Трейси пребледня като мъртвец. Трябваше да направи своя избор, но такъв просто нямаше. *Не мога да ѝ помогна. Не сега. Все някой ще я спаси. Аз трябва да спасявам себе си. Трябва да се махна от това място или ще умра.*

Часът беше 1:20.

Трейси се обърна и побягна с такава сила, с каквата не беше бягала никога през живота си. Останалите жени се развиваха зад нея, но тя не ги чуваше. Летеше напред, без да съзнава, че обувките ѝ бяха паднали, без да усеща, че острата земя нарязва стъпалата ѝ. Сърцето ѝ

биеше лудо, дробовете ѝ щяха да се пръснат, докато се напъваше да бяга все по-бързо и по-бързо. Тя стигна до стената и скочи върху нея. Далеч долу, сред дълбоките и ужасяващи води, зърна Ейми, която размахваше обезумяла ръце и крака, за да се задържи на повърхността. Без минутка колебание Трейси скочи към нея. Щом тялото ѝ докосна водата, Трейси изведнъж осъзна. *Божичко! Та аз не зная да плувам!...*

КНИГА ВТОРА

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Орлиънс

Петък, 25 август, 10.00 часа сутринта

Лестър Торънс, касиер на Първа търговска банка в Ню Орлиънс, се гордееше с две неща: с мъжествеността си по отношение на жените и възможността да преценява правилно своите клиенти. Приближаващият петдесетте Лестър беше дългурест, с бледо лице, мустаци и дълги бакенбарди. На два пъти се размина с повишението в службата, затова пък за отплата използваше сега банката като лично бюро за завързване на запознанства. Отдалеч подушваше проститутките и изпитваше истинско удоволствие да му оказват безплатните си услуги. Самотните вдовици представляваха особено лесна плячка. Те бяха с най-различна външност, възраст и степен на отчаяние и рано или късно заставаха пред неговото гише. Ако бяха превишили временно кредитите си, Лестър ги изслушваше най-внимателно и съчувствено, и забавяше изплащането на издадените от тях чекове. Дали не биха желали в израз на благодарност да излязат някога да вечерят заедно? Много клиентки търсеха неговата помощ и му доверяваха прекрасни тайни: да им отпусне например заем без знанието на техните съпрузи... Изразяваха желание някой подписан от тях чек да се запази в тайна... Решаваха да се развеждат и молеха Лестър да им изплати веднага семейните влогове. Лестър проявяваше голяма готовност да удовлетворява желанията им. Както и те неговите.

В тази петъчна сутрин Лестър разбра, че щастието му се е усмихнало. Той зърна жената в момента, в който премина през вратата на банката. Каква красавица! Пригладената ѝ коса падаше върху раменете, тясната пола и опънатият пуловер очертаваха фигура, на която всяка хористка от Лас Вегас страшно би завидяла.

В банката имаше още четирима касиери и очите на младата жена зашариха от гише на гише, сякаш търсеха помощ. Когато погледът ѝ падна върху Лестър, той кимна любезно и окуражително ѝ се усмихна. Тя се упъти към неговото гише, така както очакваше и Лестър.

— Добро утро — поздрави с топъл глас Лестър. — С какво мога да ви услужа? — Забеляза наболите през кашмирения пуловер зърна на гърдите ѝ и си помисли: *Бебче, какво ли не бих направил за теб!*

— Страхувам се, че имам големи неприятности — промълви тихо жената. Говореше с най-приятния южен акцент, какъвто Лестър беше чувал някога.

— Затова съм и тук — отвърна сърдечно той, — за да разрешавам неприятностите.

— О, и аз се надявам на това. Опасявам се, че направих нещо ужасно!

Лестър ѝ отправи най-очарователна и бащинска усмивка.

— Не вярвам, че една прекрасна млада дама като вас е способна да направи нещо ужасно.

— О, наистина е така. — Светлокафявите ѝ очи бяха разширени от ужас. — Секретарка съм на Джоузеф Романо. Преди седмица той ми нареди да поръчам нови празни чекове за текущата му сметка, а аз чисто и просто забравих да го направя. Сега нямаме чекове и когато той научи, не зная какво може да ми се случи. — Тя изговори всичко с тих и кадифен глас.

Името на Джоузеф Романо беше много добре известно на Лестър. Романо беше превъзходен клиент на банката, макар и в личната му сметка да имаше относително малка сума. Всички знаеха, че истинските му пари се перяха другаде.

Романо положително има вкус за секретарки, помисли си Лестър. После отново се усмихна:

— Успокойте се, проблемът не е чак толкова сериозен, госпожо?...

— Госпожица Хартфорд. Лурийн Хартфорд.

Госпожица! Това наистина беше щастлив ден. Лестър Почувства, че всичко ще се уреди прекрасно.

— Веднага ще ви поръчам нови чекове. Ще ги получите след две-три седмици и...

От гърдите ѝ се отрони лек стон, който се стори на Лестър твърде многообещаващ.

— О, прекалено късно е, а и господин Романо вече ми е сърдит. Просто не мога да се съсредоточа върху работата си, нали разбирате?

— Тя се приведе напред така, че гърдите ѝ опряха гишето. После изрече задъхано:

— Ускорите ли издаването на чековете, тогава с удоволствие бих заплатила и допълнително.

Лестър отвърна със съжаление:

— Ах, Лурийн, невъзможно е... — Забеляза, че очите ѝ се наляха със сълзи.

— Да ви кажа правото, това може да ми коства работата.

— Моля ви... Готова съм *на всичко*.

Думите ѝ прозвучаха като музика в ушите на Лестър.

— Ще ви кажа как ще постъпя. Ще позвъня да ми ги приготвят спешно, а вие ще ги получите в понеделник. Добре ли е?

— О, вие наистина сте великолепен!

Гласът ѝ преливаше от признателност.

— Ще ви ги изпратя в канцеларията и...

— По-добре сама да си ги взема. Не искам господин Романо да научи за глупавата ми постъпка.

Лестър се усмихна снизходително:

— В това няма нищо глупаво, Лурийн. Понякога Всички ние постъпваме малко небрежно.

— Никога няма да ви забравя. До понеделник — прошепна с нежен глас тя.

— Ще ви чакам тук. — Нищо нямаше да е в състояние да го задържи у дома.

Тя му отправи заслепяваща усмивка и излезе с бавни крачки от банката. Каква забележителна походка! Лестър пристъпи с усмивка към картотечния шкаф, извади номера на сметката на Джоузеф Романо и направи по телефона спешна поръчка за нови чекове.

Хотелът на Кармен стрийт не се отличаваше от стотиците останали хотели в Ню Орлиънс, ето защо Трейси се спря на него. Тя живееше от седмица в малка и скромно мебелирана стая. В сравнение със затворническата килия стаята приличаше на същински дворец.

Когато се върна от срещата с Лестър, Трейси свали черната си перука, прекара пръсти през собствената си чудесна коса, махна меките контактни лещи от очите си и избърса тъмния грим от лицето

си. После седна на единствения стол в стаята и дълбоко въздъхна. Всичко вървеше като по вода. Лесно научи къде е банковата сметка на Джо Романо. Трейси погледна анулирания чек издаден от Романо на името на майка ѝ за закупения имот. „Джо Романо! Не можеш дори да го докоснеш с пръст“ ѝ беше казала Ърнестин.

Ърнестин не беше права, а Джо Романо заемаше първото място в нейния списък. После следваха останалите. Всички до един.

Тя затвори очи и отново преживя чудото, довело я дотук...

Почувства как тъмните ледени води се сключиха над главата ѝ. Щеше да се удави и това я ужаси. Тя потъна надолу, ръцете ѝ докоснаха тялото на детето, сграбчиха го и тя изскочи на повърхността. В отчаяната си борба да се освободи Ейми повлече наново и двете към дъното, като размахваше неистово ръце и крака. Дробовете на Трейси щяха да се пръснат от задушаване. Самата тя се бореше да се измъкне от този воден гроб, стискаше здраво малкото дете, но чувстваше, че силите ѝ я напускат. *Няма да се справим*, мина ѝ през ума. *Ще умрем и двете*. После чу някакви гласове, усети как издърпват тялото на Ейми от ръцете ѝ и закрещя: „Не, за бога!“

Силни ръце хванаха Трейси през кръста и някакъв глас ѝ каза:

— Всичко е наред. Успокой се! Всичко премина!

Трейси потърси с обезумял оглед Ейми и видя, че е спасена и е в ръцете на някакъв човек. Миг след това ги измъкнаха от дълбоките и жестоки води...

Цялата случка щеше да бъде отразена с няколко реда на втора страница в сутрешния вестник, ако не ставаше дума за това, че една затворничка, която не можеше да плува, бе рискувала живота си и бе спасила от удавяне детето на директора на затвора. Още същата вечер вестниците и телевизионните коментатори превърнаха Трейси в героиня. Самият губернатор Хебър посети затворническата болница, придружен от директора Браниган, за да види Трейси.

— Ти извърши истинска геройска постъпка — каза директорът.
— Госпожа Браниган и аз сме ти безкрайно благодарни.

Гласът му се задави от вълнение. Трейси все още се чувстваше слаба и разстроена от случилото се.

— Как е Ейми?

— Скоро ще бъде съвсем добре.

Трейси затвори очи. *Нямаше да го понесе, ако ѝ се беше случило нещо.* Спомни си за проявената от нея студенина, когато детето не искаше нищо друго от нея освен любов, и се почувства силно засрамена. Случката ѝ отне възможността да избяга, но съзнаваше ясно, че ако трябва отново да направи същото, нямаше да се поколебае нито за миг да го повтори.

Причината за нещастieto бързо се изясни.

— Аз съм виновна — призна Ейми на баща си. — Играехме си на топка, Трейси се затича да вземе топката и ми каза да я чакам, но аз се качих на стената да я виждам по-добре и паднах във водата. Но Трейси ме спаси, татко!

Тази нощ оставиха Трейси в болницата под наблюдение и на следващата сутрин я отведоха в кабинета на директор Браниган.

Журналистите бяха научили за случката и сега я чакаха представители на ЮПИ и „Асошиейтед прес“, местната телевизионна станция също беше изпратила екип.

Същата вечер беше излъчено съобщение за героизма на Трейси, то се пое от националната телевизия и новината за спасяването на детето започна да нараства като търкаляща се снежна топка. „Тайм“, „Нюзуик“, „Пийпъл“ и стотици други вестници разпространиха новината из цялата страна. И тъй като съобщенията не стихнаха, в затвора заваляха писма и телеграми, с които се настояваше за помилването на Трейси Уитни.

Губернатор Хебър обсъди въпроса с директор Браниган.

— Трейси Уитни излежава тук наказание за сериозно престъпление — отбеляза директор Браниган.

Губернаторът се замисли.

— Но тя няма никакво полицейско досие преди това, нали, Джордж?

— Точно така, сър.

— От друга страна — продължи благоразумно губернаторът, — тази Уитни наистина прояви забележителна смелост. Превърна се в истинска героиня.

— В това няма никакво съмнение — съгласи се директор Браниган.

Губернаторът запали пура.

— Какво е твоето мнение, Джордж?

Джордж Браниган подбра много внимателно думите.

— Вие, губернаторе, положително разбирате добре, че в цялата тази случка аз съм замесен лично, при това много дълбоко. Спасено беше моето дете. Но ако се абстрахираме от това, аз не мисля, че Трейси Уитни е криминална личност, както не вярвам и в това, че може да представлява каквато и да е опасност за обществото, при положение че бъде пусната на свобода. Най-настоятелно препоръчвам да я помилвате, сър.

Губернаторът, който тъкмо се канеше да обяви отново кандидатурата си, долови нещо интересно в неговите думи.

— Все пак, трябва да бъдем много внимателни в подобни случаи — каза той.

Точно подбраният момент в политиката беше най-важното нещо.

След като обсъди въпроса със своя съпруг, Сю Елън се обърна към Трейси:

— Директор Браниган и аз бихме се радвали много, ако се съ согласиш да живееш в къщата с нас. Отзад имаме свободна стая. Тогава ще можеш да се грижиш за Ейми по цял ден.

— Благодаря ви — отвърна изпълнена с признателност Трейси. — С най-голямо удоволствие.

Всичко се подреди чудесно. Трейси не само че нямаше вече да прекарва заключена всяка нощ в килията, но и отношенията ѝ с Ейми напълно се промениха. Ейми обожаваше Трейси и Трейси отвърна на чувствата ѝ. Вече ѝ доставяше удоволствие да бъде заедно с това умно и любвеобилно дете. Те играеха на старите си игри, гледаха филми на Уолт Дисни по телевизията и четяха. Трейси почти стана член от семейството.

Но когато изпълняваше някоя поръчка и трябваше да отиде в затвора, Трейси неизбежно се сблъскваше с Голямата Берта.

— Късметлия кучка излезе — изръмжа Голямата Берта. — Но един ден ще се върнеш отново при обикновените хора. Подготвям това, скъпа.

Три седмици след спасяването на детето Трейси и Ейми играеха на гоненица в двора, когато Сю Елън Браниган излезе с бързи крачки от къщата. Тя се спря за момент да ги погледа.

— Трейси — извика след това. — Директорът току-що се обади по телефона. Вика те да отидеш веднага в кабинета му.

Трейси бе обладана от внезапен страх. *Дали това не означава, че я връщат отново в затвора?* Да не би Голямата Берта да бе използвала влиянието си и да бе уредила нещо? Или пък госпожа Браниган беше решила, че Ейми и Трейси са се сблизили прекалено много?

— Да, госпожо Браниган.

Директорът стоеше на прага на кабинета си, когато въведоха Трейси.

— Заповядай, седни — покани я той.

Трейси се опита да отгатне съдбата си по неговия глас.

— Имам чудесна новина за теб — той спря, завладян от необяснимо за Трейси вълнение. — Току-що получи заповед от губернатора на Луизиана, с която те помилва напълно. Заповедта влиза незабавно в сила.

Мили божже, наистина ли директорът каза онова, което ми се дочу? Страхуваше се да проговори.

— Искам да знаеш — продължи директорът, — че всичко това не е заради спасението на моето дете. Ти постъпи импулсивно, така както би постъпил всеки честен гражданин. За мен няма абсолютно никакво съмнение. Ти не би могла да бъдеш опасна за обществото, в което живеем. — После се усмихна и добави: — Ще липсваш на Ейми. Както и на нас.

Трейси стоеше като онемяла. Само директорът да узнаеше истината! Ако не се беше случил този инцидент, сега хората на директора щяха да я преследват като беглец.

Трейси просто не беше в състояние да възприеме всичко това.

— Аз... аз не зная какво да кажа.

— Не е необходимо да казваш каквото и да е. Всички тук се гордеем много с теб. Госпожа Браниган и аз очакваме да постигнеш много, когато излезеш на свобода.

Значи всичко беше истина. Тя беше свободна. Трейси почувства такава слабост, че се наложи да се хване здраво за облегалката на стола. Когато най-сетне успя да проговори, гласът ѝ прозвуча уверено.

— Много неща бих искала да постигна, директор Браниган.

Последния ден преди излизането на Трейси от затвора една затворничка от същия килиен блок се приближи до нея.

— Значи излизаш?

— Да — отвърна Трейси.

Затворничката се казваше Бети Франсискъс, беше току-що прехвърлила четиридесетте, но все още беше привлекателна и излъчваше някаква гордост и независимост.

— Ако имаш нужда от помощ отвън, обади се в Ню Йорк на един мъж. Името му е Конрад Морган. — Тя пхна бележница в ръката на Трейси. — Занимава се с реформите в областта на наказателното дело. Обича да помага на хора, които са лежали по затворите.

— Благодаря ти, но не смятам, че ще имам нужда.

— Човек никога не знае. Запази този адрес.

Два часа след това Трейси прекрачи прага на затвори и попадна пред телевизионните камери. Нямаше желание да разговаря с репортерите, но когато Ейми се отскубна от ръката на майка си и се хвърли в прегръдките на Трейси, камерите забръмчаха. Точно тази снимка се появи вечерта във вестниците и по телевизията.

Свободата престана да бъде само абстрактна дума за Трейси. Сега това представляваше нещо осезаемо, нещо физическо, състояние, на което трябваше да се наслаждава и да му се отдава напълно. Свободата означаваше да диша чист въздух, означаваше уединение, а не стоене на опашки за храна и слушане на звънци. Означаваше топли вани и ароматни сапуни, меко бельо, елегантни дрехи и обувки с високи токове. Означаваше да имаш име вместо един номер. Свободата означаваше да се отскубнеш от Голямата Берта, да се отърсиш от страха от масово изнасилване и от убийственото еднообразие на затворническия ред.

Трейси трябваше да привикне към новополучената свобода. Докато крачеше из улиците, тя внимаваше да не се блъсне в някого. Сблъсъкът със затворничка представляваше искрата, от която понякога избухваше същински пожар в затвора. Трейси се приспособяваше най-трудно към липсата на заплахи при контакт с хората. Сега никой с нищо не я заплашваше.

Трейси разполагаше с пълната свобода да провежда плановите си.

Чарлс Станхоуп III видя по телевизията освобождаването на Трейси от затвора. *Все още е красива*, помисли си той. Като я наблюдаваше, му се струваше невъзможно да е извършила което и да е от престъпленията, в които я обвиняваха. Той погледна изрядната си съпруга, седнала кротко в стаята с плетка в ръка. *Чудя се дали не направих грешка!*

Даниел Купър видя Трейси по телевизията от апартамента си в Ню Йорк. Той прояви пълно безразличие към нейното освобождаване. Изключи телевизора и се върна към папката с документи, по която работеше.

Джо Романо се засмя силно, когато видя Трейси по телевизията. Късметлия кучка беше тази Уитни. *Обзалагам се, че затворът добре ѝ се е отразил. Сега е станала още по-опърничава. Един ден може отново да се срещнем.*

Романо беше доволен от себе си. Предадената от него картина на Реноар на търговеца на крадени вещи бе вече купена от някакъв частен колекционер в Цюрих. Романо получи петстотин хиляди долара от застрахователната агенция и други двеста хиляди от търговеца. Романо естествено раздели парите с Антъни Орсати.

Романо спазваше добросъвестно отношенията си с него, защото знаеше какво се случва с онези, които не постъпват коректно в сделките си с Орсати.

В понеделник по обяд Трейси отново се появи в Първа търговска банка в Ню Орлиънс под името госпожица Лурийн Хартфорд. В този час банката гъмжеше от посетители. Пред гишето на Лестър Торънс чакаха няколко души. Трейси се нареди на опашката и щом Лестър я зърна, върху лицето му се разля широка усмивка и той кимна. Оказа се, че е дяволски по-красива, отколкото си мислеше.

Когато най-сетне дойде редът на Трейси, Лестър изгука радостно:

— Не беше лесно, но направих всичко само заради вас, Лурийн.

Върху лицето на Лурийн засия топла и изпълнена с благодарност усмивка.

— Вие просто сте великолепен!

— Да, вече са тук. — Лестър издърпа някакво чекмедже, намери внимателно прибраната кутия с чекове и я подаде на Трейси. — Заповядайте. Четиристотин празни чекове. Достатъчни ли са?

— О, предостатъчни, стига господин Романо да не започне да подписва наляво и надясно чековете. — Тя стрелна Лестър направо в очите и въздъхна. — Направо спасихте живота ми!

Лестър почувства приятно раздвижване в слабините.

— Убеден съм, че хората трябва да са внимателни едни към други, съгласна ли сте, Лурийн?

— Напълно сте прав, Лестър.

— Знаете ли, трябва да си откриете сметка при нас. Тогава ще мога истински да се грижа за вас. *Истински.*

— Убедена съм, че ще го направите — отвърна Трейси с тих глас.

— Защо да не обсъдим всичко на някоя приятна и тиха вечеря?

— С най-голямо удоволствие.

— Къде да те потърся, Лурийн?

— Аз самата *ще те потърся*, Лестър.

Тя си тръгна.

— Почакай за мин...

Следващият клиент се приведе над гишето и изсипа торбичка с монети пред напълно слисания Лестър.

В средата на банката имаше четири маси с кутии, напълнени с празни разписки за внасяне и теглене на пари. Около масите се трупаха хора и попълваха бързо разписки. Един от клиентите стана и Трейси

зае освободеното от него място. В кутията, която ѝ даде Лестър, имаше осем пачки с празни чекове. Трейси обаче не се интересувахе от чековете, а от депозитните разписки, които се даваха заедно с тях.

Тя отдели внимателно депозитните разписки от чековете и за по-малко от три минути държеше в ръце осемдесет такива разписки. Като се убеди, че никой не я наблюдава, Трейси пхна двадесет от тях в металния контейнер.

После се придвижи към следващата маса, където също остави двадесет депозитни разписки. Само за няколко минути успя да разпредели всичките разписки по масите. Депозитните разписки бяха чисти, но на дъното на всяка една имаше намагнетизиран код, който компютрите използваха при кредитирането на различни сметки. Независимо от това кой депозираше, благодарение на този намагнетизиран код компютърът вписваше автоматично прихода в сметката на Джо Романо. От натрупания си в банката опит Трейси знаеше, че след два дни всички намагнетизирани депозитни разписки щяха да бъдат заприходени и настъпилата в резултат на това бъркотия щеше да бъде открита поне след пет дни. Това ѝ даваше предостатъчно време да извърши онова, което беше намислила.

По пътя към хотела Трейси хвърли празните чекове в една боклукчийска кофа. Господин Романо нямаше нужда повече от тях.

След това Трейси посети пътническата агенция на Ню Орлиънс. Младата жена зад гишето любезно я попита:

— С какво мога да ви услужа?

— Аз съм секретарката на Джоузеф Романо. Господин Романо желае да си направи резервация за Рио де Жанейро. Желанието му е да пътува в петък.

— Един билет ли желае?

— Да. Първа класа. Място до пътеката. В отделението за пушачи, моля.

— Отиване и връщане ли?

— Не. Само отиване.

Служителката от агенцията се обърна към компютъра и само след няколко секунди каза:

— Всичко е готово. Един билет първа класа за ПАНАМ, полет 728, самолетът излита в 6.30 следобед в петък и има кратък престой в Маями.

— Господин Романо ще бъде много доволен — отвърна с убедителен тон Трейси.

— Цената е хиляда деветстотин двадесет и девет долара. Как ще платите? В брой или по сметка?

— Господин Романо плаща винаги в брой при доставката. Моля ви, бихте ли изпратили билета в бюро то му в четвъртък?

— Ако желаете, можем да го изпратим още утре.

— Не. Господин Романо утре ще отсъства. Ще може ли да го изпратите в четвъртък, в единадесет часа сутринта?

— Разбира се. На кой адрес да го изпратим?

— Господин Джоузеф Романо, 217 Пойдрас стрийт. Апартамент 408.

Жената си записа адреса.

— Чудесно. Ще се погрижа билетът да бъде доставен в четвъртък сутринта.

— Точно в единадесет — добави Трейси. — Благодаря ви.

На половин пресечка надолу по улицата се намираше магазинът за куфари „Екми“. Преди да влезе в него, Трейси огледа много внимателно изложените на витрината куфари и чанти.

Един от служителите пристъпи към нея.

— Добър ден. С какво мога да ви услужа?

— Искам да купя куфар за моя съпруг.

— Избрали сте най-подходящо място за това, госпожо. В момента имаме разпродажба. Разполагаме с прекрасни евтини...

— Не, не — прекъсна го Трейси. — Евтини не ме интересуват.

Тя приближи наредените до една стена куфари „Вютън“.

— Тези отговарят повече на онова, което търся. Заминаваме на екскурзия.

— Тогава съм убеден, че съпругът ви ще остане доволен от един от тези. Имам ги в три различни размера. Кой от тях...

— Ще взема по един от трите размера.

— О, чудесно! По сметка ли ще платите или в брой?

— В брой, при доставката им. Името е Джоузеф Романо. Може ли да ги изпратите в бюро то на съпруга ми в четвъртък сутринта?

— Лично ще се погрижа за това.

После, сякаш й хрумна нещо в последния момент, Трейси добави:

— О... бихте ли гравирали и инициалите му върху куфарите... със златни букви? Инициалите са Дж. Р.

— Разбира се. С най-голямо удоволствие, госпожо Романо.

Трейси му се усмихна и остави адреса.

От една близка поща Трейси изпрати платена телеграма до хотел „Рио Ортън Плейс“ на Копакабана в Рио Жанейро. Телеграмата гласеше:

МОЛЯ ЗА НАЙ-ЛУКСОЗНИЯ ВИ АПАРТАМЕНТ
ОТ ТОЗИ ПЕТЪК ЗА ДВА МЕСЕЦА. МОЛЯ,
ПОТВЪРДЕТЕ ЗА МОЯ СМЕТКА. ДЖОУЗЕФ РОМАНО,
217 ПОЙДРАС СТРИЙТ, АПАРТАМЕНТ 408, НЮ
ОРЛИЪНС, ЛУИЗИАНА, САЩ.

Три дни по-късно Трейси се обади по телефона в банката и помоли да я свържат с Лестър Торънс. Когато чу гласа му, тя му заговори нежно:

— Може би вече си ме забравил, Лестър. Тук е Лурийн Хартфорд, секретарката на господин Романо, аз...

Да я забрави ли! Гласът му преливаше от нетърпение.

— Разбира се, че не съм те забравил, Лурийн. Аз...

— Така ли? Много съм поласкана. Положително се срещаш с много хора.

— Но не и с такива като теб — започна да я убеждава Лестър. — Нали не си забравила за вечерята?

— Нямах представа с какво нетърпение я очаквам. Удобно ли ти е да вечеряме идния четвъртък, Лестър?

— Прекрасно!

— Уговорихме се тогава. О, колко съм загубена! Така ме развълнува разговорът с теб, че почти забравих защо ти се обаждам. Господин Романо ме помоли да проверя банковата му наличност. Би ли ми съобщил сумата?

— За теб може. Няма никакви проблеми.

Обикновено Лестър Торънс би поискал рождената дата или някаква друга форма за установяване самоличността на молителя, но сега това явно не бе необходимо.

— Не затваряй, Лурийн — каза ѝ той.

Лестър отиде до картотечния шкаф, извади картон на Джоузеф Романо и учудено го погледна. През последните дни на сметката на Романо бяха постъпили необикновено голям брой депозити. Никога преди това Романо не беше държал толкова много пари на своя сметка. На вечерята щеше да се опита да изкопчи нещо от Лурийн Хартфорд. Малко вътрешна информация беше винаги от полза. Върна се на телефона.

— Твоят шеф никога не ни е създавал толкова много работа — съобщи той на Трейси. — Има повече от триста хиляди долара в текущата си сметка.

— Е, добре. Това е сумата, с която разполагам и аз.

— Да не би шефът ти да желае да я прехвърли на някоя инвестиционна сделка? Тук не получава кой знае каква лихва и аз бих могъл...

— Не, не. Молбата му е да си стои там, където е — убеди го Трейси.

— Добре тогава.

— Благодаря ти, Лестър. Много си мил.

— Чакай малко. Да ти се обадя ли в службата за уговорката в четвъртък?

— Аз ще ти се обадя, мили — отвърна му Трейси.

Връзката прекъсна.

Високата модерна административна сграда, собственост на Антъни Орсати, се издигаше на Пойдрас стрийт между реката и гигантското ново летище на Луизиана, като канцелариите на „Пасифик импорт експорт“ заемаха целия четвърти етаж на сградата. В единия край се намираха канцелариите на Орсати, а в другия — тези на Джо Романо. Мястото по средата се заемаше от четири млади секретарки, които бяха вечерно време на разположение, за да забавляват приятелите на Антъни Орсати и неговите познати от света на бизнеса. Пред кабинета на Орсати стояха двама едри мъже, чието единствено

задължение в живота беше да охраняват своя господар. Те изпълняваха и задължения на шофьори, масажисти и хора за всевъзможни поръчки на своя шеф.

В четвъртък сутринта Орсати седеше в своя кабинет и пресмяташе постъпленията от предишния ден от игралните домове, залаганията, проституцията и десетките други доходни дейности, контролирани от компанията „Пасифик импорт експорт“.

Антъни Орсати приближаваше седемдесетте. Телосложението му беше много странно. Имаше едро и тежко тяло с къси, тънки крака, предназначени сякаш за някой по-нисък човек. Когато се изправеше, наподобяваше приклепнала жаба. Лицето му бе насечено от сложна паяжина от белези, изплетена сякаш от пиян паяк, имаше огромна уста и изцъклени черни очи. Беше оплешивял на петнадесетгодишна възраст след прекарано заболяване от алопесия^[1]. Оттогава носеше черна перука. Стоеше му зле, но през всичките тези години никой не посмя да му го каже в лицето. Орсати имаше студени очи на комарджия, който не дава нищо даром, и напълно безизразно лице, което се оживяваше единствено в присъствието на петте му дъщери, които обожаваше. Единственият белег за вълненията на Орсати представляваше гласът му. Дрезгав, стържещ глас, резултат от стегнатата около врата му жица на двадесет и първия му рожден ден, когато сметнаха, че са му видели сметката. Двамата мъже, допуснали тази грешка, се озоваха още на следващата седмица в моргата. Когато Орсати се разстройваше истински, гласът му падаше и се превръщаше в някакъв сподавен шепот, който едва се чуваше.

Антъни Орсати беше владетел, който управлява царството си чрез подкупи, оръжие и изнудване. Той владееше Ню Орлиънс и градът му се отплащаше с реверанс под формата на несметни богатства. Шефовете на останалите мафиотски фамилии от страната изразяваха своето уважение към него и постоянно търсеха съветите му.

Антъни Орсати в момента се намираше в добро настроение. Беше закусвал с любовницата си, настанена от него в един от собствените му жилищни блокове в Лейк Виста. Посещаваха я три пъти седмично и тазсутрешното му посещение се оказва особено задоволително. Тя му правеше такива неща в леглото, за каквито другите жени не можеха дори и да си мечтаят, и Орсати най-искрено вярваше, че това се дължеше на любовта ѝ към него. Изградената от

Орсати организация функционираше гладко. Не съществуваха никакви проблеми, защото Антъни Орсати знаеше как да разрешава трудностите преди още да са се превърнали в проблеми. Веднъж той обясни така своята философия на Джо Романо: „Не допускай никога един малък проблем да се превърне в голям проблем, Джо, защото той нараства като търкаляща се снежна топка. Имаш например ръководител на район, който си мисли, че може да се докопа до по-голям процент — веднага трябва да му *светиш маслото*, нали разбираш? И край на снежната топка. Или се появи някой нахакан перко от Чикаго, който иска разрешение да разкрие собствена «дребна» дейност тук, в Ню Орлиънс. Много добре ти е известно, че тази «дребна» дейност ще прерасне в «едра» и ще започне да подяжда собствените ти приходи. И така, казваш «да», и когато той пристигне тук, незабавно му *светиш маслото* на този кучи син. И край на снежната топка! Ясна ли ти е картинката?“

Картинката стана ясна на Джо Романо.

Антъни Орсати обичаше Романо. Беше му като роден син. Орсати се спря на него още от времето, когато младият Романо обираше пияниците из тесните улички. Самият той обучи Романо и сега това момче умееше да се справя и с най-големите майстори от техния занаят. Беше бърз, умен и честен. За десет години Романо се издигна до ранга на главен заместник на Антъни Орсати. Той надзираваше всички дейности на семейството и се отчиташе единствено на Орсати.

Луси, личната секретарка на Орсати, почука и влезе в кабинета. Двадесет и четири годишна, завършила колеж, тя притежаваше лице и фигура, с които бе вече спечелила няколко местни конкурса за красавици. На Орсати му доставяше удоволствие да има около себе си красиви жени.

Той погледна часовника върху бюрото си. 10.45. Беше наредил на Луси до обед да не го безпокои никой. Погледна я навъсено.

— Какво има?

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин Орсати. На телефона е някоя си Джиджи Дюпре. Държи се истерично, но не пожела да ми обясни какво иска. Настоява да разговаря лично с вас. Помислих, че може да е важно.

Орсати прекара името през компютъра в главата си. Джиджи Дюпре? Една от проститутките, с която бе в апартамента си последния път във Вегас? ДЖИДЖИ ДЮПРЕ? Не си спомняше подобно име, а се гордееше с ум, който не забравя нищо. Обладан повече от любопитство, отколкото от каквото и да е друго, Орсати вдигна телефонната слушалка и махна с ръка на Луси да излезе.

— Да? Кой е?

— Господин Антъни Орсати ли е? — жената говореше с подчертан френски акцент.

— Да?

— О, благодаря на бога, че намерила вас, господин Орсати.

Луси се оказа права. Тази дама беше истерична. Антъни Орсати не прояви никакъв интерес към нея. Тъкмо се канеше да затвори, когато тя продължи:

— Трябва да спрете него, моля.

— Госпожо, не разбирам за какво говорите, при това съм зает...

— Мой Джо. Джо Романо. Той обещал да вземе мене с него, *comprenez-vous?*

— Хей, ако си имала нещо с Джо, оправяй се сама с него. Аз не съм му бавачка.

— Той лъже мене! Току-що разбрала той заминава за Бразил без мене. Половина от триста хиляди долара мои.

Антъни Орсати изведнъж установи, че в края на краищата разговорът стана интересен.

— Какви са тези триста хиляди долара, за които говорите?

— Пари, кои Джо крие в своя сметка. Тез пари, как казва вие, той събрал каймак.

Антъни Орсати сега наистина се заинтересува.

— Моля, кажете на Джо вземе мене с него в Бразил. Моля. Вие направи това, да?

— Да, да — обеща Антъни Орсати. — Ще се погрижа за това.

Джо Романо имаше модерен кабинет, целият в бяло и в хром, подреден от най-добрите декоратори в Ню Орлиънс. Единствените цветни петна представляваха окачените на стените три скъпи картини от френски импресионисти. Романо се гордееше с добрия си вкус.

Издигна се с борба от бордеите на Ню Орлиънс и по пътя нагоре се беше образовал. Имаше поглед за изобразителното изкуство и чувство към музиката. Когато се хранеше навън, дълго и с познание разискваше качеството на виното, което щеше да пие. Да, Джо Романо имаше пълно основание да изпитва гордост. Докато връстниците му успяваха да оцелеят със силата на юмруците си, той постигаше целите си със силата на своя ум. Ако беше истина, че Антъни Орсати владее Ню Орлиънс, тогава беше истина и това, че Джо Романо го управлява от негово име.

Секретарката му влезе в кабинета.

— Господин Романо, пристигнал е куриер и носи билет за Рио де Жанейро. Да му напиша ли чек? Заплащането на билета е при неговото доставяне.

Рио де Жанейро? Романо поклати глава.

— Кажи му, че има някаква грешка.

Униформеният куриер се показва на вратата.

— Наредено ми е да предам билета на този адрес.

— Е, добре, наредили са ви го по погрешка. Какво е това, някакъв нов начин за раздвижване работата на авиолиниите ли?

— Не, господине. Аз...

— Я дайте да погледна аз. — Романо взе билета от куриера и го погледна. — Петък. Защо трябва да заминавам за Рио де Жанейро?

— Много уместен въпрос — разнесе се гласът на Антъни Орсати. Стоеше зад куриера. — И наистина защо, Джо?

— Това е някаква тъпа шега, Тони — Романо подаде обратно билета на куриера. — Върнете го там, откъдето са го изпратили, и...

— Почакай малко. — Антъни Орсати взе билета и го разгледа. — Тук е написано първа класа, място до пътеката, отделение за пушачи, до Рио де Жанейро в петък. Само в едно направление.

Джо Романо се засмя.

— Някой е допуснал грешка. — Той се обърна към секретарката си. — Мадж, обади се в бюрото на авиокомпанията и им кажи, че са глупаци. Някой мърляч ще си изпусне самолетния билет.

В кабинета влезе и помощник секретарката Джолийн.

— Извинете, господин Романо. Куфарите пристигнаха. Да подпиша ли чека?

Джо Романо впи поглед в нея.

— Какви куфари? Никакви куфари не съм поръчвал.
— Кажете да ги внесат — разпорежи се Антъни Орсати.
— Божичко! — изпъшка Романо. — Тук някой се е побъркал.
В кабинета влезе куриер с три куфара „Вютън“.
— Какво означава всичко това? Никога не съм поръчвал куфари!
Куриерът провери разписката за доставката.
— Тук е записано Джоузеф Романо, 217 Пойдрас стрийт, апартамент 408!
Джо Романо кипна от гняв.
— Хич не ме е грижа какво пише там. Не съм ги поръчвал. А сега ги махнете оттук.
Орсати заразглежда куфарите.
— С твоите инициали са, Джо.
— Какво? О! Почакай малко! Вероятно е някакъв подарък.
— Да не би да имаш рожден ден?
— Не. Но ги знаеш какви са разните му там производители. Винаги раздават подаръци.
— По работа ли заминаваш за Бразилия? — заинтересува се Орсати.
— Бразилия ли? — засмя се Джо Романо. — Трябва да е някаква шега, Тони.
Орсати се подсмихна, после се обърна към секретарката и куриерите.
— Вън!
Когато вратата се затвори зад тях, Антъни Орсати запитва:
— Колко пари имаш в банковата си сметка, Джо?
Джо Романо го погледна озадачено.
— Не зная точно, но сигурно около хиляда и петстотин или две хиляди долара. Защо питаш?
— Просто така. Защо не се обадиш на банката и не провериш?
— Защо? Аз...
— Провери, Джо.
— Добре. Щом това ти доставя удоволствие. — Той позвъни на секретарката си. — Свържи ме с главната счетоводителка на Първа търговска банка.
След минута гласът на счетоводителката прозвуча в телефонната слушалка.

— Здравей, мила. Би ли ми съобщила наличната сума по текущата ми сметка? Рождената ми дата е четиринадесети октомври.

Антъни Орсати вдигна допълнителната слушалка. След малко счетоводителката отново се обади.

— Съжалявам, че ви накарах да почакате, господин Романо. До тази сутрин на вашата текуща сметка се водят триста и десет хиляди деветстотин и пет долара и тридесет и два цента.

Романо почувства как кръвта се отдръпва от лицето му.

— Колко?

— Триста и десет хиляди, деветстотин и пет долара и...

— Глупава кучка! — изкрещя той. — Нямам толкова пари по моята сметка. Допуснали сте грешка. Дай да говоря с...

Почувства как му издърпват слушалката от ръката и как Антъни Орсати затваря телефона.

— И откъде са тези пари, Джо?

Джо Романо пребледня.

— Кълна ти се в бога, Тони, нямам представа какви са тези пари!

— Нямах ли?

— Слушай, повярвай ми! Знаеш ли какво? Сигурно някой иска да ме натопи.

— Положително е някой, който много те харесва. Подарил ти е триста и десет хиляди долара, за да офейкаш. — Орсати се отпусна тежко на тапицираното с коприна кресло и дълго не сваляше погледа си от Джо Романо. После бавно заговори: — Всичко е било наредено, а? Билет само за отиване до Рио, нови куфари и... Като че си замислял да започнеш нов живот.

— Не! — В гласа на Джо Романо прозвуча уплаха. — Божичко, Тони, та ти ме познаваш много добре. Винаги съм ти бил верен. Ти си ми като роден баща.

Целият беше плувнал в пот.

На вратата се почука и Мадж подаде глава. Държеше някакъв плик.

— Извинявам се, че ви прекъсвам, господин Романо. Имате телеграма, но лично трябва да подпишете разписката.

Джо Романо отвърна с инстинкта на хванато в капан животно.

— Не сега. Зает съм.

— Ще я взема аз — обади се Антъни Орсати и стана от креслото, преди секретарката да е затворила вратата. Тай прочете телеграмата и впи поглед в Джо Романо.

С внезапно пресипнал глас, който Романо едва чуваше, Антъни Орсати каза:

— Ще ти я прочета, Джо: „С удоволствие потвърждаваме резервацията на Кралския апартамент за срок от два месеца, с начало от настоящия петък, първи септември, Рио де Жанейро.“ Това е твоята резервация, Джо. Вече няма да ти е необходима, нали?

[1] Окапване на косата. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Андре Джилиан се беше заел в кухнята с приготвянето на spaghetti alla carbonara, голяма италианска салата и торта от круши, когато до ушите му долетя силен и застрашителен пукот, миг след който спокойното бръмчене на климатичната инсталация секна. Андре тропна с крак.

— Merde! Това не бива да става в нощта на *играта* — промълви той.

Андре се отправи с бързи крачки към електрическото табло и провери един по един бушоните. Нищо.

О, господин Поуп щеше просто да побеснее от яд. *Просто да побеснее!* Андре знаеше с какво нетърпение очакваше неговият работодател ежемесечните игри на покер. Играта се беше превърнала вече в дългогодишна традиция, в която участваше една и съща група играчи. А сега без климатичната инсталация къщата щеше да е непоносима. *Просто непоносима!* През септември Ню Орлиънс се превръщаше в място единствено за културните. Човек не можеше дори и след залез-слънце да си поеме дъх от горещината и влагата.

Андре се върна в кухнята и погледна кухненския часовник. Четири часът. Гостите пристигаха в осем. Мина му през ума да телефонира на господин Поуп за случилото се, но после си спомни: адвокатът го беше предупредил, че ще бъде зает през целия ден в съда. *Горкият човек беше толкова зает. А и той имаше нужда от почивка. И ето какво се случи.*

Андре извади малка черна телефонна книжка от едно кухненско чекмедже, откри някакъв телефонен номер и позвъни.

След три позвънявания металически глас произнесе напевно:

„Вие имате връзка със сервиза за климатични инсталации «Ескимо». Нашите техници са на работа навън. Ако оставите името, телефонния си номер и кратко съчинение, ние ще ви се обадим при първа възможност. Моля, изчакайте сигнала.“

По дяволите! Само в Америка човек е принуден да разговаря с машини.

В ушите на Андре прозвуча остър и неприятен сигнал. Той започна да нарежда в слушалката.

— Тук е домът на мосю Пери Поуп, номер двадесет и втори, Чарлс стрийт. Климатичната ни инсталация престана да работи. Моля, изпратете бързо някой да я поправи. *Vite!*

Той тръшна слушалката. *Разбира се, че няма никой. Климатичните инсталации сякаш бяха изключили в целия този ужасен град. На техниците не им беше възможно да се справят с проклетата горещина и с влагата. Но щеше да е по-добре, ако пристигнат по-бързо.* Господин Поуп беше човек с характер. С ужасен характер.

В продължение на трите години, през които Андре Джилиан работеше като готвач при адвоката, той се убеди напълно във влиятелността на своя работодател. *Колко удивително! Толкова блясък в един съвсем млад човек.* Пери Поуп сякаш се познаваше с всички. Достатъчно беше да щракне с пръсти и хората моментално скачаха на крака.

На Андре Джилиан му се стори, че къщата започна да се затопля. *Sa va chier dur.* Не се ли предприемеше нещо спешно, щеше да стане нещо лошо.

Андре се върна да нареже на тънко салама и салатата, но все не можеше да се отърси от ужасното си предчувствие, че вечерта е обречена на пълен провал.

Когато половин час по-късно входният звънец звънна, Андре плуваше вече в пот, а кухнята наподобяваше пещ. Джилиан побърза да отвори задната врата.

На прага стояха двама работници в комбинезони и сандъчета с инструменти в ръце. Единият от тях беше висок чернокож. Придружаващият го бял беше с няколко сантиметра по-нисък, с апатичен и отегчен израз на лицето. На задната алея се виждаше служебният им камион.

— Имали сте проблеми с климатичната инсталация? — обърна се към него чернокожият.

— *Oui!* Благодаря на бога, че пристигнахте. Трябва веднага да я пуснете. Скоро започват да пристигат гостите.

Чернокожият пристъпи към фурната, подуши сложената да се пече торта и каза:

— Мирише на нещо много вкусно.

— Моля ви — настоя Джилиан. — Направете нещо.

— Нека първо огледаме помещението с инсталацията — предложи по-ниският. — Къде се намира?

— Елате насам.

Андре ги поведе с бързи крачки.

— Чудесна инсталация — обърна се чернокожият към своя приятел.

— Да, Ал. Вече не произвеждат такива.

— Тогава защо не работи, за бога? — запита Джилиан.

Двамата се обърнаха и го изгледаха.

— Та нали току-що дойдохме — отвърна укорително Ралф. Той коленичи, отвори някаква вратичка в основата на инсталацията, извади фенерче, легна по корем и надникна вътре. След малко се изправи отново на крака. — Повредата не е тук.

— А къде е тогава? — запита Андре.

— Може да е станало късо съединение в някой от изходите и то да е прекъснало цялата система. Колко изхода има климатичната инсталация?

— По един във всяка стая. Чакайте да пресметна. Сигурно са поне десет.

— Положително това е причината. Мрежата се е претоварила. Дай да огледаме останалите помещения.

Тримата се върнаха в хола. На минаване през всекидневната Ал каза:

— Хубавичко местенце си има този господин Поуп!

Всекидневната беше много изискано мебелирана и пълна с интересни антики, струващи цяло състояние. Подовете бяха застлани с персийски килими в убити тонове. Отляво на всекидневната имаше голяма маса за игра на карти, покрита със зелено сукно. В един от ъглите на трапезарията се виждаше кръгла маса, подредена вече за вечеря. Двамата работници влязоха в кабинета и Ал освети с фенерчето разположения високо на стената изход на климатичната инсталация.

— Хм — измърмори той, после вдигна глава към тавана над масата за игра на карти. — Какво има над тази стая?

— Таванско помещение.

— Дай да го огледаме.

Работниците последваха Андре към таванското помещение, което се оказа дълга и тясна стая, потънала в прах и обримчена от паяжини.

Ал приближи електрическото табло, огледа оплетените кабели и възкликна:

— Ха!

— Открихте ли нещо? — запита нетърпеливо Андре. — Повреда в кондензатора. От влагата е. Поне стотина души ни се обадиха през тази седмица по този повод. Станало е късо. Налага се да сменим кондензатора.

— О, божичко! Дълго ли ще трае?

— Не. В колата имаме нов кондензатор.

— Побързайте тогава — помоли ги Андре. — Господин Поуп скоро ще се върне.

— Оставете всичко на нас, приятел — отвърна му Ал.

Когато се върнаха в кухнята, Андре им довери.

— Аз трябва да подготвя салата. Може ли сами да се оправите на тавана?

Ал вдигна ръка.

— Не се безпокой, приятел. Ти си гледай своята работа, а ние нашата.

— О, благодаря. *Благодаря.*

Андре видя как двамата отидоха отвън до камиона и как се върнаха с две големи платнени торби.

— Ако имате нужда от нещо — каза им той, — просто ме повикайте.

— Добре, приятел.

Работниците се качиха нагоре по стълбите, а Андре поднови работата си в кухнята.

Когато Ралф и Ал се изкачиха на тавана, те отвориха платнените торби и извадиха от тях малък сгъваем спортен стол, бормашина с видиева бургия, поднос със сандвичи, две метални кутии с бира, бинокъл „Цайс“ за наблюдение на далечни обекти при слабо осветление и два живи хамстера, инжектирани с три четвърти милиграма ацетил промазин.

Двамата се заеха за работа.

— Ърнестин ще се чувства горда с мен — изкиска се Ал, когато започнаха.

В началото Ал упорито възразяваше на тази идея.

— Изгубила си си ума, бе жено. Нямам намерение да се забърквам с никакъв Пери Поуп. Този тип така ще ми загрее задника, че няма повече да видя бял свят.

— Ти за него не бери грижа. Повече няма да може да тормози хората. *Никога*.

Двамата се излежаваха голи в апартамента на Ърнестин.

— А ти какво ще изкяриш от тази сделка, мила — запита Ал.

— Поуп е мръсен негодник.

— Хей, скъпа. Светът е пълен с негодници, но не си заслужава човек да си посвещава живота на тяхното преследване и наказание.

— Добре де, правя го заради една приятелка.

— За Трейси ли?

— Да.

Ал харесваше Трейси. В деня, в който я освободиха от затвора, те обядваха с нея.

— Фина жена е — съгласи се Ал, — но защо заради нея да си слагаме главата в торбата.

— Защото не ѝ ли помогнем ние, тя ще се обърне към някой друг, който не може да ти стъпи на малкото пръстче, а ако я заловят, тогава ще ѝ съдерат задника в затвора.

Ал се изправи и изгледа любопитно Ърнестин.

— Значи държиш много на тази работа, скъпа?

Никога нямаше да може да му го обясни така, че да го разбере, но истината беше, че Ърнестин не можеше да се примири с мисълта, че Трейси ще влезе отново в затвора и ще попадне в лапите на Голямата Берта. Ърнестин не се тревожеше единствено за Трейси, но и за себе си. Беше станала защитничка на Трейси и ако Голямата Берта сложеше ръка на нея, това щеше да е голямо поражение за Ърнестин. Затова сега тя отвърна:

— Да. Това означава много за мен, скъпи. Трябва да го извършиш ти.

— Сигурен съм, че не мога да го направя сам — избухна Ал.

Тогава Ърнестин разбра, че е постигнала целта си. Тя започна да целува дългото му стройно тяло. После промълви тихо:

— Не освободиха ли преди няколко дни Ралф от затвора?...

Стана 6.30, когато двамата мъже влязоха почти мръсни в кухнята на Андре.

— Поправихте ли го? — запита нетърпеливо Андре.

— Ужасна работа — съобщи му Ал. — Разбираш ли, сега имате кондензатор за променлив ток и...

— Това не ме интересува — прекъсна го Андре. — Оправихте ли го?

— Оправихме го. След пет минути ще заработи като ново.

— *Formidable!* Оставете сметката на кухненската маса и...

Ралф поклати глава.

— Не се безпокой за това. Компанията ще ви изпрати сметката.

— Да ви благослови господ. *Au revoir.*

Андре видя как двамата излязоха от задната врата, понесли в ръце платнените си торби. Когато се скриха от погледа му, те заобиколиха къщата, влязоха в двора и отвориха шахтата, в която се намираше външният кондензатор на климатичната инсталация. Ралф светна с фенерчето, а Ал свърза отново проводниците, които беше прекъснал два часа преди това. Климатичната инсталация веднага възстанови работата си.

Ал преписа телефонния номер на сервиза от прикачената към кондензатора бележка. Когато малко след това набра номера и чу гласа на автоматичния секретар на компанията „Ескимо“, Ал предаде: „Тук е домът на Пери Поуп, номер двадесет и две на Чарлс стрийт. Сега климатичната ни инсталация работи нормално. Не е необходимо да изпращате работници. Приятен ден.“

Ежемесечната петъчна игра на покер в къщата на Пери Поуп представляваше очаквано от играчите събитие. В нея винаги участваше една и съща, внимателно подбрана група играчи: Антъни Орсати, Джо Романо, съдията Хенри Лорънс — член на градския съвет, сенатор на

щата, както, разбира се, и домакинът. Залаганията бяха високи, храната превъзходна, а компанията жадна за игра.

Пери Поуп се преобличаше в спалнята. Той обу бял копринен панталон и подходяща спортна риза. През цялото време щастливо си тананикаше и си мислеше за предстоящата вечер. *Всъщност щастието не ме е напускало през целия живот*, помисли си той.

Ако някой се нуждаеше от правна консултация в Ню Орлиънс, Пери Поуп беше винаги насреща. Силата му идваше от неговите връзки с фамилията Орсати. Известен беше с прозвището Организатора и наистина можеше да урежда всичко — от билет за пътуване и процес за наркотици до смъртно наказание. Животът беше благосклонен към него.

Антъни Орсати пристигна с нов гост.

— Джо Романо няма повече да играе с нас — съобщи Орсати. — Всички се познавате с инспектор Нюхауз.

Мъжете си стиснаха ръцете.

— Напитките са върху бюфета, господа — каза Пери Поуп. — Малко по-късно ще вечеряме. Защо да не започнем играта?

Мъжете заеха обичайните си места край масата със зелено сукно. Орсати посочи освободеното от Джо Романо място и се обърна към инспектор Нюхауз:

— Отсега нататък това ще е твоето място, Мел.

Докато един от мъжете разопаковаше ново тесте карти, Поуп започна да раздава чиповете за покер. Той обясни на инспектор Нюхауз:

— Черните чипове са по пет долара, червените по десет, сините са по петдесет долара, а белите по сто. Всеки участник започва играта, като закупува чипове за петстотин долара.

— Звучи добре — отвърна инспекторът.

Антъни Орсати беше в лошо настроение.

— Хайде да започваме.

Гласът му наподобяваше сподавен шепот, а това беше лош признак.

Пери Поуп би дал всичко, само и само да разбере какво се бе случило с Джо Романо, но адвокатът знаеше, че е по-добре да не повдига сам въпроса. Орсати щеше да разисква проблема с него, когато му дойдеше времето.

В главата на Орсати бушуваха черни мисли. *За Джо Романо бях като роден баща. Вярвах му, направих го мой заместник. И кучият му син ми заби нож в гърба. Ако тази побъркана францужойка не се беше обадила по телефона, той може би щеше да успее да се измъкне. Вече никога нямаше да може да се измъкне. Не и от мястото, където се намираше сега. След като е такъв умник, да се оправя, както знае сега там, на дъното, при рибите.*

— Тони, залагаш или не?

Антъни Орсати насочи вниманието си към играта. На тази маса бяха печелени и губени огромни парични суми. Антъни Орсати винаги се разстройваше при загуба. И това нямаше нищо общо с парите. Не понасяше да е на губещата страна в каквото и да е. Той се смяташе за краен победител по рождение. Единствено победителите се издигаха до неговото положение в живота. През последните шест седмици Пери Поуп печелеше по някакъв невероятен начин и тази вечер Антъни Орсати беше решил да пресече това негово щастие.

Тъй като играеха банка, всеки раздаващ картите избираше онази игра, в която се смяташе най-силен. Раздаваха се различни ръце, но която и игра да избере, Антъни Орсати тази вечер неизбежно губеше. Той започна да залага по-крупни суми, играеше дръзко, правеше всичко възможно да си възстанови загубите. Към полунощ, когато прекъснаха играта, за да опитат приготвената от Андре вечеря, загубите на Орсати възлизаха на шестдесет хиляди долара, а Пери Поуп бе абсолютен победител.

Вечерята се оказа превъзходна. Обикновено Орсати се отдаваше с наслада на това среднощно пиршество, но тази вечер изгаряше от нетърпение да се върне отново на игралната маса.

— Нищо не ядеш, Тони — забеляза Пери Поуп.

— Не съм гладен.

Орсати се пресегна към сребърната кана за кафе, наля си в чашката от китайски порцелан и седна на масата за покер. Той наблюдаваше как останалите се хранеха и му се искаше да побързат. Изгаряше от нетърпение да си възвърне загубеното. Докато разбъркваше кафето си, в чашката падна някаква малка частица. Той я извади погнусен с лъжичка и я разгледа. Приличаше на мазилка. Той вдигна глава към тавана и нещо се поръси върху челото му. В същия миг дочу отгоре някакво трополене.

— Какво, по дяволите, става горе? — запита Антъни Орсати.

Пери Поуп тъкмо разправяше някакъв анекдот на инспектор Нюхауз.

— Извинявай, Тони, не чух какво каза.

Топуркането сега се чуваше много по-ясно. Върху зеленото сукно се посипа мазилка.

— Изглежда, имаш мишки — обади се сенаторът.

— Не и в тази къща — отвърна засегнато Пери Поуп.

— Все пак очевидно е, че горе има нещо — изръмжа Орсати.

Върху масата със зелено сукно тупна по-едро парче мазилка.

— Ще възложат на Андре да оправи всичко — каза Поуп. — Ако сме свършили с вечерята, защо да не продължим с играта?

Антъни Орсати заби поглед в малката дупчица на тавана, точно над главата му.

— Почакайте. Хайде всички да проверим какво става горе.

— Но защо, Тони? Андре може...

Орсати беше вече станал от масата и се бе упътил към стълбите. Останалите се спогледаха, а после бързо го последваха.

— На тавана сигурно се е промъкнала катеричка — допусна Пери Поуп. — По това време на годината човек ги среща къде ли не. Вероятно си крият орехчета за зимата. — Той сам се засмя на малката си шега.

Когато стигнаха таванската врата, Орсати я блъсна, отвори я, а Пери Поуп запали осветлението. Всички видяха два бели хамстера, които се щураха неистово из помещението.

— Божичко! — възкликна Пери Поуп. — Завъдили са се плъхове.

Антъни Орсати не го слушаше. Той не сваляше поглед от таванското помещение. В средата му имаше сгъваем летен стол с пакет сандвичи и две отворени метални кутии бира отгоре му. На пода, до стола, се виждаше бинокъл.

Орсати отиде до стола, взе един по един предметите и внимателно ги заразглежда. После коленичи върху мръсния под и премести малкия дървен цилиндър, запушващ отвора, пробит в тавана на стаята отдолу. Орсати долепи око към отвора. Точно под себе си видя ясно игралната маса.

Пери Поуп стоеше като онемял в средата на таванското помещение.

— Кой, по дяволите, е поставил тук тези боклуци. Ще се скарам ужасно на Андре.

Орсати се изправи бавно на крака и изтупа полепналата по панталоните му прах. Пери Поуп също огледа отвора.

— Погледнете! — възкликна той. — Тези животинки са направили ужасна дупка на тавана. Днешните майстори не струват и пукната пара.

Той се наведе, погледна през отвора и внезапно пребледня. После се изправи, огледа се с див поглед и видя, че всички внимателно го наблюдават.

— Хей! — извика Пери Поуп. — Да не смятате, че аз?... Хайде, приятели. *Та вие всички ме познавате!* Не зная нищо. Не бих могъл да ви мамя по този начин. Господи, *та ние сме приятели!* — Той вдигна ръка към устата си и започна яростно да гризе кокалчетата си.

Орсати го потупа по рамото.

— Не се безпокой! — гласът му едва се чуваше.

Пери Поуп продължаваше отчаяно да гризе кокалчетата си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И вторият падна, Трейси — изкиска се доволно Ърнестин Литълчеп. — Из улицата се говори, че твоят приятел Пери Поуп е зарязал вече правото. Наистина му се е случило нещо много лошо.

Те пиеха кафе с мляко в малко кафене, разположило масите си на тротоара на Ройъл стрийт. Ърнестин се изкиска на висок глас.

— В главата си имаш мозък, момиче. Няма да искаш да въртиш бизнес с мен, нали?

— Благодаря ти, Ърнестин. Други са ми плановете.

Ърнестин нетърпеливо я запитва:

— Кой е следващият?

— Лорънс. Съдията Хенри Лорънс.

Хенри Лорънс беше започнал кариерата си като дребен адвокат в Луисвил, щата Луизиана. Правото почти никак не го привличаше, затова пък той притежаваше две много ценни качества: имаше представителен вид и никакви морални устои. Според неговата философия, правото представляваше крехка вейка, която можеше да се огъва според нуждите на неговия клиент. След като имаше такива разбирания, никак не бе чудно, че наскоро след пристигането си в Ню Орлиънс адвокатската практика на Хенри Лорънс започна да процъфтява сред определена група клиенти. Започна с дребните провинения, пътните нарушения, после с по-големите провинения и крупните престъпления, а когато се издигна до върховете, беше станал вече експерт в дискредитирането на свидетели, подкупването на съдебни заседатели и всеки, който би могъл да му е от полза за делото, което гледаше. Казано накратко, беше човек от категорията на Антъни Орсати. Пътищата на двамата щяха неизбежно да се срещнат. Така и стана. Това бе съюз, сключен по законите на мафията. Лорънс скоро се превърна в говорител на фамилия Орсати и когато настъпи моментът, Орсати го издигна до положението на съдия.

— Нямам представа как ще притиснеш съдията — каза Ърнестин. — Богат е, силен е, недосегаем е.

— Богат и силен е — поправи я Трейси, — но не е недосегаем.

Трейси бе разработила вече своя план, но когато се обади по телефона в кабинета на съдията, моментално разбра, че незабавно трябва да го промени.

— Свържете ме със съдията Лорънс, моля.

— Съжалявам, но съдията Лорънс не е тук — отвърна секретарката.

— Кога го очаквате? — запита Трейси.

— Не мога да ви кажа.

— Много е важно. Дали ще се върне утре сутринта?

— Не. Съдията Лорънс е извън града.

— Не бих ли могла да се свържа с него където и да се намира?

— Страхувам се, че това не е възможно. Негова светлост е извън страната.

Трейси прикри умело разочарованието в гласа си.

— Разбирам. Мога ли да запитам в коя страна се намира?

— Негова светлост е в Европа, участник е в международен симпозиум по съдебно право.

— Колко неприятно — отвърна Трейси.

— Кой се обажда, моля?

Умът на Трейси трескаво работеше.

— Тук е Елизабет Роун Дейстин, председателка съм на Южния клон на Американската асоциация на съдиите. На двадесети този месец организираме в Ню Орлиънс годишната ни вечеря, на която ще връчим нашата награда. Ние избрахме съдията Лорънс за съдия на годината.

— Това е прекрасно — отвърна секретарката, — но се страхувам, че Негова светлост няма да се върне дотогава.

— Колко жалко! С такова нетърпение очаквахме да чуем една от прочутите му речи. Съдията Лорънс спечели единодушно всичките гласове на нашия изборен комитет.

— Положително ще му е неприятно да пропусне тържеството.

— Така е. Сигурна съм, разбирате, че това е голяма чест. Носители на нашата награда са редица от най-изтъкнатите съдии на

страната. Един момент! Хрумна ми нещо. Смятате ли, че съдията може да ни издиктува няколко думи, с които да приеме наградата, няколко благодарствени думи, нали разбирате?

— Ами, какво да ви кажа... просто не зная. Програмата му е много напрегната.

— Събитието ще се отрази много широко от националната телевизия и от вестниците.

Настъпи тишина. Секретарката знаеше, че Негова Светлост обича много да се появява по екраните на телевизията и по страниците на вестниците. Всъщност, доколкото ѝ се струваше и на самата нея, настоящото му пътуване беше главно с такава цел.

— Може би ще съумее да намери време да запише няколко думи за вас. Ще го попитам — отвърна тя.

— О, това ще бъде великолепно — отвърна възторжено Трейси. — Това ще придаде значимост на цялата вечер.

— Бихте ли желали Негова светлост да насочи думите си към нещо по-специално?

— Разбира се. Бихме желали да каже нещо за... — Тя се подвоуми. — Знаете ли, струва ми се, че е малко сложно. По-добре ще е лично да му обясня.

Отново настъпи кратко мълчание. Секретарката беше изправена пред дилема. Имаше нареждане да не съобщава на никого местонахождението на шефа си. От друга страна, именно той щеше да я упрекне, ако тя станеше причина да се лиши от такава престижна награда. Тогава отвърна:

— Не бива да давам никаква информация, но съм сигурна, че той би направил изключение за нещо толкова важно. Можете да се свържете с него в Москва, хотел „Русия“. Той ще остане там през следващите пет дни, а след това...

— Чудесно. Веднага ще се свържа с него. Много ви благодаря.

— И аз ви благодаря, госпожице Дейстин.

Телеграмите бяха адресирани до съдията Хенри Лорънс, хотел „Русия“, Москва. Първата гласеше:

СЛЕДВАЩОТО ЗАСЕДАНИЕ НА СЪДИИТЕ
МОЖЕ ДА СЕ СЪСТОИ. ПОТВЪРДЕТЕ УДОБНА ДАТА.
КАКТО ЗНАЕТЕ, МЯСТОТО Е УГОВОРЕНО.

БОРИС

Втората телеграма, получена на следващия ден, гласеше:

ИСКАМ СЪВЕТ ПО ПЛАНА ЗА ПЪТУВАНЕТО.
САМОЛЕТЪТ НА СЕСТРА ВИ ПРИСТИГНА КЪСНО, НО
КАЦНА БЛАГОПОЛУЧНО. ПАСПОРТЪТ И ПАРИТЕ СА
ИЗГУБЕНИ. ТЯ Е НАСТАНЕНА В ПЪРВОКЛАСНА
ШВЕЙЦАРСКА ВИЛА. РАЗНОСКИТЕ ЩЕ УРЕДИМ ПО-
КЪСНО ПО СМЕТКА.

БОРИС

Последната телеграма имаше следния текст:

СЕСТРА ВИ ЩЕ НАПРАВИ ПОСЛЕДЕН ОПИТ ЗА
ПОЛУЧАВАНЕ НА ВРЕМЕНЕН ПАСПОРТ ОТ
АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО. ВСЕ ОЩЕ НЯМА
ИНФОРМАЦИЯ ЗА НОВА ВИЗА. ПРЕД
ШВЕЙЦАРСКИЯ, РУСКИЯТ РЕД ИЗГЛЕЖДА ЧУДЕСЕН.
ЩЕ ИЗПРАТИМ СЕСТРА ВИ С КОРАБ В НАЙ-СКОРО
ВРЕМЕ.

БОРИС

НКВД изчака търпеливо получаването на нови телеграми и след като такива не последваха, арестуваха съдията Лорънс.

Разпитът продължи десет денонощия.

— На кого изпратихте информацията?

— *Каква информация? Не разбирам за какво говорите.*

— Говорим за плановете. Кой ви предаде плановете?

— *Какви* планове?

— Плановете за съветската атомна подводница.

— Да не сте полудели! Каква представа имам аз от съветски подводници?

— Това искаме да разберем и ние. С кого направихте тайните заседания?

— *Какви* тайни заседания? Аз нямам никакви тайни.

— Добре. Кажете ни кой е Борис?

— Кой Борис?

— Мъжът, който е внесъл парите на ваша сметка в Швейцария.

— *Каква* моя сметка в швейцарска банка?

Русите се вбесиха.

— Твърде упорит глупак сте — заявиха му те. — Ще ви дадем добър урок не само на вас, но и на всички останали американски шпиони, които се опитват да подкопават нашата велика родина.

Когато най-сетне разрешиха на американския посланик да го посети, съдията Хенри Лорънс беше отслабнал с десетина килограма. Не можеше да си спомни кога пазачите му бяха разрешили да спи за последен път. Самият той се бе превърнал в трепереща развалина.

— Защо се държат така с мен? — запита съдията с дрезгав глас.
— Та аз съм американски гражданин. Съдия съм. За бога, измъкнете ме оттук!

— Правя всичко, което е по силите ми — убеди го посланикът.

Видът на съдията Лорънс просто го шокира. Посланикът беше посрещнал съдията Лорънс и останалите членове на Съдийския комитет при пристигането им преди две седмици. Мъжът, когото посланикът беше посрещнал, нямаше нищо общо с това раболепно и уплашено до смърт човешко същество, което сега се унижаваше пред него.

Какво, по дяволите, искат сега руснаците, чудеше се посланикът. Съдията не е по-голям шпионин от самия мен. После мрачно си помисли: Примерът с мен може би не е чак толкова уместен.

Посланикът поиска официално среща със секретаря на Политбюро, а когато му отказаха, той уреди такава с един от министрите.

— Принуден съм да направя официален протест — заяви гневно посланикът. — Поведението на вашата страна по отношение на съдията Лорънс с нищо не е оправдано. Смешно е да се нарече шпионин човек с неговото обществено положение.

— Ако сте свършили — отвърна хладно министърът, бъдете така добър да погледнете тук.

Той връчи на посланика копия от телеграмите. Посланикът ги прочете и вдигна смутено глава.

— Какво нередно има в тях? Най-обикновени телеграми.

— Така ли мислите? Може би ще ги прочетете отново? Този път обаче дешифрирани.

Той подаде на посланика нови копия от телеграмите. Някои думи в тях бяха подчертани.

СЛЕДВАЩОТО ЗАСЕДАНИЕ НА СЪДИИТЕ МОЖЕ
ДА СЕ СЪСТОИ. ПОТВЪРДЕТЕ УДОБНА ДАТА. КАКТО
ЗНАЕТЕ, МЯСТОТО Е УГОВОРЕНО.

БОРИС

ИСКАМ СЪВЕТ ПО ПЛАНА ЗА ПЪТУВАНЕТО.
САМОЛЕТЪТ НА СЕСТРА ВИ ПРИСТИГНА КЪСНО, НО
КАЦНА БЛАГОПОЛУЧНО. ПАСПОРТЪТ И ПАРИТЕ СА
ИЗГУБЕНИ. ТЯ Е НАСТАНЕНА В ПЪРВОКЛАСНА
ШВЕЙЦАРСКА ВИЛА. РАЗНОСКИТЕ ЩЕ УРЕДИМ ПО-
КЪСНО ПО СМЕТКА.

БОРИС

СЕСТРА ВИ ЩЕ НАПРАВИ ОПИТ ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА ВРЕМЕНЕН ПАСПОРТ ОТ АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО. ВСЕ ОЩЕ НЯМА ИНФОРМАЦИЯ ЗА НОВА ВИЗА. ПРЕД ШВЕЙЦАРСКИЯ РУСКИЯТ РЕД ИЗГЛЕЖДА ЧУДЕСЕН. ЩЕ ИЗПРАТИМ СЕСТРА ВИ С КОРАБ В НАЙ-СКОРО ВРЕМЕ.

БОРИС

Оказах се истински глупак, помисли си посланикът.

На представителите на пресата и на обществеността не разрешиха да присъстват на процеса. Обвиняемият прояви упоритост до края и отрече да е пристигнал в Съветския съюз с шпионска задача. Обвинението му обеща смекчаващи вината обстоятелства, ако разкрие имената на своите ръководители. Съдията Лорънс би продал и душата си, но уви, не можеше да го направи, понеже не ги познаваше.

В деня след процеса в „Правда“ се появи кратко съобщение, че известният американски шпионин съдията Хенри Лорънс е обвинен в шпионаж и е осъден на петнадесет години затвор с тежка принудителна работа в Сибир.

Случаят Лорънс обърка американското разузнаване. В ЦРУ, ФБР, Секретната служба и Министерството на финансите плъзнаха всевъзможни слухове.

— Не е наш човек — заявиха от ЦРУ. — По всяка вероятност е човек от Министерството на финансите.

От Министерството на финансите отрекоха да имат нещо общо със случая.

— Не, сър. Лорънс не е наш агент. Сигурно проклетото ФБР отново си пъха носа в наша територия.

— Никога не сме чували за него — заявиха от ФБР. — Навярно е изпълнявал държавна поръчка на военното разузнаване.

Военното разузнаване, объркано като всички останали, предпазливо заяви: „От наша страна няма никакви изявления.“

Всяко ведомство обаче бе убедено, че съдията Хенри Лорънс е бил изпратен в чужбина от друга тяхна сродна организация.

— В края на краищата трябва да признаем, че проявената от него смелост буди истинско възхищение — заяви ръководител на ЦРУ. — Той се оказа издръжлив човек. Не призна нищо, не предаде никого. Да ви кажа истината, бих желал да имаме повече хора като него.

Работите на Антъни Орсати не вървяха както трябва и шефът на мафията не разбираше защо. Щастieto му изневеряваше за първи път в живота. Започна с измяната на Джо Романо, после Пери Поуп, а сега и отстраняването на съдията, замесен в някаква налудничава шпионска история. Всички те бяха съставна част от машината на Орсати — хора, на които той разчиташе.

Джо Романо заемаше централно място във фамилната организация и Орсати сега не можеше да му намери заместник. Бизнесът вече не се ръководеше така стегнато, започнаха да се получават оплаквания от хора, които никога преди това не биха дръзнали да го направят. Тръгна дума, че Тони Орсати вече е остарял, че не може вече да дърпа юздите на хората си, че организацията му се разпада.

Последната капка, която преля чашата, бе един телефонен разговор с Ню Джърси.

— Чуваме, че имаш неприятности в този град, Тони. Искаме да ти помогнем.

— Какви неприятности — настръхна Орсати. — Напоследък имах някое и друго затруднение, но всичко се оправи.

— Ние чуваме съвсем други работи, Тони. Говори се, че градът ти е станал малко размирнен и няма кой да го ръководи.

— Аз го ръководя.

— Може би това вече не е напълно по силите ти. Възможно е да се преуморяваш. Сигурно се нуждаеш от помощ.

— Този град е *мой*. Никой не може да ми го отнеме.

— Хей, Тони, та кой е споменава, че се кани да ти го отнеме? Ние просто искаме да ти помогнем. Фамилиите от изток се събраха и решиха да изпратят няколко наши хора при вас да ти окажат известна помощ. В това няма нищо лошо, нали сме стари приятели?

Антъни Орсати почувства студени тръпки по тялото си. В цялата тази работа имаше само едно нередно нещо: малката помощ щеше да

стане голяма и да се търкаля като снежна топка.

Ърнестин беше сготвила за вечеря скариди с бамя, сега гозбата къкреше на печката и двете с Трейси чакаха да се прибере Ал. Септемврийската гореща вълна беше изопнала до крайност нервите на всички, затова, когато Ал най-сетне влезе в малкия апартамент, Ърнестин избухна:

— Къде се мотаеш, по дяволите! Шибаната вечеря прегорях, а и на мен ми писна да чакам.

Ал обаче беше прекалено възбуден, за да се поддаде на нейното лошо настроение.

— Мъчих се да открия онзи негодник. И сега, момичета, чуйте какво открих. — Той се обърна към Трейси. — Мафията е вдигнала ръка срещу Тони Орсати. Фамилията от Ню Джърси идва тук да вземе властта. — Върху лицето му се разля широка усмивка. — Сипа го ти това копеле. — Той погледна Трейси в очите и усмивката му мигом угасна. — Не си ли щастлива, Трейси?

Каква странна дума, помисли си Трейси. Щастлива. Беше забравила нейното значение. Питаше се дали някога отново ще изпита нормални чувства. От дълго време единствената ѝ мисъл бе да отмъсти за онова, което причиниха на майка ѝ и на нея. И сега, когато всичко беше вече почти приключило, чувстваше в себе си една голяма празнина.

На следващата сутрин Трейси се отби в една цветарница.

— Искam да изпратите цветя на Антъни Орсати. Погребален венец от бели карамфили, със стойка и широка панделка с надпис: ПОЧИВАЙ В МИР.

На една картичка написа: „От дъщерята на Дорис Уитни.“

КНИГА ТРЕТА

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филадельфия

Вторник, 7 октомври, 4.00 следобед

Дойде време да се заеме и с Чарлс Станхоуп III. Останалите мъже ѝ бяха непознати. Чарлс все пак бе неин любим, баща на нероденото ѝ дете, който бе обърнал гръб както на нея, така и на нейната рожба.

Ърнестин и Ал дойдоха да изпратят Трейси на летището на Ню Орлиънс.

— Ще ми липсваш — каза ѝ Ърнестин. — Ти наистина накара този град да си седне на задника. Заслужаваш да те изберат за кмет.

— Какво ще правиш във Филадельфия? — запита Ал.

Трейси не им бе казала цялата истина.

— Ще се върна на работа в банката.

Ърнестин и Ал се спогледаха.

— Знаят ли, че се връщаш?

— Не. Но вицепрезидентът на банката ме харесва. Мисля, че няма да имам затруднения. Трудно се намират добри компютърни оператори.

— Е, добре, всичко най-хубаво. И не забравяй да се обаждаш. Пази се, момиче!

Тридесет минути по-късно Трейси летеше вече към Филадельфия.

Тя отседна в хотел „Хилтън“ и окачи единствената си хубава рокля да съхне над ваната. В 11.00 часа на следващата сутрин Трейси отиде в банката и се яви при секретарката на Кларънс Дезмънд.

— Здравей, Мей!

Момичето впери поглед в Трейси, сякаш виждаше пред себе си привидение.

— Трейси! — Не знаеше къде да погледне. — Аз... как си?

— Чудесно! Тук ли е господин Дезмънд?

— Ами... ами не зная. Чакай да проверя. Извинявай.

Тя стана напълно объркана от стола си и нахълта бързо в кабинета на вицепрезидента. След миг се появи отново.

— Можеш да влезеш.

Тя се отдръпна, когато Трейси се упъти към вратата. Кларънс Дезмънд стоеше прав до бюрото си.

— Здравейте, господин Дезмънд. Е, вече се върнах — изрече бързо тя.

— И за какво? — Тонът му беше отблъскващ. Подчертано отблъскващ.

Това изненада Трейси. Все пак тя продължи.

— Вие сам казахте, че съм най-добрата компютърна операторка, която сте срещали, затова си помислих...

— Помислили сте, че ще ви върна на старата длъжност?

— Да, сър. Не съм забравила нищо от моите умения. Все още мога...

— Госпожице Уитни. — Вече не беше Трейси. — Съжалявам, но онова, което искате, е напълно невъзможно. Вярвам, разбирате, че нашите клиенти не биха желали да имат каквото и да е общо с човек, който е лежал в затвора за въоръжен грабеж и опит за убийство. Това е несъвместимо с високия морален облик на нашата банка. Струва ми се, че след случилото се едва ли ще бъдете наета от *която и да е друга банка*. Съветвам ви да опитате да си намерите работа, която съответства на положението, в което се намирате сега. Надявам се, разбирате, че в моите думи няма нищо лично.

Трейси изслуша шокирана думите му, после я облада силен гняв. Накара я да се почувства като отхвърлена от обществото, като прокажена. *Не бихме желали да ви изгубим. Вие сте една от най-ценните ни служителки.*

— Имате ли да добавите нещо друго, госпожице Уитни?

Това беше уволнение.

Трейси искаше да попита за още много други неща, но разбра, че няма никакъв смисъл.

— Не. Мисля, че вие казахте всичко.

Трейси се обърна и излезе с пламнало лице от кабинета. Сякаш всички банкови служители бяха вперили поглед в нея. Мей беше вече разпространила новината: затворничката се е върнала в банката. Трейси се отправи към изхода с високо вдигната глава и свито сърце.

Не мога да ги оставя да се отнасят така с мен. Останала ми е единствено гордостта и няма да разреша на никой да ми я отнеме.

Трейси стоя цял ден отчаяна в стаята си. Как можеше да прояви такава наивност и да вярва, че ще я посрещнат с отворени обятия? Сега беше знаменитост. „Ти си на първа страница на филаделфийския «Дейли нюз!»“._ Филаделфия да върви по дяволите_, помисли си Трейси. Тук имаше да свърши още нещо, след което да си отиде. Ще замине за Ню Йорк, където никой не я познава.

Това решение я накара да се почувства по-добре.

Същата вечер Трейси си устрои сама угощение в кафе „Роял“. След тазсутрешната противна среща с Кларънс Дезмънд тя почувства нужда от отморяващата атмосфера на меките светлини, елегантната обстановка и успокояващата музика. Поръча си водка с мартини и докато келнерът я поставяше на масата, Трейси вдигна поглед и сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите. В една ниша насреща седяха Чарлс и неговата съпруга. Не бяха я забелязали. Първият подтик на Трейси бе да стане и да си тръгне. Още нямаше готовност да се срещне с Чарлс, поне докато не ѝ се удадеше възможност да задвижи плана си.

— Желаете ли вече да направите поръчката си? — запита главният келнер.

— Ще... ще изчакам, благодаря. — Искаше да реши дали да остане.

Погледна отново към Чарлс и се случи нещо удивително: сякаш наблюдаваше някой непознат. Пред себе си виждаше повехнал, измъчен, оплешивяващ мъж на средна възраст с приведени рамене и с неизказано изражение на досада върху лицето. Струваше ѝ се невъзможно, че някога е обичала този човек, че е спала с него, че е замисляла да прекара остатъка от живота си с него. Трейси премести поглед върху съпругата му. И от нейното лице лъхаше същата досада. Създаваха впечатление на хора, хванати завинаги в капан, на хора, замръзнали във вечността. Те седяха, без да си разменят нито дума. Трейси си представи безкрайните и скучни вечери, които предстояха и на двамата. Без любов. Без радост. *Това е наказанието на Чарлс*, помисли си Трейси и изведнъж почувства огромно облекчение, освобождаване от здравите и отблъскващи вериги, с които бе окована.

Трейси даде знак на главния келнер и каза:

— Готова съм да поръчам.

Всичко свърши. Миналото най-сетне беше изпепелено.

Едва след като се върна вечерта в хотела, Трейси си спомни, че има да получава пари от фонда на работодателите. Седна и изчисли сумата. Възлезе на 1.375,65 долара.

Трейси написа писмо на Кларънс Дезмънд и два дни по-късно получи отговор от Мей.

Уважаема госпожице Уитни,

В отговор на вашата молба господин Дезмънд ме моли да ви съобщя, че при съставяне на финансовия план на работодателите вашият дял е върнат в общия фонд по нравствени съображения. Господин Дезмънд желае да Ви увери, че не изпитва никакви неприятни чувства към вас.

С уважение: Мей Трентън, секретарка на първия вицепрезидент

Трейси не можеше да повярва на очите си. Та те просто крадяха парите ѝ под предлог на някаква си нравственост в банката! Облада я безумна ярост. *Няма да се оставя да ме измамат*, закле се тя. *Вече никой няма да може да ме мами.*

Трейси застана пред познатия ѝ вход на „Филаделфия Тръст енд Фиделити Банк“. Носеше дълга черна перука и тъмен грим. На едната ѝ буза се виждаше пресен червен белег. Ако се случеше нещо нередно, щяха поне да запомнят белега. Въпреки дегизировката Трейси се чувстваше разголена, защото беше работила цели пет години в тази банка и голяма част от персонала я познаваше много добре. Трябваше да действа изключително внимателно, за да не се издаде.

Тя извади от чантата си капачка от бутилка, сложи я в обувката си и влезе, накуцвайки в банката. Вътре беше претъпкано от клиенти, тъй като Трейси избра внимателно часа, в който банката имаше най-много работа. Тя закуцука към гишето за обслужване на посетители и

седналият зад него мъж, след привършване на телефонния си разговор, се обърна към нея.

— Да?

Това беше Джон Крайтън, фанатикът на банката. Той мразеше евреите, чернокожите и пуерториканците, но не задължително в този порядък. Докато работеше тук, Трейси се дразнеше от него. Сега лицето му с нищо не подсказваше, че я е разпознал.

— Buenos días, сеньор. Искам да си открия банкова сметка — каза Трейси.

Трейси говореше с мексикански акцент, който бе чувала месеци наред от устата на своята съкилийничка Паулита.

Върху лицето на Крайтън се изписа презрение.

— Име?

— Рита Гонсалес.

— И колко желаете да внесете на ваша сметка?

— Десет долара.

— С чек ли ще ги внесете или в брой? — запита той с подигравателна усмивка.

— В брой.

Тя измъкна внимателно от чантичката си смачкана и полуразкъсана десетдоларова банкнота и му я подаде. Той побутна към нея чиста бланка.

— Попълнете това.

Трейси нямаше намерение да попълва нищо със свой почерк. Тя смръщи вежди.

— Съжалявам, сеньор. Наранила съм си *mi mano* — ръката. Имате ли нещо против да ми я попълните вие, *si se puede*?

Крайтън изсумтя. *Ах, тези неграмотни мексиканки!*

— Рита Гонсалес ли казахте?

— Si.

— Адрес?

Тя му даде адреса и телефонния номер на хотела си.

— Моминско име на майка ви?

— Гонсалес. Мама се е омъжила за чичо си.

— Вашата дата на раждане?

— Двадесети декември, 1958 година.

— Месторождение?

— Куидад де Мексико.

— Град Мексико. Подпишете тук.

— Налага се да пиша с лявата ръка — каза Трейси.

Тя извади писалка и изписа много несръчно някакъв нечетлив подпис. Джон Крайтън ѝ написа депозитна разписка.

— Ще ви издам временна чекова книжка. Личните ви чекове ще ви бъдат изпратени по пощата след три-четири седмици.

— *Bueno. Muchas gracias, senor.*

— Добре, добре.

Той я гледаше, докато излизаше от банката. *Проклета мексиканка!*

Съществуваха безброй незаконни начини да се влезе в диалог с компютъра и в това отношение Трейси беше специалистка. Тя взе участие в разработката на защитната система на „Филаделфия Тръст енд Фиделити Банк“ и сега щеше да се опита да я надхитри.

Първата ѝ грижа беше да открие магазин за компютри, откъдето да може да се включи към компютъра на банката. Магазинът се оказа недалеч от банката и бе почти празен.

Любезен продавач пристъпи към Трейси.

— С какво мога да ви услужа, госпожице?

— *Eso si que no*, сеньор. Просто гледам.

Продавачът забеляза, че някакво момче играе компютърна игра.

— Извинете — и бързо се оттегли.

Трейси се обърна към един от компютрите пред нея, включен към телефон. Влизането в системата беше лесно, но това не можеше да стане без кода за достъп, а той ежедневно се променяше. Трейси взе участие в заседанието, когато се прие оригиналният авторизиран код.

— Непрестанно трябва да го променяме — беше заявил Кларънс Дезмънд, — за да не може никой да има достъп. Независимо от това кодът трябва да е достатъчно прост за хората, които имат правото да го използват.

Приетият в края на краищата код боравеше с четирите годишни времена и датата на текущия ден.

Трейси включи терминала и изписа кода на „Филаделфия Тръст енд Фиделити Банк“. Чу се висок тон и тя постави телефонната

слушалка върху терминалния модем. На малкия екран се появи надпис: АВТОРИЗИРАНИЯТ ВИ КОД, МОЛЯ?

Днес беше десето число.

ЕСЕН 10, написа Трейси.

НЕПРАВИЛЕН КОД. Думите изчезнаха от екрана.

Дали не са променили кода? С крайчеца на очите си Трейси забеляза, че продавачът отново идва към нея. Тя приближи друг компютър, хвърли му небрежен поглед и тръгна безцелно по пътеката. Продавачът се спря. Зяпачка, реши той. После се втурна да посрещне една обещаваща двойка купувачи, които току-що влязоха в магазина. Трейси се върна при първия компютър.

Опита се да се постави на мястото на Кларънс Дезмънд. Трейси бе дълбоко убедена, че като човек на привычките той не бе сменял твърде много кода. Вероятно се придържаше към основния замисъл за годишни времена и текущите дати, но как ли ги беше променил? Твърде сложно би било да превръща всички дати, по-вероятно е превърнал годишните времена.

Трейси направи нов опит.

АВТОРИЗИРАНИЯТ ВИ КОД, МОЛЯ?

ЗИМА 10.

НЕПРАВИЛЕН КОД.

Думите отново изчезнаха от екрана.

Нищо няма да излезе, помисли си отчаяна Трейси. Ще направя още един опит.

АВТОРИЗИРАНИЯТ ВИ КОД, МОЛЯ?

ПРОЛЕТ 10.

Екранът за миг остана без текст, но след това се появи съобщение:

ПРОДЪЛЖЕТЕ, МОЛЯ

Значи е променил годишните времена. Тя изписа бързо:

МЕСТНИ ЛИЧНИ СМЕТКИ

Върху екрана веднага се появи банковото меню и категорията на личните сметки.

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА:

А. ДЕПОЗИРАТЕ ПАРИ

Б. ПРЕХВЪРЛЯТЕ ПАРИ

В. ТЕГЛИТЕ ПАРИ ОТ СПЕСТОВНИ ВЛОГОВЕ

Г. ПРЕХВЪРЛЯТЕ СУМИ МЕЖДУ БАНКОВИТЕ
КЛОНОВЕ

Д. ТЕГЛИТЕ ПАРИ ОТ ТЕКУЩА СМЕТКА

Трейси избра Б. Екранът побеля, после се появи ново меню:

РАЗМЕР НА ПРЕХВЪРЛЯНЕТО?

ОТКЪДЕ?

ЗАКЪДЕ?

Тя написа: ОТ ОБЩИЯ РЕЗЕРВЕН ФОНД. ЗА РИТА ГОНСАЛЕС. Когато дойде до размера на сумата, за миг се поколеба. Изкусително, помисли си Трейси. Имаше достъп до сметката и следователно не съществуваше лимит по отношение на сумата, която послушният сега компютър можеше да ѝ даде. Имаше възможност да изтегли милиони. Но тя не беше крадец. Искаше само онова, което ѝ принадлежеше по право.

Тя изписа 1 375.65 долара и прибави номера на сметката на Рита Гонсалес.

Екранът проблясна.

ОПЕРАЦИЯТА Е ПРИКЛЮЧЕНА ЖЕЛАЕТЕ ЛИ
ДРУГА ОПЕРАЦИЯ?

НЕ

КРАЙ НА ОПЕРАЦИЯТА. БЛАГОДАРЯ ВИ.

Парите щяха автоматично да бъдат прехвърлени от ККИСИ — Клирингова къща на изплащателната система „Интербанк“, която съхраняваше данните за 220-те милиона долара, които се прехвърляха ежедневно от банка в банка.

Продавачът отново приближи намръщен.

Трейси натисна бързо един клавиш и екранът угасна.

— Желаете ли да закупите този компютър, госпожице?

— Не, gracias — извини се Трейси. — Не разбирам от компютри.

Тя телефонира на банката от една аптека на ъгъла и помоли да я свържат с главния касиер.

— Тук е Рита Гонсалес. Бих желала да прехвърлите текущата ми сметка в главния клон на Първа хановерска банка в Ню Йорк сити.

— Бихте ли ми съобщили номера на вашата сметка, госпожице Гонсалес?

Трейси събщи номера.

Час по-късно Трейси освободи стаята си в хотел „Хилтън“ и се упъти към Ню Йорк сити.

Когато Първа хановерска банка в Ню Йорк започна работа в 11:00 часа на следващата сутрин, Рита Гонсалес пристигна да изтегли цялата налична сума от сметката си.

— Колко пари имам в сметката? — запита тя.

Касиерът направи справка.

— Хиляда триста осемдесет и пет долара и шестдесет и пет цента.

— Si, правилно.

— Желаете ли чек, госпожице Гонсалес?

— Не, *gracias* — отвърна Трейси. — На банките нямам доверие. Искам ги в брой.

Трейси беше получила при освобождаването си от затвора обичайните двеста долара, плюс малката парична сума, спечелена от гледането на Ейми, но нямаше сигурна финансова опора дори с парите от банката. Налагаше се колкото може по-бързо да си намери работа.

Настани се в хотел на Лексингтън авеню и започна да разпраца молби до нийоркските банки за работа като компютърен експерт. Трейси обаче откри, че компютърът неочаквано се превърна в неин враг. Животът ѝ престана да бъде само неин. Компютърните банки съхраняваха историята на нейния живот и с готовност я предоставяха на всеки, който натиснеше правилния клавиш. В мига, в който се разкриеше полицейското досие на Трейси, молбата ѝ автоматично се отхвърляше.

Струва ми се, че след случилото се едва ли ще бъда наета от която и да е друга банка. Кларънс Дезмънд се оказа прав.

Трейси изпрати молби и до застрахователни компании и десетки други фирми, боравещи с компютри. Резултатът беше неизбежно един и същ: отказ.

Много добре, помисли си Трейси. *Винаги мога да се заема и с нещо друго.* Купи си брой от „Ню Йорк Таймс“ и се запретна да си търси работа по обяви.

Попадна на секретарско място в експортна фирма.

В момента, в който Трейси прекрачи прага, директорът по кадрите извика:

— Хей, видях ви по телевизията. Спасили сте някакво дете в затвора, нали?

Трейси се обърна и излезе.

На следващия ден я назначиха за продавачка в детския магазин на Пето авеню. Заплатата беше чувствително по-ниска от онова, което получаваше преди, но поне ѝ стигаше да свързва двата края.

На втория ден някаква налудничава купувачка я разпозна и съобщи на управителя, че не желае да бъде обслужвана от убийца,

удавила малко дете. На Трейси не предоставиха дори и най-малката възможност за обяснение. Начаса я уволниха.

Трейси изпитваше чувството, че последната дума в края на краищата имаха мъжете, на които успя да отмъсти. Те я бяха превърнали в престъпник, известен на цялото общество, в истинска изгнаничка. Несправедливостта на онова, което ѝ се случи, действаше разяждащо. Трейси нямаше представа как ще живее занапред и за първи път започна да я завладява чувството на отчаяние. Тази вечер тя провери съдържанието на портмонето си, за да види колко пари са ѝ останали, и някъде в ъгъла откри листчето хартия, което ѝ бе дала Бети Франсискъс в затвора. КОНРАД МОРГАН, БИЖУТЕР, 640 ПЕТО АВЕНЮ, НЮ ЙОРК СИТИ. *Занимава се с реформите в наказателното дело. Обича да помага на хора, които са лежали по затворите.*

„Конрад Морган и Сие“ представляваше елегантен магазин, отпред с портиер в ливрея, а отвътре с въоръжена охрана. Самият магазин не блестеше с нищо особено, но бе подреден с изискан вкус и предлагаше изящни и много скъпи бижута.

Трейси отиде на рецепцията.

— Бих желала да се срещна с господин Морган, моля.

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Но... изпраца ме един общ познат.

— Как се казвате?

— Трейси Уитни.

— Един момент, моля.

Служителката вдигна телефонната слушалка и промълви нещо, което Трейси не успя да чуе. Тя постави отново слушалката.

— Господин Морган в момента е зает. Пита дали ви е удобно да дойдете отново в шест часа.

— Да, удобно ми е, благодаря ви — отвърна Трейси.

Тя излезе от магазина и се спря неуверено на тротоара. Идването ѝ в Ню Йорк се оказа грешка. По всяка вероятност Конрад нямаше да направи нищо за нея. И защо ли? Тя му беше напълно непозната. *Ще ми прочете някой и друг урок, а после ще ми подхвърли дребна милостиня. Но аз нямам нужда и от двете. Не се нуждая нито от*

него, нито от когото и да било друго. Ще оцелея. Все някак си ще се оправя. Да върви по дяволите този Конрад Морган. Няма да се връщам при него.

Трейси се скиташе безцелно по улиците и минаваше край блестящите салони на Пето авеню, охраняваните жилищни блокове по Парк авеню и оживените магазини по Лексингтън и Търд. Крачеше безлична по улиците, без да забелязва каквото и да е, обзета от горчиво безсилие.

В 6.00 тя отново се оказа на Пето авеню пред „Конрад и Сие“. Портиерът не се виждаше, а вратата беше заключена. Трейси натисна бравата с някакъв пренебрежителен жест и се обърна, но за нейна изненада вратата неочаквано се отвори.

Там стоеше благовиден мъж и я наблюдаваше. Плешив, с разрошени кичури коса над ушите, весело, червендалесто лице и блещукащи сини очи, той приличаше на добродушен малък гном.

— Вие сигурно сте госпожица Уитни?

— Да...

— Аз съм Конрад Морган. Влезте, моля.

Трейси прекрачи в празния магазин.

— Очаквах ви — каза Конрад Морган. — Да влезем в кабинета ми, там ще можем да поговорим.

Той я поведе през магазина към някаква затворена врата, която отключи. Кабинетът му бе обзаведен елегантно и наподобяваше повече на жилище, отколкото на работно място, понеже нямаше бюро, а само изкусно подредени кушетки, маси и столове. По стените висяха картини от стари майстори.

— Какво предпочитате за пиене? — подкани я Конрад Морган.
— Уиски, коняк, а може би шери?

— Не, благодаря, не желая нищо.

Трейси почувства внезапна възбуда. Беше се простила вече с мисълта, че този човек ще направи нещо, за да ѝ помогне, в същото време установи, че отчаяно ѝ се иска да постъпи точно така.

— Бети Франсискъс ми предложи да ви потърся, господин Морган. Тя каза, че вие... вие помагате на хора, които са били... в беда. — Не можеше да произнесе думите „в затвора“.

Конрад Морган преплете пръсти и Трейси забеляза чудесния му маникюр.

— Бедната Бети. Прекрасна дама. Знаете ли, оказа се много нещастна.

— Нещастна ли?

— Да. Заловиха я.

— Аз... аз нещо не разбирам.

— Всъщност е много просто, госпожице Уитни. Бети работеше за мен и имаше чудесна защита. Бедната обаче се влюби в някакъв шофьор от Ню Орлиънс и реши да работи сама. И... хванаха я.

Трейси се обърка.

— Като продавачка ли работеше при вас?

Конрад Морган отметна глава назад и така се засмя, че от очите му закапаха сълзи.

— Не, скъпа — отвърна най-сетне той и изтри сълзите си. — Бети очевидно не ви е обяснила всичко. — Той се облегна на стола и допря върховете на пръстите си. — Аз развивам една много доходна странична дейност, госпожице Уитни, и с най-голямо удоволствие разделям получените приходи с моите колеги. Особено успешно си сътруднича с хора като вас, простете ми, които са лежали известно време в затвора.

Трейси се вгледа много по-озадачено отпреди в лицето му.

— Намирам се в много особено положение, разбирате ли? Моите клиенти ми стават впоследствие много добри приятели и започват да ми доверяват тайните си. — Той започна да потупва деликатно пръстите си. — Известно ми е например кога моите клиенти предприемат пътувания. Малцина са онези, които пътуват с бижута в днешните несигурни времена, затова те заключват скъпоценностите си у дома. Аз самият им препоръчвам мерките за сигурност, които трябва да вземат, за да се чувстват сигурни. Зная много точно какви бижута притежават, защото ги купуват от мен, госпожице Уитни...

Трейси скочи на крака.

— Благодаря ви за времето, което ми отделихте, господин Морган.

— Да не би да тръгвате?

— Да, ако кажете онова, което предполагам.

— Точно това ще кажа.

Трейси почувства как бузите ѝ пламнаха.

— Аз не съм престъпничка. Дойдох при вас да търся работа.

— И аз ви предлагам такава, скъпа. Тази работа ще ви отнеме само час-два, заради което ви обещавам двадесет и пет хиляди долара. — Той дяволито се усмихна. — Естествено, свободни от данъци.

Трейси едва сдържаше гнева си.

— Това не ме интересува. Бихте ли ми позволили да си отида?

— Разбира се, стига да желаете. — Той се изправи на крака и я придружи до изхода. — Трябва да разберете, госпожице Уитни, че ако съществуваше и най-малката опасност от залавяне, аз нямаше да се заемам с тази работа. Моята слава на защитник е известна.

— Обещавам, че няма да кажа никому и дума за нея — каза студено Трейси.

Той се засмя.

— Всъщност не бихте могла, скъпа, нали? Искам да кажа, че никой не би ви повярвал. Та нали, в края на краищата, аз съм Конрад Морган!

Когато стигнаха до входната врата, Морган ѝ каза:

— Нали ще ми съобщите, ако промените решението си? Най-удобно е да ме търсите по телефона след шест часа вечерта. Ще чакам да ме потърсите.

— Излишно е — отвърна рязко Трейси и излезе в падащата нощ.

Когато влезе в стаята си, продължаваше да трепери.

Трейси изпрати единствения прислужник на хотела да ѝ купи сандвич и кафе. Не искаше да вижда никого. Срещата ѝ с Конрад Морган я караше да се чувства омърсена. Той я забърка с всички онези мрачни, объркани и победени престъпници, с които беше заобиколена в женския затвор на Южна Луизиана. Тя не беше като тях. Тя беше Трейси Уитни, компютърен специалист, честна гражданка, спазваща законите на страната.

Която никой не искаше да назначи на работа.

Замислена за своето бъдеще, Трейси не мигна цялата нощ. Беше без работа и с много малко пари. Взе две решения: още на следващата сутрин да се премести в по-евтина квартира и да си намери работа. Каквато и да е работа.

По-евтината квартира се оказа едностайно жилище в мрачна четириетажна сграда в Лоуър Ийст сайт. През тънките като хартия стени Трейси чуваше от стаята си как съседите ѝ си крещят един на друг на чужди езици. Витрините и вратите на магазинчетата от двете страни на улицата здраво се залостваха и Трейси добре разбираше защо. Наоколо, изглежда, гъмжеше от пияници, проститутки и бездомни възрастни жени.

На път за пазара на три пъти спираха Трейси и я заговаряха — два пъти мъже и един път жена.

Не мога да понасям всичко това. Няма да остана тук дълго, каза си Трейси.

Трейси се обърна към едно бюро за настаняване на работа, намиращо се недалеч от нейното жилище. Ръководеше го някоя си госпожа Мърфи, едра жена с внушителен вид. Тя се запозна накратко с молбата на Трейси, след което критично я огледа.

— Не разбирам защо идвате при мен. Вероятно десетки компании ще дадат мило и драго само и само да успеят да назначат някого като вас.

Трейси пое дълбоко въздух.

— Имам едно затруднение — каза тя.

После ѝ разказа всичко. Госпожа Мърфи я слушаше мълчаливо. Щом Трейси приключи, госпожа Мърфи решително ѝ заяви:

— Откажете се веднъж завинаги от търсенето на работа като компютърен специалист.

— Но вие току-що казахте, че...

— Компаниите в днешно време са полудели в резултат на компютърните престъпления. Те няма да назначат човек с полицейско досие.

— Но аз имам нужда от работа. Аз...

— Има и други работи. Мислили ли сте някога да работите като продавачка?

Трейси си спомни за своите преживявания в универсалния магазин. Не би могла отново да го понесе.

— Няма ли нещо друго?

Жената се подвоуми. Трейси Уитни очевидно притежаваше висока квалификация за работата, която госпожа Мърфи имаше предвид.

— Вижте — обърна се тя към Трейси. — Зная, че няма да ви хареса, но в „Джексън Хоул“ има свободно място за сервитьорка. Това е заведение за хамбургери и се намира в Апър Ийст Сайд.

— Сервитьорска работа?

— Да. Стига да имате желание да я заемете. Няма да ви искам никаква комисиона. Просто чух за нея.

Трейси седеше и обмисляше предложението. В колежа се бе занимавала със сервитьорство. Но това беше само за забавление. Сега ставаше въпрос да оцелее.

— Ще се опитам.

„Джексън Хоул“ се оказа същинска лудница, пълна с шумни и нетърпеливи клиенти и с измъчени и раздразнени готвачи. Храната беше добра, а цените разумни, затова заведението винаги се препълваше с клиенти. Сервитьорките работеха с ужасяваща бързина и нямаха време да подгънат крак. Към края на първия работен ден Трейси едва си поемаше дъх. Но нали печелеше пари!

По обяд на втория ден, докато Трейси сервираше на една маса с насядали около нея продавачи, един от мъжете пхна ръка под полата ѝ и Трейси тръшна купата с подправки върху главата му. Така приключи и с тази работа.

Трейси се върна при госпожа Мърфи и ѝ разказа случилото се.

— Имам добра новина отвърна госпожа Мърфи. — Хотел „Уелингтън армс“ търси домакин. Ще те изпратят там.

„Уелингтън армс“ се оказа малък, но много елегантен хотел на Парк авеню, обслужващ богати и известни хора. Направиха интервю с Трейси и я наеха. Работата не беше трудна, персоналът беше приятен, а работното време разумно.

Седмица след започването на работа Трейси бе извикана в кабинета на управителя на хотела. Присъстваше и заместник-управителят.

— Провери ли днес апартамент 827? — обърна се управителят към Трейси.

Апартаментът се обитаваше от холивудската актриса Дженифър Марлоу. Част от задълженията на Трейси включваха инспектирането на

апартаментите, за да провери дали камериерките са си свършили добре работата.

— Да — отвърна тя.

— В колко часа?

— В два часа. Случило ли се е нещо?

Обади се помощник-управителят.

— Госпожица Марлоу се е прибрала в три часа и е открила, че е изчезнал пръстен с диамант.

Трейси почувства как цялото ѝ тяло се изопна.

— Влиза ли в спалнята, Трейси?

— Да, разбира се. Проверих всички стаи.

— Забеляза ли някакви бижута при влизането си в спалнята?

— Не... струва ми се, не.

— *Струва ти се, така ли?* Значи не си сигурна — нахвърли се отгоре ѝ помощник-управителят.

— Не съм влизала да търся бижута — отвърна Трейси. — Проверих само леглата и хавлиите.

— Госпожица Марлоу твърди, че на излизане от апартамента пръстенът ѝ се е намирал върху тоалетната масичка.

— Не зная нищо по този въпрос.

— До тази стая няма достъп никой. А камериерките работят от дълги години при нас.

— Не съм го взела аз.

Помощник-управителят въздъхна.

— Ще се наложи да повикаме полиция, за да разследва случая.

— Трябва да го е извършил някой друг — извика Трейси. — Възможно е госпожица Марлоу да го е сложила на друго място.

— С твоето досие... — започна помощник-управителят.

Ето, всичко започва отначало. *С твоето досие...*

— Налага се да останеш в специалния кабинет до пристигането на полицията.

— Да, сър. — Трейси почувства как страните ѝ пламнаха.

Един член от охраната я придружи до специалния кабинет и тя изпита чувството, че отново е попаднала в затвора. Беше чела за бивши затворници, преследвани единствено заради това, че имат полицейско досие, но никога не ѝ бе минавало през ума, че това може да се случи и на нея. Бяха ѝ лепнали петно и сега очакваха, че ще

живее непрестанно с него. *О, по дяволите*, помисли си Трейси с горчивина.

Половин час по-късно помощник-управителят влезе усмихнат в специалния кабинет.

— Госпожица Марлоу е намерила пръстена си. В крайна сметка го била оставила на друго място. Станала е малка грешка.

— Чудесно! — отвърна Трейси.

Тя излезе от кабинета и тръгна направо към „Морган и Сие“.

— Смешно лесно е — обясняваше й Конрад Морган. — Една моя клиентка на име Лоуис Белами замина за Европа. Къщата й се намира на Сий Клифс, в Лонг Айленд. През почивните дни прислугата е извън къщата, така че в нея няма жива душа. Частен патрул прави проверка на всеки четири часа. Можеш да влезеш и да излезеш от къщата само за няколко минути.

Двамата седяха и разговаряха в кабинета на Конрад Морган.

— Алармената инсталация ми е позната, зная и комбинацията за сейфа. Всичко, което трябва да направиш, скъпа, е да влезеш, да се изкачиш на горния етаж, да вземеш бижутата и да излезеш. После ми носиш бижутата, аз вадя скъпоценните камъни от обковките, шлифовам отново по-големите и пак ги продавам.

— След като е толкова просто, защо тогава не извършите всичко сам? — запита без заобикалки Трейси.

Сините му очи премигнаха.

— Защото аз ще бъда извън града, по работа. Когато се случват подобни малки „инциденти“, аз винаги се намирам по работа извън града.

— Разбирам.

— Не бива да изпитваш никакви угризения по повод обира на госпожа Белами. Всъщност тя е ужасна жена, която притежава къщи из целия свят, и то къщи, препълнени с какви ли не драгоценности. Освен това е застраховала бижутата си за сума, надвишаваща два пъти стойността им. Оценките, естествено, са правени от мен.

Трейси седеше срещу Конрад Морган, наблюдаваше го и си мислеше: *Трябва да съм малоумна. Седя си най-спокойно тук и обсъждам с този мъж кражбата на бижута.*

— Не искам да попадам отново в затвора, господин Морган.

— Такава опасност не съществува. Нито един от моите хора не е бил залавян. Поне докато са работили за мен. Е... какво ще кажеш?

Ясно щеше да каже „не“. Цялата идея беше налудничава.

— Казахте двадесет и пет хиляди долара?

— В брой, при доставката.

Това представляваше цяло състояние, поне предостатъчно, за да се грижи за себе си, докато реши какво да прави с живота си. Представи си своята ужасна стаичка, в ушите ѝ звъннаха крещящите ѝ съквартиранти, виковете на клиентката: „Не искам да ме обслужва убийца“, думите на помощник-управителя: „Ще се наложи да повикаме полиция, за да разследва случая.“

Трейси обаче все още не можеше да каже „да“.

— Предлагам всичко да стане тази събота вечер — каза Конрад Морган. — Персоналът напуска работа в събота по обяд. Ще се погрижа да получиш шофьорска книжка и кредитна карта под чуждо име. Ще наемеш кола тук, в Манхатън, и ще отидеш с нея до Лонг Айленд, където трябва да пристигнеш в единадесет часа. После взимаш бижутата, връщаш се в Ню Йорк и предаваш колата... Шофираш, нали?

— Да.

— Превъзходно. В 7.45 има влак за Сейнт Луис. Ще ти запазя купе. Ще се срещнем на гарата на Сейнт Луис, там ще ми предадеш бижутата, а аз ще ти броя двадесет и петте хиляди долара.

От неговата уста всичко изглеждаше много просто. Сега беше моментът да каже „не“, да стане и да си отиде. *Но къде да отиде?*

— Ще имам нужда от руса перука — каза бавно Трейси.

Когато Трейси си отиде, Конрад Морган продължи да седи на тъмно в кабинета си и да мисли за нея. Красива жена. Наистина много красива. Колко жалко! Трябваше все пак да я предупреди, че не е много добре запознат с тази алармена инсталация.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

С хилядата долара, получени в аванс от Конрад Морган, Трейси си купи две перуки — едната руса, а другата черна, с многобройни плитки. Купи си и тъмносин костюм с панталон, черен работен комбинезон и имитация на скъп куфар от уличен търговец на Лексингтън авеню. Засега всичко се развиваше нормално. Както ѝ беше обещал Морган, Трейси получи плик с шофьорска книжка на името на Елън Бранч, схема на системата за сигурност в къщата на Белами, комбинацията на сейфа в спалнята и билет за Сейнт Луис в самостоятелно купе. Трейси опакова малобройните си вещи и тръгна. *Никога вече няма да живея в подобни дупки*, обеща Трейси на себе си. Тя нае кола и се насочи към Лонг Айлънд. Предстоеше ѝ да извърши обир.

Правеше всичко като насън и това я ужасяваше. Ами ако я заловят? Дали онова, което щеше да направи, си заслужаваше риска?

Смешно лесно е, ѝ беше обещал Конрад Морган.

Едва ли той би се замесил в подобно нещо, ако не беше сигурен. Ползваше се със славата на защитник. И аз имам слава, помисли си Трейси с горчивина, но моята слава е лоша. При всяка кражба на бижута ще бъда виновна аз, поне до доказване на противното.

Трейси разбираше добре какво върши. Опитваше се да предизвика у себе си гняв, да се настрои душевно да извърши престъпление. Нищо обаче не се получаваеше. Когато стигна Сий Клифс, тя рухна напълно психически. На два пъти едва не излезе от платното с колата. *Полицията може би ще ме спре за неправилно шофиране*, помисли си с надежда тя, *тогава ще мога да кажа на господин Морган, че всичко се е объркало.*

Наоколо обаче не се виждаше никакъв полицаи. *Така е*, каза си Трейси с възмущение. *Когато ти трябват, никога не можеш да ги намериш.*

Като следваше съветите на Конрад Морган, тя се насочи към Лонг Айлънд Саунд. *Къщата е непосредствено до водата. Нарича се*

„Ембърс“. Това е стара и представителна викторианска къща. Не можеш да я пропуснеш.

Божичко, дано да я пропусна, молеше се Трейси.

Къщата обаче си стоеше на мястото и се издигаше в мрака като замък на великан-човекоядец от кошмарен сън. Изглеждаше изоставена. Как е възможно цялата прислуга да е в седмична почивка, помисли си възмутено Трейси. Всички трябва да бъдат уволнени.

Тя закара колата зад редица гигантски върби, където не можеше да се види, изключи двигателя и се вслуша в нощните звуци на насекомите. Нищо не нарушаваше тишината. Къщата се намираше встрани от главния вход и по това време на нощта нямаше никакво движение.

Къщата е скрита зад дърветата, скъпа, а най-близките съседи са на неколкостотин метра от нея, ето защо не бива да се безпокоиш, че някой може да те забележи. Патрулът прави своите проверки в десет часа вечерта, а после в два след полунощ. По това време ти ще си далеч от това място.

Трейси погледна часовника си. Единадесет часът. Първият патрул беше вече направил обхода си. Имаше на разположение три часа, преди патрулът да направи втората проверка. Или пък три секунди, за да обърне колата, да се прибере в Ню Йорк и да забрави за това безумие. Но къде да се прибере? Познатите картини нахлуха отново в съзнанието ѝ. Помощник-управителят: „Ужасно съжалявам, госпожице Уитни, но нашите клиенти не бива да са в лошо настроение...“

„Двадесет и пет хиляди долара, освободени от данък, само за час-два. Не изпитвайте угризения, тя наистина е ужасна жена.“

Но какво върша?, помисли си Трейси. Аз не съм крадла. Поне професионална крадла. Аз съм само една глупава любителка, която ще получи нервен припадък.

Ако имах поне малко мозък в главата си, ще се махна оттук, докато имам още време. Преди да са ме заловили силите за сигурност, преди да е започнала престрелка и да са откарали надупченото ми от куруми тяло в моргата. Виждам вече огромното заглавие във вестниците: ПО ВРЕМЕ НА ОПИТ ЗА ГРАБЕЖ Е УБИТА ОПАСНА КРИМИНАЛНА ПРЕСТЪПНИЦА.

Кой ще дойде тогава да пророни сълзи на погребението ѝ? Ърнестин и Ейми. Трейси погледна часовника си. „Божичко!“, възкликна тя. Седеше и фантазираше вече цели двадесет минути. Ако трябва да го извърша, по-добре да тръгвам още сега.

Не можеше обаче да се помръдне от мястото си. Стоеше като вцепенена от страх. *Не мога да стоя вечно така, каза си тя. Защо да не хвърля поне един поглед на къщата? Ей така, на бърза ръка!*

Трейси пое дълбоко въздух и излезе от колата. Носеше черния работен комбинезон, коленете ѝ трепереха. Приблужи бавно къщата и забеляза, че цялата тъне в мрак.

Не забравяй да си сложиш ръкавици.

Трейси бръкна в джоба си, извади чифт ръкавици и си ги постави. О, божичко! Вече го правя, мина ѝ през главата. Действително ще го направя. Сърцето ѝ удряше така силно в гърдите, че не чуваше нищо друго.

Алармената инсталация е отляво на входната врата. На нея има пет бутона. Ще забележиш, че свети червена светлина, което означава, че алармената инсталация е включена. Кодът за изключването ѝ е 3-2-4-1-1. Угасването на червената светлина ще ти покаже, че инсталацията е изключена. Ето ти ключа от входната врата. Когато влезеш, не забравяй да затвориш след себе си. Използвай само това електрическо фенерче. Не включвай никакво осветление в къщата, да не би някой да мине случайно край нея. Главната спалня е отляво на горния етаж и гледа към залива. Сейфът се намира зад портрета на Лоуис Белами. Сейфът е много прост. Трябва само да завъртиш тази комбинация.

Трейси стоеше като закована и трепереше, готова да побегне при най-малкия шум. Тишина. Протегна бавно ръка, натисна комбинацията на сигналните бутони и през цялото време се молеше инсталацията да не се задейства. Червената светлина угасна. Следващата стъпка щеше напълно да я обвърже. Спомни си, че пилотите на самолети си служат с израза: „Точка, от която връщане назад няма.“

Трейси пхна ключа в ключалката, превъртя го и вратата леко се отвори. Тя изчака цяла минута, преди да прекрачи прага. Когато влезе в коридора и се послуша, без да смее да мръдне по-навътре, всеки нерв на тялото ѝ бе опънат до скъсване. Къщата тънеше в пълна тишина. Извади електрическото фенерче, запали го и видя стълбите. Тръгна

към тях и се заизкачва. Всичко, което ѝ се искаше сега, бе да се качи колкото може по-бързо по нея и после да избяга.

Горният коридор ѝ се стори зловещ на светлината на електрическото фенерче, а местещият се електрически лъч караше стените да пулсират в такт със сърцето ѝ. Трейси надникваше във всяка поредна стая и отминаваше. Всичките бяха празни.

Главната спалня се намираше в дъното на коридора и гледаше към залива, точно както я беше описал Морган. Красива спалня, изпълнена в тъмнорозово, с балдахинено легло и скрин, украсен с розови рози. Освен това имаше две канапета, камина и маса пред нея. *Почти живееш вече в подобна къща с Чарлс и нашето бебе, помисли си Трейси.*

Тя пристъпи към прозореца и погледна залива, в дъното на който стояха закотвени кораби. *Кажи ми, боже, защо реши Лоуис Белами да живее в този разкошен дом, а аз да дойда тук и да крада? Хайде, момиче, каза си тя, престани да философстваш. Това са отминали вече неща. Всичко ще свърши за няколко минути, но не бива да стоиш повече тук и да бездействаш.*

Тя се отдръпна от прозореца и отиде до картината, която ѝ бе описал Морган. Лоуис Белами имаше коравосърдечен и арогантен поглед. Изглежда наистина е ужасна жена. Трейси завъртя картината и зад нея се показва малък сейф. Трейси бе запаметила комбинацията. *Три завъртания надясно, спиране на числото четиридесет и две. Две завъртания наляво, спиране на десет. Едно завъртане надясно, спиране на тридесет.* Ръцете ѝ трепереваха толкова силно, че се наложи на два пъти да започва отначало. Нещо щракна. Вратата на сейфа се отвори.

Вътре имаше напълнени с нещо пликове и книжа, но Трейси не им обърна внимание. На дъното, върху малко рафтче, тя зърна велурена торбичка за бижута. Трейси се пресегна и я взе от рафтчето. В същия миг се задейства алармената инсталация. Трейси не бе чувала никога по-силен звук. Той сякаш отекваше от всяко ъгълче на къщата и разнасяше своето предупреждение. Тя спря парализирана от ужас.

Какво се случи? Конрад Морган не знаеше ли за съществуването на предупредителната инсталация вътре в сейфа, която се задействаше при докосване на торбичката с бижута?

Налагаше се незабавно да се измъкне оттук. Тя пхна велурената торбичка в джоба си и се затича надолу по стълбите. Точно в този момент, сред звъна на алармената инсталация, до ушите ѝ достигна нов звук, виенето на приближаваща сирена. Трейси се спря на върха на стълбите с разтуптяно сърце и пресъхнала уста. Отиде бързо до един от прозорците, повдигна леко завесите и надникна. Пред къщата тъкмо спираше черно-бяла патрулна кола. Докато Трейси гледаше, един униформен полицаи изтича към задната врата на къщата, а друг се насочи към предната. Пътят ѝ за бягство беше пресечен. Алармените звънци продължаваха да дрънчат. Внезапно те прозвучаха досущ като ужасните звънци в коридорите на женския затвор на Южна Луизиана.

Не!, мина през ума на Трейси. Няма да се оставя отново да ме изпратят там.

Звънецът на входната врата остро звънна.

Лейтенант Мелвин Дъркин служеше вече десет години в полицията на Сий Клиф. Сий Клиф беше мирно градче и главната грижа на полицията беше да се оправи с проявите на вандализма, кражбата на някоя и друга кола, а от време на време и с по някоя пиянска свада в съботната вечер. Задействането на алармената инсталация представляваше съвсем различна категория нарушение. Това беше такъв вид криминално престъпление, заради което лейтенант Дъркин бе влязъл в полицията. Той познаваше Лоуис Белами и му беше известно, че притежава ценни колекции от картини и бижута. След нейното заминаване той започна да наблюдава къщата, защото сега представляваше съблазнителна цел за крадците. А сега, помисли си лейтенант Дъркин, *изглежда, залових един от тях.* Той се намираше наблизко, когато му се обади по радиото групата за сигурност. *Това ще се отрази добре на служебното ми досие. Дори много добре.*

Лейтенант Дъркин натисна отново звънца на входната врата. Искаше да посочи в доклада си, че е звънял три пъти, преди да предприеме насилствено влизане в сградата. Неговият колега пазеше отзад, така че не съществуваше опасност за бягство на крадеца. Той вероятно възнамеряваше да се скрие в някое от помещенията, но щеше

да остане изненадан. Никой не можеше да се скрие от лейтенант Дъркин.

Когато лейтенантът посегна да звънне за трети път, входната врата неочаквано се отвори. Полицаят остана с отворена уста. На входа стоеше жена, облечена в прозрачна нощница, която не оставяше почти нищо за въображението. Лицето на жената беше намазано с нощен крем, а косата навита на ролки и завързана с кърпа.

— Какво става тук, за бога? — запита тя.

Лейтенант Дъркин преглътна.

— Аз... но коя сте вие?

— Елън Бранч. Гостенка съм на Лоуис Белами. Тя замина за Европа.

— Известно ми е. — Лейтенант Дъркин явно се обърка. — Но тя не ни е казвала, че ще има гостенка.

Жената на прага кимна с разбиране.

— В противен случай нямаше да е Лоуис, нали? Извинете, но не издържам повече на този шум.

Докато лейтенант Дъркин стоеше, гостенката на Лоуис Белами протегна ръка към бутоните на алармената инсталация, натисна поредицата номера от кода и шумът престана.

— Сега е по-добре — въздъхна тя. — Не мога да ви кажа колко съм доволна, че ви виждам тук. — Тя се засмя малко възбудено. — Тъкмо си лягах, когато алармената инсталация се задейства. Сигурна бях, че в къщата има крадци, а аз съм сама. Прислугата си отиде по обяд.

— Имате ли нещо против да огледам вътре?

— Моля ви, дори настоявам.

На лейтенанта и на неговия помощник бяха необходими само няколко минути, за да се убедят, че в къщата няма никой.

— Всичко е спокойно — каза лейтенант Дъркин. — Тревогата е била фалшива. Сигурно нещо е задействало алармената инсталация. Човек невинаги може да разчита на тези електронни съоръжения. Ще повикам отделението по сигурността да провери инсталациите.

— И на мен много ми се иска същото.

— Е, трябва да вървим — каза лейтенантът.

— Благодаря ви много, че дойдохте. Сега се чувствам много по-сигурна.

Наистина има прекрасно тяло, помисли си Дъркин. Запита се как ли изглежда без тази маска от крем и без забрадката върху ролките за къдрене.

— Дълго ли ще останете тук, госпожице Бранч?

— Още една-две седмици, до завръщането на Лоуис.

— Обадете ми се, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря ви, с удоволствие.

Трейси видя как полицейската кола тръгна в нощта. Тя въздъхна дълбоко с облекчение. Когато колата се изгуби от погледа ѝ, тя изтича бързо на горния етаж, свали крема от лицето си, който бе намерила в банята, свали забрадката и нощницата на Лоуис Белами, облече своя черен работен комбинезон и излезе през входната врата, като зареди отново алармената инсталация.

Едва когато преполови пътя до Манхатън, тя осъзна дързостта на постъпката си. Засмя се, а усмивката се превърна в буен и невъздържан смях, затова се принуди да отбие колата от пътя и да спре. Смя се така, че от очите ѝ рукоуха сълзи. Смееше се за първи път от година време. Чувстваше се великолепно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трейси започна да се отпуска едва след тръгването на влака от Пенсилванската гара. Всеки момент бе очаквала върху рамото ѝ да се стовари тежка ръка и някакъв глас да каже: „Вие сте арестувана.“

Тя бе наблюдавала много внимателно качащите се във влака пътници и не забеляза нищо обезпокоително. Въпреки всичко Трейси бе напрегната до краен предел. Непрестанно си повтаряше, че не съществува вероятност за незабавно разкриване на кражбата. Но дори това да станеше, нямаше каквито и да било улики против нея. Конрад Морган я чакаше в Сейнт Луис с двадесет и пет хиляди долара. Пари, с които можеше да прави каквото си пожелае! В банката трябваше да работи цяла година за тези пари. *Ще замина за Европа*, замисли се Трейси, *за Париж. Не. Не за Париж. С Чарлс трябваше да прекараме там медения си месец. Ще замина за Лондон. Там няма да се чувствам като затворничка.* Случи се нещо твърде необикновено. Премеждието, през което току-що бе преминала, накара Трейси да се почувства друг човек. Сякаш се прероди.

Тя заключи вратата на купето, извади велурената торбичка ѝ я отвори. В ръцете и заблестяха разноцветни багри. Имаше три огромни диамантени пръстена, смарагдова игла, сапфирена гривна, три чифта обеци и две огърлици — едната с рубини, другата с перли.

Тези бижута сигурно струват повече от един милион долара, смая се Трейси. Докато влакът се движеше, тя се отпусна на седалката и през ума ѝ преминаха събитията от вечерта. Наемането на колата... пътуването до Сий Клиф... спокойствието на нощта... изключването на алармената инсталация и влизането в къщата... отварянето на сейфа... ужасът от задействалата се алармена инсталация, пристигането на полицията. Дори и за миг не им мина през ума, че жената с нощницата и забрадката на главата беше крадецът, когото търсеха.

Сега, седнала в самостоятелното си купе във влака за Сейнт Луис, Трейси доволно се усмихваше. Надхитрянето на полицията ѝ достави голямо удоволствие. Да се намираш на ръба на опасността

беше удивително въодушевяващо. Чувстваше се смела, умна и непобедима. Просто се чувстваше прекрасно.

На вратата на купето се почука. Трейси върна бързо бижутата във велурената торбичка и я пхна в куфара си. После извади билета за влака и отключи на кондуктора.

В коридора на вагона обаче стояха двама мъже в сиви костюми. Единият от тях изглеждаше около тридесетгодишен, а другият десетина години по-стар. По-младият имаше привлекателна външност и атлетично телосложение. Брадата му беше масивна, носеше малки и хубави мустачки, очила с рогови рамки, зад които проблясваха интелигентни сини очи. По-старият беше с голяма глава, черна коса и едро тяло. Кафявите му очи имаха сурово изражение.

— Какво обичате? — запита Трейси.

— Добър ден, госпожице — отвърна по-старият. После извади портфейла си и ѝ показа служебната си карта.

ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ. МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО НА САЩ.

— Аз съм агент за специални дела Денис Тревър. А това е агентът за специални дела Томъс Бауърс.

Устата на Трейси моментално пресъхна. Едва успя да се усмихне.

— Аз... аз нищо не разбирам. Случило ли се е нещо?

— Опасявам се, че е станало точно така, госпожице — отвърна по-младият. Говореше с мек, южняшки акцент. — Преди няколко минути влакът навлезе в Ню Джърси. Превозването на крадени вещи по държавната железопътна линия се смята за федерално престъпление.

Трейси почувства, че ще припадне. Пред очите ѝ се спусна пелена и замъгли всичко.

Денис Тревър, по-възрастният, тъкмо казваше:

— Отворете куфара, моля.

Това не беше никаква молба, това беше заповед. Единствената ѝ надежда сега бе да се опита да блъфира.

— Нямам намерение да го отварям! Как се осмелявате да се вмъквате по този начин в купето ми! — Гласът ѝ трепереше от

възмущение. — Това ли умеете да правите — да безпокоите мирните граждани? Сега ще повикам кондуктора.

— Вече разговаряхме с него — отвърна Тревър.

Блъфът ѝ не хвана много място.

— Имате... имате ли разрешение за обиск?

По-младият отвърна учтиво:

— Ние не се нуждаем от подобно разрешение, госпожице Уитни. Ние ви залавяме по време на извършване на престъпление.

Та те знаеха името ѝ. Хванаха я в капан. Изход нямаше. Никакъв.

Тревър свали куфара ѝ и го отвори. Безполезно беше да прави опит да го спре. Трейси видя как той бръкна вътре и извади велурената торбичка. Отвори я, погледна към партньора си и кимна. Трейси се свлече на седалката, изведнъж почувствала, че краката повече не я държат.

Тревър извади някакъв списък, провери по него съдържанието на торбичката, после я пхна в джоба си.

— Всичко е тук, Том.

— Как... как разбрахте? — запита напълно отчаяна Трейси.

— Нямаме право да даваме никаква информация — отвърна Тревър. — Вие сте арестувана. Имате право да мълчите и да повикате адвокат, преди да заявите каквото и да е. Всичко, което кажете сега, може да бъде използвано в съда против вас. Разбирате ли?

— Да — гласът ѝ прозвуча като шепот.

— Съжалявам за всичко това. Искам да кажа, че съм запознат с вашия случай, истински съжалявам — каза Том Бауърс.

— За бога — възкликна по-възрастният, — ти да не си дошъл тук на гости?

— Зная, но все пак...

По-възрастният извади белезници.

— Вдигнете ръцете си, моля.

Трейси почувства как сърцето ѝ се сви от ужас. Спомни си летището в Ню Орлиънс, когато също ѝ сложиха белезници, спомни си вперените в нея погледи.

— Моля ви! Необходимо... необходимо ли е и това?

— Да, госпожице.

— Денис, може ли да ти кажа нещо за момент? — обади се по-младият.

Денис Тревър сви рамене.

— Окей.

Двамата мъже излязоха в коридора. Трейси остана на мястото си замаяна и обзета от пълно отчаяние. До ушите ѝ долитаха отделни думи от разговора им.

— За бога, Денис, необходимо ли е да ѝ слагаш белезници? Та тя няма къде да избяга...

— Кога най-после ще престанеш да се правиш на скаут? Когато поробиш в Бюрото колкото мен...

— Хайде, хайде. Остави я. И без това достатъчно се е объркала и...

— Това няма нищо общо с...

Не успя да чуе останалата част от разговора. В следващия миг двамата се върнаха в купето. По-старият изглеждаше ядосан.

— Добре — каза той. — Няма да ви слагаме белезници. На следващата гара ще ви свалим от влака. Сега ще се обадим по радиото да изпратят от бюроа кола. Не бива да напускате купето. Ясно ли е?

Трейси кимна. От отчаяние не можеше да произнесе и дума.

По-младият, Том Бауърс, повдигна съучастнически рамене, сякаш искаше да каже: „Бих желал да направя нещо повече за вас.“

Нямаше какво повече да се направи. Не и сега. Вече беше много късно. Хванаха я почти на местопрестъплението. Полицията някак си я беше проследила и съобщила на ФБР.

Агентите разговаряха отвън с кондуктора. Бауърс посочи Трейси и каза нещо, което тя не успя да чуе. Кондукторът кимна. Бауърс затвори вратата на купето и на Трейси ѝ се стори, че се затръшва вратата на килия.

Отвън прелитаха изгледи от околностите като проблясващи винетки в рамките на прозореца, но Трейси не виждаше нищо от пейзажа. Седеше парализирана от ужас. В ушите ѝ нещо бучеше, но то нямаше нищо общо с тракането на влака. Втора възможност нямаше да ѝ се отдаде. Стана вече набедена престъпничка. Щяха да ѝ дадат максималната присъда, този път нямаше да има директорски дъщери. Не я очакваше нищо друго освен ужасни и безкрайни години в затвора. Ами Голямата Берта? *Но как успяха да я заловят?* Единственият човек, който знаеше за обира, бе Конрад Морган, а той не би имал абсолютно никаква причина да предава нито нея, нито бижутата на

ФБР! Може би някой продавач от магазина бе научил някак си плана и бе подшушнал на полицията. Но какво значение имаше как е станало всичко? На следващата гара тя отново щеше да се отправи към затвора. Щеше да се проведе предварителен разпит, после щеше да има процес, а след това...

Трейси стисна здраво очи и се отказа да мисли какво ще стане по-нататък. Почувства как по страните ѝ потекоха топли сълзи.

Влакът започна да намалява своя ход. Трейси почувства, че се задушава. Просто не ѝ достигаше въздух. Дватама агенти на ФБР щяха да дойдат всеки момент да я вземат. Показа се гарата и няколко секунди след това влакът спря. Дойде време за тръгване. Трейси затвори куфара, облече си палтото и седна. После втренчи поглед във вратата на затвореното купе в очакване да се отвори. Минутите отминаваха. Дватама мъже не идваха. Какво ли правеха? Тя си спомни думите им: „Ще ви свалим на следващата гара. Ще се обадим по радиото да изпратят кола от Бюрото. Не бива да напускате купето.“

Тя чу кондуктора да казва:

— Всички да се качват!

Трейси изпадна в паника. Да не би да ѝ бяха казали, че ще я чакат на перона? Положително е така. Ако остане във влака, можеха да я обвинят в опит за бягство, а това щеше да усложни нещата. Трейси грабна куфара си, отвори вратата на купето и излезе бързо в коридора.

Кондукторът приближи.

— Тук ли слизате, госпожо? — запита я той. — По-добре побързайте. Нека да ви помогна. Жена във вашето положение не бива да вдига тежки предмети.

Тя учудено го погледна.

— Жена в моето положение ли?

— Не се притеснявайте. Вашите братя ми казаха, че сте бременна, и ме помолиха да ви наглеждам.

— Моите братя?...

— Приятни хора. Наистина изглеждаха разтревожени за вас.

Всичко около Трейси се завъртя и се обърна с главата надолу.

Кондукторът пренесе куфара до края на вагона и помогна на Трейси да слезе. Влакът бавно потегли.

— Знаете ли къде отидоха братята ми? — извика Трейси.

— Не, госпожо. След като слязоха от влака, взеха такси.

Заедно с откраднати бижута за един милион.

Трейси се упъти към летището. Това бе единственото място; което ѝ мина през ума. След като са взели такси, това означаваше, че не са разполагали със собствен превоз и положително са искали да се махнат колкото може по-скоро от града. Тя също нае такси и седна в него, изпълнена от гняв заради онова, което ѝ бяха сторили, пламнала от срам, че успяха така лесно да я изиграят. Но и двамата постъпиха ловко. Дори много ловко. Наистина бяха твърде убедителни. Кръвта нахлу в главата ѝ, като си помисли как се хвана на прастарата въдица за добрия и за лошия полицаи.

За бога, Денис, необходимо ли е да ѝ слагаш белезници? Та тя няма къде да избяга...

Кога ще престанеш да се правиш на скаут? Когато поработиш в Бюрото колкото мен...

Бюрото? По всяка вероятност и двамата се криеха от закона. Тя обаче щеше да си върне бижутата. Много неща ѝ минаха през главата, за да се остави да я надхитрят двама изнудвачи. *Налагаше се да пристигне навреме на летището.*

Тя се приведе от мястото си и каза на шофьора:

— Може ли да побързате, моля?

Двамата стояха на опашката на качващите се в самолета пътници и в началото тя не успя да ги разпознае. По-младият, който се бе представил за Томъс Бауърс, вече не носеше очила, очите му от сини, сега бяха сиви нямаше и мустаци. Другият, Денис Тревър, с гъста черна коса, сега беше напълно плешив. Въпреки всичко тя ги разпозна. Не бяха имали време да си сменят дрехите. Те почти достигнаха изхода, когато Трейси се изравни с тях.

— Забравихте нещо — обърна се Трейси към тях. Двамата се обърнаха стреснати. По-младият се намръщи.

— Какво правите тук? На гарата трябваше да ви чака кола, за да ви отведе. — От южняшкия му акцент сега нямаше и следа.

— Защо тогава да не се върнем заедно да я потърсим? — предложи Трейси.

— Не можем. Възложен ни е друг случай — обясни Тревър. — Налага се да вземем този самолет.

— Първо ми върнете бижутата — настоя Трейси.

— Съжалявам, но не може — отвърна Томъс Бауърс.

— Ще ни послужат като веществени доказателства.
Допълнително ще ви изпратим разписка.

— Не. Нямам нужда от вашата разписка. Искам си бижутата.

— Съжалявам — каза Тревър. — Длъжни сме да ги задържим.

Те стигнаха до изхода. Тревър подаде бордната си карта на служителя. Трейси се огледа отчаяно, видя наблизко полицая на летището и извика:

— Полиция! Полиция!

Двамата мъже уплашено се спогледаха.

— Какво правите, по дяволите? — изсъска Тревър. — Всичките ли искате да ни арестуват?

Полицаят се приближи към Трейси.

— Да, госпожице? Случило ли се е нещо?

— О, нищо не се е случило — отвърна весело Трейси. — Тези двама прекрасни господа намериха изгубените от мен ценни бижута и искат да ми ги върнат. Опасявах се, че трябва да се обърна към ФБР.

Двамата се спогледаха с ужасени погледи.

— Те предложиха да ви помоля да ме придружите до някое такси.

— Разбира се. С най-голямо удоволствие.

Трейси се обърна към двамата.

— Сега вече няма никаква опасност да ми върнете бижутата. Този чудесен полицаи ще се погрижи за мен.

— Всъщност, много по-добре ще е, ако ние...

— Не, не, настоявам да ми ги върнете сега — упорстваше Трейси. — Зная, че държите да не изпуснете самолета.

Двамата погледнаха полицаия, после отново безпомощно се спогледаха. Нямахше какво друго да направят. Том Бауърс бръкна с голямо неудоволствие в джоба си и извади велурената торбичка.

— Благодаря — каза Трейси. — Тя пое торбичката, отвори я и погледна вътре. — Слава богу. Всичко е тук.

Том Бауърс направи последен опит.

— Защо за по-сигурно не я задържим ние, докато...

— Това не е необходимо — отвърна бързо Трейси. Тя отвори чантата си, пхна вътре торбичката и извади две банкноти по пет

долара. Подаде на всеки по една. — Ето ви по един скромен подарък в знак на голямата ми благодарност за онова, което направихте за мен.

Всички останали пътници бяха вече преминали през изхода.

— Последно повикване. Трябва вече да се качвате, господа — покани ги служителят на летището.

— Отново ви благодаря. — Трейси сияеше, когато си тръгна с полицая. — Голяма рядкост е да срещнете честни хора в днешни времена.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Том Бауърс, по рождение Джеф Стивънс, седна до прозореца и се загледа навън. Той вдигна носната си кърпа към очите, а раменете му се разтредоха.

Седналият до него Денис Тревър, известен още и като Брандън Хигинс, учудено го погледна.

— Хей — обърна се той към Джеф. — Та това са само пари. Не си струва да се плаче за пари.

Джеф Стивънс обърна лице с рукнали по него сълзи и Хигинс видя изумен, че Джеф се тресе от смях.

— Какво ти става, по дяволите? — запита Хигинс. — Не си струва и да се смееш.

Джеф обаче не мислеше така. Начинът, по който Треиси Уитни ги надхитри на летището, представляваше най-находчивото надхитряване, на което беше ставал някога свидетел. Един обир връз друг. Конрад Морган им беше казал, че жената е аматьорка. *Божичко, помисли си Джеф, а каква ли щеше да е, ако беше професионалистка?* Без съмнение, Треиси Уитни бе най-красивата жена, която Джеф Стивънс бе виждал някога в живота си. И умна. Джеф се гордееше с това, че е най-добрият в занаята по ограбване чрез злоупотреба с доверието, но въпреки това тя успя да го надиграе. *Чичо Уили веднага щеше да я обикне, помисли си Джеф.*

Всъщност Джеф получи своето образование от чичо Уили. Майката на Джеф, богатата наследница на фирма за селскостопански съоръжения, се бе омъжила за разточителен фантазьор, измислящ непрестанно велики планове за бързо забогатяване, от които никога не излизаше нищо. Бащата на Джеф беше чаровен мъж, мургав красавец, омайващ околните със словото си, успял за пет години след сватбата да пропилее наследството на жена си. Най-ранните спомени на Джеф за родителите му бяха свързани с нескончаемите им спорове за пари и за извънбрачните връзки на баща му. Техният брак беше нещастен и младежът реши: *аз никога няма да се женя. Никога.*

Чичо Уили, братът на баща му, имаше малък пътуващ цирк и когато се намираше близо до Марион, щата Онтарио, където живееше семейство Стивънс, той винаги ги навестяваше. Това беше най-жизнерадостният човек, когото Джеф познаваше, кипящ от оптимизъм и обещания за розово бъдеще. Той неизменно носеше на момчето крайно интересни подаръци и го учеше на какви ли не фокуси. Чичо Уили бе започнал кариерата си като фокусник в някакъв цирк, който закупил след неговия фалит.

Когато Джеф стана на четиринадесет години, майка му загина при автомобилна катастрофа. Два месеца след това баща му се ожени за деветнадесетгодишна сервитьорка. „Не е естествено за един мъж да живее сам“, обясни баща му. Момчето обаче бе обладано от дълбоко възмущение и се чувстваше предадено от коравосърдечността на своя баща.

Бащата на Джеф започна работа като продавач по влаковете и три дни в седмицата пътуваше. Една нощ Джеф остана сам в къщата с мащехата си. Събуди го отварянето на вратата на спалнята. Миг след това почувства до себе си меко и голо тяло. Джеф скочи уплашен.

— Прегърни ме, Джеф — прошепна неговата втора майка. — Страх ме е от гръмотевици.

— Но... никакви гръмотевици няма — заекна Джеф.

— Но може и да има. Във вестниците пише, че ще вали. — Тя притисна тяло към неговото. — Хайде да се любим, бебче.

Момчето напълно се обърка.

— Добре. Не може ли на леглото на татко?

— Разбира се — изкиска се тя. — Много ще е интересно.

— Сега ще дойда — обеща Джеф.

Тя се измъкна от леглото и отиде в другата спалня, Джеф никога през живота си не беше се обличал толкова бързо. Той се измъкна през прозореца и отиде направо в Кимарон, щата Канзас, където играеше циркът на чичо Уили. Повече не се върна у дома.

Когато чичо Уили попита Джеф защо е избягал от дома си, той само му каза: „Не се разбирам с втората си майка.“

Чичо Уили се обади по телефона на бащата на Джеф и след дълъг разговор се реши момчето да остане в цирка при чичо си. „Тук той ще получи най-доброто образование от всяко друго училище“, обеща чичо Уили.

Сам за себе си циркът представляваше цял един свят.

— Ние не играем представления в неделно училище — обясняваше чичо Уили на Джеф. — Ние сме артисти хитреци. Но запомни добре, синко, ние не мамим хората, освен ако те самите не пожелаят това. В. С. Фийлдс е прав. Честният човек не може да се мами.

Работниците в цирка се сприятелиха с Джеф. Сред тях имаше „хора от предния край“, които получаваха проценти, и „хора от задния край“, които организираха представления като тези с дебелия жена и татуираната лейди, както и обикновени работници, които пък обслужваха игрите. В цирка имаше и няколко готови вече за омъжване момичета, които доста се заглеждаха в момчето. Джеф беше наследил чувствителността на майка си и красивата, мургава външност на баща си, затова младите дами се боричкаха коя по-напред да отнеме девствеността на Джеф. Първото му сексуално преживяване беше с една красива акробатка и години наред след това тя представляваше високата мярка, с която трябваше да се съобразяват останалите жени.

Чичо Уили се погрижи Джеф да опознае всички дейности на цирка.

— Някой ден всичко това ще бъде твое — каза чичо Уили на момчето — и единственият начин да се справиш е да научиш повече за занаята от всички останали.

Джеф започна с мошеническата игра „шестте котета“, измама, при която участникът плащаше, за да хвърля топки, с които да се стреми да повали в една мрежа шест платнени котета с дървени поставки. Водещият играта показваше колко лесно се повалят котетата, но когато клиентът опитах сам, скрит зад платното служител на цирка подпираше с летва дървените поставки на котетата. Тогава и господ не можеше да ги повали.

— Хей, удряш много ниско — съветваше водещият. Трябва само да се прицелиш по-спокойно и по-точно.

„По-спокойно и по-точно“ беше паролата. Изговореше ли тези думи, скритият служител сваляше летвата, водещият хвърляше топките и поваляше и шестте платнени котета. После казваше: „Виждаш ли, какво ти казах, а?“, и това подсказваше на служителя, че

трябва отново да вдигне летвата и да затисне котетата. Винаги се намираше по някой и друг глупак, изгарящ от желание да покаже уменията си на своята кискаща се приятелка.

Джеф поработи и на щанда за хвърляне на гривни. На едно въже бяха закачени щипки. Играчът плащаше, за да хвърля гумени гривни върху щипките, които носеха различни номера. Ако играчът успееше да събере двадесет и девет точки, печелеше скъпа играчка. Онова, което жертвата не знаеше, е, че щипките имаха различни номера в двата си края. Така отговорникът на играта можеше винаги да прикрие онзи номер, с който играчът постигаше двадесет и деветте точки, и да го лиши по този начин от наградата.

Един ден чичо Уили се обърна към Джеф.

— Чудесно се справяш, моето момче. Вече си готов за „скило“.

Работещите на „скило“ всъщност се издигаха до върха на кариерата си в цирка, затова всички се стремяха към това място. „Скиловците“ печелеха повече от останалите работници в цирка, отсядаха в най-добрите хотели и караха най-крециящите автомобили. Играта „скило“ се състоеше от плоско колело със стрелка, закрепена много внимателно върху стъклена основа с тънко листче хартия в центъра. Имаше и сектори с цифри и когато играчът завъртеше колелото и то спираше на някоя цифра, тя отпадала от играта. Играчът трябваше да плати за ново завъртане на колелото, при което отпадала нова цифра. Работещият на „скило“ обясняваше, че след като отпаднат всички цифри, играчът ще получи голяма парична сума. Когато участникът в играта виждаше как цифрите отпадат една по една, работникът го окуражаваше да увеличава залаганията. След това се оглеждаше неспокойно и започваше да шепти: „Аз не участвам в играта, но искам да спечелиш. Ако спечелиш, убеден съм, че ще има нещичко и за мен.“

Работникът тогава мушваше на играча пет или десет долара и му казваше: „Заложи тези пари вместо мен. Сега положително ще спечелиш.“ И наивникът изпитваше чувството, че има съюзници. Джеф стана голям специалист в изиграването на клиентите. Когато квадратчетата върху таблото ставаха все по-малко и възможността за печалба по-голяма, възбудата нарастваше неимоверно.

„Сега наистина ще спечелиш“, възкликваше Джеф и играчът залагаше припряно повече пари. Накрая, когато останеше само едно

квадратче, възбудата достигаше своя връх. Наивникът залагаше всичките си пари, а понякога прибъгваше до дома си за още. Играчът обаче никога не печелеше, защото работещият на „скило“ или някой негов помощник побутваше леко и незабелязано масата и стрелката неизбежно спираше там, където не трябва.

Джеф скоро изучи цялата терминология, използвана от циркаджиите. „Гаф“ означаваше да подредиш играта така, че наивниците да не могат да спечелят. Зяпачите, навъртащи се около сергиите, прокарваха също свои номера. Публиката ги наричаше „лапацала“, но за циркаджиите това бяха „кречетала“. Кречеталото получаваше 10 процента от приходите, за да събира „тип“, а „тип“ означаваше публика. „Слам“ пък представляваха раздаваните печалби. „Пощаджия“ наричаха полиция, комуто плащаха.

Джеф стана специалист по „блоу оф“. Когато посетителите плащаха, за да видят някоя допълнителна атракция, тогава Джеф пускаше в ход своя номер.

— Дами и господа, всичко, което виждате отвън по картините, рисунките и рекламите, ще видите и вътре в тази палатка. То е включено в цената на билета. Обаче веднага след като младата жена на електрическия стол престане да бъде измъчвана и тялото ѝ вече не се разтърсва от петдесетте хиляди вата електрически ток, ние ще ви предложим допълнителна атракция, която няма нищо общо с представлението и която дори ние не рекламираме отвън. Вие ще видите нещо толкова забележително, толкова смразяващо и толкова страшно, че ние не се осмеляваме да го обявяваме публично, за да не стреснем невинните дечица и чувствителните жени.

След като наивниците плащаха допълнително по един долар, Джеф ги пускаше да видят момичето без средната част на тялото или пък детето с двете глави, което естествено се правеше с помощта на огледала. Една от най-доходните игри на цирка се наричаше „разходката на мишката“. В средата на маса поставяха жива мишка и я покриваха с похлупак. По краищата на масата имаше десет дупки. След като вдигаха похлупака, мишката можеше да се пъхне във всяка една от тях.

Всеки участник залагаше на някоя от номерираните дупки. Който познаеше дупката, в която щеше да се пъхне мишката, печелеше наградата.

— Как го правите този номер? — обърна се Джеф към чичо Уили. — Мишки ли тренирате?

Чичо Уили гръмогласно се разсмя.

— Че кой, по дяволите, има време да тренира мишки? Не, не. Работата е много проста. Работещият на играта следи за коя дупка няма залози, после топва леко пръста си в оцет и докосва ръба на дупката. Мишката винаги се пъха в нея.

Красивата танцьорка Карън научи Джеф на играта „ключ“.

— След като си свършиш номера в събота вечер — каза му Карън, — хвани един по един някои от мъжете и им продай ключ от моя фургон.

Ключовете струваха по пет долара единия. Към полунощ десетина или повече мъже започваха да се навъртат около фургона. В същото време Карън се намираше в някой хотел на града и прекарваше нощта с Джеф. Когато измамените жертви се връщаха на следващата сутрин да си отмъстят, циркът отдавна си беше заминал.

През следващите четири години Джеф научи много за човешката природа. Откри, че доста лесно се разпалва алчността, че хората са ужасно лековерни и се хващат на невероятни приказки само защото алчността им ги подтиква да вярват във всичко. На осемнадесетгодишна възраст Джеф израсна поразително красиво момче. Дори и най-непреднамерените жени моментално забелязваха и високо оценяваха сивите му очи, високата му и стройна фигура и къдравата му черна коса. Мъжете харесваха остроумието му и непосредственото му чувство за хумор. Дори и децата сякаш виждаха у него друго отзивчиво дете и моментално се привързваха към Джеф. Посетителките се натискаха да флиртуват с него, а чичо Уили го предупреждаваше: „Отбягвай тези граждани, моето момче. Бащите им винаги се оказват шерифи.“

Жената на ножохвъргача стана причина Джеф да напусне цирка. Цирковата трупа току-що бе пристигнала в Милджвил, щата Вирджиния, и бе разпънала палатките. Тогава бяха сключили и договор с един хвъргач на ножове от Сицилия на име Великия Зорбини и с неговата привлекателна русокоса съпруга. Докато Великия Зорбини

подреждаше съоръженията си в цирка, жена му покани Джеф в нейната хотелска стая.

— Зорбини ще бъде зает през целия ден — съобщи тя на Джеф.
— Защо да не се позабавляваме малко?

Не звучеше зле.

— Качи се след час в стаята ми — покани го тя.

— Защо да чакаме цял час?

Жената се усмихна.

— За да подготвя всичко както трябва.

Джеф изчака с нарастващо любопитство и когато най-сетне се качи в стаята ѝ, тя го посрещна полугола на вратата. Той протегна ръце, но тя се отдръпна.

— Я влез тук.

Той влезе в банята и погледна слисан. Беше напълнила ваната с шест туби желе, разрежено с топла вода.

— Какво е това? — запита учудено Джеф.

— Десерт. Събличай се, бебчо.

Джеф се съблече.

— А сега, във ваната.

Той влезе във ваната, седна и за първи път изпита най-необикновено чувство. Мекото и хлъзгаво желе сякаш проникна във всяка пора на тялото му и му подежда като масаж. Блондинката също влезе във ваната.

— А сега — каза тя, — на обяд.

Тя започна да облизва желето от тялото му, от гърдите надолу.

— Ммм, много си вкусен. Най-много обичам ягоди...

Движенията на езика ѝ и триенето на топлото и лепкаво желе създаваха такава еротична наслада, която трудно се поддаваше на описание. В разгара на заниманията вратата на банята се отвори и вътре нахълта Великия Зорбини. Сицилианецът хвърли смразяващ поглед на жена си, после на Джеф и изрева:

— *Tu sei una puttana! Vi ammazzo tutti e due! Dove sono i miei coltelli?*

Джеф не разбра нито дума, но тонът му подсказваше всичко. Великия Зорбини се втурна в стаята да вземе ножовете си, а Джеф изхвъркна от ваната и грабна дрехите си, а тялото му наподобяваше дъга от полепналото по него разноцветно желе. Той скочи гол през

прозореца и побягна по алеята. Зад гърба си чу викове, а край главата му профуча нож. Фют! Втори нож изсвистя, но Джеф беше вече успял да се отдалечи на достатъчно голямо разстояние. Джеф се облече в канавката на пътя, нахлузи ризата и панталоните върху лепкавото си от желето тяло и се упъти направо към автогарата, хвана първия автобус и изчезна от града.

Шест месеца по-късно се озова във Виетнам.

Всеки войник води война по свой начин. Джеф се върна от войната във Виетнам изпълнен с дълбоко презрение към бюрокрацията и с трайно възмущение от властта. Участва две години във война, която никога не можеше да бъде спечелена. Ужаси го загубата на пари, материали и човешки живот, отчая го предателството и мошеничеството на генералите и политиците, които прилагаха ловко словесните си умения. *Въвлечени сме във война, която никой не желае, мислеше си Джеф. Това е мошеническа игра. Най-голямата мошеническа игра в света.*

Седмица след уволнението си от армията Джеф получи съобщение за смъртта на чичо Уили. С цирка всичко беше свършено. Миналото остана назад. Дойде време да се наслаждава на бъдещето.

Последвалите години изобилстваха от приключения. Светът представляваше за Джеф цирк, а хората — наивници в него. Измисли си собствена мошеническа игра. Помести обяви във вестниците, с които предлагаше цветна снимка на президента само срещу един долар. Щом получиеше долара, изпращаше на жертвата си пощенска марка с изображението на президента върху нея.

После помести съобщения в разни списания, с които предупреждаваше обществеността, че им остават още пет дни, за да му изпратят петте долара, че след това ще бъде безвъзвратно късно. Съобщенията не посочваха какво се купуваше срещу тях, но парите потекоха.

В продължение на три месеца Джеф работи в котелно отделение и продаваше омазнени фалшиви ценни книжа по телефона.

Той обичаше лодките и когато негов приятел му предложи работа на една отплаваща за Таити шхуна, Джеф постъпи на нея като моряк.

Корабът се оказа красива бяла шхуна, дълга 165 фута, която плаваше искряща на слънцето с издути платна. Шхуната имаше палубни принадлежности от тиково дърво, дълъг и блестящ корпус от

орегонска ела и главен салон за дванадесет души, отпред с камбуз с електрически фурни. Помещенията за екипажа се помещаваха на форпика. Освен капитана, стюарда и готвача имаше и петима моряци. Задълженията на Джеф се свеждаха до оказване на помощ при вдигането и спускането на платната и при лъскането на месинговите отвори на кораба. Шхуната превозваше на борда си осем пасажери.

— Името на собственика е Холандър — съобщи приятелят на Джеф.

Холандър се оказа жена. Луиз Холандър, двадесет и пет годишна русокоса красавица, чийто баща владееше половината от Централна Америка. Останалите пасажери бяха нейни приятели, които моряците наричаха подигравателно „шутове“.

През първия ден от пътуването Джеф се захвана да лъска под парещото слънце месинговите части на палубата. Луиз Холандър спря до него.

— Ти нов ли си?

Той вдигна поглед.

— Да.

— А случайно да имаш име?

— Джеф Стивънс.

— Хубаво име. — Той не отвърна нищо. — Знаеш ли коя съм аз?

— Не.

— Луиз Холандър. Собственичката на кораба.

— Разбирам. Значи, работя за вас.

— Точно така — каза тя и бавно се усмихна.

— Ако не искате тогава да си хвърляте парите на вятъра, оставете ме по-добре да си гледам работата.

Джеф се зае със следващата месингова част.

Нощем моряците говореха с пренебрежение за пасажерите в своето помещение на кораба и подхвърляха всевъзможни шеги по техен адрес. Джеф обаче признаваше пред себе си, че им завижда — завижда на произхода, на образованието и на непринудените отношения. Всички произхождаха от богати семейства, бяха се учили в най-добрите училища. *Неговото* училище беше циркът на чичо му Уили.

Един от моряците беше бивш професор по археология, изхвърлен от колежа за кражба и продажба на ценни предмети. Двата с Джеф разговаряха надълго и нашироко и професорът запали у Джеф интерес към археологията.

— Цялото бъдеще на човечеството може да се научи от неговото минало — обясняваше му професорът. — Само си помисли, синко. Преди хиляди години е имало хора точно като теб и мен, които са мечтаели, разказвали са приказки, умирали са и са давали живот на нашите прадеди. — Очите му започнаха да гледат в отвъдното. — Картаген, там мечтаех да направя разкопки. Много преди раждането на Христос Картаген е бил вече голям град, същински Париж за древна Африка. Хората са имали свои забавления, бани, организирали са състезания с колесници. „Circus Maximus“ е имал размери на пет сегашни футболни игрища. — Той съзираше интереса в очите на младежа. — Знаеш ли как е завършвал речите си в римския сенат Катон Стари? Той е казвал: „Delenda est cartaga“, което ще рече: „Картаген трябва да бъде разрушен“. Желанието му най-сетне се осъществило. Римляните го сравнили със земята, а след двадесет и пет години се върнали да построят нов град върху неговите пепелища. Много ми се иска някой ден да те заведа там на разкопки, моето момче.

Една година по-късно професорът умря от алкохолизъм, но Джеф си обеща някой ден да отиде на разкопки. Първо в Картаген, в памет на професора.

Последната нощ преди пристигането на шхуната в Таити Джеф беше повикан в каютата на Луиз Холандър. Тя носеше прозрачен копrienен пенъор.

— Искали сте да ме видите, госпожице.

— Ти хомосексуалист ли си, Джеф?

— Струва ми се, че това не ви засяга, госпожице, но отговорът е отрицателен. Всъщност съм много придирчив.

Луиз Холандър стисна устни.

— Какви жени обичаш? Предполагам проститутки.

— Понякога — отвърна любезно Джеф. — Имате ли нещо друго, госпожице Холандър?

— Да. Утре давам вечеря. Искаш ли да присъстваш?

Джеф дълго не сваляше поглед от жената. После отговори:

— Защо не?

Така започна всичко.

Луиз Холандър беше имала двама съпрузи преди още да е навършила двадесет и една години и адвокатът ѝ току-що бе приключил бракоразводното ѝ дело с третия, когато тя срещна Джеф. На втората нощ те акостираха в пристанището на Папее и тъй като пасажерите и екипажът слизаха на брега, Джеф получи нова покана да навести Луиз Холандър в каютата ѝ. При появата на Джеф тя носеше цветна копринена дреха, цепната отстрани чак до бедрата.

— Опитвам се да сваля тази дреха — обърна се тя към него, — но ме затруднява ципът.

Джеф я огледа от всички страни.

— Дрехата няма цип.

Тя го погледна и се усмихна.

— Зная. Точно това ме затруднява.

Любиха се на палубата, а мекият копринен въздух галеше телата им като милувка. После легнаха настрани и се вгледаха един в друг. Джеф се подпря на лакти и впери поглед в Луиз.

— Баща ти не е шериф, нали? — запита я той.

Тя се изправи изненадана.

— Какво каза?

— Ти си първата гражданка, с която се любя. Чичо Уили имаше навика да ме предупреждава, че техните бащи в края на краищата се оказвали шерифи.

След това всяка вечер прекарваха заедно. В началото приятелите на Луиз се забавляваха. *Поредното увлечение на Луиз*, помислиха си те. Но когато им съобщи, че възнамерява да се омъжи за Джеф, те просто полудяха.

— За бога, Луиз, *та той е едно нищо!* Работил е в цирк. Ако е така, би могла да се омъжиш и за коняр от конюшня? Красив е — съгласни сме. Има и прекрасно тяло. Но освен секса вие нямате абсолютно нищо общо, скъпа.

— Луиз, Джеф става за закуска, *но не и за вечеря.*

— Ти имаш собствено положение и трябва да се съобразяваш с това.

— Искрено казано, мила, той просто не ти подхожда, не смяташ ли?

Но нищо от онова, което я съветваха приятелите ѝ, не беше в състояние да разубеди Луиз. Джеф се оказа най-очарователният мъж, когото беше срещала дотогава. Тя установи, че външно красивите мъже са или изключително прости, или непоносимо скучни. Джеф беше интелигентен и забавен, а на тази комбинация тя не можеше да устои.

Когато Луиз спомена на Джеф за брак, той се изненада не по-малко от приятелите ѝ.

— Защо да се женим? Ти вече имаш тялото ми. Аз не мога да ти дам нищо повече от онова, което вече притежаваш.

— Много е просто, Джеф. Обичам те. Искam да прекарам остатъка от живота си с теб.

Идеята за женитба му беше чужда и ето че изведнъж всичко се промени. Под светската и сложна бляскава външност на Луиз Холандър се криеше уязвимо и объркано малко момиче. *Тя има нужда от мен*, помисли си Джеф. Представата за здрав семеен живот с деца му се стори безкрайно примамлива. Стори му се, че откакто се помнеше, непрекъснато бързаше за някъде. Време беше да спре.

Три дни по-късно се ожениха в кметството на Таити.

Когато се върнаха в Ню Йорк, Джеф получи покана да посети кабинета на Скот Фогърти, адвокат на Луиз Холандър, дребен и въздържан човек, със стиснати устни и вероятно такъв стиснат задник, помисли си Джеф.

— Налага се да подпишете един документ — обърна се към него адвокатът.

— Какъв документ?

— Отказ от всякакви права. В него чисто и просто се казва, че в случай на разтрогване на брака ви с Луиз Холандър...

— С Луиз Стивънс.

— ... с Луиз Стивънс, вие няма да предявите финансов иск...

Джеф стисна устни.

— Къде да подпиша?

— Не желаете ли първо да прочетете всичко докрай?

— Не. Струва ми се, че нищо не разбирате. Не съм се оженил за нея заради шибаните ѝ пари.

— Всъщност, господин Стивънс, аз просто...

— Искате ли да подпиша, или не?

Адвокатът постави документа пред Джеф. Той драсна подписа си и излезе разгневен. Долу го чакаше шофьорът с лимузината на Луиз. Щом седна в нея, Джеф избухна в силен смях. *Защо, по дяволите, се държа толкова нахакано? През целия си живот съм бил цирков измамник и когато за първи път тръгнах по правия път и някой малко се усъмни в това, аз се държа като шибан учител от неделно училище.*

Луиз заведе Джеф при най-добрия шивач в Манхатън.

— Ще изглеждаш фантастично в смокинг — убеди го тя.

Джеф се съгласи. Не минаха и два месеца от сватбата им и вече пет от най-добрите приятелки на Луиз се опитаха да прелъстят новопоявилия се в техния кръг привлекателен мъж. Джеф не им обърна никакво внимание. Твърдо беше решил техният брак да просъществува. Братът на Луиз, Бъдж Холандър, представи кандидатурата на Джеф в първокласния нюйоркски клуб „Пилигрим“ и той беше приет в него. Пълен мъж на средна възраст, Бъдж^[1] бе получил своя прякор в харвардския отбор по американски футбол, в който си бе извоювал славата на играч, когото противниците не могат да избутат. Той притежаваше параходна линия, бананова плантация, скотовъдни ферми, компания за пакетиране на месо и безброй корпорации. Бъдж Холандър не си правеше дори и труда да прикрива неуважението си към Джеф Стивънс.

— Ти не си от нашите среди, нали така, стари приятелю? Докато обаче забавляваш Луиз в леглото, това няма да има никакво значение. Аз обичам сестра си.

Джеф напругаше цялата сила на волята си, за да се владее. *Не съм женен за този самодоволен глупак. Женен съм за Луиз.*

И останалите членове на клуб „Пилигрим“ имаха същото отношение към него. Те обаче намираха Джеф за ужасно забавен и го молеха непрекъснато да им разказва истории от неговите „мошенически дни“, както ги наричаха те. Джеф нарочно правеше тези случки от скандални по-скандални.

Джеф и Луиз живееха в градска къща със слуги и двадесет стаи, намираща се в източната част на Манхатън. Луиз имаше къщи в Лонг Айленд и на Бахамските острови, вила в Сардиния, голям апартамент на авеню Фош в Париж. Освен яхтата Луиз притежаваше мазерати, ролс корниш, ламборгини и даймлер.

Фантастично, мислеше си Джеф.

Великолепно, мислеше си Джеф.

Скучно, мислеше си Джеф. *И унижително*.

Една сутрин той стана от балдахиненото си легло от осемнадесети век, облече копринен халат и тръгна да търси Луиз. Намери я в трапезарията.

— Трябва да си намеря работа — каза той.

— Но, скъпи, защо за бога? Нямаме нужда от пари.

— Това няма нищо общо с парите. Да не би да смяташ, че трябва да седя по цял ден и да се оставя да ме хранят с лъжичка? Аз трябва да работя.

Луиз се замисли за миг.

— Добре, ангел мой. Ще поговоря с Бъдж. Той има брокерска къща. Искаш ли да станеш брокер?

— Просто искам да си размърдам задника — измърмори Джеф.

Джеф постъпи на работа при Бъдж. Никога дотогава не се беше трудил в определени работни часове. *Положително ще ми хареса*, помисли си Джеф.

Намрази я. Не напусна, защото искаше да занесе у дома на жена си изработена от него заплата.

— Кога ще имаме бебе? — обърна се той към Луиз след една късна неделна закуска.

— Скоро, мили. Опитвам се.

— Ела в леглото. Нека опитаме отново.

Джеф седеше на масата, запазена за обяд в клуб „Пилигрим“ за неговия зет и половин дузина други индустриални босове.

Бъдж оповести:

— Приятели, току-що получихме годишния отчет на компанията за опаковка на месо. Приходите ни са се увеличили с петдесет

процента.

— И защо да не са се увеличили? — засмя се един от седналите около масата мъже. — Нали сте подкупили онези шибани инспектори. — Той се обърна към останалите. — Нашият умник Бъдж купува долнокачествено месо, после му удря печат за първокачествено и така трупа баснословни суми.

Джеф се възмути.

— А хората *консумират* това месо, за бога. Хранят с него децата си. Този човек се шегува, нали Бъдж?

Бъдж се ухили и каза:

— Слушай, та кой е честен в днешно време?

През следващите три месеца Джеф опозна много добре всички свои сътрапезници. Ед Зелър бе изхарчил цял милион за подкупи, за да построи завод в Либия. Майк Куинси, шеф на конгломерат, понижаваше курсовете на ценните книжа, като продаваше големи количества от тях и даваше незаконно бакшиши на свои приятели, като им казваше кога да купуват и кога да продават ценните книжа. По такъв начин той бе успял да купи цели компании. Алън Томпсън, най-богатият човек на масата, се хвалеше с политиката на своята компания.

— Преди да променят проклетия закон за пенсиите, ние спестявахме цели състояния от забавянето на тяхното изплащане.

Всички тези хора си служеха с измами по отношение на плащаните от тях данъци, злоупотребяваха със застраховането, фалшифицираха разходните сметки, вписваха метресите си в разплащателните ведомости като секретарки или помощнички.

Божичко, мислеше си Джеф. Та това са си чисто и просто едни изискано облечени мошеници.

И съпругите им не падаха по-долу от тях. Грабеха всичко, върху което успееш да сложат ръка, и мамеха съпрузите си. *Всъщност те играят главните роли, удивляваше се Джеф.*

Когато се опита да разкаже на Луиз за онова, което го вълнуваше, тя се засмя.

— Не ставай наивен. Нима животът, който водиш, не ти е приятен?

Всъщност никак не му беше приятен. Джеф се ожени за Луиз, защото повярва, че тя има нужда от него. Изпитваше чувството, че децата ще променят всичко.

— Нека имаме момче и момиче. Време е. Вече цяла година, откакто сме женени.

— Имай търпение, ангел мой. Ходих на лекар и той ме увери, че здравословното ми състояние е отлично. Защо не отидеш да се прегледаш и ти, за да се уверим, че всичко е наред?

Джеф се прегледа.

— Няма причина да не станете баща на здрави деца — увери го лекарят.

И въпреки това резултат нямаше.

През един черен понеделник светът на Джеф изведнъж се разпадна. Всичко започна сутринта, когато потърси аспирин в аптеката на Луиз. Намери цяло рафтче с противозачатъчни хапчета. Една от опаковките беше почти празна. До нея стоеше съвсем невинно мускалче с бял прах и малка златна лъжичка. А денят едва започваше.

По обяд Джеф седеше в дълбоко кресло в клуб „Пилигрим“ и чакаше Бъдж, когато съвсем случайно дочу разговора на двама мъже зад себе си.

— Кълне се, че пенисът на нейния италиански певец бил по-дълъг от двадесет и пет сантиметра.

Последва хихикане.

— Ами на Луиз дългите винаги са й харесвали.

Говорят за някаква друга Луиз, каза си Джеф.

— Сигурно затова се омъжи така бързо за онзи циркаджия. Разказва обаче забавни истории за него. Няма да повярваш какво е направил онзи ден...

Джеф стана и излезе като пиан от клуба.

За първи път го завладя силен гняв. Изпитваше желание да убие някого. Да убие непознатия италианец. Да убие Луиз. С колко ли мъже беше спала през изтеклата година? През цялото време са му се присмивали. Бъдж, Ед Зелър, Майк Куинси, Алън Томпсън и техните жени са си правили огромни шеги на негов гръб. А Луиз, жената, която искаше да вземе под своя закрила? Първата реакция на Джеф бе да си стегне багажа и да замине. Но това не би било достатъчно. Нямаше намерение да даде възможност на тези негодници да се смеят последни.

Същия следобед Джеф се прибра вкъщи, но Луиз я нямаше.

— Мадам излезе още сутринта — съобщи му икономът Пикънс.
— Мисля, че има неотложни срещи.

Сигурен съм, че има, помисли си Джеф. Сигурно се люби с онзи италианец с двадесет и пет сантиметровия. Боже мой!

Когато Луиз се прибра у дома, Джеф се бе вече напълно успокоил.

— Добре ли прекара деня? — запита я Джеф.

— О, най-обичайните скучни задължения, мили. Ходих на фризьор, пазарувах... А ти как прекара деня, ангел мой?

— Твърде интересно — отвърна искрено Джеф. — Научих много нови неща.

— Бъдж ми каза, че се справяш чудесно с работата.

— Вярно — съгласи се Джеф. — И много скоро ще се справям още по-добре.

Луиз го погали по ръката.

— Умничкият ми съпруг. Защо не си легнем днес по-рано?

— Не тази вечер — отвърна Джеф. — Боли ме глава.

Следващата седмица Джеф посвети на съставяне на планове.

Започна по време на обяда в клуба.

— Някой от вас да е запознат с компютърните измами? — запита Джеф.

— Защо питаш? — любопитства Ед Зелър. — Да не би да си замислил някоя?

Всички избухнаха в силен смях.

— Не, не, говоря сериозно — настоя Джеф. — Това е голям проблем. Хората използват компютрите и ограбват с тяхна помощ банки, застрахователни компании и предприятия за милиони долари. Нещата от ден на ден се усложняват.

— Звучи твърде много по твоята част — промълви Бъдж.

— Срегнах се с един човек. Показа ми компютър, с който твърди, че не могат да се правят никакви злоупотреби.

— И ти искаш да му го задигнеш — пошегува се Майк Куинси.

— Всъщност имам намерение да събера пари и да го подпомогна. Затова исках просто да разбера дали някой от вас разбира

от компютри.

— Не — ухили се Бъдж, — но ние знаем всичко относно подпомагането на изобретателите, нали приятели?

Отново избухнаха в гръмогласен смях. Два дни по-късно Джеф мина покрай обичайната им маса в клуба и обясни на Бъдж.

— Съжалявам, но днес няма да мога да седна при вас. Имам гост за обяд.

Когато Джеф се премести на друга маса, Алън Томпсън се засмя:

— Сигурно има среща с дамата с брадата от цирка.

Попригърбен и посивял мъж влезе в ресторанта, след което го заведоха на масата при Джеф.

— Божичко! — възкликна Майк Куинси. — Това не е ли професор Акерман?

— Кой е професор Акерман?

— Никога ли не четеш нещо друго освен финансовите отчети, Бъдж? Върнън Акерман се появи миналия месец на корицата на „Тайм“. Председател е на Националния научен съвет на президента. Той е най-блестящият учен на нашата страна.

— Какво общо, по дяволите, може да има професорът с моя възлюбен зет?

По време на целия обяд Джеф и професорът обсъждаха нещо много задълбочено. Любопитството на Бъдж и неговите приятели непрестанно се разпалваше.

Когато професорът си отиде, Бъдж даде знак на Джеф да се премести на тяхната маса.

— Хей, Джеф. Кой беше този?

Джеф погледна сконфузено.

— О... да не би да имаш предвид Върнън?

— Точно така. И какво си говорехте през цялото време?

— Ние ли... ами... — Останалите наблюдаваха как Джеф се мъчи да отклони въпроса. — Аз... виж какво... може би ще пиша книга за него. Той е много интересна личност.

— Не знаех, че си писател.

— Ами струва ми се, че всеки един от нас би могъл да се заеме по някое време и с това.

Три дни по-късно Джеф имаше нов гост за обяд. Този път Бъдж разпозна госта.

— Я виж ти! Та това е Симор Джарет, председател на съвета на „Джарет Интернешънъл Къмпютър“. Каква работа има, по дяволите, той с Джеф?

Джеф и неговият гост отново потънаха в дълъг и оживен разговор. Когато обядът им свърши, Бъдж повика отново Джеф.

— Джефри, какво има между теб и Симор Джарет?

— Нищо — отвърна бързо Джеф. — Просто си говорехме.

Той понечи да си тръгне, но Бъдж му препречи пътя.

— Не бързай, стари приятелю. Симор Джарет е много зает човек. Той няма да седне на дълъг разговор за едното нищо.

Тогава Джеф отвърна сериозно.

— Е, добре. Истината, Бъдж, е, че Симор колекционира пощенски марки и аз му разказах за една марка, която по всяка вероятност ще успее да намеря.

Истината е, че ме будалкаш, помисли си Бъдж.

През следващата седмица Джеф обядва в клуба с Чарлс Бартлет, президент на „Бартлет и Бартлет“, една от най-крупните частни предприемачески групи в света. Бъдж, Ед Зелър, Алън Томпсън и Майк Куинси наблюдаваха прехласнати как приближили глави, двамата мъже задълбочено разговаряха.

— Твоят зет напоследък се движи в много изискани среди — забеляза Зелър. — Какви сделки е замислил, а, Бъдж?

Бъдж отвърна раздразнено:

— Не зная, по дяволите, но съм сигурен, че ще разбере. След като Джарет и Бартлет проявяват интерес, тогава сигурно става въпрос за много пари.

Те видяха, че Бартлет се надигна от мястото си, раздруса въодушевено ръката на Джеф и си тръгна. Когато Джеф мина край тяхната маса, Бъдж го хвана за ръката.

— Седни, Джеф. Искаме малко да си поговорим с теб.

— Трябва да се връщам в кабинета си — задърпа се Джеф. — Аз...

— Не забравяй, че работиш при мен. Седни. — Джеф седна. — С кого обядва?

Джеф се подвоуми.

— Нищо особено. С един стар приятел.

— Чарлс Бартлет ти е стар приятел, така ли?

— Точно така.

— И какво си говорехте с твоя стар приятел Чарли?

— А... преди всичко за коли. Чарли си пада по старите автомобили. Чух за един пакард от 1937 година, с четири врати и подвижен покрив...

— Я престани с тези глупости — каза рязко Бъдж. — Ти нито събираш пощенски марки, нито пък пишеш книги. Всъщност, какво правиш?

— Нищо. Аз...

— Събираш пари за нещо, не е ли така, Джеф? — обърна се към него Ед Зелър.

Бъдж прегърна Джеф с месестата си ръка.

— Хей, приятелче, та аз съм ти зет. Ние сме едно семейство, забрави ли? — той притисна Джеф в мечешка прегръдка. — Свързано е с този защитен от грешки компютър, за който ни разказа миналата седмица, така ли е?

От лицето на Джеф разбраха, че най-сетне са го хванали натясно.

— Ами, да.

На този кучи син сякаш трябваше да му вадят думите с клизма.

— Защо не ни каза, че е замесен и професор Акерман?

— Не смятах, че ще проявите интерес.

— Не си прав. Когато търсиш капитали, първо трябва да се обърнеш към приятелите си.

— С професора не се нуждаем от капитали — отвърна Джеф. — Джарет и Бартлет...

— Джарет и Бартлет са алчни акули. Живи ще ви глътнат — възкликна Алън Томпсън.

Ед Зелър продължи темата на разговора.

— Джеф, когато правиш сделки с приятели, тогава си спокоен.

— Вече всичко е уредено — съобщи им Джеф. — Чарли Бартлет...

— Подписал ли си нещо досега?

— Не, но дадох дума...

— Тогава нищо не е уредено. По дяволите, Джеф, в бизнеса хората менят мнението си на всеки час.

— Не биваше дори да обсъждам този въпрос с вас — възрази Джеф. — Името на професор Акерман не бива да се замесва. Той има договор с правителствена агенция.

— Известно ни е — отвърна успокоително Томпсън.

— Професорът смята ли, че този компютър ще върши работа?

— О, вече му е *известно*, че той върши работа.

— Ако е добър за Акерман, защо тогава да не е добър и за нас, какво ще кажете, приятели?

Всички единодушно се съгласиха.

— Слушайте, аз не съм учен — каза Джеф. — Не гарантирам за нищо. Може цялата тази работа да не струва и пукната пара.

— Така е. Разбираме. Но може и да струва, Джеф. Колко голямо трябва да е това нещо?

— Бъдж, този продукт ще намери пазар в целия свят. Дори и не се наемам да кажа каква цена може да му се постави. Всеки ще може да го ползва.

— Какъв начален капитал ти е необходим?

— Два милиона долара, но засега са необходими двеста и петдесет хиляди долара. Бартлет обеща...

— Забрави за Бартлет. Това са дребни пари, стари приятелю. Сами ще ги съберем. Всичко ще остане у нас. Така ли е, приятели?

— Така е.

Бъдж вдигна глава, щракна с пръсти и един от келнерите се приближи бързо до масата.

— Доминик, донеси на господин Стивънс хартия и писалка.

Поръчката беше изпълнена начаса.

— Ние можем да нахвърлим този договор още сега — обърна се Бъдж към Джеф. — Състави договор, с който ни даваш правата. Ние ще го подпишем и още утре сутринта ще имаш потвърден чек за двеста и петдесет хиляди долара. Съгласен ли си?

Джеф хапеше долната си устна.

— Бъдж, обещах на господин Бартлет...

— Бартлет да върви по дяволите — изръмжа Бъдж. — Ти за неговата сестра ли си женен или за моята? А сега, *пиши!*

— Нямаме още патент...

— *Пиши*, да го вземат дяволите! — Бъдж пхна писалката в ръката на Джеф.

Джеф се зае да пише с нежелание. „С настоящото прехвърлям всички свои права, претенции и интереси от математическия компютър ОЛАТЕМС на купувачите: Доналд «Бъдж» Холандър, Ед Зелър, Алън Томпсън и Майк Куинси, срещу възнаграждение от два милиона долара, от които двеста и петдесет хиляди долара при подписването на договора. ОЛАТЕМС е изпробван основно, евтин е, не създава затруднения и използва по-малко енергия, от който и да е съществуващ на пазара компютър. ОЛАТЕМС не изисква поддръжка или части за период от минимум десет години.“

Всички надничаха над рамото на Джеф, докато той пишеше.

— Божичко! — възкликна Ед Зелър. — Десет години!

Нито един от съществуващите компютри не може да се похвали с подобно нещо.

Джеф продължи да пише.

„Купувачите приемат, че нито професор Акерман, нито аз притежаваме патент за ОЛАТЕМС...“

— Ние ще се погрижим за това — прекъсна го нетърпеливо Алън Томпсън. — Имам адвокат, който е цар по патентите.

Джеф отново продължи писането.

„Аз обясних на купувачите, че ОЛАТЕМС може би не притежава никаква стойност, а също и това, че нито професор Върнън Акерман, нито аз сме предприемали каквито и да е постъпки или възлагали никакви поръчителства, освен посоченото по-горе.“

Той подписа документа.

— Това достатъчно ли е?

— Сигурен ли си за десетте години? — запита Бъдж.

— Гарантирам. Аз ще си направя копие от договора — отвърна Джеф.

Всички го наблюдаваха как той направи внимателно копие от онова, което беше написал.

Бъдж грабна листата от ръцете на Джеф и ги подписа. Последваха го веднага Зелър, Куинси и Томпсън.

Бъдж сияеше.

— Един екземпляр за нас и един за теб. Вързахме тенекии на опашките на стария Симор Джарет и Чарли Бартлет, а, момчета? Просто изгарям от нетърпение по-скоро да чуят как измъкнахме сделката изпод пръстите им.

На следващата сутрин Бъдж връчи на Джеф потвърден чек от двеста и петдесет хиляди долара.

— Къде е компютърът? — запита Бъдж.

— Уредил съм да го донесат по обяд в клуба. Мислех си, че всички трябва да присъстваме при неговото получаване.

Бъдж го потупа по рамото.

— Знаеш ли, Джеф, ти си чудесен човек. Ще се видим по обяд.

Точно по обяд в ресторанта на клуб „Пилигрим“ се появи служител с пакет. Отведоха го до масата на Бъдж, където той седеше със Зелър, Томпсън и Куинси.

— Ето го — възкликна Бъдж. — Божичко! Та той дори е преносим!

— Не трябва ли да почакаме и Джеф?

— Остави го него. Това нещо сега е наше.

Бъдж разкъса хартията, с която беше опакована кутията. В нея имаше нещо като гнездо от изкуствена слама. Много внимателно, едва ли не с благоговение, Бъдж извади поставения вътре предмет. Насядалите наоколо мъже не сваляха погледа си от него. Предметът представляваше четвъртита рамка с размери около един фут, с хоризонтални метални пръчки и нанизани на тях топчета. Последва дълга тишина.

— Какво е това? — запита най-сетне Куинси.

— Това е сметало. В ориенталските страни го използват за смятане — отговори му Алън Томпсън. След това изразът на лицето му изведнъж се промени. — Божичко! ОЛАТЕМС всъщност означава сметало, прочетено отзад напред. — Той се обърна към Бъдж. — Да не би да е някаква шега?

Зелър започна да бръщолеви:

— Малко енергия, не създава затруднения, използва по-малко енергия, от който и да е съществуващ на пазара компютър... Спрете

оня проклет чек!

Всички се втурнаха вкупом към телефона.

— Вашият потвърден чек ли? — обади се главният счетоводител.

— Не бива да се тревожите за него. Господин Стивънс го осребри още тази сутрин.

Икономът Пикънс изрази голямото си съжаление, че господин Стивънс си прибрал багажа и заминал.

— Спомена нещо за продължително пътуване.

Същия следобед обезумелият от гняв Бъдж успя най-сетне да се свърже по телефона с професор Върнън Акерман.

— Разбира се. Джеф Стивънс. Прекрасен човек. Ваш зет, така ли?

— Професоре, какво обсъждахте с Джеф?

— Предполагам, че не е тайна. Джеф има голямо желание да пише книга за мен. Убеди ме, че светът желаел да научи нещо повече за обикновения човек зад учения...

Симор Джарет прояви сдържаност.

— Защо се интересувате какво сме разговаряли с господин Стивънс? Да не би да сте мой съперник в колекционирането на пощенски марки?

— Не, аз...

— Тогава престанете да си пъхате носа в чужди работи. Съществува само една марка от този вид и господин Стивънс се съгласи да ми я продаде, след като се сдобие с нея.

После тръшна слушалката.

Бъдж се досети какво ще му отговори Чарли Бартлет преди още онзи да си бе отворил устата.

— Джеф Стивънс ли? О, да. Аз съм колекционер на стари коли. Джеф знае къде може да се намери този запазен пакард 37 с четири врати и подвижен покрив...

Този път Бъдж тръшна слушалката и затвори телефона.

— Не се безпокойте — утеши Бъдж своите партньори. — Ще си върнем парите и ще натикаме този кучи син в затвора до края на живота му. У нас има закони против мошеничеството.

Цялата група се отправи към кабинета на Скот Фогърти.

— Измами ни с двеста и петдесет хиляди долара — обърна се Бъдж към адвоката. — Искам да го тикнете зад решетките до края на живота му. Издайте съдебно постановление и...

— Носите ли договора със себе си, Бъдж?

— Нося го.

Той подаде на Фогърти написания от Джеф лист. Адвокатът го погледна набързо, после бавно го прочете отново.

— Фалшифицирал ли е подписите ви върху този документ?

— О, не — отвърна Майк Куинси. — Сами го подписахме.

— Прочетохте ли го, преди да го подпишете?

— Разбира се, че го прочетохме — отвърна раздразнено Ед Зелър. — Не ни смятайте за толкова глупави.

— Тогава ще ви оставя сами да отсъдите, господа. Подписали сте договор, в който се сочи, че сте уведомени, че онова, което купувате с налично плащане от двеста и петдесет хиляди долара, представлява обект, който не е патентован и може да се окаже без абсолютно никаква стойност. Спомням си как един мой професор обясняваше подобни случаи, като си служеше със съответната юридическа терминология: „Прецакали са ви гениално.“

Джеф получи развод в Рино. Точно когато уреждаше местожителството си там, той срещна Конрад Морган. Години преди това Морган бе работил при чичо Уили.

— Би ли желал да ми направиш една малка услуга, Джеф? — запита го Морган. — Във влака от Ню Йорк за Сейнт Луис ще пътува една млада дама с бижута...

Джеф гледаше през прозореца на самолета и си мислеше за Трейси. Върху лицето му играеше усмивка.

След като се върна в Ню Йорк, Трейси отиде направо при бижутерите „Конрад Морган и Сие“. Конрад Морган покани Трейси в кабинета си и затвори вратата. Той потърка ръце.

— Вече започнах да се безпокоя, мила. Чаках те в Сейнт Луис и...

— Вие въобще не сте ходили в Сейнт Луис.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

Светлината в сините му очи сякаш започваше да трепти.

— Искam да кажа, че въобще не сте ходили в Сейнт Луис. Никога не сте имали намерение да ме посрещате там.

— Разбира се, че отидох. Ти взе бижутата и аз...

— Вие изпратихте двама души да ми ги отмъкнат.

Върху лицето на Конрад Морган се изписа озадачено изражение.

— Нищо не разбирам.

— Първоначално си помислих, че от вас е изтекла информация, но не е така, нали? Вие сте този, който е измислил всичко. Вие ми казахте, че лично сте купили влаковия ми билет, така че сте единственият, който е знаел номера на моето купе. Използвах чуждо име, бях с променена външност, но въпреки това вашите хора знаеха къде точно да ме открият.

Върху херувимското му лице се изписа изненада.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че са ти откраднали бижутата?

Трейси се усмихна.

— Опитвам се да ви кажа, *че не успяха*.

Този път изненадата върху лицето на Морган беше истинска.

— И бижутата са у *теб*?

— Точно така. Вашите приятели бързаха толкова много да хванат самолета, че ми ги оставиха.

Морган я огледа внимателно за миг.

— Извини ме — каза той.

Морган излезе през някаква тайна врата, а Трейси се отпусна напълно успокоена на кушетката.

Конрад Морган се бави около петнадесетина минути. Когато се върна, лицето му изразяваше пълно объркване.

— Страхувам се, че е станала някаква грешка. *Голяма грешка*. Ти, госпожице Уитни, се оказа много умна дама. — Усмихна се с

възхищение. — А сега ми дай бижутата и...

— Петдесет хиляди.

— Моля?

— Наложил се да ги крада два пъти. Това прави петдесет хиляди долара, господин Морган.

— А не — отвърна решително той. Очите му престанаха да блещукат. — Страхувам се, че не мога да ти дам толкова много пари за тях.

Трейси се изправи на крака.

— Чудесно. В такъв случай ще опитам да намеря друг човек в Лас Вегас, който смята, че си струват тези пари.

Тя се упъти към вратата.

— Петдесет хиляди долара, казваш? — запита Конрад Морган.

Трейси кимна.

— Къде са бижутата?

— Заключени са в една багажна камера на гара Пен. Веднага щом получа парите, при това в брой, и ме настаните в такси, ще ви дам ключа от камерата.

Конрад Морган въздъхна тежко в знак на поражение.

— Ти спечели.

— Благодаря ви — отвърна весело Трейси. — За мен беше истинско удоволствие да работя с вас.

[1] Човек, който се е запънал за нещо. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даниел Купър се досети за причината, поради която Дж. Дж. Ренолдс свикваше тази сутрин заседание в кабинета си, защото детективите на компанията бяха получили предния ден паметна бележка за обира на Лоуис Белами, станал седмица по-рано. Даниел Купър ненавиждаше заседанията. Противно му беше да слуша глупости.

Той пристигна в кабинета на Дж. Дж. Ренолдс с четиридесет и пет минутно закъснение, тъкмо когато Ренолдс беше по средата на своето изложение.

— Чудесно, че успя да наминеш — подхвърли саркастично Дж. Дж. Ренолдс.

Отговор не последва. *Само си губя времето*, реши Ренолдс. Купър не разбираше от сарказъм — или от каквото и да е друго, поне според Ренолдс. Той знаеше само как да залавя криминални престъпници. В това отношение беше истински гений, признаваше го и Ренолдс.

В кабинета седяха трима от най-известните детективи на агенцията: Дейвид Суифт, Робърт Шифър и Джери Дейвис.

— Вие ще прочетете доклада за обира у Белами — каза Ренолдс, — но се появи и нещо ново. Стана ясно, че Лоуис Белами е братовчедка на полицейския комисар. Той вдигна ужасна врява.

— А какво е предприела полицията? — запита Дейвис.

— Крият се от пресата. Не бива да ги обвиняваме за това. Патрулите са действали като филмови звезди. Те всъщност са разговаряли с крадлата, която са открили в къщата, и после са я изпуснали.

— В такъв случай би трябвало да разполагат с точното ѝ описание — подхвърли Суифт.

— Разполагат с точното описание на нощницата ѝ — отвърна със смразяващ поглед Ренолдс. — Толкова се впечатлили от фигурата ѝ, че чак мозъците им са се размекнали. Не знаят дори цвета на косата ѝ. Носела е някаква забрадка, а лицето ѝ било намазано с крем. Описват я

като двадесет и пет годишна жена, с фантастичен бюст и задник. Не съществува абсолютно никаква следа. Не разполагаме и с никаква изходна информация. Нищо.

Даниел Купър се обади за първи път.

— Разполагаме.

Всички извърнаха погледи към него, изпълнени с различна степен на ненавист.

— Какво имаш предвид? — запита Ренолдс.

— Зная коя е жената.

Когато Купър прочете предната сутрин бележката, той реши като първа логична стъпка да огледа къщата на Белами. Логичните действия бяха за Даниел Купър като методичността на разума господен, основното решение на всички проблеми, с логични действия трябва винаги да се подхожда от самото начало. Купър отиде до голямата къща на Белами на Лонг Айленд, хвърли и един-единствен поглед и без да слиза от колата, зави в обратна посока и се върна в Манхатън. Беше разбрал всичко, което го интересуваше. Къщата стоеше уединена от останалите, наблизко не минаваше обществен транспорт, което означаваше, че крадецът е можел да се добере до нея единствено с кола.

Купър започна да излага своите съображения на събралите се в кабинета на Ренолдс хора.

— Тъй като по всяка вероятност тя не е имала желание да използва собствената си кола, защото е можела да бъде проследена, си е послужила с откраднатото или с взето под наем превозно средство. Реших първо да опитам с агенциите за даване на коли под наем. Допуснах, че би наела кола от Манхатън, защото така би могла да прикрие по-лесно следите си.

Това не направи никакво впечатление на Джери Дейвис.

— Положително се шегувааш, Купър. От Манхатън всекидневно се вземат хиляди коли под наем.

Купър не обърна внимание на това, че го прекъснаха.

— Всички поръчки за коли под наем се извършват с помощта на компютри. Относително по-малък е броят на колите, наемани от жени. Проверих ги всичките. Въпросната дама се е обърнала към фирма

„Баджет“ за наемане на коли под наем, на кей 61, на Западната двадесет и трета улица, взела е „Каприз“ в осем часа вечерта в нощта на обира, след което я е върнала обратно в два часа след полунощ.

— Защо си убеден, че е взела точно такава кола? — запита недоверчиво Ренолдс.

— Проверих изминатите мили. До къщата на Лоуи Белами има тридесет и две мили и още толкова в обратно направление. Това съвпада съвсем точно с километража на „Каприз“. Колата е била наета на името на Елън Бранч.

— Фалшиво име — изказа догадка Дейвид Суифт.

— Правилно. Истинското ѝ име е Трейси Уитни.

Всички впериха погледи в него.

— Откъде, по дяволите, си научил това? — запита Шифър.

— Оставила е фалшиво име и адрес, но се е наложило да подпише договора за наемането на колата. Занесох оригинала в полицията, където сравнихме отпечатъците от пръстите. Съвпаднаха с отпечатъците на Трейси Уитни. Известно време е лежала в женския затвор на Южна Луизиана. Ако си спомняте, преди година разговарях с нея по повод кражбата на картина от Реноар.

— Спомням си — кимна Ренолдс. — Тогава ти докладва, че била невинна.

— Така беше, но тогава. Вече не е невинна. Тя е извършителката на обира в дома на Белами.

Този кучи сине решил задачата. В неговите уста всичко звучи толкова просто. Ренолдс се опита да не дава явен израз на своето недоволство.

— Това... това е прекрасно свършена работа, Купър. Наистина прекрасно. В такъв случай да я задържим. Ще уведомим полицията да я арестува и...

— И въз основа на какво? — запита спокойно Купър. — Само за това, че е взела кола под наем? Полицията не я е разпознала, а освен това липсват каквито и да е улики против нея.

— И какво ще правим тогава? — запита Шифър. — Да я оставим да се измъкне по чорапи?

— Този път да — отвърна Купър. — Но аз вече зная коя е тя. Положително ще се опита да предприеме нещо друго. Извърши ли го, тогава ще я заловя.

Заседанието най-сетне завърши. Купър изпитваше остра нужда от душ. Той извади от джоба си малко черно тефтерче и много внимателно записа: ТРЕЙСИ УИТНИ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Време е да започна нов живот, реши Трейси. Но какъв живот? От невинна и наивна жертва се превърнах в... в какво? В крадла — ето в какво. Спомни си за Джо Романо и Антъни Орсати, за Пери Поуп и съдията Лорънс. Не. Аз съм отмъстителка. Ето каква станах. Но може би и авантюристка. Успях да надхитри полицията, двама професионални мошеници и един двуличен бижутер. Спомни си за Ърнестин и Ейми и почувства силна болка. Като че тласната от някакъв импулс, тя отиде в магазина на Шварц, купи цял детски куклен театър с половин дузина герои и го изпрати на Ейми. На една картичка написа: ИМАШ СИ ВЕЧЕ НОВИ ПРИЯТЕЛИ. ЛИПСВАШ МИ. С ОБИЧ: ТРЕЙСИ.

После отиде в кожухарския магазин на Медисън авеню, купи на Ърнестин синя лисица и я изпрати по пощата заедно със запис от двеста долара. На картичката написа съвсем просто: БЛАГОДАРЯ ТИ, ЪРНИ. ТРЕЙСИ.

Изплатих вече всичките си задължения, помисли си Трейси. Испита приятно чувство. Най-сетне бе свободна да отиде където си пожелае, да прави каквото ѝ е приятно.

Тя отпразнува своята независимост, като се настани в апартамент, разположен на върха на хотел „Палас“. От своята всекидневна на четиридесет и седмия етаж тя виждаше долу пред себе си катедралата „Св. Патрик“, а в далечината — моста „Джордж Уошингтън“. Само на няколко мили оттук се намираше ужасното място, където живееше досега. *И никога повече*, закле се Трейси.

Тя отвори бутилката шампанско, изпратена ѝ от администрацията на хотела, седна, започна да отпива от него и да се любува на залязващото зад небостъргачите на Манхатън слънце. Когато изгря луната, Трейси бе вече взела своето решение. Заминаваше за Лондон. Готова беше за всички удивителни неща, които предлагаше животът. *Дълговете ми са изплатени*, помисли си Трейси. *Сега заслужавам малко щастие.*

Легна си и включи последните за деня новини по телевизията. Тъкмо интервюираха двама души. Борис Мелников — набит и нисък руснак, облечен в зле скроен костюм, и седналият срещу него Петър Негулеску — висок, слаб и елегантен мъж. Трейси се учуди какво ли общо имаха тези двама мъже.

— Къде ще се състои шахматният мач? — запита водещият журналист.

— В Сочи, на брега на красивото Черно море — отвърна Мелников.

— Вие двамата сте международни гросмайстори, господа, и този мач предизвиква много вълнения. В предишните ви мачове вие си разменяхте титлата. Последният ви мач завърши наравно. Господин Негулеску, сега титлата е притежание на господин Мелников. Смятате ли, че ще успеете да си я възвърнете.

— Напълно съм убеден в това — отвърна румънецът.

— Той няма никакъв шанс — отвърна му съвсем на място руснакът.

Трейси не разбираше нищо от шахмат, но от двамата мъже лъхаше някаква арогантност, която ѝ се стори противна. Тя натисна копчето на дистанционното управление, изключи телевизора и легна да спи.

Рано на следващата сутрин Трейси се отби в едно туристическо бюро и си запази апартамент на първокласната палуба на „Куин Елизабет II“. Вълнуваше се като дете от това свое първо излизане в чужбина и посвети следващите три дни в купуване на тоалети и куфари.

Сутринта на отпътуването Трейси повика такси. Когато пристигна на кей 90, стоянка 3, където стоеше закотвен „Куин Елизабет II“, всичко наоколо бе претъпкано от фотографи и телевизионни репортери. Трейси за миг изпадна в паника. После разбра, че интервюират двама мъже, застанали долу до трапа. Оказаха се Мелников и Негулеску, международните гросмайстори. Трейси мина набързо край тях, подаде паспорта си на стоящия до трапа офицер и се качи на парахода. На палубата един стюард провери

билета на Трейси и я придружи до нейната каюта. Тя представляваше чудесен апартамент, с отделна тераса. Цената му беше абсурдно висока, но Трейси реши, че си заслужава. Тя извади багажа си, после се поразходи. Почти във всяка каюта имаше изпращачи, водеха се разговори, пиеше се шампанско, разнасяше се смях. Трейси изведнъж се почувства самотна. Нея никой не я изпращаше, никой не проявяваше грижа за нея, никой не се интересуваше от нея. *Това не е вярно*, каза си Трейси. *Голямата Берта копнее за мен*. И силно се засмя.

Тя се изкачи на горната палуба, без да има представа, че мъжете я оглеждат с възхищение, а жените — със завист.

Трейси чу ниското изсвирване на параходната сирена, раздадох се и покани към изпращачите: „Молим всички, които няма да пътуват, да слязат на брега!“ Обзе я някакво неочаквано вълнение. Тръгваше към едно напълно неизвестно бъдеще. Огромният параход потръпна, когато влекачите започнаха да го изтеглят от пристанището. Трейси стоеше сред пасажерите на горната палуба и гледаше как Статуята на свободата постепенно изчезва от погледа. След това тръгна да разглежда парахода.

„Куин Елизабет II“ представляваше същински град, дълъг деветстотин фута и висок тринадесет етажа. В него имаше четири ресторанта, шест бара, две танцувални зали и два нощни клуба. Освен това имаше множество магазини, четири плувни басейна, гимнастически салон, голф и пътека за бягане. *Може би никога няма да пожелаея да напусна този параход*, възхищаваше се Трейси.

Запази си маса на горната палуба, в „Принсес грил“ — по-малък, но по-елегантен от главния ресторант. Едва бе седнала на масата, когато чу познат глас.

— Здравейте!

Тя вдигна глава и видя пред себе си мнимия агент от ФБР. *О, не. Не заслужавам това*, помисли си Трейси.

— Каква приятна изненада. Имате ли нещо против да седна при вас?

— Имам. И то много.

Той седна срещу нея и приятно ѝ се усмихна.

— Можем да станем приятели. В края на краищата и двамата сме тук по един и същи повод, нали?

Трейси нямаше представа за какво говори.

— Вижте, господин Бауърс...

— Стивънс — каза не принудено той. — Джеф Стивънс.

— Който и да сте. — Трейси се надигна от мястото си.

— Почакайте. Искам да ви обясня всичко относно последната ни среща.

— Няма нищо за обяснение — убеди го Трейси. — И един идиот може да го разбере.

— Дължах една услуга на Конрад Морган. — Той се подсмихна със съжаление. — Страхувам се, че не остана доволен от мен.

Той отново излъчваше онова не принудено очарование, което ѝ бе направило такова силно впечатление още първия път. *За бога, Денис, необходимо ли е да ѝ слагаш белезници. Та тя няма къде да избяга...*

— И аз не съм довольна от вас — каза му враждебно тя. — Какво правите на този параход? Не трябваше ли да пътувате сега с лодка по някоя река?

Той се засмя.

— С Максимилиан Пирпонт на борда и този параход може да мине за лодка.

— Кой?

Той изненадано я погледна.

— Хайде, хайде. Да не искате да кажете, че не знаете нищо?

— Какво да зная?

— Макс Пирпонт е един от най-богатите хора на земята. Любимото му занимание е да довежда до фалит конкуриращи се компании. Обича бавни коне и бързи жени, а притежава много и от едното, и от другото. Един от големите последни разсипници.

— И вие възнамерявате да го освободите отчасти от излишните му богатства?

— Всъщност от доста голямо богатство. — Той я наблюдаваше замислено. — Знаете ли какво бихме могли да направим ние двамата?

— Разбира се, че зная, господин Стивънс. Трябва просто да си кажем довиждане.

Той видя как тя стана и излезе от ресторанта. Вечеря в каютата си. Докато се хранеше, си мислеше, че съдбата ѝ изигра лоша шега, като изправи отново на пътя ѝ Джеф Стивънс. Искаше ѝ се да забрави страха, който изпита във влака, когато помисли, че е арестувана. *Няма да му разреши да развали пътуването ми. Чисто и просто няма да му обръщам внимание.*

След вечеря Трейси излезе на палубата. Каква великолепна нощ! Вълшебният небесен балдахин беше осеян с безброй звезди. Тя стоеше до перилата под лунната светлина, наблюдаваше мекото фосфоресциране на водата и се вслушваше в звуците на нощния вятър, когато той приближи зад нея.

— Нямате представа колко сте красива в момента. Вярвате ли в корабни романи?

— Разбира се. Онова, в което нямам вяра, сте вие.

Тя понечи да си тръгне.

— Почакайте. Имам новини за вас. Току-що установих, че Макс Пирионт не е на борда. В последния момент отложил пътуването си.

— О, какво безобразие! Изгубихте пая си.

— Не е точно така. — Той отново замислено я погледна. — Не ви ли се иска да спечелите едно малко състояние по време на това пътуване?

Този човек е невероятен!

— Ограбите ли някого на този параход, не вярвам да се измъкнете читав, освен ако не разполагате с подводница или с хеликоптер.

— Че кой е споменал за обир? Чували ли сте някога за Борис Мелников и за Петър Негулеску?

— И какво, ако съм чувала?

— Мелников и Негулеску са се упътили към Русия, където ще играят шампионски мач. Ако успея да уредя да играете срещу тях — каза убедено Джеф, — можем да спечелим много пари. Планът е чудесен.

Трейси го гледаше с недоумение.

— Ако уредите аз да играя шах с двамата? И това е вашият чудесен план?

— Тъхъ! Харесва ли ви?

— Прекрасен е. Съществува обаче една-единствена пречка.

— И коя е тя?

— Нямам понятие от шах.

Той приятно се усмихна.

— Това не е никаква пречка. Аз ще ви науча.

— Вие сте ненормален — отвърна Трейси. — Искате ли един съвет от мен? Намерете си по-добре някой добър психиатър. Лека нощ!

На следващата сутрин Трейси буквално връхлетя върху Борис Мелников. Той бягаше на палубата и в момента, в който Трейси зави край един ъгъл, се блъсна в нея и я повали на земята.

— Гледайте къде вървите — избоботи той и продължи да бяга.

Трейси седеше върху палубата и гледаше след него.

— От всички грубияни той е...

Трейси стана и се пооправи. Приблъжи един стюард.

— Наранена ли сте, госпожице? Аз го видях...

— Не, нищо ми няма, благодаря ви.

Никой нямаше да ѝ развали това пътуване.

Когато Трейси се върна в каютата си, там я чакаха шест съобщения с молба да се обади на господин Джеф Стивънс. Тя не им обърна внимание. Следобед отиде на плуване, после чете и когато отиде вечерта в бара да изпие един коктейл преди вечеря, се чувстваше великолепно. Радостната ѝ възбуда се оказа краткотрайна. На бара седеше румънецът Петър Негулеску. Когато видя Трейси, той стана на крака и я попита:

— Мога ли да ви почерпя нещо, красива госпожице?

Трейси се поколеба, после се усмихна.

— Защо не, благодаря ви.

— Какво желаете?

— Водка с тоник, моля.

Негулеску даде поръчката на бармана и се обърна към Трейси.

— Аз съм Петър Негулеску.

— Зная.

— Не се учудвам. Всички ме познават. Аз съм най-големият шахматист в света. В моята родина съм национален герой. — Той се приближи до Трейси, постави ръка на коляното ѝ и каза: — Освен това съм и голям сваляч.

На Трейси ѝ се стори, че не го разбра.

— Какво казахте?

— Голям сваляч съм.

Първата ѝ реакция беше да плисне питието си в лицето му, но успя да се овладее. Хрумна ѝ нещо по-разумно.

— Извинете ме — каза тя, — но имам среща с един приятел.

Тръгна да потърси Джеф Стивънс. Намери го в „Принсес грил“, но когато се упъти към неговата маса, забеляза, че вечеря с някаква прекрасна блондинка с великолепа фигура и елегантен тоалет. *Трябваше да се досетя*, помисли си Трейси. Обърна се и тръгна по коридора. Миг след това Джеф я догони.

— Трейси... мен ли търсихте?

— Не желая да ви откъсвам от... от вечерята.

— О, тя е само за десерт — отвърна усмихнато той. — С какво мога да ви услужа?

— Сериозно ли говорехте за Мелников и Негулеску?

— Напълно. Защо?

— Струва ми се, че и двамата имат нужда от урок по добро поведение.

— На мен също. И докато ги учим, ще получим много пари.

— Съгласна съм. Какъв е планът ти?

— Ще ги победиш на шах.

— Но аз говоря сериозно.

— Аз също.

— Казах ти, че не играя шах. Не мога дори да различа пионката от царя. Аз...

— Не се безпокой. Ще ти дам два-три урока и ще ги смачкаш и двамата — обеща ѝ той.

— *И двамата?*

— О, още ли не съм ти обяснил? Ще играеш едновременно с двамата.

Джеф седна до Борис Мелников в бара.

— Тази жена е фантастична шахматистка — сподели той с Мелников. — Пътува инкогнито.

Руснакът изсумтя.

— Жените не разбират нищо от шах. Те не могат да мислят.

— Тази обаче може. Каза, че лесно ще ви победи.

Борис Мелников гръмогласно се изсмя.

— Никой не може да ме победи, нито лесно, нито мъчно.

— Готова е да се обзаложи с вас на десет хиляди долара, че може да играе едновременно с вас и с Петър Негулеску и да постигне реми поне с единия от вас.

Борис Мелников се задави с питието си.

— Какво! Това... това е смешно! Да играе едновременно с двамата? Тази... тази аматьорка?

— Точно така. Като при това облогът е от по десет хиляди долара за всеки един от вас.

— Ще се съглася само и само да дам урок на тази глупава идиотка.

— Ако спечелите, парите ще бъдат депозирани в която страна пожелаете.

Върху лицето на руснака се изписа хищническо изражение.

— Дори не съм чувал за тази личност. Да се осмели да играе срещу двама ни! Боже господи, сигурно е ненормална...

— Тя притежава двадесет хиляди в брой.

— Откъде е тази жена?

— Американка е.

— А, това обяснява всичко. Богатите американци са смахнати, особено съпругите им.

Джеф понечи да стане.

— Е добре, изглежда, че ще се наложи да играе само срещу Петър Негулеску.

— *Негулеску* ще играе ли?

— Разбира се, не ви ли го казах? Тя имаше желание да играе срещу двама ви, но след като вие се страхувате...

— *Да се страхувам!* Борис Мелников *да се страхува?* — Гласът му просто трещеше. — *Ще я унищожа.* Кога ще се състои този смешен мач?

— Тя смята евентуално в петък вечерта. Последната нощ от нашето пътуване.

Борис Мелников сериозно се замисли.

— Две игри от три ли? — запита той.

— Нищо подобно. Само една-единствена игра.

— Една игра за десет хиляди долара?

— Точно така.

— Нямам толкова налични пари у себе си — въздъхна руснакът.

— Това не е никакъв проблем — убеди го Джеф. — Всъщност госпожица Уитни мечтае за славата да играе срещу великия Борис Мелников. Ако изгубите, ще ѝ подарите само снимката си с ваш автограф. Ако спечелите мача, печелите и десет хиляди долара.

— Парите за залога у кого ще бъдат? — в гласа му прозвуча остра нотка на съмнение.

— В корабния касиер.

— Много добре — реши Мелников. — Нека бъде петък вечер. Ще започнем точно в десет.

— Тя ще ви бъде толкова признателна — убеди го Джеф.

На сутринта Джеф седна на разговор с Петър Негулеску в гимнастическия салон, където двамата се упражняваха.

— Американка ли е? — запита Петър Негулеску. — Трябваше да се досетя. Всички американци са малко ку-ку.

— Тя е прочута шахматистка.

Петър Негулеску махна презрително с ръка.

— Прочут не означава нищо... „Най-добрият“ е подходящата дума. А най-добрият съм аз.

— Ето защо тя изпитва толкова голямо желание да играе с вас. Ако изгубите, ще ѝ подарите ваша снимка с автограф. Ако спечелите, получавате десет хиляди долара в брой...

— Негулеску не играе с аматьори.

— ... депозирани в която страна си пожелаете.

— Изключено е.

— Добре, в такъв случай ще трябва да играе единствено с Борис Мелников.

— *Какво?* Да не би да искате да кажете, че Мелников се е съгласил да играе с тази жена?

— Разбира се. Тя обаче се надяваше да играе едновременно против двама ви.

— Никога не бях чувал нещо по... по... — Негулеску се запъна, понеже не можеше да намери подходящата дума — по-арогантно! Коя

е тя, та да си мисли, че може да победи двамата най-добри шахматисти в света? Сигурно е избягала от някоя лудница.

— Малко е ексцентрична — призна Джеф, — но парите ѝ са добри. В брой.

— Казахте десет хиляди долара, ако я победея?

— Точно така.

— И Борис Мелников ли получава същата сума?

— Само ако я победи.

— О, ще я победи, ще я победи. Както и аз — ухили се Петър Негулеску.

— Между нас казано, аз не бих се изненадал, ако се случи обратното.

— У кого ще бъдат залозите?

— У корабния касиер.

Защо само Мелников да получи пари от тази жена? — помисли си Петър Негулеску.

— Приятелю, съгласен съм. Кога и къде?

— В петък вечер. Десет часът. В „Кралската зала“.

Петър Негулеску стръвнишки се усмихна.

— Ще бъде там.

— Искаш да кажеш, че се *съгласиха*? — възкликна Трейси.

— Точно така.

— Чувствам, че ми се повдига.

— Ще ти донеса влажен пешкир.

Джеф отиде бързо в банята на апартамента, намокри един пешкир със студена вода и ѝ го отнесе. Трейси лежеше на шезлонга. Той постави пешкира върху челото ѝ.

— Сега как се чувстваш?

— Ужасно. Струва ми се, че имам мигрена.

— Страдала ли си някога от мигрена?

— Не.

— Тогава това не е мигрена. Чуй ме, Трейси, напълно естествено е да се чувстваш нервна преди подобно нещо.

Тя скочи на крака и хвърли пешкира.

— Подобно нещо! Никога не е имало подобно нещо. Ще играя шах срещу двама международни гросмайстори, след като съм взела само един урок по шах от теб!

— Два урока — поправи я Джеф. — Ти имаш природен талант за шах.

— Божичко, защо се оставих да ме уговориш?

— Защото ще спечелим сума ти пари.

— Не искам да печеля много пари — простена Треиси. — Искам се параходът да потъне. Защо този параход не е „Титаник“?

— А сега се успокой — утеши я Джеф. — Ще бъде...

— Ще бъде пълна *катастрофа*! Пътниците до един ще наблюдават играта.

— Точно това се иска, нали?

Джеф уговори всички подробности с корабния касиер. Джеф му предаде залога от двадесет хиляди долара в пътнически чекове и то помоли да осигури две шахматни дъски за петък вечер. Новината се разнесе бързо из целия параход. Пасажери се обръщаха непрестанно към Джеф с въпрос дали мачът действително ще се състои.

— Със сигурност — уверяваше Джеф всеки един от тях. — Невероятно! Бедната госпожица Уитни е убедена, че може да спечели. Всъщност тя се е обзаложила за това.

— Чудя се — запита един пасажер — дали бих могъл да заложа малка сума?

— Разбира се. Можете да заложите каквато сума желаете. Госпожица Уитни залага само десет към едно.

Един милион към едно би било много по-разумно. От момента, в който бе прието първото залагане, рукна цял поток облози. Сякаш всички хора на парахода, включително моряците от машинното отделение, искаха да направят облози в играта. Сумите се колебаеха от пет до пет хиляди долара и всички до един в полза на руснака и на румънеца.

Изпълненият с подозрение касиер докладва на капитана.

— Никога досега не съм виждал подобно нещо, сър. Същинска паника. Почти всички пасажери направиха облози. При мен сигурно са се събрали около двеста хиляди долара.

Капитанът най-внимателно го изслуша.

— Казваш, че госпожица Уитни ще играе едновременно против Мелников и Негулеску?

— Да, капитане.

— Провери ли дали тези двама мъже действително са Петър Негулеску и Борис Мелников?

— О, разбира се, капитане.

— Съществува ли възможност предумишлено да се оставят да бъдат победени?

— В никакъв случай, като се имат предвид характерите им. По-скоро биха умрели. А загубят ли от тази жена, положително ще им се случи същото, след като се приберат по домовете си.

Капитанът прекара пръсти през косата си. Върху лицето му се изписа озадачено изражение.

— Имаш ли някаква представа каква е тази госпожица Уитни, както и онзи господин Стивънс?

— Никаква, сър. Доколкото разбрах, пътуват независимо един от друг.

Капитанът най-сетне взе своето решение.

— Намирисва ми на някаква мошеническа игра и при обикновени обстоятелства бих я забранил. В този случай обаче аз съм донякъде специалист и ако има нещо, в което мога да се закълна, то е, че в шахмата не съществува никаква възможност за измама. Разрешавам провеждането на мача. — Той пристъпи към бюрото си и извади от него черен кожен портфейл. — Заложил вместо мен петдесет долара. За майсторите.

В 9.00 часа в петък вечерта „Кралската зала“ беше вече претъпкана от пасажери от първа класа, успели да се промъкнат от втора и трета класа, както и параходните офицери и свободния от вахта екипаж. По молба на Джеф Стивънс за турнира бяха отделени две самостоятелни помещения. Едната маса поставиха в средата на „Кралската зала“, а другата — в съседния салон. Между двете помещения опънаха завеси.

— За да не се разсейват един от друг играчите — обясни Джеф. — А ние се обръщаме към зрителите да влязат в предпочитаната от тях

зала.

Около масите опънаха кадифени въжета, за да държат тълпата малко встрани. Зрителите щяха да наблюдават нещо, което положително нямаше да им се отдаде никога вече. Те не знаеха нищо за красивата и млада американка, освен това, че нямаше да успее, както и който и да е на нейно място, да играе едновременно срещу знаменитите Негулеску и Мелников и да постигне реми поне с единия от тях.

Малко преди започването на мача Джеф представи Трейси на двамата grosмайстори. Трейси приличаше на древна гъркиня с прозрачната си зелена копринена роба и разголеното си ляво рамо. Очите на бледото ѝ лице изглеждаха огромни.

Петър Негулеску я огледа.

— Във всичките ли международни турнири, в които сте участвали, сте постигали победи? — запита я той.

— Да — отвърна уверено Трейси.

Той сви рамене.

— Никога не съм чувал за вас!

И Борис Мелников се държа грубо.

— Вие, американците, не знаете какво да правите с парите си — каза той. — Искam предварително да ви благодаря. Моето семейство ще се зарадва много на печалбата.

Очите на Трейси светнаха като нефрити.

— Все още не сте спечелили, господин Мелников.

Смехът на Мелников изпълни цялата зала.

— Скъпа госпожице, не зная коя сте, но зная кой съм аз. Аз съм великият Борис Мелников.

Стана точно 10.00. Джеф се огледа и забеляза, че и двата салона са препълнени от зрители.

— Време е мачът да започне — обяви той.

Трейси седна срещу Мелников и за кой ли път се запита как можа да се забърка в тази каша.

— Не се безпокой — беше я уверил Джеф. — Вярвай ми.

И тя му повярва като истинска глупачка. *Сигурно съм си изгубила ума*, помисли си Трейси. Да играе срещу най-големите шахматисти в света, без да разбира нищо от тази игра, с изключение на четирите часа, през които Джеф се бе занимавал с нея!

Върховият момент настъпи. Трейси чувстваше как краката ѝ треперят. Мелников се обърна към чакащата тълпа и се усмихна. Той подсвири на един келнер.

— Донеси ми коняк „Наполеон“.

— За да сме коректни един към друг — обърна се Джеф към Мелников, — предлагам да играете с белите фигури и да започнете пръв, а госпожица Уитни да играе срещу господин Негулеску с белите фигури и да започне първа.

И двамата grosмайстори дадоха съгласие.

Докато зрителите чакаха със затаен дъх, Борис Мелников се пресегна, откри играта с дамски гамбит и придвижи с два хода напред пионката пред царицата. *Няма просто да бия тази жена. Направо ще я смачкам.*

Той вдигна поглед към Трейси. Тя огледа шахматната дъска, кимна и стана, без да играе с никоя фигура. Един стюард проправи път през тълпата, за да може Трейси да се придвижи до втория салон, където седналият на масата Негулеску вече я очакваше. Там се трупаха поне стотина души, когато Трейси зае мястото си срещу Негулеску.

— О, малката ми гълъбица. Още ли не сте победили Борис? — попита Негулеску и гръмогласно се засмя на собствената си шега.

— Старая се, господин Негулеску — отвърна тихо Трейси.

Тя се пресегна и премести с два хода напред бялата пионка пред царицата. Негулеску погледна Трейси и се ухили. Беше уговорил да го масажират след час, но смяташе да приключи мача много по-рано. Той се пресегна и премести черната пионка пред своята царица с два хода напред. Трейси огледа за момент шахматната дъска и стана. Стюардът я придружи обратно до Борис Мелников.

Трейси седна и придвижи черната пионка пред своята царица с два хода напред. Тя зърна някъде отзад Джеф, който едва забележимо ѝ кимна в знак на съгласие.

Без дори да се замисли, Борис Мелников придвижи с два хода напред пионката пред белия дамски офицер. Две минути по-късно на масата на Негулеску Трейси придвижи с два хода напред пионката пред своя бял дамски офицер.

Негулеску игра с един ход напред пионката пред царя.

Трейси стана и се върна в залата при чакащия я Борис Мелников. Трейси игра с един ход напред пионката пред своя цар.

Така! Все пак не е чак такава аматьорка, помисли си удивено Мелников. Чакай да помисля какви са ѝ намеренията с този ход. Той игра с дамския кон и го постави пред офицера.

Трейси наблюдаваше неговия ход, кимна и се върна при Негулеску, където повтори хода на Мелников.

Негулеску премести пионката пред дамския офицер с два хода напред, а Трейси се върна при Мелников и повтори хода на Негулеску.

Двамата grosмайстори с все по-нарастващ интерес разбираха, че пред тях се е изправил блестящ противник. Независимо от умните им ходове тази аматьорка успяваше да ги парира.

Поради това, че бяха разделени един от друг, Борис Мелников и Петър Негулеску нямаха представа, че всъщност играят един срещу друг. Всеки направен от Мелников ход срещу Трейси тя повтаряше от своя страна срещу Негулеску. Щом Негулеску контрираше с някой ход, Трейси използваше същия ход против Мелников.

Когато grosмайсторите стигнаха средата на играта, те вече не се държаха така самонадеяно. Бореха се вече за своя престиж. Всеки един се разхождаше из своята зала, обмисляше ходове и пушеше цигара след цигара.

Само Трейси изглеждаше спокойна.

Още в самото начало с оглед на бързия завършек на играта Мелников се опита да жертва кон, за да даде възможност на своя бял офицер да получи предимство пред полето на черния цар. Трейси пренесе същия ход срещу Негулеску. Негулеску обмисли много задълбочено този ход, после не прие саможертвата, а укрепи разкрития си фланг, но когато Негулеску взе офицер, за да придвижи топа си напред, Мелников от своя страна го пропъди оттам, защото той можеше да увреди собствените му позиции.

Сега нищо не можеше да възпре Трейси. Битката се водеше вече цели четири часа, но нито един от наблюдателите не бе мръднал от мястото си.

Всеки grosмайстор има в главата си стотици комбинации, изиграни преди това от други grosмайстори. С наблюдаването на ендшпила на мача Мелников разпозна характерния стил на игра на Негулеску, а последният — този на Мелников.

Ах, тази кучка, мислеше си Мелников. Учила се е при Негулеску. Той е бил неин наставник.

А Негулеску си мислеше: *Тя е протеза на Мелников. Този негодник я е научил да играе в неговия стил.*

Колкото по-ожесточено се сражаваха двамата гротмайстори с Треиси, толкова повече се убеждаваха, че не могат да я победят. Мачът клонеше към реми.

В шестия час от започване на играта, в 4.00 часа сутринта, когато тя вече приключваше, върху шахматната дъска бяха останали по три пионки, един топ и един цар. Никоя страна не удържа победа. Мелников обмисля дълго време създаването се върху шахматната дъска положение, въздъхна тежко, после обяви:

— Предлагам реми.

Сред вдигналата се врява Треиси отвърна:

— Съгласна съм.

Зрителите просто полудяха.

Треиси стана на крака, проправи си път през тълпата и отиде в съседната зала.

Тъкмо се канеше да седне, когато Негулеску каза със сподавен глас:

— Предлагам реми.

Врявата от първата зала се повтори и във втората. Тълпата просто не вярваше на очите си. Една появила се изневиделица жена успя да вкара едновременно в задънена улица най-големите майстори на шаха в света.

Джеф се появи до Треиси.

— Хайде — усмихна се той. — И двамата имаме нужда да пийнем по нещо.

Когато излязоха, Борис Мелников и Петър Негулеску продължаваха да седят зашеметени на столовете си и да съзерцават като оглупели своите шахматни дъски.

Треиси и Джеф седнаха в бара на най-горната палуба на маса за двама.

— Ти беше великолепна — засмя се Джеф. — Забеляза ли изражението върху лицето на Мелников? Помислих, че ще получи инфаркт.

— А на мен ми се струваше, че аз ще получа инфаркт — отвърна Трейси. — Колко спечелихме?

— Около двеста хиляди долара. Утре сутринта, при пристигането ни в Саутхемптън, ще ги получим от касиера. Ще се срещнем на закуска в ресторанта.

— Чудесно.

— Мисля, че сега трябва да подремнем. Разреши ми да те изпратя до своята каюта.

— Не ми се спи, Джеф. Превъзбудена съм. Ти си легни.

— Държа се като истински герой — каза ѝ Джеф. Той се приведе и леко я целуна по бузата. — Лека нощ, Трейси.

— Лека нощ, Джеф.

Тя видя как той си отиде. Да си ляга? Невъзможно! Това беше най-фантастичната нощ в живота ѝ. Руснакът и румънецът бяха така уверени в себе си, така арогантни. Джеф ѝ бе казал: „Довери ми се“, и тя го бе послушала. Тя не си правеше илюзии по отношение на него. Изпечен мошеник. Но той бе духовит, забавен и умен и човек се чувстваше добре в неговата компания. Но тя, разбира се, никога нямаше да прояви сериозен интерес към него.

На път за своята каюта Джеф срещна един от корабните офицери.

— Чудесен мач, господин Стивънс. Новината за него вече изтече по радиото. Струва ми се, че представители на пресата ще посрещнат и двама ви в Саутхемптън. Вие ли сте импресариото на госпожица Уитни?

— О, не, просто се запознахме на парахода — отвърна неупорно Джеф, но умът му трескаво заработи. Ако свържат с него Трейси, щеше да замирише на предварително подготвена работа. Можеше дори да се стигне до възбуждане на разследване. Той реши да вземе парите преди още да са се породили каквито и да е съмнения.

Джеф написа бележка на Трейси. *Прибрах парите и ще се срещнем да го отпразнуваме на закуска в хотел „Савоя“.* Ти беше великолепна. Джеф.

Той постави бележката в запечатан плик и го подаде на един стюард.

— Моля ви, предайте това на госпожица Уитни утре рано сутринта.

— Да, сър.

Джеф тръгна към кабинета на корабния касиер.

— Простете за безпокойството — извини се Джеф, — но след няколко часа слизаме и зная, че ще бъдете много зает. Възможно ли е да се разплатим още сега?

— Разбира се — отвърна усмихнато касиерът. — Вашата млада дама е същинска чародейка, не е ли така?

— Напълно съм съгласен.

— Извинете за любопитството, господин Стивънс, но къде се е научила да играе така шах.

Джеф се приближи до него и му призна.

— Дочух, че се е учила при Боби Фишер.

Касиерът извади два големи кафяви плика от сейфа си.

— Това са много пари и са неудобни за носене. Желаете ли да ви издам чек за цялата сума?

— Не. Не се безпокойте. Ще ги взема такива, каквито са — увери го Джеф. — Бихте ли ми направили една услуга? Пощенското корабче ще посрещне парахода преди още той да е пристанал, нали?

— Да, сър. Очакваме го в около шест часа тази сутрин.

— Много ще съм ви задължен, ако уредите да си тръгна оттук с него. Майка ми е сериозно болна и ми се иска да пристигна при нея преди... — гласът му се понижи, — преди да е станало много късно.

— О, много съжалявам. Ще уредя всичко с митническите власти.

В 6.15 часа сутринта, с два големи плика, грижливо скътани в куфара му, Джеф Стивънс се спусна по трапа и се качи в пощенското корабче. Той се обърна да погледне за последен път огромния параход, издигнал се до него като планина. Джеф щеше да слезе на брега много преди акостирането на „Куин Елизабет II“.

— Пътуването беше прекрасно — подхвърли Джеф на един моряк от пощенското корабче.

— Да, наистина — отвърна някакъв глас.

Джеф се обърна. Върху навитото на руло корабно въже седеше Трейси с леко развята около лицето си коса.

— Трейси! Какво правиш тук?

— А какво смяташ, че правя?

Той забеляза израза върху лицето ѝ.

— Почакай малко! Да не би да смяташ, че се каня да избягам от теб?

— А защо да мисля така? — в гласа ѝ звучеше горчива нотка.

— Трейси, оставих ти бележка. Ще се срещнем в „Савоя“ и...

— Разбира се, че си ми оставил бележка — отвърна язвително тя.

— Никога не се предаваш, нали?

Той вдигна поглед към нея, но нямаше какво друго да ѝ каже.

Трейси наблюдаваше внимателно в апартамента си в „Савоя“ как Джеф брои парите.

— Твоят дял възлиза на сто и една хиляди долара.

— Благодаря — отвърна тя с леден глас.

— Знаеш, че не си права по отношение на мен, Трейси. Много бих искал да ми дадеш възможност да ти обясня. Искаш ли да вечеряме заедно довечера?

Тя се подвоуми, после добави:

— Съгласна съм.

— Много добре. Ще дойда да те взема в осем часа.

Когато Джеф Стивънс пристигна вечерта в хотела и попита за Трейси, администраторът му отговори:

— Съжалявам, господине. Госпожица Уитни напусна хотела рано следобед. Не е оставила адрес, на който можете да я потърсите.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Точно тази, написана на ръка покана, реши по-късно Трейси, промени нейния живот. След като получи от Джеф Стивънс своя дял от парите, Трейси напусна хотел „Савоя“ и се премести на Парк Стрийт 47, в тих и не толкова луксозен хотел, но с просторни, хубави стаи и с прекрасно обслужване.

През втория ден от пребиваването ѝ в Лондон портиерът ѝ донесе поканата в нейния апартамент. Написана бе с чудесен калиграфски почерк: „Общ наш приятел изказа предположението, че нашето познанство може да се окаже полезно и за двама ни. Бихте ли приели да прием заедно чай в «Риц» днес следобед в 4.00 часа. Простете за шаблона, но ще нося на ревера си червен карамфил.“ Носеше подпис „Гюнтер Хартог“.

Трейси чуваше за първи път за този човек. Първото ѝ желание бе да не обръща внимание на поканата, но любопитството ѝ надделя и в 4.15 тя се озова на входа на елегантния ресторант на хотел „Риц“. Веднага го забеляза. Беше около шестдесетгодишен, предположи Трейси, интересен на вид мъж със слабо и интелигентно лице. Имаше гладка и чиста, почти прозрачна кожа. Носеше скъп и явно ушит по поръчка сив костюм с червен карамфил на ревера.

Когато Трейси се упъти към неговата маса, той стана и леко се поклони.

— Благодаря ви, че приехте моята покана.

Той ѝ помогна да седне с някаква старомодна галантност, която се стори приятна на Трейси. Той сякаш принадлежеше към някакъв друг свят. Трейси не можеше да си представи какво, за Бога, искаше той от нея.

— Дойдох, понеже ме обзе любопитство — призна си Трейси, — но сигурен ли сте, че не ме бъркате с някоя друга Трейси Уитни?

Гюнтер Хартог се усмихна.

— От онова, което чух, съществува само една Трейси Уитни.

— И какво по-точно сте чули?

Чаят се състоеше от малки сандвичи с нарязани на ситно яйца, съомга, кисела краставичка, кресон и пиле. Имаше и топли кифлички с глазиран крем и сладко, пресни пасти и чай „Туинигс“. Докато се хранеха, подеха разговор.

— Във вашата покана споменавате за общ приятел — започна Трейси.

— Конрад Морган. От време на време имам работа с него.

И аз имах веднъж работа с него, помисли си мрачно Трейси. А той се опита да ме измами.

— Той е голям ваш почитател — каза Гюнтер Хартог.

Трейси огледа по-внимателно своя домакин. Имаше аристократичен вид и изглеждаше заможен. *Какво ли иска от мен?*, запита се отново Трейси. Реши да го остави да продължи мисълта си, но името на Конрад Морган повече не се спомена, както и възможната взаимна връзка между Гюнтер Хартог и Трейси Уитни.

Срещата се стори на Трейси приятна и заинтригуваща. Гюнтер Хартог ѝ разказа за своя произход.

— Роден съм в Мюнхен. Баща ми беше банкер. Заможен човек. Страхувам се, че растях доста разглезен, заобиколен от красиви картини и старинни предмети. Майка ми беше еврейка и когато на власт дойде Хитлер, баща ми отказа да напусне майка ми, затова му взеха всичко. И двамата загинаха при бомбардировките. Приятели успяха да ме измъкнат от Германия и да ме заведат тайно в Швейцария. След завършване на войната реших да не се завръщам в Германия. Заминах за Лондон и отворих малък антикварен магазин на Маунт Стрийт. Надявам се някой ден да ме посетите там.

Ето каква била работата, помисли си удивена Трейси. Смята нещо да ми продаде.

Оказа се, че се е лъгала.

Докато Гюнтер Хартог плащаше сметката, той подхвърли съвсем случайно:

— В Хемпшър имам малка селска къща. За уикенда съм поканил няколко приятели. Ще ми бъде приятно, ако дойдете и вие.

Трейси се подвоуми. Този човек ѝ бе напълно непознат и тя все още нямаше пълна представа какво иска от нея. Реши, че в края на краищата няма какво да губи.

Уикендът се оказа прекрасен. „Малката селска къща“ на Гюнтер Хартог се оказа красиво имение от седемнадесети век с тридесет акра земя. Гюнтер беше вдовец и живееше сам, ако се изключеше прислугата. Той разведе Трейси из имението си. Имаше конюшня с половин дузина коне и стопански двор, в който отглеждаше пилета и прасета.

— Няма опасност да умрем от глад — каза важно той. — А сега нека ви покажа моето истинско хоби.

Той заведе Трейси в гълъбарник, пълен с гълъби.

— Това са пощенски гълъби — гласът на Гюнтер преливаше от гордост. — Погледнете тези малки красавци. Виждате ли онзи там, тъмносивия гълъб? Това е Марго. — Той хвана птицата в ръка и я вдигна. — Знаеш ли, че си страхотно момиче! Бие се с останалите, но е най-умната. — Той пригладя нежно перцата на малката главица и постави внимателно птицата на земята.

Птиците имаха ефектна окраска. Богата цветна гама преливаше в синьо-черно, сиво-синьо с ивици и сребристо.

— Но бели нямате — забеляза Трейси.

— Пощенските гълъби никога не са бели — обясни Гюнтер, — защото белите пера лесно се набиват в очи, а пощенските гълъби летят със средна скорост от четиридесет мили в час.

Трейси видя как Гюнтер храни гълъбите със специална храна, съдържаща витамини.

— Този вид гълъби е удивителен — обясни Гюнтер. — Знаете ли, че те са в състояние да открият своя дом на разстояние повече от петстотин мили?

— Това е удивително!

И гостите бяха удивителни. Имаше един министър с жена си, един граф, един генерал с приятелката си, както и махаранито^[1] на Морви — много привлекателна и приятелски настроена млада жена. „Моля ви, наричайте ме Ви Джи“, каза тя без почти никакъв акцент в гласа си. Носеше тъмнорвено сари със златисти нишки и най-прекрасните бижута, каквито Трейси бе виждала някога в живота си.

— Повечето от бижутата си държа в специално хранилище — обясни Ви Джи. — В наши дни се появиха много крадци.

В неделя следобед, малко преди Трейси да се завърне в Лондон, Гюнтер я покани в кабинета си. Седнаха да пият чай. Докато Трейси наливаше чая в тънкостенни чаши, тя му каза:

— Не зная защо ме покани тук, Гюнтер, но независимо от причината прекарах чудесно.

— Приятно ми е да чуя това, Трейси — след кратко мълчание той продължи. — Непрестанно те наблюдавам.

— Така ли!

— Имаш ли някакви планове за бъдещето?

Тя се подвоуми.

— Не. Още не съм решила какво ще правя.

— Струва ми се, че можем да работим успешно заедно.

— Имаш предвид в твоя антикварен магазин?

Той се засмя.

— О, не, скъпа. Жалко би било да се пропилее така твоят талант. Знаеш ли, известно ми е твоето приключение с Конрад Морган. Справила си се блестящо.

— Гюнтер... всичко това за мен сега е минало.

— А какво е твоето бъдеще? Ти каза, че нямаш никакви планове. Длъжна си да мислиш за своето бъдеще. Колкото и пари да имаш, един ден те положително ще се стопят. Предлагам ти сътрудничество. Аз се движа из много богати и международни кръгове. Посещавам благотворителни балове, ловни срещи, увеселения на яхти. Осведомен съм за пристигането и заминаването на богатите.

— Не разбирам какво общо има всичко това с мен...

— Мога да те въведа в този златен кръг. И наистина го смятам за златен, Трейси. Мога да ти доставям информация за баснословни бижута и картини и как да ги взимаш по най-безопасния начин. После мога да ги продавам. Така ще уравниш сметките на богатите с останалите хора. Ще делим всичко по равно. Какво ще кажеш?

— Ще кажа не.

Той внимателно я огледа.

— Разбирам. Нали ще ми се обадиш, ако промениш решението си?

— Няма да го променя, Гюнтер.

Късно следобед Трейси се върна в Лондон.

Трейси вече обожаваше Лондон. Обядваше в „Ла гаврош“ при Бил Бентли и в „Куан дьо фо“, посещаваше след театър „Дроунс“, за да вкуси истински американски хамбургер и люти чушлета. Посещаваше Националния театър и Кралската опера, присъстваше на търгове, организирани от „Кристи“ и „Сотби“. Пазаруваше в Харъдс, Фортнъм и Мейсън, ровеше се с удоволствие сред книгите в Хатгърд, Файлс и В. Х. Смит. Нае кола с шофьор и прекара незабравим уикенд в хотел „Чютън Глен“ в Хемпшър, точно до Ню Форест, където условията бяха прекрасни, а обслужването безупречно.

Но всичко това струва пари. Колкото и пари да имаш, един ден те положително ще се стопят. Гюнтер беше прав. Парите й нямаше да траят вечно и Трейси разбра, че е длъжна да помисли за бъдещето си.

Отново получаваше покани за прекарване на почивните дни в имението на Гюнтер. Всяко посещение й доставяше голямо удоволствие и тя се връщаше възхитена от компанията на Гюнтер.

Една неделна вечер някакъв член на парламента се обърна към Трейси по време на вечерята и я запита:

— Никога не съм срещал истинска тексаска, госпожице Уитни. Как изглеждат тези хора?

Трейси започна да имитира по дяволит начин новозабогатяла тексаска вдовица и накара цялата компания да се залива от смях.

По-късно, когато Трейси и Гюнтер останаха насаме, той я запита:

— Искаш ли да спечелиш едно малко състояние с тази твоя имитация?

— Не съм актриса, Гюнтер.

— Подценяваш се. В Лондон съществува бижутерийна фирма, която се нарича „Паркър и Паркър“. За тях е истинско удоволствие, както казвате вие, американците, да оскубват своите клиенти. Ти ми подсказа една идея как да ги накараме да платят за тази своя непочтеност.

Той сподели с Трейси идеята си.

— Не — отвърна Трейси.

Но колкото повече си мислеше за нея, толкова повече нарастваше интересът ѝ. Спомни си вълнението, което изпита, когато надхитри полицията в Лонг Айленд, за Борис Мелников и Петър Негулеску, за Джеф Стивънс. Това бяха неописуеми трепети. Независимо от всичко сега това представляваше само част от нейното минало.

— Не, Гюнтер — каза отново тя.

Но този път сигурността в гласа ѝ не прозвуча така твърдо.

В Лондон беше необикновено горещо за октомври както англичаните, така и туристите се възползваха от яркото слънце. Обедното движение беше много натоварено и с много задръствания по площад Трафалгър, по Черинг Крос и площад Пикадили. Бял даймлер сви от улица Оксфорд по Ню бонд и продължи пътя си сред останалите превозни средства, после премина край Ролан Картиер, Гайгерс и Кралската шотландска банка. Малко след нея колата спря пред бижутериен магазин. На дискретно закачена лъскава табелка отстрани на вратата беше написано: „ПАРКЪР И ПАРКЪР“. От лимузината слезе униформен шофьор и се втурна да отвори задната врата. От нея изскочи млада русокоса жена с чудесна прическа и прекалено силен грим, с плътно прилепнала към тялото плетена италианска рокля и самурено палто, напълно неподходящо за времето.

— Къде е дюкянчето, малкия? — обърна се тя към шофьора с подчертан стържещ тексаски акцент.

Шофьорът посочи входа.

— Оттам, госпожо.

— О кей, сладък. Стой наблизко. Това няма да ми отнеме много време.

— Ще се наложи да обикалям квартала, госпожо. Паркирането пред магазина е забранено.

Тя го потупа по рамото и каза:

— Прави каквото намериш за добре, приятелче.

Приятелче! Шофьорът се навъси. Това беше наказанието му, че се съгласи да кара вземани под наем коли. Ненавиждаше американците, особено тексасците. Това не бяха хора, а диваци, но диваци с пари. Щеше да се учуди, ако научеше, че неговата клиентка не е пребродила вече целия свят.

Трейси се огледа във витрината, пооправи фризурата си, усмихна се широко и тръгна с важна походка към вратата, която униформен служител моментално отвори.

— Добър ден, госпожо.

— Добър ден, приятелче. В това дюкянче продавате ли нещо друго освен дрънкулки? — тя се изкиска на собствената си шега.

Портиерът пребледня. Трейси прекрачи прага на магазина, а след нея се понесоха благоуханията на скъп парфюм.

Продавачът Артър Чилтън, облечен в редингот, пристъпи към нея.

— Ще мога ли да ви услужа, госпожо?

— Може би да, а може и не. Старият Пи Джи ми каза да си купя някакъв малък подарък за рождения ден, затова съм тук. Какво имате?

— Господжата интересува ли се от нещо по-специално?

— Хей, приятел, та вие, англичаните, сте били много чевръсти търговци! — Тя се засмя дрезгаво и го потупа по рамото. Той запази с усилие присъствие на духа. — Може нещо със смарагди. Старият Пи Джи обича да ми купува смарагди.

— Ако приближите насам, моля...

Чилтън я заведе до стъклен шкаф, в който имаше изложени няколко подноса със смарагди.

Изрусената американка им хвърли презрителен поглед.

— Това са бебетата. Къде са майките и бащите им?

Чилтън сковано отвърна:

— Цената им се движи до тридесет хиляди долара.

— По дяволите, та аз давам по толкова само като бакшиш на моята фризьорка — изкиска се жената. — Старият Пи Джи ще се обиди, ако се върна у дома с някое от тези дребни камъчета.

Чилтън си представи стария Пи Джи. Дебел, шкембелия, шумен и противен като тази жена. Подхождат си един на друг. *Защо парите винаги отиват при онези, които не ги заслужават?*, запита се той.

— За каква цена желае да направи покупка господжата?

— Защо да не започнем с около стотина каймета?

Той я погледна напълно объркан.

— Стотина каймета ли?

— По дяволите, мислех, че говорите на чист английски език. Сто бона. Сто хиляди.

Той преглътна.

— О, в такъв случай може би ще се наложи да говорите с нашия изпълнителен директор.

Грегъри Халстън, изпълнителният директор, държеше лично да се занимава с едрите продажби и след като служителите на „Паркър и Паркър“ не получаваха комисиони, това нямаше никакво значение за тях. Чилтън с удоволствие щеше да предостави тази противна клиентка на Халстън. Чилтън натисна един бутон под щанда и миг след това от някаква задна врата се показва енергично блед и източен мъж. Той хвърли поглед на скандално облечената русокоса дама и отправи гореща молба към всевишния да не дойде някой от постоянните му клиенти, докато не си тръгне тази жена.

Чилтън се обърна към него.

— Господин Халстън, това е госпожа... ъ...? — Той се обърна към жената.

— Бенеке, мили. Мери Лу Бенеке. Съпругата на стария Пи Джи Бенеке. Обзалагам се, че всички сте чували за Пи Джи Бенеке.

— Разбира се.

Грегъри Халстън се усмихна с едва доловима усмивка.

— Госпожа Бенеке има желание да купи смарагд, господин Халстън.

Грегъри Халстън посочи подносите със смарагди.

— Тук имаме прекрасни смарагди, които...

— Тя изрази желание, да купи нещо за около сто хиляди долара.

Този път усмивката, озарила лицето на Грегъри Халстън, не беше подправена. Какво чудесно начало на този ден!

— Разбирате ли, имам рожден ден и старият Пи Джи иска да ми купи нещо красиво.

— Така ли — отвърна Халстън. — Бихте ли ме последвали, моля.

— Какво сте си наумили, малки мошенико, а? — Блондинката отново се изкиска.

Халстън и Чилтън си размениха обидени погледи.

Проклети американци!

Халстън отведе жената до някаква врата, която отключи с ключ. Влязоха в малка, ярко осветена стая, след което Халстън заключи внимателно стаята след тях.

— Тук съхраняваме стоката, предназначена за най-отбраните ни клиенти — обясни той.

В средата на стаята имаше шкаф със зашеметяващо количество диаманти, рубини и смарагди, които проблясваха в ярки тонове.

— Е, това е нещо друго. Старият Пи Джи ще полудее, ако ги види.

— Госпожата вижда ли нещо, което ѝ се харесва?

— Чакайте първо да огледам какво имате — тя приближи шкафа със смарагдите. — Дайте да погледна онези смарагди.

Халстън извади от джоба си друг ключ, отключи шкафа, извади подноса със смарагдите и го постави върху масата. В кадифена кутийка бяха поставени десет смарагда. Халстън видя как жената извади най-големия — изящна карфица в платинена обковка.

— Старият Пи Джи би казал: „Ето, на това нещо е изписано моето име.“

— Госпожата има чудесен вкус. Това е десеткаратов тревнозелен колумбийски смарагд. Той е безупречен и...

— Смарагдите никога не са безупречни.

Халстън за миг се слиса.

— Госпожата е съвсем права, разбира се. Онова, което имах предвид, е... — Едва сега той забеляза, че очите на жената имаха зеления цвят на камъка, който държеше в ръце, въртеше на всички страни и проучваше шлифовката му.

— Разполагаме и с по-богат избор, ако...

— Не, скъпи, не, миличък. Ще взема този.

Продажбата не отне повече от три минути.

— Великолепно! — каза Халстън. После съвсем внимателно добави: — В долари цената на смарагда възлиза на сто хиляди. Как ще плати госпожата?

— Не се безпокойте, Ралстън, стари приятелю, тук имам сметка в долари, в някаква банка в Лондон. Ще ви напиша чек. После Пи Джи ще ми ги върне.

— Чудесно! Ще почистя камъка и ще ви го пратя в хотела.

Камъкът не се нуждаеше от почистване, но Халстън нямаше намерение да го изпусне от ръцете си, докато не провереше платежоспособността на нейния чек. Той знаеше колко много

бижутери биваха завличани от умели мошеници. Халстън се гордееше с това, че никога не го бяха измамвали дори с една лира.

— Къде да доставя смарагда?

— Запазили сме апартамент в Дорч.

Халстън внимателно я поправи.

— Дорчестър.

— Така де. Аз го наричам шашавия хотел — изкиска се тя. — Много хора вече не харесват хотела, понеже е пълен с араби, но старият Пи Джи върти с тях голяма търговия. „Нефтът е истинската ми родина“, обича да казва той. Пи Джи Бенеке е чудесен човечец.

— Уверен съм, че е такъв — отвърна покорно Халстън.

Той видя как тя откъсна един чек и започна да го попълва. Забеляза, че чекът е издаден от банката Баркли. Много добре. Там имаше приятел, който щеше да провери сметката на Бенеке.

Халстън пое чека.

— Утре сутринта лично ще уредя доставката на смарагда.

— Старият Пи Джи много ще го хареса — сияеше тя.

— Сигурен съм в това — отвърна учтиво Халстън. Той я придружи до изхода.

— Ралстън...

Тъкмо щеше да я поправи, но се отказа. Защо да се тревожи и за това? Слава Богу, вече никога нямаше да види тази жена.

— Да, госпожо.

— Трябва някой следобед да дойдете да пием заедно чай. Ще харесате много стария Пи Джи.

— Сигурен съм, че ще ми хареса. За съжаление, следобед съм на работа.

— Колко жалко!

Той видя как неговата клиентка излезе на тротоара. Бял даймлер се плъзна леко и спря, шофьорът излезе да ѝ отвори вратата. Блондинката се обърна, вдигна нагоре двата си палеца и си тръгна.

Когато Халстън се върна в кабинета си, той незабавно вдигна телефонната слушалка и се обади на своя приятел в банката.

— Питър, скъпи, издаден ми е чек за сто хиляди долара по сметката на някоя си госпожа Мери Лу Бенеке. Ще провериш ли дали е валиден?

— Не затваряй, стари приятелю.

Халстън изчака. Надяваше се чекът да е редовен, защото търговията напоследък не вървеше както трябва. Отвратителните братя Паркър непрестанно се оплакваха, сякаш той беше виновен за настъпилата рецесия. Доходите не бяха спаднали чак дотолкова, доколкото можеха да бъдат, защото „Паркър и Паркър“ имаха специален отдел, който се занимаваше с почистване на бижута. Често пъти връщаните на клиентите бижута се оказваха по-доброкачествени от донесените. Правеха се оплаквания, но никога не можеше да се докаже нищо.

Питър отново се обади:

— Никакви проблеми, Грегъри. В сметката има предостатъчно пари за покриване на чека.

Халстън въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти, Питър.

— Няма защо.

— Следващата седмица сме на обяд... аз черпя.

На следващата сутрин чекът беше осребрен, а колумбийският смарагд доставен от специален пратеник на госпожа Пи Джи Бенеке в хотел „Дорчестър“.

Същия следобед, малко преди приключване на работното време, секретарката на Грегъри Халстън доложи:

— Пристигнала е някоя си госпожа Бенеке. Настоява да ви види, господин Халстън.

Сърцето му се сви. Дошла е да му върне иглата и той едва ли би могъл да откаже да си я вземе обратно. *По дяволите всички жени, всички американки, всички тексаски!* Халстън се усмихна насила и излезе да я посрещне.

— Добър ден, госпожо Бенеке. Предполагам, че съпругът ви не е харесал иглата.

— Предполагението ви е неправилно, приятелче. Старият Пи Джи полудя още щом я зърна.

Сърцето на Халстън радостно трепна.

— Така ли?

— Всъщност му хареса толкова много, че настоя да купя още един смарагд, за да направим чифт обици. Дайте ми още един.

Лицето на Грегъри Халстън леко се намръщи.

— Страхувам се, че ще се появи малко затруднение, госпожо Бенеке.

— Какво затруднение, гълъбче?

— Вашият камък е уникат. Подобен на него не съществува. Аз обаче разполагам с комплект други смарагди и бих могъл...

— Не желая други. Искам точно такъв като този, който купих.

— Нека бъда откровен с вас, госпожо Бенеке, съществуват само няколко десеткаратови безупречни колумбийски смарагда — той забеляза погледа ѝ, — почти безупречни, които не могат лесно да се намерят.

— Хайде, приятелче. Вие ще откриете някъде поне един.

— Честна дума, госпожо, самият аз съм виждал съвсем малко камъни с подобно качество, а да се опитам да изработя копие, идентично по форма и цвят с вашия смарагд, е почти невъзможно.

— В Тексас имаме поговорка, че за да постигне невъзможното, човек се нуждае от малко повече време. В събота е рожденият ми ден. Пи Джи настоява да съм с тези обици, а Пи Джи винаги получава онова, което иска.

— Струва ми се, че не бих могъл да...

— Колко ви платих за тази игла? Сто бона? Убедена съм, че старият Пи Джи ще плати двеста, дори триста хиляди за още една.

Умът на Грегъри Халстън трескаво заработи. *Този камък положително имаше някъде дубликат* и ако Пи Джи Бенеке изразяваше желание да плати отгоре двеста хиляди долара, това би представлявало солидна печалба. *Всъщност*, разсъждаваше Халстън, *мога така да уредя всичко, че тази солидна печалба да влезе в моя джоб.*

Той отвърна на глас:

— Ще се заинтересувам, госпожо Бенеке. Сигурен съм, че никой друг бижутер в Лондон не притежава подобни смарагди, но при търговците постоянно се появяват подобни неща. Ще дам обяви и ще видя какво ще се получи.

— Имате време само до края на седмицата — каза му блондинката. — А между вас, мен и електрическия стълб старият Пи Джи вероятно ще се съгласи да покачи цената на триста и петдесет хиляди.

След това госпожа Бенеке си отиде, а самуреното ѝ палто се поклащаше леко на гърба ѝ.

Грегъри Халстън седна в кабинета си и се отдаде на блянове. Съдбата му изпрати един толкова увлечен по русокосата си красавица съпруг, готов да плати триста и петдесет хиляди долара за смарагд, струващ само сто хиляди долара. Това представляваше чист доход от двеста и петдесет хиляди долара. Грегъри Халстън не виждаше защо трябва да обременява братя Паркър с подробностите по сделката. Съвсем просто би било да пхне останалите в джоба си. Тези двеста и петдесет хиляди щяха да му стигнат до края на живота.

Онова, което трябваше да направи сега, е да открие смарагд като онзи, който вече беше продал на госпожа Пи Джи Бенеке.

Задачата се оказа много по-трудна, отколкото предполагаше Халстън. Нито един от бижутерите, на които се обади по телефона, не разполагаше със смарагд, какъвто му трябваше. Той даде обяви в лондонските „Таймс“ и „Файненшъл Таймс“, обади се в „Кристи“ и „Сотби“ и на десетина други комисионери. В следващите няколко дни Халстън беше зает от порой недоброкачествени смарагди, от известно количество добри и от само няколко на брой първокачествени смарагди, но нито един от тях не наподобяваше онова, което търсеше.

Госпожа Бенеке се обади в сряда по телефона.

— Старият Пи Джи е ужасно неспокоен — предупреди го тя. — Още ли не сте намерили камък?

— Все още не, госпожо Бенеке, но не се безпокойте, ще го намерим — успокои я Халстън.

В петък отново позвъни.

— Утре е рожденият ми ден — напомни тя на Халстън.

— Зная, госпожо Бенеке. Ако имах на разположение само още няколко дни, сигурен съм, че бих...

— Е, няма значение, приятелче. Ако до утре сутринта не намерите смарагда, ще върна този, който купих от вас. Старият Пи Джи, господ да благослови доброто му сърце, каза, че ще ми купи вместо това голямо старо имение. Чували ли сте някога за едно място, наречено Съсекс?

Студена пот обля Халстън.

— Госпожо Бенеке — изохка той. — Съсекс няма да ви хареса. Животът в селски дом ще ви отвори. Повечето от тези сгради са в плачевно състояние. Няма централно отопление и...

— Между нас двамата — прекъсна го тя, — аз бих предпочела обиците. Старият Пи Джи дори спомена, че не възразява да плати дори и четиристотин хиляди долара за още един подобен смарагд. Нямаме представа колко упорит може да се окаже старият Пи Джи.

Четиристотин хиляди! Халстън почувства как парите зашумоляха между пръстите му.

— Повярвайте ми, правя всичко, което е по силите ми — отвърна умолително той. — Нуждая се само от малко повече време.

— Не зависи от мен, гълъбче — каза тя. — Всичко е в ръцете на Пи Джи.

Линията прекъсна.

Халстън седна и запроклина съдбата си. Откъде да намери идентичен десеткаратов смарагд? Толкова бе потънал в горчиви мисли, че чу вътрешната уредба едва при третото позвъняване. Той натисна бутона и грубо попита:

— Какво има?

— На телефона е някоя си графиня Мариса, господин Халстън. Обаждат се по повод на нашата обява за смарагда.

Още един разговор! Тази сутрин му се обадиха поне десетина души. Само си изгуби времето с тях. Той вдигна слушалката и каза твърде неучтиво:

— Да?

Прозвуча мек женски глас с италиански акцент.

— *Buon giorno, signore.* Прочетох, че се интересувате от евентуална покупка на смарагд, *si?*

— Що се отнася до мен, да.

Не можеше да се отърси от обзелото го отвращение.

— От дълги години имам в семейството си един смарагд. Той е *reccato*, много жалко, но сега се намирам в такова положение, че съм принудена да го продам.

Беше чувал вече много подобни истории. Трябва да се обърне отново към Кристи, мина през ума на Халстън. Или към Сомби. Може нещо да се е появило в последния момент или пък...

— *Signore?* Вие търсите десеткаратов смарагд, *si?*

— Да.

— Аз притежавам десеткаратов зелен колумбийски смарагд. Халстън се опита да каже нещо, но гласът му се задави.

— Бихте... бихте ли повторили, моля?

— Sì. Притежавам десеткаратов тревнозелен колумбийски смарагд. Интересува ли ви?

— Може би — отвърна внимателно той. — Не бихте ли наминали насам да го видя?

— Не, scusi, страхувам се, че точно сега съм много заета. В посолството подготвяме парти за моя съпруг. Може би ще ми е възможно през следващата седмица...

— О, не! Следващата седмица ще бъде твърде късно. Може ли аз да ви посетя? — Опита се да прикрие нетърпението в гласа си. — Бих могъл още сега да дойда.

— *Ma, no. Sono occupata stamani.* Смятах да отида на пазар...

— Къде сте отседнали, графиньо!

— В „Савоя“.

— Мога ли да дойда след петнадесет минути. Дори след десет — говореше вече с трескав глас.

— *Molto bene.* Вашето име е...

— Халстън. Грегъри Халстън.

— Апартамент *ventisei*, двадесет и шести.

Пътуването с таксито сякаш продължи безконечно. Халстън премина от върховете до низините на ада и обратно. Ако смарагдът наистина се окажеше идентичен с другия, той щеше да забогатее повече дори и от най-смелите си мечти. *Пи Джи ще плати цели четиристотин хиляди долара.* Това означаваше чист доход от триста хиляди долара. Щеше да си купи място на Ривиерата. Не изключваше и яхта. С вила и яхта той щеше да е в състояние да привлича колкото си ще красиви млади момичета...

Грегъри Халстън бе атеист, но докато вървеше по коридора на хотел „Савоя“ към апартамент номер 26, той горещо се молеше: Боже, нека камъкът да се окаже достатъчно подходящ и да удовлетвори искането на стария Пи Джи Бенеке.

Той застана пред вратата на графинята, пое бавно и дълбоко въздух и направи всичко възможно да се овладее. Почука на вратата, но отговор не последва.

Божичко, помисли си Халстън. *Излязла е, не ме е изчакала. Отишла е на пазар...*

Вратата се отвори и Халстън се озова пред елегантна, около петдесетгодишна дама с тъмни очи, изрязано лице и тъмна, леко прошарена коса.

Когато започна да говори, гласът ѝ прозвуча меко, с познатия мелодичен италиански акцент.

— *Si?*

— Аз съм Гр... Грегъри Халстън. Вие ми т... телефонирахте. Толкова беше развълнуван, че започна да заеква.

— *A, si.* Аз съм графиня Мариса. Влезте, *signore, per favore.*

— Благодаря.

Той влезе в апартамента и стисна колене, за да не треперят. После почти избърбори:

— Къде е смарагдът?

Халстън разбираше добре, че трябва да се владее. Не биваше да издава нетърпението си. Ако камъкът се окажеше задоволителен, щеше да има възможност да се пазари. В края на краищата, експертът беше той. Жената не разбираше нищо от скъпоценни камъни.

— Моля ви, седнете — покани го графинята.

Той придърпа един стол.

— *Scusi. Non parlo molto bene inglese.* Говоря много лошо английски.

— Напротив. Прекрасно говорите, прекрасно.

— *Grazie.* Желаете ли кафе? Или може би чай?

— Не, благодаря, графиньо.

Почувства как го присви стомахът. Дали да не повдигне вече въпроса за смарагда? Търпението му напълно се изчерпа.

— Смарагдът...

— *A, si.* Подарък е от моята баба. Имах желание да го дам на дъщеря си, щом навърши двадесет и пет години, но съпругът ми започва нова работа в Милано и...

Умът на Халстън блуждаеше другаде. Той не проявяваше ни най-малък интерес към скучната история на седналата срещу него

непозната жена. Изгаряше от нетърпение да види по-скоро смарагда. Не можеше повече да издържа на тази неизвестност.

— *Gredo che sia importante*, важно е да помогна на съпруга си да започне работа. — Тя печално се усмихна. — Може би не постъпвам правилно...

— Не, не — отвърна бързо Халстън. — Напротив, графиньо. Дълг е на жената да стои до рамото на своя съпруг. А сега, мога ли да видя смарагда?

— Ето го — отвърна графинята.

Тя бръкна в джоба си, извади увития в плат смарагд и го подаде на Халстън. Той разгъна плата и душата му запя. Държеше в ръка най-красивия десеткаратов тревнозелен колумбийски смарагд, какъвто някога беше виждал. Той толкова наподобяваше по вид, размер и цвят на онзи, който беше продал на госпожа Бенеке, че бе почти невъзможно да се открие някаква разлика. *Не е съвсем същият*, каза си Халстън, *но само експертът е в състояние да забележи различията*. Ръцете му се разтрепериха. С усилие си наложи да изглежда спокоен. Той започна да върти камъка на различни страни, за да може светлината да се пречупва от полировката му и между другото каза:

— Доста красив малък камък.

— *Splendente, sì*. През всичките тези години много съм го обичала. Мъчно ми е да се разделя с него.

— Постъпвате много правилно — увери я Халстън. — Веднъж да тръгне работата на вашия съпруг, и вие ще можете да си купувате колкото си искате от тези камъни.

— И аз мисля точно така. Вие сте *molto simpatico*.

— Искам да направя една малка услуга на мой приятел, графиньо. Ние разполагаме в нашия магазин с много по-красиви камъни, но моят приятел иска такъв, който да подхожда на смарагда, купен преди това от съпругата му от нас. Струва ми се, че той ще се съгласи да плати шестдесет хиляди долара за вашия камък.

Графинята въздъхна тежко.

— Баба ми ще се обърне в гроба, ако го продам за шестдесет хиляди долара.

Халстън присви устни. Все пак можеше да повдигне цената.

— Вижте какво ще ви кажа — усмихна се той. — Струва ми се, бих могъл да убедя моя приятел да заплати сто хиляди долара. Това са

много пари, но той държи на този камък.

— Това ми се струва справедливо — каза графинята.

Сърцето на Грегъри Халстън трепна радостно в гърдите.

— *Bene!* Чековата ми книжка е у мен, така че веднага ще ви напиша чек...

— *Ma, no...* Страхувам се, че това не решава моите проблеми.

По лицето на графинята се изписа тъга.

— Вашите проблеми ли?

— *Si.* Както вече ви обясних, моят съпруг започва нова работа и са му необходими триста и петдесет хиляди долара. Аз имам сто хиляди мои, но се нуждая от още двеста и петдесет хиляди долара. Надявах се да ги получа от продажбата на този смарагд.

Той поклати отрицателно глава.

— Скъпа графиньо, нито един смарагд в света не струва толкова много пари. Повярвайте ми, сто хиляди долара представляват цена, която е по-висока дори от обикновената.

— Убедена съм, че е така, господин Халстън — отвърна графинята, — но това няма да помогне на съпруга ми, нали така? — Тя стана права. — Ще запазя камъка за нашата дъщеря. — Тя протегна слабата си и нежна ръка. — *Grazie, signore.* Благодаря ви за посещението.

Халстън изпадна в паника.

— Почакайте една минутка — обърна се той към нея. Алчността му се бореше с чувството му за здрав разум, но той знаеше, че не бива да губи смарагда точно сега. — Моля ви, графиньо, седнете. Убеден съм, че можем да стигнем до взаимноизгодно решение. Ако убедя моя клиент да плати сто и петдесет хиляди...

— Двеста и петдесет хиляди долара.

— Нека кажем двеста хиляди.

— Двеста и петдесет хиляди долара.

Нямаше как да я накара да отстъпи. Халстън взе своето решение. Печалба от сто и петдесет хиляди долара все пак представляваше нещо по-добро, отколкото нищо. Това би означавало по-малка вила и по-малка лодка, но си оставаше все пак цяло състояние. Така им се падаше на братя Паркър заради безчестния начин, по който се отнасяха към него. Щеше да изчака ден-два, след което щеше да им поднесе оставката си. Следващата седмица щеше да е вече на Лазурния бряг.

— Съгласен съм.

— *Meraviglioso! Sono contenta!*

Длъжна си да си довольна, кучко такава, помисли си Халстън. Но той нямаше от какво да недоволства. Беше осигурен до края на живота си. Той хвърли последен поглед на смарагда и го пусна в джоба си.

— Ще ви издам чек по сметката на магазина.

— *Bene, signore.*

Халстън написа чека и ѝ го подаде. Щеше да получи четиристотинте хиляди долара на госпожа Пи Джи Бенеке в брой. Питър щеше да осребри чека, а той щеше да размени чека на графинята с чек на името на братя Паркър и да пъхне разликата в джоба си. Щеше да уреди работата с Питър така, че чекът за двеста и петдесетте хиляди долара изобщо да не фигурира в месечния отчет на братята. Сто и петдесет хиляди долара!

Халстън вече чувстваше топлината на френското слънце върху лицето си.

Обратният път с таксито до магазина сякаш трая само няколко секунди. Халстън си представи щастието на госпожа Бенеке, когато ѝ съобщи новината. Не само че откри търсения от нея скъпоценен камък, но я спаси от мъчителния живот във ветровитата и стара селска къща.

Когато Халстън влезе в магазина, Чилтън се обърна към него:

— Сър, един клиент желае да...

Халстън махна весело с ръка.

— После!

Нямаше време за клиента. Нито сега, нито когато и да е. От сега нататък него щяха да го чакат. Щеше да пазарува от Хермес, Гучи и Ланвин.

Халстън влезе развълнуван в кабинета си, затвори вратата, постави смарагда върху бюрото пред себе си и набра един телефонен номер.

— Хотел „Дорчестър“ — прозвуча гласът на телефонистката.

— Госпожа Пи Джи Бенеке.

— Един момент, моля.

Докато чакаше, Халстън леко си подсвирваше. Гласът на телефонистката отново прозвуча.

- Съжалявам, госпожа Бенеке е напуснала апартамента.
- Тогава позвънете в апартамента, в който се е преместила.
- Госпожа Бенеке е напуснала хотела, господине.
- Това не е възможно. Тя...
- Ще ви свържа с рецепцията.

В слушалката се чу мъжки глас.

- Рецепцията слуша. С какво мога да ви услужа.

- В кой апартамент е настанена госпожа Пи Джи Бенеке?

— Госпожа Бенеке напусна хотела още тази сутрин. Положително има някакво обяснение. Може би някой неочакван и спешен случай.

— Може ли да ми съобщите на кой адрес се намира сега, моля. Има нещо...

- Съжалявам. Не е оставила никакъв адрес.

- *Не може да бъде.*

— Самият аз оформих напускането на госпожа Бенеке. Уверявам ви, че не е оставила никакъв адрес.

Сякаш някой го сръга в стомаха. Халстън постави бавно и смутено слушалката. *Налагаше се* да намери начин да се свърже с нея, за да ѝ съобщи, че най-сетне е намерил смарагда. Междувременно трябваше да си изтегли обратно чека за двеста и петдесетте хиляди долара, който издаде на графиня Мариса.

Той набра бързо телефона на хотел „Савоя“.

- Апартамент двадесет и шести.

- Кого търсите, моля?

- Графиня Мариса.

- Един момент, моля.

Преди още да му беше отговорила телефонистката, някакво ужасно предчувствие подсказа на Грегъри Халстън катастрофалната новина, която щеше след малко да научи.

- Съжалявам. Графиня Мариса е напуснала хотела.

Той затвори телефона. Ръцете му трепереха толкова силно, че едва набра телефонния номер на банката.

— Свържете ме с главния счетоводител... Бързо! Искam да спра изплащането на един чек.

Но, разбира се, беше вече закъснял. Халстън беше продал един смарагд за сто хиляди долара и бе купил отново същия смарагд за

двеста и петдесет хиляди долара. Грегъри Халстън седеше зашеметен на стола и се питаше как ще обясни сега всичко това на братя Паркър.

[1] Махарани — жена на махараджа. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За Трейси всичко това представляваше начало на нов живот. Тя си купи красива стара къща от осемнадесети век на площад Итън 45 — блестяща, приятна и превъзходна за приеми. Къщата имаше „Кралица Ан“ — британски жаргон за предна градина, и „Мери Ан“ — задна градина, в които цветята през различните сезони бяха разкошни. Гюнтер помогна на Трейси в обзавеждането на къщата и преди още да бяха приключили с работата си, тя се превърна в лондонска забележителност.

Гюнтер представи Трейси като заможна млада вдовица, чийто съпруг беше натрупал богатството си от вносно-износна търговия. Трейси пожъна моментално успех; красива, интелигентна и очарователна, тя много скоро бе обсипана от покани.

От време на време Трейси предприемаше кратки пътувания до Франция, Белгия и Италия и всеки път двамата с Гюнтер печелеха по нещо.

Под настойничеството на Гюнтер Трейси изучи *Almanack de gotha* и „Перове и барони от Дебре“, авторитетните книги, даващи подробна информация за всички кралски особи и титли в Европа. Трейси се превърна в хамелеон, в експерт по гримиране, маскиране и използване на разнообразни акценти. Снабди се с половин дузина паспорти. В отделните страни се представяше за английска херцогиня, френска стюардеса или южноамериканска наследничка. Само за една година натрупа повече пари, отколкото биха ѝ били необходими до края на живота. Създаде фонд, от който правеше щедри и анонимни дарения на организации, подпомагащи бивши затворнички, уреди да се изплаща голяма ежемесечна пенсия на Ото Шмит. Вече не я занимаваше мисълта да се откаже от своята дейност. Обожаваше предизвикателството да надхитрява умните и богати хора. Вълнението от всяка смела акция ѝ въздействаше като наркотик и Трейси установи, че непрестанно изпитва необходимост от нови и по-големи предизвикателства. Живееше с едно-единствено кредо: никога да не причинява зло на невинни хора. Онези, които ставаха жертви на

нейните измами, бяха алчни и неморални или и двете. *Никой от тях няма да посегне на живота си заради онова, което ще му сторя, обеща си Трейси.*

По вестниците започнаха да се появяват описания за смели акции, провеждани из цяла Европа. Поради това, че Трейси използваше различни маскировки, полицията беше убедена, че безразсъдно смелите и остроумни мошеничества и обири са дело на женска банда. Интерпол също започна да проявява интерес.

В главната квартира на Международната организация за защита на застраховките Дж. Дж. Ренолдс нареди да повикат Даниел Купър.

— Имаме проблем — каза Ренолдс. — Голям брой наши клиенти от Европа са подложени на нападения, очевидно от банда жени. Страхуват се и от убийства. Настояват за залавяне на бандата. Интерпол даде съгласие за сътрудничество с нас. Задачата е възложена на теб, Дан. Утре сутринта заминаваш за Париж.

Трейси вечеряше с Гюнтер в „Скот“ на Маунт Стрийт.

— Чувала ли си някога за Максимилиан Пирпонт, Трейси?

Името ѝ прозвуча познато. Къде ли го бе чувала? Спомни си. Джеф Стивънс го бе споменал на борда на „Куин Елизабет II“. „И двамата сме тук по един и същ повод. Максимилиан Пирпонт.“

— Много е богат, нали?

— И напълно безсърдечен. Специализирал се е в изкупуване на компании и в тяхното обирване.

Когато Джо Романо пое компанията, той изгони старите работници и доведе на тяхно място свои хора. След това започна да разграбва компанията... Взеха ѝ всичко — бизнеса, къщата, та дори и колата...

Гюнтер я погледна особено.

— Трейси, добре ли си?

— Да. Чудесно. — *Понякога животът е несправедлив, мислеше си тя, а на нас е било писано да се борим с неправдите.* — Разкажи ми повече за Максимилиан Пирпонт.

— Третата му жена току-що го е напуснала и сега е сам. Струва ми се, че е изгодно да се запознаеш с този господин. Ще пътува от Лондон за Истанбул с *Ориент експреса*.

Трейси се усмихна.

— Никога не съм пътувала с *Ориент експреса*. Струва ми се, че ще ми хареса.

Гюнтер също се усмихна.

— Добре. Максимилиан Пирпонт е притежател на единствено важната колекция на изработените от Фаберже яйца, намираща се извън Ермитажа в Санкт Петербург. По скромна преценка тази колекция се оценява на двадесет милиона долара.

— Ако успея да взема някои от яйцата и ти ги донеса — полюбопитства Трейси, — какво ще правиш с тях, Гюнтер? Не са ли твърде известни, за да ги продадеш?

— Частните колекции, Трейси. Ти само ми донеси тези яйчица, а аз ще им намеря подходящо гнезденце.

— Ще видя какво мога да направя.

— Не е лесно човек да се добере до Максимилиан Пирпонт. Обаче в петък с **Ориент експрес** ще пътуват за филмовия фестивал във Венеция още две гълъбчета. Мисля, че те са напълно узрели и стават вече за бране. Чувала ли си някога за Силвана Луади?

— Италианската филмова звезда ли? Разбира се.

— Омъжена е за Алберто Форнати, продуцент на онези ужасни епически филми. Форнати си е спечелил позорна слава с това, че наема актьори и режисьори срещу много ниско заплащане, обещава им висок процент от печалбата, а после я слага в своя джоб. Така е натрупал доста пари, с които купува много скъпи бижута на жена си. Колкото повече ѝ изневерява, толкова повече бижута ѝ подарява. Сега Силвана сигурно може да отвори с тях свой собствен бижутериен магазин. Сигурен съм, че ще ти се сторят интересна компания.

— Очаквам с нетърпение срещата си с тях — каза Трейси.

Ориент експресът Венеция — Симплон тръгва от лондонската гара „Виктория“ всеки петък сутринта в 11.44 часа и пътува от Лондон до Истанбул с междинни спирки в Болоня, Париж, Лозана, Милано и Венеция. Тридесет минути преди тръгването на влака на входа на

неговия перон докараха подвижно гише, двама плещести униформени служители разстлаха пред него червена пътека и разбутаха останалите чакащи нетърпеливи пътници.

Новите собственици на *Ориент експреса* се опитаха да пресъздадат златната епоха на пътуването с железница, такава, каквато е съществувала в края на деветнадесети век. Напълно възстановеният влак представляваше точно копие на оригиналния, с английски вагон „Пулман“, вагони ли кук, вагон с бар салон и спални вагони.

Придружителят на вагона, облечен в морскосиня униформа със златни ширити от двадесетте години на настоящия век, понесе двата куфара на Трейси и дамската ѝ чанта до купето ѝ, което се оказа разочаровашо тясно. Имаше едно-единствено кресло, тапицирано с мохер на цветя. Килимът на пода, както и обвивката на стълбичката, по която се качваше на горното легло, бяха от един и същ зелен плюш. Трейси имаше чувството, че е в шоколадова кутия.

Тя прочете картичката, прикрепена към малката бутилка шампанско, поставена в сребърна кофичка: ОЛИВЪР ОБЪРТ. НАЧАЛНИК-ВЛАК.

Ще я запазя, докато се отдаде подходящ случай за празнуване, реши Трейси. *Максимилиан Пирпонт. Джеф Стивънс не е имал успех. Чудесно би било, ако успее да надмине господин Стивънс.* При тази мисъл Трейси се усмихна.

Тя разопакова багажа си в тясното пространство и постави на закачалката дрехите, от които щеше да има нужда. Би предпочела да пътува в реактивен самолет на „ПАНАМ“, отколкото с влак, но това пътуване обещавахе да е вълнуващо.

Ориент експрес тръгна от гарата точно по разписание. Трейси седна в креслото и се загледа към прелитащите зад прозореца южни покрайнини на Лондон.

Същия следобед в 1:15 часа влакът пристигна в пристанището на Фолкстън, където пътниците бяха прехвърлени на ферибота, който щеше да ги превози през Ламанша до Булон. Там щяха да вземат друг *Ориент експрес*, пътуващ на юг.

Трейси се обърна към придружителя на вагона:

— Разбрах, че с нас пътува Максимилиан Пирпонт. Бихте ли ми го показали?

Мъжът поклати глава.

— Стига да можех, госпожо. Той е ангажирал купе, заплатил го е, но никога не излиза от него. Казаха ми, че от този господин може да се очаква всичко.

При това положение оставаха Силвана Луади и нейният съпруг, продуцентът на забравящите се епически филми.

Пътниците бяха прехвърлени в Булон на европейския *Ориент експрес*. За нещастие, купето на Трейси във втория влак се оказа като онова, което току-що беше напуснала, а неравните железопътни релси правеха пътуването още по-неудобно. Тя прекара целия ден в купето си в кроене на планове и в 8:00 часа вечерта започна да се облича.

Протоколът на *Ориент експреса* препоръчваше вечерни тоалети и Трейси избра разкошен гълъбов шифон със сиви чорапи и сиви лачени обувки. Единственото ѝ бижу се състоеше от наниз перли. Тя се огледа преди тръгване в огледалото и дълго време не сваляше очи от изображението си. Зелените ѝ очи имаха невинен поглед, а лицето ѝ излъчваше откровеност и уязвимост. *Огледалото лъже*, помисли си Трейси. *Вече не съм такава жена. Живея двойствен живот. Но крайно вълнуващ двойствен живот.*

След като излезе от своето купе, чантичката ѝ падна и когато се наведе да я вземе, тя огледа бързо външната брава на вратата. Имаше две заключалки: едната марка „Yale“, а другата — универсална. *Няма проблем*. Трейси се изправи и тръгна към вагон-ресторантите.

Влакът имаше три вагон-ресторанта. Столовете бяха тапицирани, стените облицовани с фурнир, а мекото осветление идваше от месингови свещници, закрити с абажури. Трейси влезе в първия ресторант и забеляза няколко празни маси. Посрещна я главният келнер.

— Маса за един човек ли, госпожице?

Трейси се огледа.

— Отивам при приятели, благодаря.

Продължи до втория вагон-ресторант. Той бе по-пълен, но въпреки това все още се намираха незаети маси.

— Добър вечер — поздрави главният келнер. — Сама ли ще вечеряте?

— Не, имам среща. Благодаря.

Тя продължи към третия вагон-ресторант. Всички маси в него бяха заети.

Главният келнер я спря на вратата.

— Страхувам се, че трябва да почакате, докато се освободи маса, госпожице. В другите вагон-ресторанти обаче има свободни места.

Трейси се огледа и на една маса в отсрещния ъгъл откри онова, което търсеше.

— Всичко е наред — отвърна Трейси. — Виждам приятелите си.

Тя премина край главния келнер и отиде до ъгловата маса.

— Извинете — обърна се тя почтително, — всички маси са заети. Имате ли нещо против да седна при вас?

Мъжът веднага скочи, огледа Трейси от главата до петите и възкликна:

— *Prego! Con piacere.* Аз съм Алберто Форнати, а това е моята съпруга Силвана Луади.

— Трейси Уитни — представи се тя със собственото си име.

— А, американка! Аз говоря отлично английски.

Алберто Форнати беше нисък, плешив и дебел. Защо ли Силвана Луади въобще се бе омъжила за него, представляваше най-често обсъжданата тема в Рим през дванадесетте години, откакто бяха женени. Силвана Луади притежаваше класическа красота, превъзходна фигура и властен, природен талант. Беше носителка на Оскар и Сребърна палма и винаги ѝ предлагаша много ангажменти. Трейси забеляза, че е облечена във вечерен тоалет от Валентино, който струваше пет хиляди долара, а бижутата, които носеше, положително бяха за около един милион. Трейси си спомни думите на Гюнтер Хартог: *Колкото повече ѝ изневерява, толкова повече бижута ѝ подарява. Сега Силвана сигурно може да отвори с тях свой собствен бижутериен магазин.*

— За първи път ли пътувате с *Ориент експреса*, синьорина? — подхвана разговор Форнати, след като Трейси седна.

— Да, за първи път.

— О, този влак е много романтичен и пълен с легенди. — Очите му бяха навлажнени. — За него има много *interessante* разкази. Например сър Бейзил Захаров, оръжейният магнат, обичал да пътува с *Ориент експреса*, и то винаги в купе номер седем. Една нощ чул писъци и силни удари по вратата си. Една *bellissima* млада испанска

дукеса се хвърлила в обятията му. — Форнати млъкна, за да намаже с масло една нова кифличка и да отхапе от нея. — Съпругът ѝ се опитал да я убие. Родителите ѝ я омъжили за него и бедната девойка едва сега разбрала, че съпругът ѝ е ненормален. Захаров успокоил съпруга и утешил обзетата от истерия млада жена. Така започнал един романс, който траял цели четиридесет години.

— Колко интересно! — възкликна Трейси.

Очите ѝ се бяха разширили от възмущение.

— *Si*. След това всяка година те се срещали в *Ориент експрес*, той в купе номер седем, а тя в номер осем. Когато съпругът ѝ починал, дамата се омъжила за Захаров и в знак на своята любов той ѝ купил като сватбен подарък казиното в Монте Карло.

— Каква прелестна история, господин Форнати.

Силвана Луади млъкнаше като статуя.

— *Mangia*. — Форнати подкани Трейси. — Хранете се.

Менюто се състоеше от шест блюда и Трейси забеляза, че Алберто Форнати изяде всичко, дори и онова, което оставаше в чинията на жена му. Между хапките той не преставаше да бърбори.

— Вие вероятно сте актриса? — обърна се той към Трейси.

Тя се засмя.

— О, не. Най-обикновена туристка съм.

Той я погледна със сияещ поглед.

— *Bellissima*. Достатъчно красива сте за актриса.

— Каза вече, че не е актриса — отбеляза остро Силвана.

Алберто Форнати не ѝ обърна никакво внимание.

— Аз съм продуцент на игрални филми — обясни той на Трейси.

— Вие положително сте чували за тях: „Безсърдечни диваци“, „Титани срещу супержената“...

— Не гледам много филми — извини се Трейси. Тя почувства как дебелият му крак се притиска под масата към нейния.

— Може да уредя да видите някои от моите филми.

Силвана пребледня от гняв.

— Посещавате ли Рим, скъпа? — Кракът му започна да се търка в крака на Трейси.

— Всъщност, намислила съм след Венеция да отида и до Рим.

— Великолепно! *Benissimo*! В такъв случай всички ще вечеряме заедно там. Нали, сара? — Преди да продължи, той хвърли бърз поглед

на Силвана. — Имаме чудесна вила край Виа Апия: Десет акра... — Ръката му направи някакъв жест и блъсна купата със соса върху скута на жена му. Трейси не бе сигурна дали не го направи нарочно.

Силвана Луади се изправи на крака и погледна към разширяващото се петно върху роклята ѝ.

— *Sei un mascalzone* — изкрещя тя. — *Tieni le tue puttane lontano da me.*

Тя изхвърча като фурия от вагон-ресторанта, следвана от погледите на всички присъстващи.

— Колко жалко! — каза Трейси. — Такава хубава рокля. — Тя изпита желание да зашлеви този мъж, който унижаваше по такъв начин жена си. *Тя не само заслужава всички тези бижута*, помисли си Трейси, *но и много повече.*

Той въздъхна.

— Форнати ще ѝ купи нова рокля. Не ѝ обръщайте внимание. Тя ужасно ревнува Форнати.

— Убедена съм, че има основание за това. — Трейси прикри иронията си с лека усмивка.

Той я погледна.

— Истина е. Жените намират Форнати за много привлекателен.

Трейси едва се въздържа да не избухне в силен смях пред този надут дребосък.

— Разбирам — едва успя да каже тя.

Той се пресегна през масата и я хвана за ръката.

— Форнати ви харесва — каза той. — Форнати много ви харесва. С какво се занимавате?

— Секретарка съм в съда. Спестила съм си всичките тези пари за настоящото пътуване. Надявам се да си намеря интересно място някъде в Европа.

Изпъкналите му очи блуждаеха по цялото ѝ тяло.

— Няма да имате никакви проблеми, Форнати ви обещава. Той е много добър с онези, които са добри с него.

— Колко сте любезен — отвърна срамежливо Трейси.

Той понижи глас.

— Може би ще продължим този разговор малко по-късно във вашето купе?

— Това може да се окаже много неудобно.

— *Perche?* Защо?

— Защото сте много известен. Вероятно всички пътници знаят кой сте.

— Естествено.

— Ако ви видят, че влизате в моето купе, нали разбирате, хората могат да си помислят какво ли не. Но, разбира се, ако вашето купе е близо до моето... Кой е номерът на вашето купе?

— *E settanta*, седемдесети. — Той я погледна с надежда.

Трейси въздъхна.

— Аз съм в друг вагон. Защо да не се срещнем във Венеция?

Лицето му засия.

— *Bene!* Жена ми почти не излиза от стаята си. Не обича да излага лицето си на слънце. Ходили ли сте някога във Венеция?

— Не.

— О, двамата ще отидем в Торчело, това е прекрасно островче с чудесен ресторант. Има и малък хотел — очите му блестяха. — *Motto private.*

Трейси му отправи лека и пълна със съчувствие усмивка.

— Колко вълнуващо — тя сведе поглед, понеже не беше в състояние да каже нищо повече.

Форнати се приведе, стисна я за ръката и прошепна развълнуван:

— Още не знаете какво представлява истинското вълнение, сага.

Половин час по-късно Трейси влезе в купето.

Ориент експресът летеше в тихата нощ и премина Париж, Дижон и Валарб, докато пътниците още спяха. Те бяха предали паспортите си предната вечер и сега кондукторите извършваха всички гранични формалности.

В 3:30 часа сутринта Трейси излезе тихо от стаята си. Съгласуването на времето беше от критично значение. Влакът щеше да пресече швейцарската граница и да пристигне в Лозана в 5:21 часа, а в 9:15 в Милано, Италия.

Облечена с пижама и пенъор, понесла чанта от лека материя в ръка, Трейси тръгна по коридора. Всеки нерв на тялото ѝ бе опънат до крайност, познатата възбуда караше сърцето ѝ да блъска силно в гърдите. Купетата на влака нямаха тоалетни. Те се намираха в двата

края на всеки вагон. Ако някой заговореше Трейси, тя се бе подготвила да му каже, че търси дамската тоалетна, но не срещна никого. Кондукторите и носачите използваха преимуществото на ранния час, за да подремнат малко.

Трейси стигна до купе Е 70 без никакви затруднения. Тя натисна внимателно бравата. Вратата беше заключена. Трейси отвори чантата, извади някакъв метален предмет, малка бутилка със спринцовка и се залови за работа.

След десет минути тя се върна в своето купе, а тридесет минути по-късно вече спеше с лека усмивка върху току-що измитото си лице.

В 7:00 часа, два часа преди пристигането на *Ориент експреса* в Милано, се разнесоха пронизителни писъци. Идваха от купе Е 70 и събудиха целия вагон. Пътниците подадоха глави от своите купета, за да разберат какво се е случило. През вагона премина бързо кондуктор и влезе в купе Е 70.

Силвана Луади бе изпаднала в истерия.

— *Aiutto!* Помощ! — пищеше тя. — Откраднали са ми всичките бижута! Този ужасен влак е пълен с *ladri*, с крадци!

— Моля ви, успокойте се, госпожо — умоляваше я кондукторът. — Другият...

— Успокойте се! — Гласът ѝ се повиши с една октава. — Как се осмелявате да ми казвате да се успокоя, *stupido maiale!* Някой е откраднал бижутата ми, струващи повече от един милион долара!

— Как се е случило? — питаше Алберто Форнати. — Вратата беше заключена, а Форнати спи много леко. Ако някой бе влязъл, моментално щях да се събудя.

Кондукторът въздъхна. Той знаеше много добре как се е случило, защото подобни неща бяха ставали и друг път. Някой се бе промъкнал през нощта по коридора и впръснал през ключалката в купето спринцовка с етер. Ключалките биха представлявали детска играчка за някой, който си разбира от работата. После крадецът е затворил вратата зад себе си, плякосал е купето и след като е прибрал онова, което е искал, най-спокойно се е прибрал в своето купе, докато жертвите му са били още в безсъзнание. Имаше обаче едно нещо, което отличаваше настоящия обир от предишните. В миналото

крадците са били откривани *едва след* пристигането на влака на местоназначението си, така че са имали възможност и да избягат. Сега положението се различаваше. Никой не бе слизал след обира, което означаваше, че бижутата са все още във влака.

— Не се безпокойте — обеща кондукторът на Форнати. — Ще си получите обратно бижутата. Крадецът продължава да е във влака.

Той отиде да се обади по-бързо на полицията в Милано.

Когато *Ориент експресът* навлезе в миланската гара, двадесет униформени полицаи и цивилни детективи оградиха перона с нареждането да не разрешават на нито един пътник и на никакъв багаж да напускат влака.

Луиджи Ричи, определеният за случая инспектор от полицията, бе отведен направо в купето на Форнати.

Истерията на Силвана Луади се засили.

— Всички бижута се намираха в тази кутия — пицеше тя. — И нито едно не е застраховано.

Инспекторът огледа празната кутия за бижута.

— Сигурна ли сте, че снощи поставихте бижутата си точно тук, синьора?

— *Разбира се*, че съм сигурна. Всяка вечер ги поставям тук.

Лъчезарните ѝ очи, които вълнуваха милиони нейни обожатели, се наляха с едри сълзи и инспектор Ричи бе готов да сече глави на дракони заради нея.

Той пристъпи към вратата на купето, наведе се и помириша ключалката. Усети омайващия мирис на етер. Беше извършен обир и той възнамеряваше да залови безсърдечния крадец.

Инспектор Ричи се изправи и каза:

— Не се безпокойте, синьора. Бижутата не могат да бъдат свалени от влака. Ще заловим крадеца и вие ще получите обратно вашите скъпоценности.

Инспектор Ричи имаше всички основания да бъде сигурен. Примката бе затегната здраво и виновникът нямаше никаква възможност да се отърве.

Детективите съпровождаха поотделно пътниците до една оградена с въжета чакалня на гарата, където те биваха основно проверявани. Много от пътниците бяха известни хора и това унижение ги обиждаше.

— Съжалявам — обясняваше инспектор Ричи на всеки поотделно, — но кражба в размер на един милион долара е много сериозно престъпление.

След като отвеждаха пътниците от влака, детективите преобръщаха с главата надолу техните купета и оглеждаха всеки сантиметър. Случаят предоставяше великолепно възможност на инспектор Ричи и той възнамеряваше да извлече максимална полза от нея. Откриеше ли откраднатите бижута, това означаваше повишение в службата и на заплатата. Въображението му се разпали. Силвана Луади щеше да е толкова благодарна, че по всяка вероятност щеше да го покани... Той даде нареждания с подновена енергия.

На вратата на Трейси се почука и в купето влезе детектив.

— Извинете, синьорина. Станал е обир. Налага се да се претърсят всички пътници. Бихте ли ме придружили, моля?

— Обир ли? — В гласа ѝ се долови възмущение. — В този влак?

— Страхувам се, че е точно така, синьорина.

Когато Трейси излезе от купето, двама детективи влязоха в него, отвориха куфарите ѝ и започнаха внимателно да оглеждат съдържанието им.

След четиричасово претърсване се откриха няколко пакета марихуана, пет унции кокаин, голям нож и един незаконно притежаван пистолет. От откраднатите бижута нямаше и следа.

Инспектор Ричи просто не можеше да повярва.

— Претърсихте ли целия влак? — обърна се той към своя лейтенант.

— Инспекторе, всеки сантиметър от влака е претърсен. Проверихме локомотива, вагон-ресторантите, бара, тоалетните, купетата. Проверихме пътниците и служителите, преровихме всички багажи. Кълне са, бижутата не са във влака. Дамата може и да си въобразява, че е ограбена.

Инспектор Ричи обаче знаеше повече. Той бе разпитал келнерите и те потвърдиха, че Силвана Луади наистина е носила зашеметяващи бижута предната вечер.

Представител на *Ориент експреса* отлетя за Милано.

— Не можем повече да задържаме влака — настоя той. — Вече много нарушихме разписанието.

Инспектор Ричи се провали. Повече нямаше никакви причини за задържането на влака. Нямаше какво повече да прави. Единственото обяснение, което му идваше наум, бе, че крадецът е успял по някакъв начин да изхвърли бижутата от влака на свой съучастник. Но може ли наистина да е станало така? Синхронизирането на времето би било невъзможно. Крадецът не е имал възможност да узнае предварително кога коридорът ще бъде свободен, дали някой кондуктор или пътник няма случайно да мине, в колко часа влакът ще пристигне на предварително уговореното усамотено място. Оказа се мистерия, чието разрешение не бе по силите на инспектора.

— Пуснете влака — разпореди се той.

Инспектор Ричи наблюдаваше безпомощно как *Ориент експресът* потегля бавно от гарата. С него си заминаваше неговото повишение в службата и заплатата, както и блаженото пиршество със Силвана Луади.

Единствената тема на разговор във вагон-ресторантите по време на закуската беше обирът.

— Това е най-вълнуващото събитие, което съм преживявала от години — призна една превзета учителка от девическо училище. Тя опипваше малкото златно колие с миниатюрно диамантче на врата си. — Щастлива съм, че не ми го откраднаха.

— Наистина — съгласи се сериозно Трейси. Когато Алберто Форнати влезе във вагон-ресторанта, той зърна Трейси и отиде бързо при нея.

— Вече сте научили какво се случи. Но разбрахте ли, че ограбиха жената на Форнати?

— Не!

— Да! Животът ми е бил в голяма опасност. Банда крадци е нахлула в моето купе и ме е упоила с хлороформ. Форнати е можел да бъде убит по време на сън.

— Колко ужасно!

— *E una bella fregatura!* Сега ще се наложи отново да купувам на Силвана всичките ѝ бижута. Ще ми струва цяло състояние.

— Полицията не откри ли бижутата?

— Не, но Форнати знае как крадците са се освободили от тях.

— Наистина ли! Как?

Той се огледа и понижи глас.

— Някой съучастник е чакал по спирките, през които преминахме снощи. Крадецът е хвърлил бижутата от влака и, есо, готово!

— Колко сте умен! — възкликна преизпълнена с възхищение Трейси.

— *Si*. — Той вдигна многозначително вежди. — Нали не сте забравили за малката ни среща във Венеция?

— Нима е възможно? — усмихна се Трейси.

Той стисна силно ръката ѝ.

— Форнати я очаква с нетърпение. Сега трябва да отида да успокоя Силвана. Изпаднала е в истерия.

Когато *Ориент експресът* пристигна на гарата в Санта Лучия, Трейси слезе заедно с първите пътници. Багажът ѝ бе откаран направо на летището, откъдето тя отлетя с първия самолет за Лондон заедно с бижутата на Силвана.

Гюнтер Хартог щеше да бъде доволен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седеметажната сграда на главната квартира на Интерпол — Международната организация на криминалната полиция, се намира на улица Армengo 26, сред хълмовете на Сен Кло, на около шест мили западно от Париж, дискретно скрита зад висока ограда от зелени храсти и бели каменни стени. Вратата на входа откъм улицата е заключена двадесет и четири часа в денонощието и посетителите се допускат, след като бъдат най-внимателно огледани с помощта на локална телевизионна система. Вътре в сградата, в началото на стълбите за всеки етаж, има бели железни врати, които нощем се заключват, а всеки етаж е съоръжен с независима алармена инсталация и локална телевизия.

Мерките за изключителна сигурност са задължителни, защото зад стените на тази сграда се съхраняват най-пълните досиета за два и половина милиона криминални престъпници. Интерпол представлява служба за информация на 126 полицейски сили от 78 страни и координира в световен мащаб дейността на полицейските сили по отношение на мошениците, фалшификаторите, наркотрафикантите, крадците и убийците. Той разпространява най-нова и достоверна информация чрез бюлетин circulation, чрез радиото, фото телеграфа и спътник. В Главната квартира в Париж работят бивши детективи от Surete Nationale и от парижката префектура.

В една ранна майска утрин в кабинета на инспектор Андре Тринян, отговарящ за управленията на Интерпол, се провеждаше заседание. Кабинетът беше скромно мебелиран, но удобен, а изгледът от него — смайващ. Далечно на изток се мержелееше Айфеловата кула, а в другата посока се открояваше белият купол на Сакре Къор на Монмартр. Инспекторът беше около четиридесет и пет годишен привлекателен мъж с респектираща фигура, интелигентно лице, тъмна коса и проницателни кафяви очи зад очила в черни рогови рамки. В провежданото в кабинета му заседание участваха детективи от Англия, Белгия, Франция и Италия.

— Господа — обърна се към тях инспектор Тринян, — от вашите страни получих спешни молби за информация относно взрива от престъпления, избухнал в цяла Европа. Половин дузина страни са засегнати от епидемичния характер на изкусни мошеничества и обири, в които се забелязват известни сходства. Жертвите не се ползват с добро име, никога не се прилага насилие и извършителят винаги е жена. Стигнахме до заключението, че сме изправени пред международна банда от жени. Имаме портрети по описание, съставени въз основа на показанията на жертви и случайни свидетели. Както сами ще се уверите, жените на тези портрети не си приличат. Някои са блондинки, други брюнетки. Съобщава се, че са различни по националност: англичанки, французойки, испанки, италианки, американки или тексаски.

Инспектор Тринян натисна едно копче и на поставения върху стената екран започна да се появява серия от портрети.

— Тук виждаме съставения портрет на брюнетка с къси коси. — Той натисна отново копчето. — Това пък е млада блондинка с бухнала прическа... Брюнетка с прическа „паж“... Тук виждаме по-възрастна жена с френска прическа... млада жена с руси прави коси... по-възрастна с *coeur sauvage*. — Той изключи прожекционния апарат. — Нямаме никаква представа кой е главатарят на бандата, нито пък къде се намира главната им квартира. Никога не оставят каквито и да е следи след себе си и винаги изчезват като дим. Рано или късно ще заловим някоя от тях, след което ще хванем и останалите. Междувременно, господа, докато някой от вас не ни достави съществена информация, аз се страхувам, че ще стоим в задънена улица...

Когато самолетът на Даниел Купър се приземи в Париж, той бе посрещнат на летище „Шарл дьо Гол“ от един помощник на инспектор Тринян и откаран в хотел „Пренс дьо Гал“, в непосредствено съседство с по-видния си събрат — хотел „Джордж V“.

— Утре имате среща с инспектор Тринян — съобщи посрещачът на Купър. — Ще дойда да ви взема сутринта в осем и петнадесет.

Даниел Купър не очакваше с нетърпение пътуването си в Европа. Възнамеряваше да приключи колкото може по-бързо възложената му

задача и да се прибере у дома. Познаваше съблазните на Париж и нямаше намерение да им се отдава.

Той получи ключа от стаята си и влезе направо в банята. За негова изненада тя се оказа много добра. Всъщност се увери, че е много по-голяма и от тази в собствения му дом. Той пусна водата във ваната и отиде в стаята да разопакова багажа си. На дъното на куфара имаше малка заключена кутия, внимателно поставена между допълнителния му костюм и бельото. Той извади кутията, стисна я в ръце и впери поглед в нея, сякаш тя пулсираше със свой собствен живот. Той я отнесе в банята и я постави върху умивалника. С едно ключенце, закачено на верижката му, той отключи кутията, отвори я и думите сякаш закрепяха срещу него от пожълтялата вече изрезка от вестника:

МОМЧЕ ДАВА ПОКАЗАНИЯ ПО ДЕЛО ЗА УБИЙСТВО

Дванадесетгодишният Даниел Купър даде днес показания по процеса срещу Фред Зимър, обвинен в изнасилване и убийство на майката на момчето. Според неговите показания, на връщане от училище момчето е видяло Зимър, техен непосредствен съсед, да напуска дома на Купър с окървавени ръце и лице. Когато момчето си влязло вкъщи, то открило трупа на майка си във ваната. Тя била промушена по най-жесток начин. Зимър признава, че е бил любовник на госпожа Купър, но отрича да е неин убиец.

Малкото момче е оставено на грижите на своя леля.

Даниел Купър пусна обратно с треперещи ръце изрезката в кутията и я заключи. Той се огледа с обезумял поглед. Стените и таванът на банята в хотела бяха опръскани с кръв. Той видя голото тяло на майка си да плува в червената вода. Изведнъж всичко пред погледа му се завъртя и той се хвана за умивалника. В гърдите му се надигнаха безумни крясъци, но прозвучаха само като гърлени стонове. Той разкъса неистово дрехите си и се потопи в топлата като кръв вана.

— Длъжен съм да ви уведомя, господин Купър — обърна се към него инспектор Тринян, — че положението, в което се намирате тук, е крайно необичайно. Вие не се числите към никакви полицейски сили, затова и вашето присъствие е неофициално. Независимо от това полицейските управления на няколко европейски страни се обърнаха към нас с молба да разширим нашето сътрудничество.

Даниел Купър не каза нищо.

— Както разбирам, вие сте детектив от Международна защитна организация, представляваща консорциум на застрахователни компании.

— Някои от нашите европейски клиенти понесоха напоследък сериозни загуби. Казаха ми, че не съществували никакви следи.

Инспектор Тринян въздъхна.

— Страхувам се, че случаят е точно такъв. Знаем само, че имаме работа с банда изключително умни жени, но освен това...

— Никакви сведения от информатори?

— Не, никакви.

— Това не ви ли изглежда странно?

— Какво искате да кажете, мосю!

Всичко изглеждаше толкова очевидно за Купър, че той не си направи дори труда да прикрие нетърпението в гласа си.

— Когато е замесена цяла банда, тогава сред тях винаги се намира някой, който е по-приказлив, отколкото е необходимо, или пък пие твърде много и харчи наляво и надясно пари. Невъзможно е голяма група хора да запазят тайна. Бихте ли ми представили всички събрани от вас материали, свързани с тази банда?

Инспекторът се опита да откаже. Мислеше, че никога не бе срещал физически по-отблъскващ човек от Даниел Купър. И, разбира се, по-арогантен. Положително щеше да се окаже досаден душевадец, но на инспектора бе наредено да оказва пълно съдействие.

Той отвърна с нежелание.

— Ще наредя да ви направят ксерокопия.

Той се обади по вътрешната уредба и даде своите разпореждания. За да продължи разговора, инспекторът добави:

— Току-що ми представиха един много интересен доклад. От *Ориент експреса* са били откраднати ценни бижута, докато влакът...

— Прочетох за това. Крадецът е направил за посмешище цялата италианска полиция.

— Никой не е успял да разбере как е извършен обирът.

— Съвсем очевидно е — каза грубо Даниел Купър. — Въпрос на най-проста логика.

Инспектор Тринян погледна удивено над очилата си. *Mon Dieu, маниерите му са просто свински.* Той обаче продължи студено:

— В този случай логиката е безсилна. Всеки сантиметър от влака е бил претърсен, служители, пътници, багаж, всичко.

— Не е така — възрази Даниел Купър.

Този човек трябва да е ненормален, реши инспектор Тринян.

— Не е така ли, кое не е така?

— Не са претърсили целия багаж.

— А аз ви уверявам, че са постъпили точно така — настоя инспектор Тринян. — Прочетох доклада със собствените си очи.

— Жената, от която са откраднати бижутата, Силвана Луади...

— Да?

— Поставила е бижутата си в кутия, от която са били откраднати?

— Точно така.

— Полицията претърсила ли е багажа на госпожа Луади?

— Само кутията за бижута. Та тя е станала жертва. Защо да претърсват нейния багаж?

— Защото логично това е единственото място, където крадецът би могъл да скрие бижутата; на дъното на някой от собствените й куфари. Крадецът положително е разполагал с идентичен куфар и когато целият багаж е бил свален на гарата във Венеция, не му е оставало нищо друго, освен да смени куфарите и да изчезне. — Даниел Купър стана. — Ако вашите материали са готови, аз си тръгвам.

Тридесет минути по-късно инспектор Тринян разговаряше вече с Алберто Форнати във Венеция.

— Мосю — обърна се към него инспекторът, — обаждам ви се да ви запитам дали се е случило нещо с багажа на вашата съпруга при

пристигането ви във Венеция.

— *Si, si* — оплака се Форнати, — този идиот, носачът, сбъркал куфара ѝ с друг. Когато жена ми отвори куфара си в хотела, той беше пълен със стари списания. Съобщих незабавно на администрацията на *Ориент експрес*. Да не би да са открили куфара на жена ми? — запита с надежда в гласа си Форнати.

— Не, мосю — отвърна инспекторът. После си каза наум: *На твое място аз не бих се надявал.*

Когато приключи телефонния си разговор, инспекторът се облегна на стола си и се замисли. Този Даниел Купър е *tres formidable*. Много страшен, наистина.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Къщата на Трейси на площад Итън представляваше същински рай. Намираше се в един от най-красивите райони на Лондон, със стари сгради от времето на Джордж V, гледащи към обрасли с дървета частни паркове. Бавачки, облечени в строги колосани униформи, бутаха по павирани пътеки пред себе си елегантни детски колички с оставените на техни грижи отрочета на богатшите, деца играеха своите игри. *Как ми липсва Ейми*, помисли си Трейси.

Трейси се разходи из старите улички с наредените по тях магазинчета, после направи своите покупки при зарзаватчията и бакалина на Елизабет Стрийт; удиви я разнообразието на прекрасно обогрените цветя, продавани пред магазинчетата.

Гюнтер Хартог се погрижи Трейси да прави дарения на подходящи благотворителни дружества и да се движи сред подходящи хора. Тя се срещаше с богати херцози и обеднели графове, получаваше безброй предложения за женитба. Бе млада, красива и богата, а изглеждаше толкова уязвима.

— Всички те смятат за идеалната партия — смееше се Гюнтер. — Ти оправи блестящо положението си, Трейси. Сега си осигурена. Имаш всичко, от което се нуждаеш.

И това бе самата истина. Имаше вложени пари из цяла Европа, къща в Лондон, вила в Сен Мориц. Всичко, от което се нуждаеше човек. Нямахме само с кого да сподели всичко това. Трейси си спомни за онзи живот, пред чийто праг бе почти застанала — живот със съпруг и дете. Дали все още съществуваше такава възможност за нея? Пред никой мъж не би могла да разкрие коя е всъщност тя, нито пък да живее в лъжа, като скрива миналото си. Изигра толкова много роли, че сега не бе вече сигурна коя всъщност е тя. Едно нещо обаче знаеше със сигурност: никога нямаше да се върне към стария си начин на живот. *Всичко е наред*, помисли си Трейси. *Има толкова много самотни хора. Гюнтер е прав. Имам всичко.*

На следващата вечер Трейси даваше коктейл, първия след завръщането си от Венеция.

— С такова нетърпение го очаквах — каза Гюнтер. — Твоите приеми са най-забележителни в Лондон.

Трейси нежно му отвърна:

— Да знаеш само кой е моят спонсор.

— Кой?

— Всички — отвърна Трейси.

„Всички“ се оказа един гост в повече от очакваните. Тя бе поканила баронеса Хауарт, привлекателна млада наследница. Когато я зърна че пристига, Трейси отиде да я поздрави. Поздравлението замря на устните ѝ. Баронесата се придружаваше от Джеф Стивънс.

— Трейси, скъпа, струва ми се, че не познаваш господин Стивънс. Джеф, това е домакинята, госпожа Трейси Уитни.

— Приятно ми е, господин Стивънс — отвърна рязко Трейси.

Джеф пое ръката на Трейси и я задържа малко повече от приетото.

— Госпожа Трейси Уитни? — каза той. — Ах, да! Със съпруга ви бяхме приятели. Ходихме заедно в Индия.

— Колко интересно! — възкликна баронеса Хауарт.

— Странно, той никога не ми е говорил за вас — отвърна хладно Трейси.

— Наистина ли? Това ме удивлява. Интересен човек. Жалко, че се случи така с него.

— О, какво се е случило? — запита баронесата.

Трейси обърна гневен поглед към Джеф.

— Всъщност не се е случило нищо.

— *Нищо ли?* — отвърна укорително Джеф. — Ако не ми изневерява паметта, него го обесиха в Индия.

— В Пакистан — отвърна твърдо Трейси. — Струва ми се си спомних. Съпругът ми наистина споменавахе за вас. Как е съпругата ви?

Баронеса Хауарт погледна многозначително Джеф.

— Никога не си ми споменавал, че си бил женен, Джеф.

— Със Сесили сме вече разведени.

Трейси мило се усмихна.

— Нямах предвид нея, а Роуз.

— О, тази жена ли?

Баронеса Хауарт се учуди.

— Два пъти ли си бил женен?

— Само веднъж — отвърна неспринудено той. — С Роуз решихме взаимно да развалим годежа си. И двамата бяхме толкова млади.

Той направи опит да си тръгне.

— Нали имахте близнаци? — запита Трейси.

— Близнаци! — възкликна баронеса Хауарт.

— Живеят при майка си — отвърна Джеф. Той погледна Трейси.

— Не мога да ви кажа колко ни беше приятно да разговаряме с вас, госпожо Уитни, но не бива да ви обсебваме.

Той хвана баронесата под ръка и се отдалечи.

На следващата сутрин Трейси отново се натъкна на Джеф, този път в един от асансьорите на „Хародс“. Магазинът бе препълнен от купувачи. Трейси слезе на втория етаж. В момента, в който излизаше от асансьора, Трейси се обърна към Джеф и каза със силен и ясен глас:

— Впрочем, как се отървахте от отправеното към вас обвинение в морално падение?

Вратата се затвори и Джеф остана като хванат в капан в асансьора, пълен с възмутени непознати.

Трейси си легна същата вечер, а Джеф все не ѝ излизаше от ума. Накрая се засмя. Все пак наистина беше чаровен. Мошеник, но пленителен. Учуди се какви можеха да са връзките му с баронеса Хауарт, после си каза, че разбира много добре какви могат да бъдат отношенията му с нея. *Двамата с Джеф си приличаме*, мислеше си Трейси. *Нито един от нас двамата не може да стои мирно на едно място*. Животът, който водеха, беше твърде вълнуващ, импулсиращ и възнаграждаващ.

Тя насочи мисълта си към своята следваща работа. Тя трябваше да стане в Южна Франция и представляваше същинско предизвикателство. Гюнтер ѝ каза, че полицията търси банда. Трейси заспа с усмивка на уста.

Даниел Купър четеше в хотелската си стая в Париж предоставените му от инспектор Тринян доклади. Беше 4.00 часът след полунощ, а Купър разсъждаваше вече с часове върху прочетеното и анализираше въображаемата смесица от обири и мошеничества. Купър беше запознат с някои от формите на измама, но имаше и нови за него. Както бе споменал и инспектор Тринян, жертвите се ползваха с лоша слава. Тези бандити очевидно се смятат за *Робин Худовци*, мислеше си Купър.

Той почти приключи работата си. Оставаха му още три доклада. Единият от тях носеше надпис БРЮКСЕЛ. Купър разтвори страниците и погледна доклада. Бижута на стойност два милиона долара били откраднати от вградения в стената сейф на някой си господин Ван Руйсенс, белгийски акционер, замесен в съмнителни финансови операции.

Собствениците били заминали на почивка и къщата останала празна. Купър забеляза нещо на страницата, от което сърцето му трепна. Той се върна на първото изречение и започна да препрочита доклада, като се стараеше да вниква във всяка дума. Този доклад се различаваше от останалите в едно важно отношение: крадецът задействал алармената инсталация и при пристигането на полицията на прага ги посрещнала жена, облечена с прозрачен пеньоар. На главата си носела някаква шапчица, а лицето ѝ било намазано с дебел слой крем. Представила се за гостенка на семейство Ван Руйсенс. Полицията приела нейните обяснения и когато направила проверка със самите собственици, жената и бижутата били вече изчезнали.

Купър остави доклада. Логика, логика.

Инспектор Тринян започна да губи търпение.

— Грешите. Казвам ви, че не е възможно една-единствена жена да е извършила всичките тези престъпления.

— Има начин да се провери — каза Даниел Купър.

— Как?

— Бих желал да видя табулограма с датите и местата на последните няколко обири и мошеничества, влизащи в тази категория.

— Това е много просто, но...

— След това искам да получа доклад за всички американски туристи, намирали се в тези градове по време на извършване на престъпленията. Напълно е възможно тя да е използвала и фалшиви паспорти, но има вероятност да си е служила и със собственото име.

Инспектор Тринян се замисли.

— Разбирам какво целите, мосю. — Той огледа внимателно застаналия пред него дребен човек и реши, че му вярва наполовина. — Много добре. Веднага ще задействам машината.

Първият обир от тази серия бе извършен в Стокхолм. Докладът на полицаия Стирелсен от клона на Интерпол в Швеция съдържаше списък на американските туристи в Стокхолм през седмицата. Имената на жените бяха въведени веднага в компютър.

Следващият проверен град бе Милано.

Когато списъкът с имената на американските туристи, посетили Милано по време на обира, беше съпоставен с имената на жените, посетили Стокхолм по време на тамошния обир, съвпаднаха петдесет и пет имена. Този списък бе сравнен с имената на американките, посетили Ирландия по време на друго мошеничество и броят на имената спадна на петнадесет. Инспектор Тринян подаде списъка на Даниел Купър.

— Ще предприема сверка на тези имена с имената на онези, посетили Берлин по време на тамошния обир — каза инспектор Тринян, — след което...

Даниел Купър вдигна глава.

— Не се тревожете за това.

Начело на списъка стоеше името *Трейси Уитни*.

Когато най-сетне се добраха до нещо конкретно, Интерпол започна да действа. На всяка страна членка бяха изпратени червени циркулярни писма, което означаваше въпрос от първостепенно значение, с които ги съветваха да следят Трейси Уитни.

— Изпращаме и зелени съобщения по телетипа — обясни инспектор Тринян на Купър.

— Зелени съобщения ли?

— Ние използваме цветови код. Червеното циркулярно писмо означава въпрос от първостепенно значение, синият цвят означава, че

искаме информация за някой заподозрян, зеленото съобщение предупреждава полицейските служби за заподозряно лице и за това, че то следва да се постави под наблюдение, с черното искаме сведения за неидентифицирани трупове. Х-Д сочи, че съобщението е много спешно, докато само Д означава, че е спешно. Която и страна да посети госпожица Уитни, тя ще бъде поставена под наблюдение още от момента на регистрацията си на границата.

На следващия ден в ръцете на Интерпол попаднаха снимки на Трейси Уитни, получени по телефона от женския затвор на Южна Луизиана.

Даниел Купър се обади по телефона на Дж. Дж. Ренолдс. Телефонът звъня поне десетина пъти, преди някой да се обади.

— Ало...

— Нуждая се от информация.

— Ти ли си, Купър? За бога, та тук е четири часът сутринта. Тъкмо бях дълбоко...

— Искам да ми изпратите всичко, с което разполагате, за Трейси Уитни. Изрезки от вестници, видеокасети — всичко.

— Какво става в...?

Купър затвори телефона.

Един ден ще убия този кучи син, закле се Ренолдс.

По-рано Даниел Купър проявяваше случаен интерес към Трейси Уитни. Сега тя се превърна в негов служебен обект. Той окачи снимките ѝ по стените на малката си хотелска стая в Париж и прочете всички поместени във вестниците съобщения за нея. Взе под наем видео и гледа многократно касетата, заснета и излъчена по новините от телевизията, за Трейси след произнасяне на нейната присъда и след освобождаването ѝ от затвора. Купър седеше с часове в затъмнената си стая, гледаше филма и първата искрица на подозрение се превърна в убеждение. „Ти си тази женска банда, госпожице Уитни!“, произнесе гласно Даниел Купър. После включи отново бутона за превъртане на видеокасетата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Всяка година в първата събота на юни граф Де Матини организираше благотворителен бал в полза на детската болница в Париж. Билетът за бала струваше хиляда долара и елитът на обществото се стичаше на него от цял свят.

Замъкът в Матини, на Кай д'Антиб, представлява една от забележителностите на Франция. Грижливо поддържаният парк се намираше в прекрасно състояние, а самият замък датираше от петнадесетото столетие. Вечерта на тържеството голямата и малката бални зали се изпълниха с елегантно облечени гости, а спретнати слуги в ливреи предлагаха безконечни чаши шампанско. Имаше и огромни маси с удивително разнообразие от ордъоври, подредени върху сребърни подноси от времето на крал Джордж.

Трейси, пленителна в бялата си дантелена рокля, с високо вдигната коса, прихваната с диамантена тиара, танцуваше с домакина граф. Де Матини, наближаващ седемдесетте вдовец, дребен и елегантен, с бледи и фини черти. *Благотворителният бал, даван всяка година от графа в полза на детската болница, е чиста измама, бе казал Гюнтер Хартог на Трейси. Десет процента от събраните пари отиват при децата, а останалите — в собствения му джоб.*

— Танцувате прекрасно, херцогиньо — направи ѝ комплимент графът.

— Заслугата е на моя партньор — усмихна му се Трейси.

— Как така не сме се срещали досега?

— Живея в Южна Америка — обясни му Трейси. — Сред самата джунгла.

— Но защо, за бога?

— Мъжът ми притежава няколко мини в Бразилия.

— Аха! Вашият съпруг тук ли е тази вечер?

— Не. За съжаление, поради служебна заетост му се наложи да остане в Бразилия.

— Колко неприятно за него. Но пък приятно за мен — ръката му прихвана по-здраво Трейси през кръста. — Очаквам с нетърпение да

станем много добри приятели.

— И аз също — прошепна Трейси.

През рамото на графа Трейси внезапно зърна Джеф Стивънс. Танцуваше с някаква красива и стройна брюнетка, облечена в червена тафта, притисната всеотдайно до него. В същия миг Джеф също забеляза Трейси и се усмихна.

Този кучи син има всички основания да се усмихва, помисли си мрачно Трейси. През предишните две седмици Трейси най-щателно бе обмисляла два обира. Тя успя да влезе в първата къща и да отвори сейфа, но той се оказа празен. Джеф Стивънс я бе изпреварил. При втория случай Трейси тъкмо се придвижваше през двора към набелязаната къща, когато чу неочаквано форсиране на някаква кола и успя навреме да зърне лицето на Джеф, който отмина бързо. Отново я бе изпреварил. Той просто я вбесяваше. *А сега е тук, в замъка, който възнамерява да обере*, помисли си Трейси.

Джеф и неговата партньорка сега танцуваха по-близо. Джеф се усмихна и поздрави:

— Добър вечер, графе.

Граф Де Матини също се усмихна.

— А, Джефри. Добър вечер. Много се радвам, че успя да дойдеш.

— Не бих могъл да пропусна този бал. — Джеф посочи сластолюбивата дама, с която танцуваше. — Това е госпожица Уолас. А това е граф Де Матини.

— *Enchante!* — Графът се обърна към Трейси. — Херцогиньо, мога ли да ви представя госпожица Уолас и господин Джефри Стивънс? Херцогиня Де Лароса.

Джеф повдигна въпросително вежди.

— Извинете. Не чух добре името.

— Де Лароса — произнесе спокойно Трейси.

— Де Лароса... Де Лароса. — Джеф оглеждаше внимателно Трейси. — Това име ми се струва толкова познато. *Ами, разбира се*. Познавам вашия съпруг. Милият човек, с вас ли е?

— В Бразилия е. — Трейси стисна зъби.

— Колко жалко — усмихна се Джеф. — Обичахме да ходим заедно на лов. Преди нещастиято, разбира се.

— Нещастие ли? — интересува се графът.

— Да — отвърна опечалено Джеф. — Пушката му случайно гръмна и го простреля в една много чувствителна област. Знаете как стават понякога тези нелепи случайности. — Той се обърна към Трейси. — Има ли надежда да се възстановят нормалните му функции?

— Убедена съм, че скоро ще бъде с такива нормални функции, с каквито сте и вие, господин Стивънс — отвърна глухо Трейси.

— О, радвам се. Предайте му моите най-добри поздравии, когато го видите. Нали ми обещавате, херцогиньо?

Оркестърът спря да свири. Граф Де Матини се извини на Трейси.

— Извинете ме, скъпа, но имам някои задължения като домакин. — Той стисна ръката ѝ. — Не забравяйте, че сте на моята маса.

Когато графът се оттегли, Джеф се обърна към своята партньорка.

— Ангелче, нали носиш аспирин в чантичката си? Би ли ми донесла един? Имам ужасно главоболие.

— О, бедничкият! — Тя го погледна с обожавашъ поглед. — Веднага се връщам, мили.

Трейси видя как тя премина през залата.

— Не се ли страхуваш, че ще ти докара някой диабет?

— Сладка е, нали? И как се чувствате напоследък, херцогиньо?

Трейси се усмихна заради хората около тях.

— Това всъщност не те засяга ни най-малко, нали?

— Напротив. Всъщност, Достатъчно много се безпокоя за теб, затова ще ти дам един приятелски съвет. Не се опитвай да ограбваш този замък.

— Защо? Ти ли възнамеряваш да го направиш пръв?

Джеф хвана Трейси за ръка и я заведе на едно място без хора, в близост до пианото, на което един черноок младеж издевателстваше одухотворено над някаква американска мелодия.

На фона на тази музика единствено Трейси чуваше гласа на Джеф.

— Всъщност и аз замислях нещичко, но е твърде опасно.

— Наистина ли? — Този разговор започна да се харесва на Трейси.

Истинско облекчение бе отново да си същият, да престанеш да играеш. *Гърците имат точна дума за това*, мина през ума на Трейси. Хипъкрит^[1] произлиза от гръцката дума „актьор“.

— Чуй ме, Трейси. — Джеф говореше вече сериозно. — Недей да правиш никакви опити. Преди всичко няма да успееш да преминеш жива през района на замъка. Нощем пускат куче-пазач, обучено да убива хора.

Изведнъж Трейси се заслуша много внимателно. Джеф наистина замисляше да ограби това място.

— Всички прозорци и врати са скачени с алармената инсталация. Тя от своя страна е свързана директно с полицейския участък. Дори и да успееш да се вмъкнеш в сградата, цялото вътрешно пространство е насечено от невидими инфрачервени лъчи.

— Всичко това ми е известно. — Трейси проявяваше известно самодоволство.

— Тогава положително също знаеш, че лъчът не задейства алармената инсталация, когато го пресечеш. Той я задейства, когато се отдръпнеш от него. Лъчът долавя разликата в температурата. Просто няма начин да преминеш обратно през него, без той да задейства алармената инсталация.

Това не й бе известно. *Как ли го бе научил Джеф?*

— Защо ми разказваш всичко това?

Той се усмихна, а тя си помисли, че никога не бе изглеждал толкова красив.

— Всъщност не ми се иска да те заловят, херцогиньо. Обичам да те виждам наоколо. Знаеш ли, Трейси, ние с теб бихме могли да станем много добри приятели.

— Грешиш — убеди го Трейси. Тя видя забързалата се към тях приятелка на Джеф. — Ето че пристига госпожица Диабет. Приятно прекарване.

Докато се отдалечаваше, Трейси чу приятелката на Джеф да казва:

— Донесох ти и чаша шампанско, с която да си глътнеш аспиричето, бедно момченце.

Вечерята се оказа великолепна. Всяко блюдо се придружаваше от съответното вино, безупречно поднасяно от лакеи с бели ръкавици. Първото блюдо представляваше местни аспержи с бял сос от трюфели, следвано от бульон със ситно нарязани гъби. После поднесоха агнешко филе с разнообразни зеленчуци от градината на графа. Блюдото след него се оказа хрупкава салата от цикория. За десерт имаше сладолед в

различни форми и сребърни фруктиери, напълнени догоре с петифури. Най-накрая поднесоха кафе и бренди. На мъжете предложиха пури, а на дамите подариха парфюми в малки кристални флакончета.

След вечерята граф Де Матини се обърна към Трейси.

— Споменахте, че имате желание да разгледате картините ми. Желаете ли да ги видите сега?

— С най-голямо удоволствие — увери го Трейси.

Картинната галерия се оказа частен музей, пълен с италиански майстори, френски импресионисти и картини от Пикасо. Дългата стена пламтеше от пленителни багри и форми, рисувани от безсмъртни творци. Картини от Моне и Реноар, от Каналето, Гуарди и Тинторето. Имаше по една изящна картина от Тиеполо, Гуерчино и Тициан и почти цяла стена със Сезан. Стойността на колекцията просто не можеше да се измери с пари.

Трейси дълго време не сваляше очи от картините, изпълнена с наслада от тяхната красота.

— Надявам се, че картините са добре защитени — каза тя.

Графът се усмихна.

— Крадци се опитаха на три пъти да обсебят моите съкровища. Единият крадец бе убит от кучето ми, вторият осакатя, а третият излежава доживотна присъда в затвора. Замъкът е превърнат в непревземаема крепост, херцогиньо.

— Много ми е приятно да чуя това, графе.

Отвън проблясна ярка светлина.

— Започва илюминацията с фойерверки — каза графът. — Сигурен съм, че ще ви хареса. — Той хвана меката ръка на Трейси със своята слаба и суха ръка и я изведе от картинната галерия. — Утре сутринта заминавам за Дювил, където имам вила на морския бряг. Поканил съм няколко приятели за следващия уикенд. Струва ми се, че там ще ви хареса.

— Убедена съм в това — отвърна Трейси със съжаление, — но се страхувам, че съпругът ми е започнал да се безпокои. Настоява да се връщам по-скоро.

Илюминацията с фойерверките трая около час и Трейси се възползва от отвлеченото внимание на гостите, за да проучи сградата. Онова, което ѝ бе разказал Джеф, се оказа истина: предохранителните мерки против кражба се оказаха страхотни, но именно поради тази

причина Трейси не можеше да устои на това ново предизвикателство. Тя знаеше, че в спалнята на графа на горния етаж има два милиона долара в бижута и половин дузина шедьоври, включително и един от Леонардо.

Замъкът е същинска съкровищница, ѝ бе казал Гюнтер Хартог, и се охранява като такава. Не предприемай нищо, преди да имаш план, гарантиращ твоята пълна безопасност.

Всъщност вече имам разработен план, помисли си Трейси. Дали ще гарантира или не моята пълна безопасност, ще разбере утре.

Следващата нощ се оказа студена и облачна и високите стени, ограждащи замъка, имаха мрачен и отблъскващ вид. Трейси застана в тъмното, облечена в черен работен панталон, обувки с гумени подметки, меки черни ръкавици от ярешка кожа и праметната през рамо чанта. В едно моментно отпускане в съзнанието на Трейси изплуваха стените на затвора и тя неволно затрепери.

Трейси докара взетата под наем закрыта камионетка до каменната стена от задната страна на имението. От другата страна на стената се чу ниско, свирепо ръмжене, което се превърна в яростен лай, когато кучето започна да скача във въздуха и да прави опити да се нахвърли. Трейси си представи мощното и тежко тяло на добермана и смъртоносните му зъби.

Тя подвижна тихичко на някого в камионетката.

— Сега.

Слаб мъж на средна възраст, също облечен в черно и с раница на гърба, излезе от автомобила с женски доберман. Кучето беше в любовен период и лаят от другата страна на стената внезапно спря и се превърна във възбудено скимтене.

Трейси помогна на мъжа да вдигнат женското куче върху покрива на автомобила, който стигаше почти до върха на стената.

— Едно, две, три — прошепна тя.

После двамата метнаха кучето през стената в двора на имението. Чуха се две остри джавкания, последвани от сумтене, след което кучетата побягнаха. Възцари се пълна тишина.

Трейси се обърна към своя съучастник:

— Да вървим!

Мъжът, който се казваше Жан Луи, кимна. Трейси го откри в Антиб. Беше крадец, прекарал по-голямата част от живота си по затворите. Жан Луи не блестеше с никакви умствени качества, но бе гений по отношение на бравите и алармените инсталации, наистина безупречен за този вид работа.

Трейси прекрачи от покрива на автомобила върху стената. Тя разгъна една въжена стълба и я закачи с куки за ръба на стената. После двамата се спуснаха долу на тревата. Имението сега изглеждаше много по-различно, отколкото предишната вечер, когато бе ярко осветено и препълнено с развеселени гости. Сега всичко тънеше в мрак и забрава.

Жан Луи крачеше след Трейси и се оглеждаше боязливо за доберманите.

Замъкът беше обрасъл с вековен бръшлян, достигащ чак до покрива. Трейси бе изпробвала набързо предната вечер бръшляна. Сега, когато се покачи върху него, той издържа тежестта ѝ. Тя започна да се катери и да оглежда мястото под себе си. Кучетата не се виждаха никъде. *Дано се занимават по-дълго време*, помолите се тя.

Когато стигна върха, Трейси даде знак на Жан Луи и го изчака да се изкачи при нея. На светлината на малкото електрическо фенерче, което запали Трейси, те забелязаха, че на покрива има прозорец, здраво заключен отвътре. Трейси видя как Жан Луи бръкна в раницата си и извади резачка за стъкло. Той измъкна стъклото за по-малко от една минута.

Трейси погледна надолу — пътят им се препречваше от цяла паяжина кабели на алармената инсталация.

— Ще се справиш ли с това, Жан? — прошепна тя.

— *Je peux faire ça*. Няма проблеми. — Той потърси сред вещите си в раницата и извади къса жица в двата края с щипки. Проследи с бавни движения кабела, намери началото му, оголи го и го хвана с едната щипка, а с другата заципа края на алармената инсталация. После измъкна клещи и преряза внимателно кабела. Трейси следеше напрегната действията му и очакваше всеки момент да чуе дрънченето на инсталацията. Наоколо продължаваше да цари тишина. Жан Луи вдигна глава и се усмихна. — *Voilà. Fini*.

Те си послужиха с втора въжена стълба, с помощта, на която се спуснаха през прозорчето. Досега всичко вървеше добре. Успяха да влязат безпрепятствено в таванското помещение. Трейси изведнъж си

представи онова, което им предстоеше, и сърцето ѝ заудря силно в гърдите.

Тя извади два чифта очила с червени лещи и подаде единия на Жан Луи.

— Сложи ги!

Тя бе измислила начин да отвлече вниманието на добермана, но алармената инсталация с инфрачервени лъчи се оказа много по-труден въпрос за разрешаване. Джеф се оказа прав: цялата сграда се пресичаше от невидими лъчи. Трейси пое на няколко пъти дълбоко дъх. *Концентрирай енергията си. Отпусни се.* Тя наложи на съзнанието си кристална чистота. *Когато човек влезе в обсега на лъча, сензорът долавя разликата в температурата и задейства алармената инсталация. Цялата система е така замислена, че да се задейства, преди крадецът да е отворил сейфа, като по този начин не му оставя време да направи каквото и да е до пристигането на полицията.*

И точно тук, реши Трейси, се криеше слабостта на системата. Тя трябваше да измисли начин, чрез който да задържи задействането на алармената инсталация до момента *след* отварянето на сейфа. В 6.30 часа сутринта Трейси намери решението. Обирът беше възможен и Трейси почувства как в нея отново се заражда познатото чувство на възбуда.

Тя си постави инфрачервените очила и в същия миг помещението се огря от някакъв тайнствен червен блясък. Пред вратата на тавана Трейси зърна лъч светлина, който би бил невидим без очилата.

— Пъхни се под него — предупреди я Жан Луи. — Внимателно!

Те пропълзяха под лъча и се озоваха в тъмен коридор, водещ до спалнята на граф Де Матини. Трейси запали фенерчето и тръгна напред. С помощта на инфрачервените очила Трейси забеляза нов лъч, минаващ ниско пред прага на спалнята. Тя внимателно го прекрачи. Жан Луи я следваше плътно.

Трейси започна да осветява стените, върху които стояха окачени великолепните, вземащи просто дъха платна.

Обещай, че ще ми донесеш картината от Леонардо, беше ѝ казал Гюнтер. *И бижутата, разбира се.*

Трейси свали картината от стената, обърна я и я положи върху пода. После извади грижливо платното от рамката, нави го и го пхна в окачената на рамото си чанта. Сега оставаше само да се добере до сейфа, поставен в ниша със спусната отпред завеса в най-отдалечения ъгъл на спалнята.

Трейси дръпна завесата. От пода до тавана в нишата се пресичаха четири инфралъча. Невъзможно бе да се постигне сейфа, без да се пресече някой от лъчите.

Жан Луи гледаше слисан лъчите.

— *Bon Dien de merde!* Няма да успеем да преминем през тях. Едни са твърде ниско, за да се пхнем под тях, а други твърде високо, за да ги прескочим.

— Искам да правиш само онова, което ти казвам — обърна се Трейси към него. Тя мина зад Жан Луи и го хвана здраво през кръста. — А сега тръгваме заедно. Първо с левия крак.

Двамата направиха крачка към лъчите, после втора. Жан Луи дишаше тежко.

— *Alors!* Навлизаме в лъчите.

— Точно така.

Навлязоха точно в средата на лъчите, там, където те се пресичаха. Трейси спря.

— А сега слушай внимателно — каза тя. — Тръгвай право към сейфа.

— Ами лъчите...

— Не се безпокой. Всичко е наред.

Тя искрено се молеше да се окаже права.

Жан Луи пристъпи нерешително напред. Всичко продължаваше да тъне в тишина. Той се обърна към Трейси и я погледна с разширени от уплаха очи. Тя стоеше в центъра на лъчите, като температурата на тялото ѝ не позволяваше на сензорите да задействат алармената инсталация. Жан Луи се зае незабавно със сейфа. Трейси стоеше като закована. Тя съзнаваше добре, че в момента, в който направи и най-малкото движение, алармената инсталация щеше да се задейства.

С крайчеца на очите си Трейси видя как Жан Луи извади някакви инструменти от раницата си и започна да се занимава с бравата на сейфа. Трейси стоеше неподвижно и дишаше бавно и дълбоко. Времето спря. Жан Луи сякаш нямаше намерение да свършва.

Прасецът на десния крак на Трейси започна да я боли и след малко тя почувства спазми. Трейси стисна зъби. Не смееше да помръдне.

— Колко още? — прошепна Трейси.

— Десет, петнадесет минути.

На Трейси ѝ се струваше, че седи тук от години. Мускулите на левия ѝ крак започнаха да се схващат. Искаше ѝ се да закрепси от болка. Но продължаваше да стои като закована сред лъчите. По едно време чу прещракване. Сейфът се отвори.

— *Magnifique! C'est la banque!* Всичко ли искаш? — запита Жан Луи.

— Никакви документи. Само бижутата. Каквито пари има, са за теб.

— *Merci.*

Трейси чуваше как Жан Луи тършува из сейфа и след малко се обърна към нея.

— *Formidable!* — възкликна той. — Но как ще се измъкнем оттук, без да задействаме алармената инсталация?

— Това няма да стане — съобщи му Трейси.

Той впери поглед в нея.

— Какво?

— Застани пред мен.

— Но...

— Прави каквото ти казвам.

Жан Луи пресече уплашен лъча. Трейси затаи дъх. Нищо не се случи.

— Добре. Сега ще излезем много бавно от спалнята.

— А после? — Очите на Жан Луи изглеждаха огромни зад очилата.

— После ще бягаме, приятелю.

Сантиметър по сантиметър те тръгнаха заднешком през лъчите към завесата, откъдето те излизаха. Когато ги достигнаха, Трейси пое дълбоко дъх.

— Добре. Когато кажа „готово“, ще излезем по пътя, по който влязохме.

Жан Луи преглътна и кимна. Трейси чувстваше как дребното му тяло трепереше.

— Готово!

Те се обърнаха и хукнаха към вратата. Жан Луи я следваше по петите. Алармената инсталация се включи в мига, в който излязоха от лъчите. Звукът беше проглушителен и разтърсващ.

Трейси полетя с всички сили към тавана, а после нагоре по въжената стълба. Жан Луи бягаше непосредствено зад нея. Трейси пребяга през покрива, спусна се по бръшляна и двамата се затичаха през двора към стената, където ги очакваше втората стълба. Миг след това се прехвърлиха върху покрива на камионетката и мигновено се спуснаха долу. Трейси скочи на шофьорското място, а Жан Луи до нея.

Когато камионетката тръгна бързо надолу по страничния път, Трейси забеляза черна кола, паркирана под група дървета. За миг фаровете ѝ осветиха вътрешността на колата. Зад волана седеше Джеф Стивънс, а до него — огромен доберман. Трейси се засмя с цяло гърло и в момента, в който премина бързо край колата, изпрати на Джеф въздушна целувка.

От далечината се чу воят на приближаващи полицейски сирени.

[1] Лицемер (англ.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Биариц, разположен на югозападния морски бряг на Франция, е изгубил до голяма степен своя блясък от края на деветнадесети и началото на двадесети век. Известното по-рано „Казино Белвю“ е затворено и се нуждае от сериозен ремонт, а Градското казино на улица Мазагран представлява сега полуизоставена сграда, в която са се настанили няколко малки магазинчета и някакво училище по танци. Старите вили по хълмовете са придобили вид на западнали благородници.

Въпреки това в разгара на сезона, тоест от юли до септември, богатите и титулувани особи от Европа продължават да се тълпят в Биариц, за да се отдават на удоволствията на хазарта, слънцето и спомените си. Онези, които не притежават свои замъци, отсядат в луксозния хотел „Палас“ на авеню Императрис 1. Бивша лятна резиденция на Наполеон III, хотелът е разположен върху един нос над Атлантическия океан, сред импозантна по своята красота природа: от едната му страна има морски фар, ограден от огромни назъбени скали, издигащи се направо от сивия океан като някакви праисторически чудовища, а от другата — от дъсчена пътека.

Един следобед към края на месец август френската баронеса Маргьорит дьо Шантии премина бързо през фоайето на хотел „Палас“. Баронесата беше елегантна млада жена с пригладена тъмноруса коса. Носеше зелено-бяла копринена рокля, подчертаваща фигура, която караше жените да се обръщат след нея и да я оглеждат със завист, а мъжете да зяпат с отворена уста.

Баронесата отиде на рецепцията.

— *Ma clef, s'il vous plait* — помоли тя с очарователен френски акцент.

— Разбира се, баронесо.

Служителят подаде ключа на Трейси заедно с няколко получени по телефона съобщения.

Докато Трейси вървеше към асансьора, някакъв смачкан на вид мъж с дебели очила се извърна рязко от витрината с изложени шалове,

блъсна се в нея и бутна на земята ръчната ѝ чантичка.

— Божичко! — възкликна той. — Ужасно съжалявам. — Вдигна чантичката ѝ и я подаде. — Моля да ме извините. — Говореше със средноевропейски акцент.

Баронеса Маргьорит дьо Шантии му кимна високомерно и отмина.

Един прислужник я покани да влезе в асансьора и я изкачи до третия етаж. Трейси си бе избрала апартамент 312, защото знаеше, че често пъти изборът на стая в хотел имаше същото значение, както и изборът на самия хотел. В Капри това бе вила 522, на остров Майорка — кралският апартамент в Сон Вида с изглед към планините и разположения в далечината залив. В Ню Йорк бе апартамент 4717 на най-горния етаж на хотел „Хелмсли палас“, а в Амстердам — стая 325 в „Амстел“, в която човек се приспива от успокоителния плясък на водите в канала.

От апартамент 312 на хотел „Палас“ се откриваше панорамен изглед както към океана, така и към града. Трейси можеше да наблюдава от всеки прозорец как вълните се разбиват във вековните скали, подаващи се от морето като удавници. Точно под нейния прозорец се виждаше огромен плувен басейн с формата на бъбрек. Неговата ясносиня вода контрастиреше ярко със сивия океан. До басейна имаше голяма тераса с чадъри, под които гостите на хотела можеха да се подслонят от лятното слънце. Стените на апартамента бяха тапицирани със синьо-бяла копринена дамаска и с мраморни первази, а килимите и завесите имаха цвета на увехнали рози. Времето бе покрило с мека патина дървените части на вратите и капаците на прозорците.

Трейси заключи вратата след себе си, свали плътно прилепената си руса перука и масажира главата си. Ролята на баронеса ѝ подходеше най-добре. В книгата на Дебре „Перове и барони“ и в „Almanach de gotha“ имаше стотици титли, от които можеше да избира. Там имаше голям брой знатни дами, дукеси, принцеси, баронеси и херцогини от повече от двадесет страни. Книгите се оказаха безценни за Трейси, защото описваха фамилни истории отпреди векове и споменаваха имена на бащи, майки и деца, заедно с училищата, които са посещавали, домовете и адресите им. За нея представляваше проста работа да си избере някоя прочута фамилия и да се обяви за нейна

далечна родственица — особено за богатата далечна родственица. Хората толкова много се впечатляваха от титли и пари.

Трейси си спомни за непознатия, който се блъсна в нея във фоайето на хотела, и се усмихна. Вече се беше започнало.

Същата вечер в 8.00 часа баронеса Маргьорит дьо Шантии седеше в бара на хотела, когато мъжът, който се бе блъснал в нея, приближи масата ѝ.

— Извинете — каза стеснително той, — но трябва отново да ви се извиня за моята ужасна несръчност днес следобед.

Трейси миловидно му се усмихна.

— Няма нищо. Всичко стана съвсем случайно.

— Вие сте безкрайно внимателна. — Той се подвоуми. — Ще се почувствам много по-добре, ако ми позволите да ви почерпя нещо.

— *Oui*. Щом като настоявате.

Той хлътна в стола пред нея.

— Позволете да ви се представя. Аз съм професор Адолф Цукерман.

— Маргьорит дьо Шантии.

Цукерман даде знак на келнера.

— Какво пиете? — обърна се Цукерман към Трейси.

— Шампанско. Но може би...

Той вдигна уверено ръка и я спря.

— Мога да си го позволя. Всъщност, аз съм пред прага на такава възможност, която ще ми позволи да имам всичко на този свят.

— Наистина ли? — Трейси едва-едва му се усмихна. — Това е чудесно за вас.

— Да.

Цукерман поръча бутилка шампанско, после се обърна към Трейси.

— Случи ми се нещо крайно необикновено. Всъщност, не бива да го разисквам с непознати хора, но е толкова вълнуващо, че не мога да го тая в себе си. — Той се приведе към нея и сниши глас. — Да ви кажа истината, аз съм най-обикновен учител или по-скоро бях, до неотдавна. Преподавам история. Много е забавна, разбирате ли, но не дотам вълнуваща.

Трейси слушаше, а върху лицето ѝ бе изписан учтив интерес.

— Искам да кажа, че не беше допреди няколко месеца.

— Мога ли да ви попитам какво се случи преди няколко месеца, професор Цукерман?

— Правех едно проучване върху Испанската армада и търсех разни неща, които биха направили темата по-интересна за моите ученици, та в местния музей се натъкнах на стар документ, който по непонятен за мен начин се бе смесил с други писмени материали. В този документ се съобщава за една секретна експедиция, изпратена от принц Филип през 1588 година. Единият от корабите, който бил натоварен със златни кюлчета, се предполагало, че е потънал по време на буря и изчезнал безследно.

Трейси го гледаше замислено.

— *Предполагало се*, че е потънал!

— Точно така. Но според този летопис капитанът и екипажът потопили нарочно кораба в едно пусто и скалистозаливче, като възнамерявали по-късно да се върнат и да извадят съкровището. Но ги нападнали пирати и ги избили до един. Документът се е запазил единствено поради това, че никой от моряците на пиратския кораб не е знаел да чете или пише. Не са и подозирали какво държат в ръцете си. — Гласът му трепереше от възмущение. — Сега — той понижи глас и се огледа, за да се увери, че не го чува никой друг, и продължи — притежавам този документ с най-подробни указания за това как се стига до съкровището.

— Какво щастливо за вас откритие, професоре — в гласа ѝ се долавяше нотка на възхищение.

— Това злато на кюлчета вероятно струва сега около петдесет милиона долара — каза Цукерман. — Остава ми само да го извадя.

— И какво ви спира?

Той сви смутено рамене.

— Пари. Трябва да екипирам цял кораб, за да извадя съкровището на повърхността.

— Разбирам. Колко би могло да струва всичко това?

— Сто хиляди долара. Трябва да ви призная, че направих една непростима и глупава грешка. Изтеглих двадесет хиляди долара, това са спестяванията ми за цял живот, и пристигнах в Биариц да играя

комар в казиното, окрилен от единствената надежда, че ще спечеля достатъчно и... — Гласът му постепенно заглъхна.

— И ги загубихте.

Той кимна. Трейси видя зад стъклата на очилата как очите му се просълзиха.

Шампанското пристигна, келнерът отвори бутилката и отля от златистата течност в чашите им.

— *Bonne chance* — вдигна тост Трейси.

— Благодаря.

Те отпиха от питието и млъкнаха замислени.

— Моля да ми простите, че ви занимавам с всичко това — каза Цукерман. — Не бива да разказвам за затрудненията си на такава красива дама като вас.

— Но вашата история е очарователна — убеди го тя. — И вие сте сигурен, че златото е там, *oui*?

— В това не съществува и капка съмнение. Аз притежавам оригиналните нареждания за товара и карта, съставена лично от капитана. Зная и точното местонахождение на съкровището.

Трейси проучваше човека пред нея със замислено изражение на лицето си.

— Но се нуждаете от сто хиляди долара?

Цукерман печално се подсмихна.

— Да. За съкровище от петдесет милиона — той отпи глътка от шампанското.

— *C'est possible...* — Тя се спря.

— Какво казахте?

— Не сте ли мислили за съдружник?

Той учудено я погледна.

— Съдружник ли? Не. Смятам да направя всичко сам. Но сега, след като изгубих всичките си пари... — Гласът му отново заглъхна.

— Професор Цукерман, да предположим, че ви дам тези сто хиляди долара?

Той поклати глава.

— В никакъв случай, баронесо. Не бих си го простил. Напълно е възможно да изгубите парите си.

— Но след като сте сигурен, че съкровището е там...?

— О, абсолютно съм сигурен в това. Но стоте хиляди могат да пропаднат. Тук няма никаква гаранция.

— В живота съществуват много малко гаранции. Вашият проблем е *tres interessant*. Ако ви помогна, това може да се окаже изгодно и за двама ни.

— Не. Никога няма да си простя, ако поради някаква *незначителна* вероятност вие изгубите парите си.

— Мога да си го позволя — увери го тя. — А аз бих могла и да получа много от тази инвестиция, *n'est-ce pas?*

— Разбира се, съществува и такава възможност — съгласи се Цукерман. Той седеше и преценяваше възможностите, очевидно разкъсван от съмнения. Най-сетне каза: — След като е такова желанието ви, ще делим по равно.

Тя доволно се усмихна.

— *D'accord*. Приемам.

Професорът добави бързо:

— Естествено, след като покрием разходите.

— *Naturellement*. Кога започваме?

— Незабавно. — Професорът неочаквано се оживи. — Вече съм намерил кораб, който ми се ще да използвам. Снабден е с модерна драга и има екипаж от четирима души. Естествено и на тях ще трябва да дадем малък процент от онова, което извадим.

— *Bien sur*.

— Трябва да започнем колкото може по-бързо, в противен случай ще изпуснем кораба.

— Мога да ви доставя парите след пет дни.

— Великолепно! — възкликна Цукерман. — Това ще ми даде възможност да приключа с всички приготовления. Каква случайна среща и за двама ни, нали?

— *Oui. Sans doute*.

— За нашето приключение. — Професорът вдигна чашата си.

Трейси също вдигна чаша и каза:

— Нека всичко се окаже така доходно, както чувствам, че ще бъде.

Двамата се чукнаха. Трейси погледна през залата и замръзна. На една маса в най-отдалечения ъгъл седеше Джеф Стивънс и я

наблюдаваше с весела усмивка на лицето. С него седеше привлекателна жена, цялата блеснала от бижута.

Джеф кимна на Трейси и тя се усмихна, като си спомни последната им среща пред имението на Де Матини, когато той седеше с онова глупаво куче до себе си. *Това беше точка в моя полза*, помисли си развеселена Трейси.

— И така, бихте ли ме извинили — обърна се Цукерман към нея. — Предстои ми толкова много работа. Ще ви се обадя.

Трейси протегна грациозно ръка, той я целуна и си тръгна.

— Виждам, че приятелят ти си отиде, а не разбирам защо. Зашеметяваща си като блондинка.

Трейси вдигна поглед. До масата й стоеше Джеф. Той седна на стола, на който допреди няколко минути седеше Адолф Цукерман.

— Поздравления — каза Джеф. — Лудорията с Де Матини бе страшно находчива. Чиста работа.

— След като го казваш ти, Джеф, това е висока оценка.

— Ти ми струваш много пари, Трейси.

— Трябва да свикнеш с това.

Той започна да си играе с чашата пред него.

— Какво иска професор Цукерман?

— О, ти го познаваш?

— Би могло и така да се каже.

— Той... хм... просто искаше да пийнем.

— И ти разказа за потъналото съкровище?

Трейси изведнъж стана много внимателна.

— Откъде знаеш това?

Джеф учудено я погледна.

— Само не ми кавай, че си налапала въдицата. Това е най-старата мошеническа игра в света.

— Но не и този път.

— Искаш да кажеш, че си му *повярвала*?

Трейси седеше сковано на мястото си.

— Нямам желание да обсъждам този въпрос, но професорът разполага със собствена информация.

Джеф поклати недоверчиво глава.

— Трейси, той се опитва да те измами. Колко ти поиска да вложиш в неговия потънал кораб?

— Няма значение — отвърна студено Трейси. — Това си е моя работа, пък и парите са си мои.

Джеф сви рамене.

— Добре. Само да не кажеш, че старият Джеф не се е опитвал да те предупреди.

— Изключено е сам да проявяваш интерес към това злато, така ли?

Той разпери ръце, сякаш обзет от отчаяние.

— Защо винаги си толкова подозрителна към мен?

— Много просто — отвърна Трейси. — Нямам ти доверие. Коя беше жената с теб? — На момента съжали за думите си.

— Сузан? Моя приятелка.

— Богата, естествено.

Джеф бавно се усмихна.

— Всъщност, струва ми се, че разполага с доста пари. Ако имаш желание да обядваш утре с нас, главният готвач на нейната яхта, дълга двеста и петдесет фута, хвърлила котва в пристанището, ще...

— Благодаря ти. И през ум не ми минава да преча на обяда ви. Какво ѝ продаваш?

— Това е личен въпрос.

— Убедена съм в това — отвърна тя много по-рязко, отколкото ѝ се искаше.

Трейси го погледна над очилата си. Наистина беше дяволски привлекателен. Имаше чисти и правилни черти, красиви сиви очи с дълги мигли и змийско сърце. Същинска прекалено интелигентна змия.

— Мислил ли си някога да се занимаваш със законна дейност? — запита го Трейси. — Положително ще имаш голям успех.

Джеф остана поразен.

— Какво? И да се откажа от всичко това? Сигурно се шегуваш.

— Винаги ли ще се занимаваш с мошеничества?

— Мошеничества ли? Та аз съм само *предприемач* — отвърна той с укор в гласа.

— И как така стана... как стана предприемач?

— Избягах от дома на четиринадесетгодишна възраст и постъпих в един цирк.

— На четиринадесет години? — Трейси за първи път имаше възможност да надникне зад сложната и чаровна бляскава външност на Джеф.

— За мен това се оказа полезно. Научих се да се справям с трудностите. Когато започна тази забележителна война във Виетнам, аз се записах в Зелените барети и получих съвременно образование. Струва ми се, главното, което научих там, е, че тази война бе най-голямото от всички мошеничества на този свят. В сравнение с нея ние с теб сме само едни смешни любители. — Той смени рязко темата. — Обичаш ли пелота?

— Ако ти я продаваш, не. Благодаря ти.

— Това е игра, разновидност на джай алай. Имам два билета за довечера, а Сузан е заета. Искаш ли да дойдеш?

Трейси се усети, че казва да.

Вечеряха в малко ресторантче на градския площад, където сервираха местно вино и *confit de canard a l'ail*, печена патица, сварена преди това в собствения си сос, печени картофи и чесън. Оказа се много вкусна.

— Това е специалитетът на заведението — обърна се Джеф към Трейси.

Разговаряха за политика, книги и пътешествия и Трейси откри, че Джеф е учудващо начетен.

— Когато на четиринадесетгодишна възраст си принуден да се грижиш сам за себе си — започна да й разказва Джеф, — бързо разбираш всичко. Първо научаваш кое е онова, което те тласка в живота, а после научаваш същото и за другите хора. Мошеническата игра наподобява жиу-жицу. При жиу-жицу ти използваш силата на своя противник, за да го победиш. При мошеничеството използваш неговата алчност. Ти правиш само първата стъпка, после той самият свършва цялата останала работа вместо теб.

Трейси се усмихна и се запита дали Джеф има някаква представа за това колко много си приличаха те двамата. Приятно ѝ беше да е с него, но същевременно разбираше добре, че при дадени обстоятелства той нямаше да се поколебае да я измами. С мъж като него трябваше да се внимава и тя възнамеряваше да постъпва точно така.

Мястото, на което се играеше пелотата, представляваше голяма арена на открито с размерите на футболен стадион, разположена високо сред хълмовете над Биариц. От двете страни на игрището имаше по една огромна бетонна стена, игралното поле бе разположено в средата, а от двете му страни имаше четири реда каменни пейки. По здрач запалиха прожектори. Когато Трейси и Джеф пристигнаха, местата бяха вече почти заети от запалянковци. Играта започна.

Играчите от всеки отбор хвърляха поред топката в бетонната стена и при отскачането ѝ я улавяха с дълги и тесни кошнички, прикрепени с каишки за ръцете им. Пелотата е бърза и опасна игра.

Когато някой от играчите пропуснеше, тълпата започваше да крещи.

— Всъщност възприемат всичко много сериозно — забеляза Трейси.

— В тази игра се правят големи залагания. Баските са комарджийска раса.

Докато зрителите прииждаха, пейките се изпълваха все повече и повече и по едно време Трейси почувства, че се притиска към Джеф. Дори и да усещаше тялото ѝ до своето, той не проявяваше никакви признаци за това.

Бързината и разпалеността в играта сякаш се усилваха с всяка изминала минута, а виковете на запалянковците отекваха силно в нощта.

— Наистина ли играта е толкова опасна, колкото изглежда? — запита Трейси.

— Баронесо, тази топка лети във въздуха със скорост, достигаща почти сто мили в час. Удари ли те по главата, умираш на място. Играчите обаче много рядко пропускат да я уловят. — Той я потупа разсеяно по ръката, впил поглед в играта.

Играчите бяха много опитни и се движеха грациозно и в съвършен ред. По средата на играта обаче, без каквото и да е предупреждение, един от играчите запрати топката към стената под неправилен ъгъл, смъртоносната топка отскочи и полетя със свистене право към пейката, на която седяха Трейси и Джеф. Зрителите се размърдаха, за да се предпазят от нея. Джеф сграбчи Трейси, бутна я на

земята и я закри с тялото си. Те чуха как топката профуча над главите им и се удари с трясък в страничната стена. Трейси лежеше на земята и чувстваше коравото тяло на Джеф. Лицето му се намираше съвсем близо до нейното.

Той я задържа така за момент, после се изправи и ѝ помогна да стане. Между тях неочаквано се породил някакво смущение.

— Стру... струва ми се, че преживях доста вълнения за една вечер — каза Трейси. — Моля те да се връщаме в хотела.

Трейси му пожела лека нощ във фойето.

— Трейси, нали няма да се занимаваш повече с тази налудничава идея на Цукерман за потъналото съкровище?

— Напротив, ще се занимавам.

Той не свали дълго време погледа си от нея.

— И все още смяташ, че аз искам да сложа ръка на това злато, така ли?

Тя го погледна право в очите.

— А не е ли точно така?

Изразът му изведнъж се промени.

— Пожелавам ти успех.

— Лека нощ, Джеф.

Трейси видя как той се обърна и излезе от хотела. Допускаше, че отива при Сузан. *Бедната жена!*

Служителят на рецепцията я поздрави.

— Добър вечер, баронесо. За вас има съобщение.

Съобщението беше от професор Цукерман.

Адолф Цукерман имаше проблем. И то много голям проблем. Той седеше в кабинета на Арман Гранжие и изпитваше такава уплаха от онова, което ставаше, че по едно време почувства, че се е подмокрил. Гранжие притежаваше незаконно казино, разположено в елегантна частна вила на улица „Фриа“ 123. За него нямаше никакво значение дали Градското казино е близо до него или не, защото клубът на улица „Фриа“ бе винаги изпълнен с богати посетители. За разлика от контролираните от държавата казина залаганията тук не бяха ограничени и точно затова големите комарджии идваха да играят в клуба на рулетка, шмен дьо фер и на зарове. Сред клиентите на

Гранжие имаше арабски принцове, английски аристократи, бизнесмени от Ориента, африкански държавници. Полуоблечени млади момичета се движеха из помещението и изпълняваха поръчки за шампанско и уиски. Арман Гранжие отдавна знаеше, че богатите много повече от представителите на които и да е други класи обичат да получават нещо срещу нищо. Гранжие можеше да си позволи да раздава безплатно напитки. Неговите рулетки и игри на карти не работеха почтено.

Клубът обикновено се изпълваше от красиви млади жени, придружавани от по-възрастни богати господа, и рано или късно жените попадаха в ръцете на Гранжие. Дребен мъж с идеални черти, воднисти кафяви очи и меки чувствени устни, той бе висок малко повече от метър и шестдесет. Съчетанието на външността с дребната му фигура привличаха жените като магнит.

— Завладяваща си, *cherie*, но за нещастие на двама ни съм ужасно влюбен в друга.

И това бе самата истина. *Другата* естествено биваше сменяна всяка седмица, защото в Биариц пристигаха безкрайно много красиви млади жени и Арман Гранжие даваше на всяка една възможност да поживее малко в охолство и безгрижие.

Връзките на Гранжие с подземния свят и полицията бяха достатъчно силни, за да поддържа казиното си. Беше си проправил пътя нагоре чрез спекулации и разпространение на наркотици, докато накрая стана собственик на малкото си феодално имение в Биариц. Онези, които му се изпречваха на пътя, разбираха твърде късно колко страшен можеше да се окаже този дребен мъж.

Сега Арман Гранжие подлагаше Адолф Цукерман на кръстосан разпит.

— Разкажи ми повече за тази баронеса, с която си уговорил да извади потъналото съкровище.

Яростният тон в гласа му подсказа на Цукерман, че нещо се е объркало, ужасно се е объркало. Той преглътна и започна да разказва:

— Ами, вдовица е, мъжът ѝ завещал много пари и тя каза, че ще участва със сто хиляди долара. — Тонът на собствения му глас му вдъхна увереност да продължи. — Веднъж да получим парите, ние естествено ще ѝ кажем, че корабът, с който ще вадим съкровището, е претърпял авария и са ни необходими още петдесет хиляди. После ще поискаме още сто хиляди и по-нататък вече знаеш, както винаги.

Той видя изписалото се върху лицето на Арман Гранжие презрение.

— Какво... какво се е случило, шефе?

— Случило се е това — продължи Гранжие със стоманен глас, — че един мой човек току-що ми се обади от Париж. Изработил е фалшив паспорт на твоята баронеса. Истинското ѝ име е Трейси Уитни и е американка.

Устата на Цукерман изведнъж пресъхна. Той облиза устни.

— Тя... тя наистина прояви интерес, шефе!

— *Balle! Conneau!* Тя е мошеничка. Опитал си се да продаваш краставици на краставичар.

— Тогава з... защо тя каза „да“? Защо просто не ме отрязва веднага?

Гласът на Арман Гранжие бе леденостуден.

— Не зная, професоре, но имам намерение да науча. И когато това стане, ще пратя тази дама да поплува в залива. Никой не може да прави Арман Гранжие на глупак. Сега вдигни телефона. Кажи ѝ, че твой приятел ти е предложил половината от парите и че аз отивам да я посетя. Можеш ли да го уредиш?

— Разбира се, шефе. Не се тревожи — отвърна с готовност Цукерман.

— Тревожа се — отвърна бавно Арман Гранжие, — много се тревожа за теб.

Арман Гранжие не обичаше потайностите. Номерът с потъналото съкровище се прилагаше векове наред, но жертвите трябваше да са наивници. Мошеник никога нямаше да се хване на тази въдица. Точно тази тайна безпокоеше Гранжие и той реши твърдо да я разгадае. Научеше ли отговора, жената щеше да бъде предадена на Бруно Виченце. Бруно обичаше да се позабавлява със своите жертви, преди да се отърве завинаги от тях.

Арман Гранжие слезе от лимузината, след като тя спря пред хотел „Палас“, влезе във фоайето и отиде при Жул Бержерак, беловласия баск, който работеше в хотела от тринадесетгодишна възраст.

— Кой е номерът на апартамента на баронеса Маргьорит дьо Шантии?

Имаше строга заповед, според която на служителите на рецепцията бе забранено да съобщават номерата на стаите на гостите, но тази заповед не се отнасяше до Арман Гранжие.

— Апартамент триста и дванадесет, господин Гранжие.

— Merci.

— И стая двеста и единадесета също.

Гранжие спря.

— Какво?

— Баронесата е наела и стаята до нейния апартамент.

— Така ли? И кой живее в нея?

— Никой.

— Никой? Сигурен ли си?

— *Oui, monsieur.* Държи я винаги заключена. На камериерките е наредено да не влизат в нея.

Върху лицето на Гранжие се изписа озадачено изражение.

— Имаш ли шперц?

— Разбира се.

Без ни най-малко колебание той бръкна под гишето, извади шперц и го подаде на Арман Гранжие. Жул видя как Арман Гранжие тръгна към асансьора. С човек като Гранжие не биваше никога да се спори.

Арман Гранжие стигна до апартамента на баронесата и видя, че вратата е откrehната. Той я бутна и влезе. Холът беше празен.

— Ало. Има ли някой тук?

От съседната стая се чу мелодичен женски глас.

— В банята съм. След минутка ще дойда. Моля, почерпете се с някаква напитка.

Гранжие се разходи из апартамента, който познаваше добре, защото в течение на годините беше настанявал много свои приятелки в този хотел. Пъхна се и в спалнята. Върху тоалетната масичка стояха небрежно разхвърляни скъпи бижута.

— След минутка съм готова — долетя отново гласът от банята.

— Не се притеснявайте, баронесо.

Baroness mon cul! — помисли си ядосано той. *Каквито и играчки да играеш, chérie, на удара ще отвърнем с удар.* Той пристъпи към

вратата, свързваща апартамента със съседната стая. Беше заключена. Гранжие извади шперца и я отключи. От стаята, в която прекрачи, го лъхна някаква неприятна миризма на мухъл. Служителят бе казал, че в нея не живее никой. Тогава защо ѝ е притрябвала...? Очите на Гранжие забелязаха нещо странно. Дебел черен електрически кабел, свързан с контакта в стената, се виеше по пода на стаята и влизаше в един шкаф. Вратата на шкафа бе отворена дотолкова, че да може да премине само кабелът. Обладан от любопитство, Гранжие отиде до шкафа и го отвори.

Цял низ мокри стодоларови банкноти съхнеха, закачени с щипки на въженце, опънато на шкафа. На етажерка за пишеща машина се виждаше някакъв предмет, покрит с плат. Гранжие дръпна плата. Откри се малка печатарска преса с една още мокра стодоларова банкнота върху нея. До пресата имаше пачка бяла хартия с размерите на американски долари и резачка за хартия. Върху пода бяха разпилени няколко неравномерно отпечатани стодоларови банкноти.

Ядосан глас, идващ зад Гранжие, запита:

— Какво правите тук?

Гранжие се обърна. В стаята бе влязла Трейси Уитни с все още мокра от банята и увита с пешкир коса. Арман Гранжие попита тихо:

— *Фалшиви*? Щяхте да ни платите с фалшиви банкноти?

Той наблюдаваше изражението върху лицето ѝ. Първо отрицание, после гняв и накрая предизвикателство.

— Е, добре — призна Трейси. — Но това нямаше да има значение. Никой не е в състояние да отличи тези пари от истинските.

Мошеничество! С удоволствие би унищожил тази жена.

— Тези банкноти са ценни като златото.

— Наистина ли? — запита презрително Гранжие. — Той свали една мокра банкнота от въжето и я погледна. Погледна я от едната страна, от другата, после огледа по-внимателно и останалите. Наистина бяха чудесни. — Кой е изработил матрицата?

— Има ли някакво значение това? Вижте, до петък ще имам вече стоте хиляди долара.

Гранжие впери озадачен поглед в нея. После осъзна какво имаше предвид и гръмко се засмя.

— Божичко! — възкликна той. — Наистина сте глупава. Никакво съкровище не съществува.

Трейси остана като зашеметена.

— Какво искате да кажете с това, че не съществува никакво съкровище? Професор Цукерман ми каза, че...

— И вие му повярвахте? Безобразие, баронесо. — Той отново разгледа банкнотата в ръката си. — Ще я взема.

Трейси сви рамене.

— Вземете колкото искате. Това е само хартия.

Гранжие сграбчи цяла шепа от мокрите стодоларови банкноти.

— Защо сте толкова сигурна, че никоя от камериерките няма да влезе тук? — запита той.

— Защото им плащам добре. А когато излизам, заключвам шкафа.

Хладнокръвна е, помисли си Арман Гранжие. Но това няма да ѝ попречи да умре.

— Не напускайте хотела — нареди той. — Искам да се срещнете с един мой приятел.

Арман Гранжие възнамеряваше да предаде веднага жената в ръцете на Бруно Виченце, но някакъв инстинкт го накара да почака. Той отново огледа една от банкнотите. Беше държал в ръце много подправени банкноти, но нито една от тях не бе така добре изработена като тази. Онзи, който бе направил матрицата, сигурно е гений. На пипане хартията изглеждаше оригинална, а линиите бяха ясно очертани и чисти. Цветовете си оставаха ярки дори и върху мократа банкнота, а снимката на Бенджамин Франклин бе просто идеална. Тази кучка беше права. Трудно можеше да се направи разлика между това, което държеше в ръце, и истинската банкнота. Гранжие се замисли дали не бе възможно да я използва като истинска. Идеята беше твърде изкусителна.

Реши да отложи за малко срещата с Бруно Виченце.

Рано на следващата сутрин Арман Гранжие изпрати да повикат Цукерман и когато той дойде, му връчи една от стодоларовите банкноти.

— Иди в банката и я обмени за франкове.

— Добре, шефе.

Гранжие видя как той излезе бързо от кабинета му. Това беше наказанието на Цукерман за извършената от него глупост. Ако го арестуват, той нямаше никога да каже откъде е взел тази фалшива банкнота, в противен случай щеше да умре. Но ако успееше да я обмени... *Ще видя какво ще направя*, помисли си Гранжие.

Петнадесет минути по-късно Цукерман се върна в кабинета. Той наброи равностойността на стоте долара във френски франкове.

— Има ли нещо друго, шефе?

Гранжие впери поглед във франковете.

— Имаше ли някакви затруднения?

— Затруднения ли? Не. Защо?

— Искам да се върнеш в същата банка — нареди му Гранжие. — Ето какво ще кажеш...

Адолф Цукерман влезе във фоайето на френската банка и доближи бюрото на управителя. Този път Цукерман беше уведомен за заплашващата го опасност, но я предпочиташе пред гнева на Гранжие.

— С какво мога да ви услужа? — обърна се към него управителят на банката.

— Да. — Опитва се да прикрие неспокойствието си. — Разбирате ли, снощи играх покер с едни американци, с които се запознах в бара — той млъкна.

Управителят на банката кимна с разбиране.

— Изгубили сте парите си и сега вероятно желаете да получите заем?

— Напротив — каза Цукерман. — Вс... всъщност, спечелих. Единствено мъжете не ми се сториха особено честни. — Той извади две стодоларови банкноти. — Платиха ми с тези пари. Страхувам се, че... може би са подправени.

Цукерман затаи дъх, когато управителят на банката се приведе и пое банкнотите с дебелите си пръсти. Прегледа ги внимателно, първо от едната, после от другата страна, вдигна ги на светлината.

Той погледна Цукерман и се усмихна.

— Имате късмет, господине. Банкнотите са истински.

Цукерман въздъхна с облекчение. *Слава богу!* Всичко щеше да се оправи.

— Никакви проблеми, шефе. Каза, че са истински.

Всичко се оказа твърде добро, за да е истина. Арман Гранжие седна и се замисли, в ума му се въртеше вече полуготов план.

— Върви при баронесата.

Трейси седеше в кабинета на Арман Гранжие и го гледаше в лицето през огромното му бюро.

— Дватама с вас ще станем партньори — съобщи ѝ той.

Трейси се надигна от мястото си.

— Не се нуждая от партньор и...

— Седнете!

Тя погледна Гранжие в очите и седна.

— Биариц е мой град. Опитайте се само да пуснете една-единствена от тези банкноти и ще ви арестуват така бързо, че няма дори да разберете как се е случило. *Comprenez vous?* В нашите затвори се случват много неприятни работи с красивите дами. Тук не можете да направите нито крачка без мен.

Тя внимателно го оглеждаше.

— Искате да кажете, че купувам от вас собствената си сигурност?

— Грешите. Купувате собствения си живот.

Трейси му повярва.

— А сега ми кажете откъде имате тази печатарска преса.

Трейси се подвоуми и нейното смущение му достави удоволствие. Виждаше как тя капитулира. Трейси отвърна с нежелание.

— Купих я от един американец, който живее в Швейцария. Работил е като гравьор в монетния двор на САЩ в продължение на двадесет и пет години и когато го пенсионирали, възникнало някакво техническо затруднение с неговата пенсия, която така и не получил. Почувствал се измамен и решил да си отмъсти. Откраднал няколко стодоларови матрици, които трябвало да се бракуват и унищожат, а чрез връзки успял да се снабди с хартия, на която Министерството на финансите печата своите пари.

Това обяснява всичко, помисли си победоносно Гранжие. *Ето защо банкнотите изглеждат като истински.* Вълнението му нарастваше.

— Колко пари може да отпечата тази преса за един ден?

— Само по една банкнота на час. Всяка страна на хартията следва да се обработи и...

Той я прекъсна.

— Не съществува ли по-голяма преса?

— Съществува. Той има преса, която печата по петдесет банкноти за осем часа, по пет хиляди долара на ден, но иска за нея половин милион долара.

— Купи я — нареди й Гранжие.

— Не разполагам с половин милион долара.

— Аз обаче разполагам. Колко време ти е необходимо, за да доставиш пресата?

— Ами предполагам, но не зная... — отвърна с неохота тя.

Гранжие вдигна телефонната слушалка и се обади на някого.

— Луи, нуждая се от половин милион долара във френски франкове. Извади каквото има от сейфа, а останалото изтегли от банките. Донеси ги в кабинета ми. *Vite!*

Трейси се изправи неспокойно на крака.

— По-добре да си вървя и...

— Никъде няма да вървиш.

— Наистина трябва...

— Седни и млъкни. Сега мисля.

Той имаше делови партньори, които щяха да изявят желание да участват в тази сделка, но онова, което не знаят, няма да им навреди, реши Гранжие. Той щеше да купи сам голямата преса и да заменя парите, които вземаше по банковата сметка на казиното, с парите, които щеше сам да отпечата. След това щеше да каже на Бруно Виченце да се занимае с тази дама. Тя не обичаше да има партньори. Арман Гранжие също.

Два часа по-късно парите пристигнаха в голямо чувалче. Гранжие се обърна към Трейси.

— Ще напуснеш хотел „Палас“. Горе на хълмовете имам къща, която е съвсем удобна. Ще останеш в нея, докато приключим с цялата операция. — Той бутна телефонния апарат към нея. — А сега се обади на твоя приятел в Швейцария и му кажи, че купуваш голямата преса.

— Телефонният му номер е в хотела. Ще му се обадя оттам. Дайте ми домашния си адрес и аз ще му кажа да ви изпрати пресата у дома...

— Не така — прекъсна я остро той. — Не искам да оставям каквито и да е следи. Ще приберем пресата от летището. Ще обсъдим подробностите още днес на вечеря. Ще се срещнем в осем.

Засега всичко приключи. Трейси се изправи на крака. Гранжие кимна към чувалчето.

— Внимавай с парите. Не бих желал да им се случи нещо... също и с теб.

— Нищо няма да се случи — увери го Трейси.

Той бавно се усмихна.

— Убеден съм. Професор Цукерман ще те придружи до хотела.

Двамата пътуваха мълчаливо в колата, чувалчето стоеше между тях, а всеки един бе потънал в собствените си мисли. Цукерман не схващаше ясно какво става, но чувстваше, че ще се окаже нещо много добро за него. Жената представляваше ключът към него. Гранжие му нареди да не сваля очи от нея и Цукерман възнамеряваше да постъпи точно така.

Арман Гранжие се намираше тази вечер в приповдигнато настроение. Сигурно въпросът с голямата печатарска преса вече е уреден. Уитни му бе казала, че тя може да отпечата по пет хиляди долара за осем часа, но Гранжие имаше по-добър план. Той възнамеряваше да работи по двадесет и четири часа на пресата. Това означаваше, че ще има по петнадесет хиляди долара на ден, повече от сто хиляди седмично и по един милион на всеки десет седмици. А това представляваше само началото. Довечера щеше да научи името на гравьора, с когото щеше да сключи договор за нови машини. Богатството му тогава нямаше да знае граници.

Точно в 8.00 часа лимузината на Гранжие спря пред входа на хотел „Палас“ и самият той слезе от нея. Когато влезе във фойето,

забеляза с удоволствие, че Цукерман седи близо до входа и наблюдава внимателно вратите.

Гранжие отиде на рецепцията.

— Жул, съобщи на баронеса Дьо Шантии, че съм тук. Нека слезе във фоайето.

Служителят вдигна глава и каза:

— Но баронесата напусна хотела, господин Гранжие.

— Имаш грешка. Повикай я!

Жул Бержерак се обезпокои. Не биваше да противоречи на Арман Гранжие.

— Самият аз уредих напускането ѝ.

— Не е възможно. Кога?

— Наскоро след като се прибра в хотела. Помоли ме да ѝ кача сметката в апартамента, за да ми плати в брой...

Умът на Арман Гранжие трескаво работеше.

— В брой? Във френски франкове?

— Всъщност, да, господине.

Гранжие го запита като обезумял:

— Изнесе ли нещо от апартамента? Някакъв багаж или кутии?

— Не. Каза, че ще прати по-късно да приберат багажа ѝ.

Значи е взела неговите пари и е заминала за Швейцария сама да купи голямата печатарска машина.

— Заведи ме в нейния апартамент. Бързо!

— *Да, господин Гранжие.*

Жул Бержерак грабна ключа и закрачи бързо до Арман Гранжие към асансьора.

На минаване край Цукерман Гранжие изсъска:

— Защо седиш тук, идиот такъв? Тя е заминала.

Цукерман го погледна, без да разбере нищо.

— Не може да е излязла. Въобще не е слизала във фоайето. Нали я чакам.

— *Нали я чакам* — присмя му се Гранжие. — А чакаше ли една медицинска сестра, една стара дама с посивели коси, някоя американка, която да минава през служебния вход.

Цукерман се обърка.

— А защо да правя това?

— Връщай се в казиното — озъби му се Гранжие. — По-късно ще се разправам с теб.

Апартаментът изглеждаше така, както го бе видял преди това Гранжие. Вратата към съседната стая беше отворена. Той влезе в нея, отиде бързо до шкафа и го отвори. Слава богу, печатарската преса си стоеше на мястото! Уитни е бързала много и не е успяла да я вземе със себе си. В това се състоеше нейната грешка. *Но не само нейната*, помисли си Гранжие. Тя го бе измамила с петстотин хиляди долара, но той щеше да си отмъсти. Щеше да се обърне към полицията да му помогнат да я залови и да я тикне в затвора, където неговите хора щяха да я хванат на тясно. Те щяха да я принудят да каже името на гравьора, след което да й запушат устата завинаги.

Арман Гранжие набра номера на полицейския участък и помоли да го свържат с инспектор Дюмон. Той говори разпалено около три минути, после каза:

— Чакам те тук.

Петнадесет минути по-късно пристигна неговият приятел инспекторът, придружен от мъж с безформена фигура и с най-грозното лице, каквото Гранжие беше виждал някога в живота си. Челото му сякаш всеки миг щеше да се пръсне, а кафявите му очи, почти скрити зад дебелия стъкла на очилата, имаха пронизващия поглед на фанатик.

— Това е господин Даниел Купър — представи го инспектор Дюмон. — Господин Гранжие, господин Купър също се интересува от жената, за която се обади по телефона.

Купър се обърна веднага към Гранжие.

— Споменали сте на инспектор Дюмон, че жената е замесена в подправка на банкноти.

— *Vraiment*. В момента тя пътува за Швейцария. Можете да я заловите на границата. Тук разполагам с всички доказателства, от които се нуждаете.

Той ги заведе до шкафа и Даниел Купър и инспектор Дюмон надникнаха вътре.

— Ето пресата, на която печата парите.

Даниел Купър пристъпи към пресата и внимателно я разгледа.

— На тази преса ли е печатала парите?

— Нали току-що ви казах — изръмжа Гранжие. Той извади една банкнота от джоба си. — Погледнете. Това е една подправена стодоларова банкнота, която ми даде самата тя.

Купър отиде до прозореца и вдигна банкнотата на светлината.

— Тази банкнота е истинска.

— Тя само *изглежда* такава. Обяснението е, че тя е използвала крадени матрици, които е взела от някакъв гравьор, работел някога в монетния двор във Филадельфия. Печатала е банкнотите на тази преса.

Купър грубо му отвърна:

— Не ставайте глупак. Това е най-обикновена преса. На нея можете да отпечатвате само бланки с обикновен текст.

— Бланки ли? — стоята се завъртя пред очите му.

— И вие действително сте *повярвали* в баснята за машината, която превръща обикновената хартия в истински стодоларови банкноти?

— Уверявам ви, всичко видях със собствените си очи... — Гранжие спря. Какво всъщност беше видял? Няколко мокри стодоларови банкноти, окачени да съхнат, бяла хартия и резачка за хартия. Грандиозността на измамата започна да му се прояснява. Не съществуваше никаква подправка на пари, никакъв гравьор не я очакваше в Швейцария. Трейси Уитни никога не се беше хващала на въдицата за потъналото съкровище. Тази кучка си беше послужила с неговия собствен план за примамка, с който да му измъкне половин милион долара. Ако това се разчуеше...

Двамата мъже го наблюдаваха.

— Искаш ли да повдигнеш някакво обвинение, Арман? — запита го инспектор Дюмон.

И как можеше да го направи? Какво да каже? Че е лъгал, като се е опитвал да финансира един план за подправка на пари? И какво щяха да му направят неговите съдружници, когато научеха, че е откраднал половин милион долара от техните пари и ги е похарчил? Изведнъж го обхвана ужас.

— Не. Няма... няма да повдигам никакви обвинения. — В гласа му звучеше силна уплаха.

Африка, мина през ума на Арман Гранжие. В Африка няма да могат никога да ме открият.

Даниел Купър си мислеше: *следващия път. Следващия път няма вече да ми се изплъзне.*

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Трейси беше тази, която подсказа на Гюнтер Хартог да се срещнат на Майорка. Трейси обичаше този остров. Той наистина бе едно от живописните места в света.

— При това — каза тя на Гюнтер, — островът е бил свърталище на пирати. Ще се чувстваме като у дома си.

— Най-добре е да не ни виждат заедно — отвърна той.

— Аз ще уредя всичко.

Всичко започна с телефонното обаждане на Гюнтер от Лондон.

— Имам нещо за теб, Трейси, което е съвсем необикновено. Сигурен съм, че ще го възприемеш като истинско предизвикателство.

На следващата сутрин Трейси отлетя за Палма, столицата на Майорка. В резултат на червеното циркулярно писмо на Интерпол относно Трейси, за тръгването ѝ от Биариц и пристигането ѝ в Майорка, незабавно бяха уведомени местните власти. Когато Трейси се регистрира в кралския апартамент на хотел „Сон Вида“, над нея бе организирано непрестанно двадесет и четири часово наблюдение.

Ернесто Марсе, полицейският комендант на Палма, бе вече разговарял с инспектор Тринян от Интерпол.

— Убеден съм — каза Тринян, — че Трейси Уитни е единственият организатор и извършител на тези престъпления.

— Още по-зле за нея. Ако извърши някакво престъпление в Майорка, ще се убеди, че нашето правосъдие действа бързо.

— Господине, искам да ви съобщя още нещо — добави инспектор Тринян.

— Si.

— Ще имате и гост от Америка. Казва се Даниел Купър.

Детективите, които следяха Трейси, имаха впечатление, че тя се интересува единствено от забележителностите. Те я следваха в нейните обиколки из острова, при посещенията ѝ на манастира „Сан Франсиско“, красивия замък „Белвер“ и плажа на Илетас. Трейси

отиде на борба с бикове в Палма и обядва в Plaza de la Reina; навсякъде ходеше сама.

Тя ходи на екскурзия до Форmentor, Валдемоса и Ла Гранха, посети Манакър, където произвеждат перли.

— Пристигнала е като туристка, коменданте — докладваха детективите на Ернесто Марсе.

Секретарката на коменданта влезе в кабинета му.

— Пристигнал е някакъв американец. Настоява да се види с вас. Сеньор Даниел Купър.

Комендантът Марсе имаше много американски приятели. Той обичаше американците и имаше чувството, че независимо от онова, което му бе казал инспектор Тринян, този Даниел Купър ще му хареса.

Остана излъган.

— Вие сте идиоти. Всички до един — озъби се Даниел Купър. — *Разбира се, че не е тук като туристка. Намислила е нещо.*

Комендант Марсе едва сдържа гнева си.

— Сеньор, самият вие казахте, че целите на госпожица Уитни винаги са представлявали нещо ефектно, че ѝ прави удоволствие да върши невъзможни неща. Проверих всичко много внимателно, сеньор Купър. В Майорка няма нищо ценно, което да стане обект на таланта на сеньорита Уитни.

— Срещала ли се е с някого тук... разговаряла ли е с някого?

— Не. С никого — му отвърнаха с обиден тон.

— Тогава непременно ще го направи — каза решително Даниел Купър.

Сега вече разбрах, каза си комендант Марсе, защо съществува такова мнение за Грозния американец.

В Майорка са известни около двеста пещери, но най-интересна е „Пещерата на дракона“, която се намира до Порто Кристи, на около един час от Палма. Древната пещера се спуска дълбоко под земята и има огромни сводести кухни, украсени със сталагмити и сталактити, потънали в гробовно мълчание, освен когато между тях не ромолят криволичещи подземни поточета с вода, преливаща в зелено, синьо или бяло, като всеки цвят сочи степента на огромните дълбочини.

Пещерата е истинска страна на чудесата, с архитектура в бледите тонове на слоновата кост, с безкрайна плетеница от лабиринти, неясно осветени от умело поставени лампи.

На никого не е разрешено да влиза в пещерата без водач, но от момента, в който тя се отваря сутрин за посещение, туристите я изпълват веднага.

Трейси избра съботния ден за посещение на пещерата, понеже тогава е най-многолюдно и е претъпкано от стотици туристи, надошли от всички краища на света. Тя си купи билет на малкото гише и се изгуби сред тълпата. Даниел Купър и двама полицаи на комендант Марсе я следваха отблизо. Един екскурзовод поведе посетителите по тесни каменни пътечки, станали хлъзгави от капещи сталактити, сочещи обвинително надолу като пръсти на скелети.

Наоколо се виждаха ниши, в които посетителите можеха да се отклоняват от пътеките и да се полюбуват на калциевите образувания, наподобяващи огромни птици, необикновени животни и дървета. По продължение на неясно осветените пътеки имаше и тъмни места и Трейси изчезна точно в едно от тях.

Даниел Купър се втурна бързо напред, но тя вече бе изчезнала от погледа. Натискът на тълпата, която прииждаше надолу по стълбите, не му даваше възможност да я открие. Той не можеше да определи дали Трейси е пред или зад него. *Замисля нещо*, каза си Купър. *Но как? Къде? Какво?*

В една подземна зала колкото арена, в долните части на пещерата, с лице към Голямото езеро, е изграден римски амфитеатър. За зрителите, идващи да гледат организирани на всеки час спектакли, са монтирани каменни пейки. Посетителите заемат местата си на тъмно и така чакат началото на представлението.

Трейси намери десетата редица пейки и седна на двадесетото място. Мъжът на двадесет и първото място се обърна към нея.

— Някакви проблеми?

— Никакви, Гюнтер. — Тя се наведе и го целуна по бузата.

Той каза нещо и тя се наведе, за да го чуе сред глъчката около тях.

— Мисля, че е най-добре да не ни виждат заедно, в случай че ни следят.

Трейси се огледа в огромната и претъпкана пещера.

— Тук сме на сигурно място. — Тя го погледна, изпълнена с любопитство. — Сигурно е нещо важно.

— Така е. — Той се приведе по-близо до нея. — Един богат клиент има голямо желание да се сдобие с една картина от Гоя, наречена „Puerto“. Ще плати в брой половин милион долара на онзи, който успее да му я достави. Това е извън моите възможности.

Трейси се замисли.

— Правени ли са други опити?

— Честно казано, да. Според мен обаче изгледите за успех са нищожни.

— Къде се намира картината?

— В музея „Прадо“ в Мадрид.

— *Прадо!*

Думата, която блесна веднага в ума на Трейси, беше *невъзможно*.

Гюнтер се беше навел много близо до нея и ѝ говореше на ухото, без да обръща внимание на глъчката около тях, докато арената все повече и повече се изпълваше със зрители.

— Работата изисква много голяма находчивост. Ето защо си помислих за теб, скъпа Трейси.

— Поласкана съм — отвърна Трейси. — Половин милион долара, казваш?

— Освободени от всякакви задължения и тежести.

Представлението започна и изведнъж гласовете утихнаха. Невидими лампи започнаха да разпръскват бавно светлина, огромната пещера се изпълни с музика. Средата на сцената представляваше самото голямо езеро, намиращо се точно пред насядалата публика. Иззад един сталагмит се показва гондола, осветена от скрити прожектори. В нея седеше органист, изпълващ въздуха с мелодични звуци, които се понесоха по водата. Зрителите наблюдаваха захласнати как многоцветни светлини разрязват мрака, гондолата пресича бавно езерото и музиката накрая бавно замира.

— Фантастично! — удиви се Гюнтер. — Заслужава си човек да дойде тук само заради това зрелище.

— Обожавам пътуването — каза Трейси. — И знаеш ли кой град винаги съм мечтала да видя, Гюнтер? Мадрид.

Застаналият на изхода на пещерата Даниел Купър видя как
Трейси излиза. Тя беше сама.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хотел „Риц“ на Plaza de la Lealtad в Мадрид се смята за най-добрия хотел в града и повече от век дава подслон и храна на монарси от десетина европейски страни. Тук са преспивали президенти, диктатори и милиардери. Трейси бе слушала толкова много за „Риц“, че действителността малко я разочарова. Фоайето изглеждаше овехтяло и оръфано.

Помощник-управителят придружи Трейси до резервирания от нея апартамент 411–412 в южното крило на хотела откъм Calle Felipe V.

— Вярвам, че апартаментът ще задоволи вашите изисквания, госпожице Уитни.

Трейси отиде до прозореца и погледна навън. Долу, точно насреща през улицата, се намираше музеят „Прадо“.

— Намирам го чудесен, благодаря ви.

Апартаментът се изпълваше със силните звуци от оживеното улично движение, но в замяна на това ѝ предлагаше онова, което искаше: птичи поглед към музея „Прадо“.

Трейси си поръча лека вечеря в стаята и си легна рано. Когато легна в леглото, реши, че опитът да се спи в него представлява една от съвременните форми на средновековно изтезание.

Поставеният на пост детектив във фоайето бе сменен в полунощ от свой колега.

— Не е напускала стаята си. Мисля, че спи.

Direccion General de Seguridad, полицейското управление в Мадрид, се намира на Puerta del Sol и заема цял блок. Това е сива сграда с червени тухли, която се слави с голямата си кула с часовник на върха. Над главния вход се развява червено-жълтото испанско знаме, а на вратата стои винаги полицай в бежова униформа и тъмнокафява барета. Въоръжен е с автомат, палка, пистолет и белезници. Точно оттук се поддържат връзките с Интерпол.

Предишния ден се бе получила спешна Х-Д телеграма до Сантьяго Рамиро, полицейския комендант на Мадрид, с която му съобщаваха за предстоящото пристигане на Трейси Уитни. Комендантът прочете два пъти последното изречение, след което се обади по телефона на инспектор Андре Тринян в главната квартира на Интерпол в Париж.

— Не разбирам вашето съобщение — каза му Рамиро. — Молите ме да окажа пълното съдействие на отдела на някакъв си американец, който дори не е полицай. Може ли да ми обясните причината?

— Коменданте, струва ми се, ще се убедите, че господин Купър е изключително полезен. Той разбира госпожица Уитни.

— Какво има тук за разбиране? — отвърна малко по-остро комендантът. — Тя е криминална престъпничка. Вероятно е много находчива, но испанските затвори са пълни с находчиви криминални престъпници. Тази госпожица няма да успее да се промъкне през нашата мрежа.

— *Bon.* Но нали ще се съветвате с господин Купър?

— След като вие твърдите, че може да се окаже полезен, тогава нямам възражения — отвърна с неохота комендантът.

— *Merci, monsieur.*

— *De nada, senor.*

Комендант Рамиро, подобно на своя колега от Париж, не обичаше американците. Намираще ги груби, интересчи и наивни. Този пък, помисли си той, може да се окаже различен. Вероятно ще ми хареса.

Намрази Даниел Купър още от пръв поглед.

— Тя направи на посмешище половината полиция на Европа — изтъкна Даниел Купър още с влизането си в кабинета на коменданта. — Вероятно ще направи това и с вас.

За да не избухне, комендантът успя само да му каже:

— *Senor,* ние нямаме нужда от поучения как да си гледаме работата. Сеньорита Уитни е под наблюдение от момента, в който пристигна тази сутрин на летище Барахас. Уверявам ви, че ако някой изпусне дори и карфица на улицата и госпожица Уитни я вдигне,

веднага ще попадне в затвора. Тя не е имала по-рано работа с испанската полиция.

— Тя не е дошла тук да вдига изпуснати по улицата карфици.

— А защо смятате, че е тук?

— И аз не съм сигурен. Мога само да ви кажа, че ще бъде нещо голямо.

— Колкото е по-голямо, толкова по-добре — отвърна самодоволно комендант Рамиро. — Ще следим всяко нейно движение.

Когато се събуди сутринта, замаяна от мъчителното спане в кревата, проектиран от Томас де Торкемада, Трейси си поръча лека закуска с горещо черно кафе и отиде до прозореца, гледащ към „Прадо“. Музеят представляваше внушителна крепост, изградена от камък и червени тухли, изпечени от местни материали, заобиколена от трева и дървета. Отпред се извисяваха две дорийски колони, а двойни стълбища от двете страни водеха нагоре до предния вход. На нивото на улицата имаше и два странични входа. Пред музея се редяха ученици и туристи от десетки страни и точно в 10.00 часа пазачите отвориха двата големи предни портала и посетителите започнаха да преминават през въртящата се врата в центъра и през двата странични входа.

Телефонът иззвъня и Трейси се стресна. Никой, освен Гюнтер Хартог не знаеше, че е в Мадрид. Тя вдигна телефонната слушалка.

— Ало?

— *Buenos dias, senorita* — чу се познат глас. — Обаждам ви се от Търговската камара в Мадрид, получих нареждания да направя всичко, за да може престоят ви в нашия град да бъде приятен.

— Откъде знаеш, че съм в Мадрид, Джеф?

— Сеньорита, Търговската камара знае всичко. Това първо посещение ли ви е тук?

— Да.

— *Bueno!* Тогава мога да ви покажа някои места. Колко възнамеряваш да останеш тук, Трейси?

Това беше важен въпрос.

— Не съм сигурна — отвърна безгрижно тя. — Колкото да си купя нещичко и да поразгледам забележителностите. А ти какво правиш в Мадрид?

— Същото — отвърна той в нейния дух. — Пазаруване и разглеждане на забележителности.

Трейси не вярваше в съвпадения, но този път Джеф Стивънс положително се намираше по същата причина — да открадне „Puerto“.

— Свободна ли си да вечеряме заедно? — запита той.

— Да — отвърна смело тя.

— Добре. Ще запазя маса в „Джоки“.

Трейси наистина не хранеше никакви илюзии по отношение на Джеф, но когато слезе от асансьора, пристъпи във фойето и го видя, че я чака, някак си безпричинно се зарадва.

Джеф я хвана за ръката.

— Fantastico, querida! Изглеждаш великолепно — каза той.

Трейси бе подбрала много внимателно тоалета си. Носеше морскосин костюм от Валентино, с руска самурена кожичка около врата, лачени обувки и чанта с цвета на костюма.

Даниел Купър, седнал на малка кръгла маса в ъгъла на фойето с чаша вино пред себе си, наблюдаваше как Трейси поздрави своя кавалер и почувства прилив на огромна енергия. *Правдата е на моя страна, е казал Бог, аз съм негов меч и негово оръжие за отмъщение. Моят живот е покаяние и вие ще ми помогнете в моето възмездие. Аз ще те накажа.*

Купър знаеше, че нито една полицейска сила в света не е достатъчно умна да залови Трейси Уитни. *Но аз ще я заловя*, мислеше си той. *Тя принадлежи само на мен.*

Трейси се беше превърнала в нещо повече от служебна задача за Даниел Купър. Превърнала се бе в идея фикс. Той носеше снимките и досието ѝ навсякъде със себе си и нощем, преди да си легне, ги разглеждаше с любов. Пристигна твърде късно в Биариц, за да я залови, изплъзна му се в Майорка, но сега, след като Интерпол попадна отново на следите ѝ, Купър бе твърдо решен да не я изпуска повече.

Нощем сънуваше Трейси. Тя стоеше гола в огромна клетка и го умоляваше да я пусне на свобода. *Обичам те*, казваше ѝ той, *но никога няма да те пусна на свобода.*

„Джоки“ се оказа малък и елегантен ресторант на Amador de los Rios.

— Храната тук е превъзходна — обеща й Джеф: Трейси мислеше, че Джеф сега е необикновено красив. От него се излъчваше някакво вътрешно вълнение, което съвпаднаше и с нейното, и тя се досещаше защо: двамата се конкурираха, противопоставяха един на друг своята съобразителност в една игра с много високи залагания. *Но аз ще спечеля, мислеше си Трейси. Ще открия начин да открадна тази картина от „Прадо“ преди него.*

— Носи се странен слух — каза Джеф.

— Какъв слух? — насочи тя вниманието си към него.

— Да си чувала някога за Даниел Купър? Детектив в застрахователно дружество, изключително умен човек.

— Не съм. И защо да съм чувала за него?

— Бъди внимателна. Опасен е. Не искам да ти се случи каквото и да е.

— Не се безпокой.

— Но аз се безпокоя, Трейси.

— За мен ли? Защо? — засмя се тя.

Той постави ръка върху нейната и каза съвсем непринудено:

— Ти си нещо изключително. Животът е много по-интересен с теб, любов моя.

Ужасно е убедителен, мислеше си Трейси. Ако не го познавах толкова добре, щях да му повярвам.

— Хайде да поръчваме — предложи Трейси. — Умирам от глад...

В следващите дни Джеф и Трейси опознаваха Мадрид. Никога не бяха сами. Двама от хората на комендант Рамиро, придружени от странния американец, ги следяха навсякъде. Рамиро разреши на Купър да се смята за член на групата за наблюдение само и само да не го вижда около себе си. Американецът беше лосо, напълно убеден, че Уитни се кани по някакъв начин да открадне голяма ценност току под носа на полицията. *Que ridiculo!*

Трейси и Джеф вечеряха в най-реномираните мадридски ресторанти: Хорчър, Принсипе де Виана и Каса Ботин, но Джеф знаеше места, все още неоткрити от туристите: Каса Пако, Ла Чулета и Ел Лакон, където двамата с Трейси вкусваха превъзходни местни задушени ястия като *socido madrileno* и *olla podrida*, след което посещаваха малък бар и пиеха великолепни *tapas*.

Където и да ходеха, Даниел Купър и двамата детективи неотменно ги следваха по петите.

Като ги наблюдаваше от безопасно разстояние, Даниел Купър се озадачи от ролята на Джеф Стивънс в разиграващата се драма. Кой бе той? Следващата жертва на Трейси? Или пък замисляха заедно нещо?

Купър поговори с комисаря Рамиро.

— Каква е информацията ви за Джеф Стивънс? — запита Купър.

— *Nada*. Няма полицейско досие, регистриран е като турист. Според мен дамата си го е избрала за компаньон.

Инстинктът на Купър му подсказваше нещо друго.

Но той не преследваше Джеф Стивънс. *Трейси*, помисли си той. *Искам теб, Трейси.*

Когато Трейси и Джеф се върнаха късно вечерта в хотел „Риц“, Джеф я изпрати до нейната врата.

— Защо да не вляза да пийнем нещо преди лягане? — предложи той.

Трейси бе на ръба на изкушението. Тя обаче се наклони напред и го целуна леко по бузата.

— Мисли за мен като за своя сестра, Джеф.

— Какво е отношението ти към кръвосмешението?

Но тя бе вече затворила вратата.

След няколко минути той ѝ се обади по телефона от своята стая.

— Искаш ли да прекараме утрешния ден в Сеговия? Това е едно очарователно градче на няколко часа път от Мадрид.

— Чудесна идея. Благодаря ти за прекрасната вечер — каза му Трейси. — Лека нощ, Джеф.

Дълго време лежа будна. В главата ѝ блуждаеха мисли, за които нямаше право да разсъждава. Много мина от времето, когато изпитваше някакви чувства към мъж. Чарлс жестоко я нарани и сега

нямаше желание отново да бъде наранявана. Джеф Стивънс бе приятен за компания, но тя знаеше, че не бива никога да му позволява да премине тази граница. Лесно можеше да се влюби в него. И глупаво.

Пагубно.

Смешно.

Трейси заспа много трудно.

Излетът до Сеговия се оказа чудесен. Джеф бе взел под наем една малка лека кола. Те излязоха от града и поеха през красивата лозарска част на Испания. През целия ден зад тях се движеше незабелязано един сит, но колата не бе от обикновените.

Сит е единствената произвеждана в Испания лека кола. Тя е и официалната кола, използвана от испанската полиция. Обикновеният модел е от 100 конски сили, но тези, които се продават на Policía Nacional и на Guardia Civil, са от 150 конски сили, така че нямаше никаква опасност Трейси Уитни и Джеф Стивънс да се изплъзнат от Даниел Купър и от двамата детективи.

Трейси и Джеф пристигнаха точно навреме в Сеговия и обядваха в чаровен ресторант на главния площад, в сянката на акведукт, построен от римляните преди две хиляди години. Следобед се поразходиха из средновековния град, посетиха старата катедрала „Санта Мария“ и ренесансовия градски съвет, после отидоха в Алкасар, старата римска крепост, кацнала на издадена скала високо над града. Изгледът оттам просто смайваше погледа.

— Обзалагам се, че ако останем по-дълго време тук, ще зърнем Дон Кихот и Санчо Панса да пресичат долу равнината — каза Джеф.

— Обичаш ли да се сражаваш с вятърни мелници, Джеф? — запита го Трейси.

— Зависи от големината на вятърната мелница — отвърна тихо той и пристъпи по-близо до нея.

Трейси се отдръпна от края на скалата.

— Разкажи ми нещо повече за Сеговия.

Магията изведнъж се развали.

Джеф се оказа възторжен водач, с много познания по история, археология и архитектура и Трейси от време на време си налагаше да

не забравя, че е също и мошеник. Това бе един от най-приятните дни в живота ѝ.

Хосе Перейра, един от испанските детективи, се оплака на Купър:

— Единственото, което крадат, е нашето време. Това са само двама влюбени, не виждате ли? Сигурен ли сте, че тя замисля нещо?

— Сигурен съм — озъби се Купър. Той се учуди на собствената си реакция. Искаше му се единствено да залови Трейси Уитни и заслужи да я накаже. Тя бе просто поредната криминална престъпничка, поредната му служебна задача. Въпреки това всеки път, когато нейният придружител я хванеше за ръката, Купър чувстваше как го обзема ярост.

Когато се върнаха в Мадрид, Джеф предложи:

— Ако не си много уморена, зная едно специално място за вечеря.

— Чудесно! — Трейси не искаше този ден да свършва. *Подарявам този ден на себе си, искам поне в този единствен ден да се почувствам като останалите жени.*

Джеф запази маса за 10.00 часа в елегантния ресторант Салакайн, известен с прекрасната си храна и безупречното обслужване. Трейси се отказа от десерт, но келнерът поднесе фини сладкиши на няколко пласта и те се оказаха най-вкусното нещо, което въобще бе слагала дотогава в устата си. Тя се облегна на стола заситена и щастлива.

— Прекрасна вечеря! Благодаря ти.

— Много се радвам, че ти хареса. Ако искаш да направиш впечатление на някого, доведи го тук.

— И ти ли се опитваш да направиш впечатление, Джеф? — запита го тя, след като дълго го наблюдава.

Той се усмихна.

— Обзалагам се, че е така. Почакай, докато видиш какво следва по-нататък.

Следващото се оказа една привлекателна bodega, задимено кафене, претъпкано с испански работници, облечени в кожени якета, които пиеха на бара и на десетината маси. В единия край на бара се виждаше tablado, леко повдигната над земята платформа, върху която двама души свиреха на китари.

— Знаеш ли нещо за фламенкото? — запита я Джеф. Наложил се да повиши глас поради големия шум в бара.

— Единствено това, че е испански танц.

— Произходът му е цигански. Можеш да отидеш в луксозни нощни заведения в Мадрид и да гледаш имитация на фламенко, но тази вечер ще видиш нещо истинско.

Трейси се усмихна на въодушевлението в гласа на Джеф.

— Ще видиш класическо *cuadro flamenco*. Това е група от певци, танцьори и китаристи. От началото изпълнението им е общо, после поотделно.

Даниел Купър наблюдаваше Трейси и Джеф от маса в ъгъла, близо до кухнята, и се чудеше какво ли обсъждаха толкова внимателно.

— Танцът е много изтънчен, защото всичко трябва да е координирано — движения, музика, костюми, изграждането на ритъм.

— Откъде знаеш толкова много? — запита Трейси.

— Познавах една танцьорка на фламенко.

Естествено, помисли си Трейси.

Светлините на bodega-та започнаха да бледнеят и малката сцена се освети от прожектори. После започна магията. Започна се бавно. На сцената се качиха най-естествено няколко изпълнители. Жените носеха пищно оцветени поли и блузи, красивите им андалуски фризури се прикрепваха от високи гребени с цветя. Мъжете носеха традиционните тесни панталони, жилетки и блестящи полуботуши от щавена кожа. Китаристите подхванаха някаква тъжна мелодия, а една от седналите жени запя на испански:

*Yo queria dejar
A mi amante,
Pero antes de que pudiera,*

*Hacerlo ella me abandono
Y destrozo mi corazon.*

— Разбираш ли за какво пее? — прошепна Трейси.

— Да. „Исках да изоставя любимата си, но преди да го сторя, тя самата ме напусна и сломи моето сърце.“

Към средата на сцената пристъпи танцорка. Тя започна с просто *zapateado*, начална тропача стъпка, която постепенно взе да става все по-бърза под звуците на пулсиращите китари. Ритъмът се усилваше и танцът се превърна в някаква форма на чувствена стремителност, някакви вариации на стъпки, зародени преди стотици години в цигански пещери. С нарастващата сила на музиката и изпълнението на класическите фигури на танца, от *alegria* до *fandanguillo*, неистовите стъпки се усилиха, а от сцената се разнесоха окуражителните викове на останалата част от изпълнителите.

Викове *Ole tu madre, Ole tus santos* и *Anda, anda*, традиционните *jaleos* и *piropos* или окуражителните подвиквания подтикваха танцорката към по-енергични и френетични ритми.

Когато музиката и танцът рязко спряха, целият бар потъна в тишина, след което се разрази буря от аплодисменти.

— Изумителна е! — възкликна Трейси.

— Почакай — отвърна ѝ Джеф.

Към средата на сцената пристъпи втора жена. Тя притежаваше мургавата, класическа кастилска красота, изглеждаше задълбочена в себе си и напълно откъсната от зрителите. Китаристите засвириха *bolero*, тъжно и в ниска тоналност *canto* с ориенталско звучене. Към нея се присъедини танцор, кастанетите затракаха равномерно и непрестанно.

Насядалите наоколо други изпълнители се включиха в *jaleo*-то с пляскане на ръце, придружаващо изпълнението на фламенкото, и ритмичното припляскване с длани се сля в едно цяло с мелодията и танца, а помещението се разтресе от кънтенето на *zapateado*-то, хипнотичното потропване с половин стъпало, ток и цяло стъпало, изграждащо безкрайни вариации на тонални и ритмични усещания.

Телата на танцорите се раздалечаваха и приближаваха с нарастващо и влудяващо желание, докато накрая се сляха в безумна и

пламенна любов, без обаче да се докосват, те стигнаха до необуздана и страстна кулминация, която подлуди публиката. Когато светлините угаснаха, а след малко отново се запалиха, тълпата шумно ги аплодира, а Трейси закрещя заедно с останалите. Тя се смути, защото изпита сексуално желание. Страхуваше се да погледне Джеф в очите. Въздухът между тях вибрираше от напрежение. Трейси сведе очи към масата, видя силните му, загорели от слънцето ръце и почти почувства как те милват тялото ѝ бавно, после все по-бързо и по-бързо и настоятелно. Тя пхна бързо ръцете в скута си, за да не се види, че се разтрепери.

Почти не говориха по обратния път до хотела. На вратата на своята стая Трейси се обърна към Джеф и каза:

— Наистина беше...

Устните на Джеф се сляха с нейните, ръцете ѝ го прегърнаха и тя го притисна силно към себе си.

— Трейси...?

На устата ѝ бе думата „да“, но тя успя да използва и последната частица от волята си, за да каже:

— Наистина беше дълъг ден, Джеф. Вече умирам за сън.

— О!

— Струва ми се, че утре ще остана цял ден в стаята си и ще си почивам.

— Много добра идея. Вероятно и аз ще направя същото — отговори той с монотонен глас.

Никой не повярва на другия.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В 10:00 часа на следващата сутрин Трейси се нареди на дългата опашка на входа на музея „Прадо“. Когато вратите се отвориха, униформен пазач задейства въртящата се преграда на входа, пропускаща посетителите по един.

Трейси си купи билет и се придвижи заедно с тълпата, влизаща през голямата ротонда. Даниел Купър и детектив Перейра се движеха близо зад нея и вълнението на Купър започна да нараства. Той бе сигурен, че Трейси Уитни не идваше тук като обикновен посетител. Какъвто и план да имаше, той започваше да се изпълнява.

Трейси преминаваше от зала в зала и вървеше бавно през салоните с платна на Рубенс, Тициан, Тинторето, Бош и картините на Доменикос Теотокопулис, станал известен като Ел Греко. Произведенията на Гоя се излагаха в специална галерия отдолу, намираща се на приземния етаж.

Трейси забеляза, че на всеки вход стои по един униформен пазач, а до лакътя му има червен алармен бутон. Тя разбираше, че в момента, в който се задействаше алармената инсталация, всички входове и изходи на музея моментално се затваряха и не съществуваше никаква възможност за бягство.

Трейси седна на пейката в средата на Залата на музите, изпълнена с произведения на фламандски майстори от осемнадесети век, и зашари с поглед по пода. Тя забеляза от двете страни на входа две кръгли приспособления. Това бяха инфрачервените лъчи, които се включваха нощем. В други музеи, които бе посещавала, пазачите дремеха отегчени и почти не обръщаха внимание на потока разбърбили се туристи, но тук пазачите изглеждаха бдителни. Произведения на изкуството биваха обезобразявани от фанатици из музеите в цял свят и „Прадо“ взимаше мерки това да не се случва тук.

Из различните зали художници бяха разположили своите стативи и полагаха големи усилия да прерисуват картините на майсторите.

Музеят им позволяваше това, но Трейси забеляза, че пазачите наблюдават много внимателно тези художници.

Когато Трейси разгледа залите на главния етаж, тя слезе по стълбите към приземния етаж, където се излагаха картини на Франсиско де Гоя.

Детектив Перейра се обърна към Купър:

— Тя, тя не върши нищо, само разглежда. Тя...

— Грешиш. — Купър се спусна бързо по стълбите.

Трейси остана с впечатление, че експозицията на Гоя се охранява много по-внимателно от останалите, и това действително си заслужаваше. Стена след стена бяха покрити с невероятни произведения на неподвластна на времето красота и Трейси преминаваше от платно на платно, завладяна от човешкия гений. Ето „Автопортрет“ на Гоя, на който той прилича на гръцко божество, изящно оцветения портрет на „Семейството на Карл IV“. „Облечената Маха“ и прочутата „Гола Маха“.

И точно тук, до „Сборище на вещици“, стоеше „Пуерто“. Трейси се спря и впи поглед в картината, сърцето ѝ заудря силно в гърдите. На преден план, на картината се виждаха десетина красиво облечени мъже и жени, застанали пред каменна стена. На заден план, през сияйна мъгла, прозираха рибарски лодки в някакъв пристан, а в далечината — фар. В долния ляв ъгъл на картината стоеше подписът на Гоя.

Ето я набелязаната цел. *Половин милион долара.*

Трейси се огледа. На входа стоеше пазач. Зад него, по продължение на дългия коридор, водещ към други зали, тя виждаше нови пазачи. Трейси проучва дълго време „Пуерто“. Тъкмо се канеше да си тръгне, надолу по стълбите заслиза група туристи. Сред тях Трейси зърна Джеф Стивънс. Тя извърна глава и излезе през страничния изход, преди още да я е забелязал.

Това ще бъде състезание, господин Стивънс, което ще бъде спечелено от мен.

— Намислила е да открадне картина от „Прадо“.

Комендант Рамиро погледна недоверчиво Даниел Купър.

— Sagaјon! Никой не е в състояние да открадне картина от „Прадо“ — каза той.

— Тя престоя там цялата сутрин — упорстваше Купър.

— В „Прадо“ никога не е ставала кражба и няма да стане. И знаете ли защо? Защото е невъзможно.

— Тя няма да приложи нито един от обичайните начини. Трябва добре да се охраняват всички отдушници в случай на газова атака. Ако пазачите пият кафе през работно време, проверете откъде го взимат и дали в него няма наркотично вещество. Проверете питейната вода...

Границите на търпението на комендант Рамиро се изчерпаха. Не стигаше това, че понася вече цяла седмица този груб и отблъскващ американец, че се лиши от ценни сътрудници, за да следят денонощно Трейси Уитни, когато неговата Policia Nacional работеше вече със строго ограничени средства, а ето сега, че този pito се опитваше да го поучава как да управлява собствения си отдел в полицията. Това преля чашата.

— Според мен тази дама е на почивка в Мадрид. Прекратявам наблюдението над нея.

— Не! Не можете да постъпите така — отвърна слисан Купър. — Трейси Уитни е...

Комендант Рамиро се изправи в цял ръст.

— Много ви моля да се въздържате от съвети по отношение на това как да постъпвам, senor. А сега, ако нямате какво повече да кажете, ви напомням, че съм много зает човек.

Купър стоеше завладян от безсилие.

— Тогава ще продължа сам.

Комендантът се усмихна.

— За да предпазите музея „Прадо“ от ужасната заплаха, каквато представлява тази жена ли? Разбира се, senor Купър. Сега ще мога вече да спя спокойно нощем.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Възможностите за успех са изключително ограничени, беше казал Гюнтер Хартог на Трейси. Необходима е огромна изобретателност.

Това е мнението на нашия век, което не отразява цялата истина — мислеше си Трейси.

Тя се взираше надолу през прозореца на своя апартамент към остъкления покрив на „Прадо“ и прехвърляше през ума си всичко, което беше научила за музея. Отваряха го сутрин в 10.00 часа и работеше до 6.00 вечерта. През цялото време алармената инсталация бе изключена, но затова пък на входовете на всички зали имаше пазачи.

Дори някой да успее да свали картина от стената, мислеше си Трейси, той няма да може да я изнесе от музея. Всички пакети се проверяваха на изхода.

Тя проучи покрива на „Прадо“ и се замисли върху организирането на нощен грабеж. Съществуваха няколко затруднения: първото представляваше ясната видимост. Трейси вече бе забелязала, че след запалването нощем на прожекторите покривът се осветяваше така, че се виждаше ясно от мили разстояние. Дори незабележимото влизане в сградата да се окажеше възможно, оставаха вътрешните инфрачервени лъчи и нощната охрана.

„Прадо“ изглеждаше непристъпен.

А какво ли замисляше Джеф? Трейси бе напълно уверена, че и той щеше да предприеме опит за задигане на картината на Гоя.

Всичко бих дала само и само да разбера какво се мъти в малкия му мозък. Трейси беше сигурна само в едно: нямаше да му позволи да се вмъкне вътре преди нея. Налагаше се да намери разрешение на въпроса.

Трейси се върна в „Прадо“ на следващата сутрин.

Освен лицата на посетителите друга промяна нямаше. Трейси се огледа внимателно за Джеф, но той не се появи.

Вече е намислил как да отмъкне картината, помисли си Трейси. Проклет кучи син. Целият чар, с който си послужи, бе само и само да отвлече вниманието ми и да ми попречи да взема първа картината.

Тя усмири гнева си и се зае с ясната и студена логика.

Трейси отиде пак в „Прадо“ и очите ѝ се плъзнаха върху близките платна, бдителните пазачи, художниците любители, седнали на малки столчета пред стативите си, влизащите и излизащите на групи зрители. Изведнъж ударите на сърцето на Трейси се учестиха. *Вече зная как ще извърша всичко!*

Тя се обади от обществена телефонна кабина на „Gran via“ и застаналият на входа на едно кафене Даниел Купър бе готов да даде годишната си заплата само и само да научи на кого се обажда Трейси. Напълно бе убеден, че води разговор с чужбина, и то именно от такава кабина, за да не може да се запише разговорът ѝ. Той забеляза зелената ѝ ленена рокля, която не бе виждал досега, и голите ѝ крака. *За да я заглеждат мъжете, помисли си той. Развратница.* Изпадна в истинска ярост.

Трейси приключваше вече разговора си в телефонната кабина.

— Просто вземи мерки да действа бързо, Гюнтер. Ще има на разположение едва около две минути. Всичко ще зависи от бързината.

„До: Дж. Дж. Ренолдс. Досие № У-72-830-412

От: Даниел Купър. Поверително

Относно: Трейси Уитни

Според мен обектът е в Мадрид със задача да извърши крупно криминално престъпление. Най-вероятната цел е музеят «Прадо». Испанската полиция не оказва съдействие, но аз лично ще наблюдавам обекта и ще разбера времето на извършване на действието.“

Два дни по-късно в 9.00 часа сутринта Трейси седна на една пейка в красивия парк Ретира, разположен в центъра на Мадрид, и се зае да храни гълъбите. Със своето езеро, грациозни дървета, добре поддържана трева и малки сцени, на които се дават разни детски представления, той е любимо място на мадридчани.

Цезар Порета, възрастен мъж с посивели вече коси и малка гърбица, вървеше по една от пътеките на парка и когато достигна пейката, седна до Трейси, отвори хартиена кесия и започна да хвърля трохи на птиците.

— *Buenos dias, senorita.*

— Buenos dias. Някакви проблеми?

— Никакви, сеньорита. Необходими ми са само датата и часът.

— Още не ги зная — отвърна Трейси. — Скоро ще се разбере.

Той се усмихна с беззъбата си уста.

— Полицията ще подлудее. Още никой не е предприемал подобно нещо.

— Ето защо ще има успех — отвърна Трейси. — Ще ви се обадя.

Тя хвърли последна троха на гълъбите и стана. Тръгна с бавни крачки, копирената рокля се поклащаше предизвикателно около колената ѝ.

Докато Трейси се намираше в парка с Цезар Порета, Даниел Купър претърсваше стаята ѝ в хотела. Той видя от фойето как Трейси излезе от хотела и тръгна към парка. Тя не си поръча нищо за ядене и Купър реши, че отива на закуска. Определи си половин час. Влизането в нейния апартамент не представляваше трудност за него, след като заблуди камериерките на етажа и използва шперц. Знаеше какво търси: копие на картина. Нямаше представа как Трейси ще я смени, но бе сигурен, че намерението ѝ е точно такова.

Той претърсваше стаята с професионална бързина и вещина, без да пропусне нищо. Спалнята остави за накрая. Огледа гардероба, провери дрехите ѝ, а след това и тоалетната масичка. Отвори чекмеджетата едно по едно. Бяха пълни с пликчета, сутиени и чорапогашници. Той повдигна едни пликчета, потърка ги о бузата си и

си представи ухаещата плът в тях. Уханието на тялото ѝ изведнъж изпълни стаята. Той постави бельото на мястото му и прегледа останалите чекмеджета. Никаква картина.

Купър влезе в банята. Във ваната имаше капки вода. Тялото ѝ бе лежало тук, потопено в топлата вода. Купър си представи как Трейси лежи гола, а водата милва гърдите и бедрата ѝ. Той почувства отново благоуханието на тялото ѝ.

Няколко минути по-късно Купър излезе така безшумно, както бе влязъл, и се упути направо към близката църква.

На следващата сутрин Даниел Купър тръгна след Трейси, когато тя излезе от хотел „Риц“. Сега той чувстваше, че между тях има някаква интимност, каквато не бе съществувала преди това. Той познаваше нейното благоухание, беше я виждал в банята, беше наблюдавал извиващото ѝ се в топлата вода голо тяло. Сега тя му принадлежеше напълно; тя бе негова и той можеше да я унищожи. Наблюдаваше я как се движи по „Gran via“, разглежда изложените по витрините на магазините стоки и я последва в голям универсален магазин, като внимаваше да не го забележи. Видя, че разговаря с някакъв служител, след което отиде в дамската тоалетна. Купър остана да чака объркан близо до вратата. Това бе единственото място, където не можеше да я последва.

Ако Купър би имал възможността да влезе вътре, той щеше да види как Трейси разговаря с една пълна жена на средна възраст.

— *Manana* — каза ѝ Трейси, докато си слагаше червило на устните пред огледалото. — Утре сутринта в единадесет часа.

Жената поклати отрицателно глава.

— Невъзможно, сеньорита. Това няма да му се хареса. Избрали сте най-неподходящия ден. Утре пристига на официално посещение принцът на Люксембург и във вестниците пише, че ще го развеждат из „Прадо“. Из целия музей ще има допълнителни пазачи и полиция.

— Колкото повече, толкова по-добре. Утре.

Трейси излезе, а жената погледна след нея и промълви: „*La cucha es loca...*“

Височайшата група трябваше според програмата да пристигне в „Прадо“ точно в 11.00 часа сутринта, затова Guardia Civil огради с въжета улиците около музея. Поради забавяне на церемонията в президентския дворец антуражът пристигна едва по обед. Чу се вой на сирени, когато се появиха полицейските мотоциклетисти, ескортиращи процесия от половин дузина черни лимузини до предното стълбище на „Прадо“.

Кристиан Мачада, директорът на музея, очакваше развълнуван на входа пристигането на Негово височество.

Мачада направи много внимателна сутрешна проверка, за да се увери, че всичко е наред. Пазачите бяха предупредени да проявяват особена бдителност. Директорът се гордееше със своя музей и искаше да направи добро впечатление на принца.

Никога не вреди да имаш приятели по високите места, мислеше си Мачада. Quien sabe? Може дори да получа покана за вечерята с Негово височество, която ще се състои довечера в президентския дворец.

Кристиан Мачада съжаляваше единствено за това, че нямаше възможност да спре тълпящите се наоколо орди от туристи. Телохранителите на принца и охраната на музея обаче щяха да се погрижат за неговата сигурност. Всичко бе в пълна готовност.

Височайшата обиколка започна отгоре, от главния етаж. Директорът приветства Негово височество с прочувствено слово, след което, последван от въоръжена охрана, тръгна с него през ротондата и залите, където се излагаха произведения на испански художници от шестнадесети век: Хуан де Хуанес, Педро Мачука, Фернандо Янес.

Принцът крачеше бавно и се наслаждаваше на разкриващата се пред погледа му красота. Той бе покровител на изкуствата и обичаше истински художниците, които съживяваха миналото и ставаха безсмъртни. Без самият да притежава художнически талант, принцът завиждаше на художниците, които виждаше из залите пред своите триножници, опитващи се да уловят поне частичка от гения на големите майстори.

Когато официалните гости разгледаха разположените горе зали, Кристиан Мачада обяви гордо:

— А сега, ако Негово височество разреши, ще ви придружа долу, до нашата експозиция на Гоя.

Трейси прекара една мъчително напрегната сутрин. Когато принцът не пристигна в „Прадо“ до 11.00 часа сутринта, така както предвиждаше програмата, тя започна да изпада в паника. Всичките ѝ приготовления бяха разчетени до секундата, но тя се нуждеше единствено от принца, за да ги задейства.

Трейси се движеше от зала в зала, смесена с тълпите от посетители, и се мъчеше да не привлича вниманието. *Няма да дойде, помисли си накрая Трейси. Ще трябва да отложи всичко.* И точно в този миг откъм улицата се чу воят на приближаващите сирени.

Без да сваля поглед от Трейси от наблюдателното си място, Даниел Купър също чу сирените. Разумът му говореше, че е невъзможно да се открадне картина от музея, но инстинктът от своя страна му подсказваше, че Трейси ще направи опит, а Купър се осланяше на своя инстинкт. Той се придвижи по-близо до Трейси, но се криеше от нея зад посетителите. Възнамеряваше да не я изпуска нито за миг от погледа си.

Трейси се намираше в залата, непосредствено до тази, в която се излагаше „Пуерто“. През отворената врата тя виждаше гърбавия Цезар Порета, който седеше пред своя триножник, зает с прерисуването на „Облечената Маха“ от Гоя, закачена непосредствено до „Пуерто“. На три стъпки от него стоеше пазач. В залата, в която се намираше Трейси, застанала пред своя статив, художничка прекопирваше внимателно „Млекарката от Бордо“ и се стараяше да улови блестящите кафяви и зелени тонове от платното на Гоя.

В салона нахълтаха група японски туристи и зачуруликаха като ято екзотични птички. *Сега!*, каза си Трейси. Точно такъв момент очакваше. Сърцето ѝ заудря лудо в гърдите. Страхуваше се, че пазачът може дори да го чуе. Тя излезе пред японските туристи и пристъпи заднешком към художничката. Някакъв японец мина съвсем близо до Трейси и тя политна назад, сякаш бе блъсната, удари се в художничката и заедно с нея триножникът, платното и боите паднаха на земята.

— О! Ужасно съжалявам! — възкликна Трейси. — Нека да ви помогна.

Когато се зае да помага на уплашената художничка, Трейси стъпи върху разпръснатите бои и ги размаза върху пода. Даниел Купър видя всичко и бързо приближи. Всичките му сетива бяха изопнати като струни. Беше напълно убеден, че Трейси Уитни бе направила първата си стъпка.

Пазачът се втурна и се развика:

— *Que pasa? Que pasa?*

Неприятният случай привлече вниманието на туристите и те се скупчиха около падналата жена, която размазваше със своите движения тубите боя в гротескни фигури върху дървения под. Настана отвратителна бъркотия, а принцът можеше да се появи всеки миг. Пазачът изпадна в паника. Той извика силно:

— Серхио! *Ven aca! Pronto.*

Трейси забеляза как пазачът от съседната зала се втурна бързо на помощ. Цезар Порета остана сам в залата с „Пуерто“.

Трейси се намираше в центъра на неразборията. Двамата пазачи правеха безуспешни опити да изтласкат туристите от изпоцапвания с боя под.

— Извикайте директора — кресна Серхио. — *En seguida!*

Другият пазач се втурна към стълбите.

— *Que birria!* Каква бъркотия!

Две минути по-късно на мястото на произшествието се появи самият Кристиан Мачада. Директорът хвърли ужасен поглед и извика:

— Доведете някоя чистачка! Бързо! Забършете и почистете с терпентин. *Pronto!*

Млад сътрудник хукна да изпълни нареждането. Мачада се обърна към Серхио:

— Връщай се на мястото си — изръмжа той.

— Да, сър.

Трейси видя как пазачът си проби път през тълпата и се върна в залата, в която работеше Цезар Порета.

Купър не сваляше дори за миг погледа си от Трейси. Очакваше следващия ѝ ход. Но такъв не последва. Тя не се доближи до нито една картина, нито пък установи връзка с някакъв съучастник. Само събори един триножник и разпиля върху пода боя, но той бе напълно убеден,

че тя го направи нарочно. С каква цел обаче? Купър някак си почувства, че каквото е било намислено, то вече е сторено. Той огледа стените на залата. Не липсваше нищо.

Купър отиде бързо в съседната зала. Там нямаше никой освен пазача и възрастния гърбав художник, който седеше пред своя триножник и прерисуваше „Облечената Маха“. Всички картини стояха по местата си. Все пак нещо не беше наред. Купър го *знаеше*.

Той се върна бързо при изтормозения директор, с когото се бе срещал и по-рано.

— Имам основание да вярвам — избърбори Купър, — че през последните няколко минути отук бе открадната картина.

Кристиан Мачада впери поглед в налудничавия американец.

— За какво говорите? Ако бе станало подобно нещо, пазачите щяха да включат алармената инсталация.

— Струва ми се, че подправена картина е била заменена с истинска.

Директорът снизходително му се усмихна.

— Във вашата теория, сеньор, има една малка неточност. На общата публика това не е известно, но зад всяка картина има скрити сензори. Ако някой се опита да свали картина от стената, което трябва да направи, за да я замени с друга, алармената инсталация моментално ще се задейства.

Даниел Купър не остана доволен.

— Не е ли възможно тази ваша инсталация да бъде прекъсната?

— Не. Ако някой се опита да прекъсне инсталацията от електрическата мрежа, това също предизвиква нейното включване. Сеньор, от този музей е *невъзможно* да се открадне картина. Безопасността ни е напълно осигурена.

Купър стоеше разтреперан от безсилие. Всичко, казано от директора, звучеше убедително. Наистина изглеждаше невъзможно. Но защо тогава Трейси Уитни разпиля нарочно боите?

Купър нямаше намерение да се предаде.

— Можете да ми се присмеете, но бихте ли наредили на вашия персонал да мине през музея и да провери дали не липсва нещо? Аз ще си бъда в хотела.

Даниел Купър не можеше да направи нищо повече. В 7.00 часа същата вечер Кристиан Мачада телефонира на Купър.

— Лично аз направих проверката, сеньор. Всяка картина е на мястото си. От музея не липсва нищо.

Значи така. Очевидно се оказа инцидент. Даниел Купър обаче чувстваше с инстинкта на ловеца, че жертвата отново му се беше изплъзнала.

Джеф покани Трейси на вечеря в главната банкетна зала на хотел „Риц“.

— Тази вечер изглеждаш особено лъчезарна — направи ѝ комплимент Джеф.

— Благодаря ти. Чувствам се великолепно.

— Това е от компанията. Ела с мен до Барселона през следващата седмица, Трейси. Градът е очарователен. Ще ти хареса...

— Съжалявам, Джеф. Няма да мога. Напускам Испания.

— Наистина ли? — Гласът му се изпълни със съжаление. — Кога?

— След няколко дни.

— О! Разочарован съм.

Ще останеш още по-разочарован, помисли си Трейси, когато научиш, че съм откраднала „Пуерто“. Тя се учудваше как самият той е смятал да открадне картината. Не че имаше вече някакво значение. Надхитрих умния Джеф Стивънс. Въпреки всичко, поради някаква необяснима причина, Трейси изпитваше някакво съжаление.

Кристиан Мачада седеше в своя кабинет, пиеше с наслада сутрешната си чашка силно черно кафе и се поздравяваше с успешното посещение на принца. С изключение на неприятния инцидент с размазаните по пода бои, всичко останало премина точно както беше замислено. Остана много доволен, че успяха да отклонят принца и неговата свита, докато почистят мръсотията. Директорът се усмихна, когато си спомни за онзи идиот, американския агент, който се опитваше да го убеди, че някой е откраднал картина от „Прадо“. *Това не е можело да стане нито вчера, нито ще стане днес или утре,* помисли си самодоволно той.

Секретарката му влезе в кабинета.

— Извинете, сър. Някакъв господин желае да ви види. Помоли ме да ви предам това.

Тя подаде на директора писмо. То носеше адреса на музея Кунстанхаус в Цюрих.

Писмото беше подписано от уредника на музея. *Рано или късно, помисли радостно директорът, всички ми идват на посещение.*

— Покани го да влезе!

Хенри Рендъл бе висок и с респектираща външност, оплешивяващ вече мъж с подчертан швейцарски акцент. Когато се ръкуваха, Мачада забеляза, че показалецът на дясната му ръка липсва.

— Много се радвам — каза Хенри Рендъл. — За първи път имам възможност да посетя Мадрид и очаквам с голямо нетърпение да разгледам вашите прочути произведения на изкуството.

— Смятам, че няма да се разочаровате, господин Рендъл — отвърна скромно Кристиан Мачада. — Моля, последвайте ме. Аз самият ще ви придружа.

Тръгнаха бавно, преминаха през ротондата с фламандските майстори, Рубенс и неговите последователи, посетиха централната галерия, изпълнена с произведения на испански майстори. Хенри Рендъл оглеждаше внимателно всяко платно. Двамата мъже разговаряха като специалисти, преценяваха различните художествени стилове, перспективата и чувството за колорит.

— А сега — съобщи директорът, — ще ви покажа гордостта на Испания. — Той поведе своя гост надолу по стълбите към галерията с творбите на Гоя.

— Същински празник за очите — възкликна поразен Рендъл. — Моля ви! Нека се спрем да погледам.

Кристиан Мачада се спря, доволен от благоговението на своя гост.

— Никога не съм виждал толкова великолепни неща — каза Рендъл. Той прекоси бавно салона, като се спираше поотделно пред всяко платно. — „Сборище на вещици“ — възкликна Рендъл. — Блестящо.

Продължиха по-нататък.

— „Автопортрет“ от Гоя. Фантастично!

Кристиан Мачада сияеше. Рендъл се спря пред „Пуерто“.

— Чудесен фалшификат — продължи нататък. Директорът го хвана за ръката.

— Какво? Какво казвате, сеньор?

— Казах, че е чудесен фалшификат.

— Грешите много — отвърна възмутено той.

— Не мисля така.

— Но наистина грешите — каза решително Мачада.

— Уверявам ви, че това е оригиналът. Разполагам с данни за произхода на картината.

Хенри Рендъл пристъпи до картината и я огледа по-внимателно.

— Тогава и данните ви са фалшификат. Тази картина е рисувана от ученика на Гоя, Еухенио Лукас и Падиля. Вие, разбира се, знаете, че Лукас е направил стотици фалшификати на Гоя.

— Естествено, че зная — отвърна рязко Мачада. — Но случаят не е такъв.

Рендъл сви рамене.

— Останете с мнението си.

Той понечи да продължи нататък.

— Лично съм купувал тази картина. Направена е спектрограма, проверка на пигмента...

— Не се съмнявам. Лукас е рисувал по времето на Гоя и е използвал същите материали. — Хенри Рендъл се наведе да огледа по-добре подписа на дъното на картината. — Много лесно можете да се уверите, стига да пожелаете. Върнете картината във вашата реставрационна и проверете подписа. — Той се подсмихна развеселен. — Егото на Лукас го е подтиквало да подписва своите картини, но портфейлът му го е принуждавал да подправя името на Гоя върху своето, като по този начин е повишавал неимоверно тяхната цена. — Рендъл погледна часовника си. — Простете. Струва ми се, че закъснявам за друга среща. Много съм ви благодарен, че споделихте съкровищата си с мен.

— Моля ви — отвърна хладно директорът.

Този мъж е абсолютен глупак, помисли си той.

— Ако мога да ви бъда от полза, отседнал съм във вила Магна. Отново ви благодаря, сеньор.

Хенри Рендъл си тръгна.

Кристиан Мачада го наблюдаваше как си отива. Как си позволява този швейцарски идиот да подмята, че тази ценна картина от Гоя била фалшификат!

Той се обърна и погледна отново картината. Прекрасна, шедьовър! Приведе се и разгледа подписа на Гоя. Напълно естествен. И въпреки всичко, можеше ли всичко това да е истина? Семенцето на съмнението го загложди. Всички знаеха, че съвременникът на Гоя, Еухенио Лукас и Падиля, беше направил стотици фалшификати на Гоя, изградил кариера чрез фалшифициране картини на майстора. Мачада бе заплатил три и половина милиона долара за „Пуерто“ от Гоя. Ако е бил измамен, щеше да му се лепне позорно черно петно, нещо, за което не смееше дори и да си помисли.

Хенри Рендъл бе казал едно разумно нещо. Наистина съществуваше прост начин за установяване идентичността на картината. Ще провери подписа, после ще телефонира на Рендъл и ще му каже по най-учтив начин, че трябва да си потърси някое по-подходящо занимание.

Директорът повика своя помощник и му нареди да пренесат „Пуерто“ в реставрационната.

Установяването на идентичността на един шедьовър е много деликатна работа, защото ако се направи небрежно, може да се унищожи нещо безценно и да се нанесе непоправима вреда. Реставраторите на „Прадо“ бяха експерти. Повечето от тях неуспели художници, те се бяха заели с реставрационна работа, за да са близо до любимото си изкуство. Започваха като чираци, учеха под ръководството на реставратори специалисти и работеха години наред, преди да станат помощници и да им разрешат да се заемат с шедьоври, и то винаги под ръководството на по-старши специалисти.

Хуан Делгадо, завеждащ реставрационната работа в „Прадо“, постави „Пуерто“ на специална дървена поставка. Кристиан Мачада го наблюдаваше.

— Искам да проверите подписа — каза му директорът.

Делгадо не даде израз на своето удивление.

— Да, господин директор.

Той натопи малко памучно топче в изопропилов алкохол и го постави върху масата до картината. Друго памучно топче напои с петролен дестилат, служещ за неутрализиращ агент.

— Готов съм, сеньор.

— Продължавайте. Но бъдете внимателен.

Дишането на Мачада неочаквано се затрудни. Той видя как Делгадо взе първото памучно топче и докосна леко с него буквата „Г“ от подписа на Гоя. Моментално след това Делгадо взе и второто топче и неутрализира мястото, за да спре проникването на алкохола в дълбочина. Двамата мъже впериха погледи в платното. Делгадо се навъси.

— Съжалявам, но все още не мога да кажа нищо. Налага се да използвам по-силен разтворител.

— Направете го — разпореди се директорът.

Делгадо отвори друга бутилка. Той потопи внимателно ново топче памук с диметил пентон и докосна отново с него първата буква от подписа, като в същия миг го докосна и с второто памучно топче. Помещението се изпълни с острия задушлив мирис на химикала. Кристиан Мачада стоеше с вперен в картината поглед и не вярваше на онова, което виждаше. „Г“-то от името на Гоя избледня и на негово място се показва едно ясно „Л“.

Делгадо се обърна с пребледняло лице към него.

— Да... да продължавам ли? — запита той.

— Да — отвърна с дрезгав глас Мачада. — Продължете!

Бавно, буква по буква, подписът на Гоя избледня под влиянието на разтворителя и отдолу се показва подписът на Лукас. Всяка нова буква въздействаше като удар в стомаха на Мачада. Той, директорът на един от най-големите музеи в света, е бил измамен. Директорският съвет ще научи това, кралят на Испания ще го научи, светът ще го научи. Той бе унищожен.

Директорът се върна с тежки стъпки в кабинета си и телефонира на Хенри Рендъл.

Двамата мъже седнаха в кабинета на Мачада.

— Окажете се прав — произнесе с труд директорът. — Картината е рисувана от Лукас. Когато се разчуе, ще стана за смях.

— Лукас е измамил не един специалист — утеши го Рендъл. — Неговите фалшификации обаче са мое хоби.

— Аз платих за тази картина три и половина милиона долара.

Рендъл сви рамене.

— Има ли начин да си върнете парите?

Директорът поклати отчаяно глава.

— Купих я направо от една вдовица, която твърдеше, че картината стояла в семейството на съпруга ѝ цели три поколения. Ако дам тази жена под съд, делото ще се проточи през безброй съдилища, а това ще се отрази зле върху музея. Тогава на всичко тук ще започне да се гледа с подозрение.

Хенри Рендъл се замисли.

— Наистина, не бива да се вдига такъв шум. Защо не обясните на вашите началници какво се е случило и не се отървете тихомълком от Лукас? Може да изпратите картината на „Сотби“ и „Кристи“ и те да я продадат на търг.

Мачада поклати глава.

— Не, не. Тогава целият свят ще научи за случката.

Лицето на Рендъл изведнъж просия.

— Може пък и да ви се усмихне щастието. Имам клиент, който вероятно ще изяви желание да купи Лукас. Той ги колекционира. И е много дискретен човек.

— С удоволствие ще се освободя от тази картина. Не искам повече да я виждам. *Фалшификат* сред моите прекрасни съкровища! Ще се наложи да я подаря на някого — каза той с горчивина.

— Не е необходимо да правите това. Моят клиент по всяка вероятност ще се съгласи да плати, да речем, петдесет хиляди долара за нея. Да му се обадя ли по телефона?

— Това ще бъде много любезно от ваша страна, сеньор Рендъл.

На свикано по спешност заседание смаяните членове на директорския съвет решиха, че в „Прадо“ не бива в никакъв случай да се излага фалшификат на едно от най-известните му платна. Постигнато бе съгласие, че най-благоразумно би било да се освободят колкото може по-безшумно и по-бързо от картината. Облечените в

черни костюми господа напуснаха безшумно заседателната зала. Никой не отрони дума на убития от мъка Мачада.

Сделката бе сключена още същия следобед, Хенри Рендъл отиде в Испанската банка и се върна с потвърден чек за петдесет хиляди долара. Картината на Еухенио Лукас и Падиля му бе предадена като ненабиващ се в очите пакет, увит в зебло.

— Директорският съвет се тревожи много да не би този инцидент да стане обществено достояние — каза деликатно Мачада, — но аз ги убедих, че вашият клиент е дискретен човек.

— Можете да разчитате на това — обеща Рендъл.

Когато Хенри Рендъл излезе от музея, той отиде с такси до елегантния жилищен квартал в северната част на Мадрид, отнесе платното до един апартамент на третия етаж и позвъни на вратата. Отвори му Трейси. Зад нея стоеше Цезар Порета. Трейси погледна въпросително Рендъл и той се ухили.

— Изгаряха от нетърпение да се отърват колкото може по-скоро от картината — иззлорадства Хенри Рендъл.

Трейси го прегърна.

— Влизай!

Порета разопакова картината и я постави върху масата.

— А сега — каза гърбавият — ще присъствате на едно чудо. Едно произведение на Гоя отново се ражда за живот.

Той извади бутилка метилов спирт и я отвори. Стаята моментално се изпълни с остър мирис. Докато Трейси и Рендъл го гледаха, Порета натопи малко памук в спирта и буква по буква започна да докосва крайно внимателно подписа на Лукас, който постепенно избледня. Под него се показа подписът на Гоя.

Рендъл го гледаше с благоговение.

— Блестящо!

— Това бе идея на госпожица Уитни — призна гърбавият. — Тя ме попита дали е възможно да се покрие оригиналният подпис на художника с фалшив подпис, който от своя страна да се покрие отново с оригиналния.

— А пък той измисли как да го направи — усмихна Трейси.

Порета обясни скромно:

— Оказа се много лесно. Отне ми по-малко от две минути. Трикът е в боите, които използвах. Първо покрих подписа на Гоя с пласт двойно пречистен бял френски лак, за да го предпазя. После нарисувах върху него името на Лукас, като използвах бързо съхнеща боя на акрилна основа. Върху него нарисувах отново името на Гоя с боя с маслена основа и светъл лак за картини. При премахване на горния пласт се появява името на Лукас. Ако бяха продължили, те щяха да открият, че оригиналният подпис на Гоя е скрит под него. Но те естествено не са го направили.

Трейси връчи на двамата по един добре напълнен плик.

— Благодаря и на двамата — каза тя.

— Винаги, когато имате нужда от експерт, съм на вашите услуги — намигна Хенри Рендъл.

— Как възнамерявате да изнесете картината от страната? — запита Порета.

— Ще пратя да я вземе специален куриер. Почакайте го тук.

Тя се ръкува с двамата мъже и излезе.

На път за хотел „Риц“ Трейси бе много весела. *Всичко е въпрос на психология*, мислеше си тя. От самото начало бе разбрала, че от „Прадо“ е невъзможно да се открадне картина, затова трябваше да измами ръководството на музея и да ги доведе до положение, при което те самите да пожелаят да се отърват от картината. Трейси си представи лицето на Джеф Стивънс, когато научеше, че са го надхитрили, и се засмя на глас.

Трейси почака в хотелския си апартамент идването на куриера и когато той пристигна, тя се обади по телефона на Цезар Порета.

— Куриерът е при мен — съобщи му Трейси. — Изпращам го за картината. Погрижете се той...

— Какво? Какво говорите? — извика Порета. — Вашият куриер взе картината преди половин час.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Париж

Сряда, 9 юли — по обяд

В един частен кабинет, встрани от улица Матинон, Гюнтер Хартог каза:

— Трейси, разбирам как се чувстваш във връзка с онова, което се случи в Мадрид, но Джеф попадна там пръв.

— Не е вярно — поправи го тя с горчивина. — Аз попаднах там първа. Той беше последен.

— Но Джеф достави картината. „Пуерто“ сега е на път към моя клиент.

След всичките замисли и проекти Джеф Стивънс все пак успя да я надхитри. Той си седеше през цялото време, остави я да извърши цялата работа, да поеме целия риск и в последния момент се измъкна най-хладнокръвно с пляката. Как ли ѝ се е присмивал през цялото време! *Ти си нещо изключително, Трейси.* Сега не можеше да понася унижението, когато си спомняше за нощта, през която отидоха да гледат танца фламенко. *Божичко, как съм могла да постъпя толкова глупаво?*

— Винаги съм смятала, че не съм в състояние да убия човек — каза Трейси на Гюнтер, — но сега с удоволствие бих теглила ножа на Джеф Стивънс.

— О, скъпа — отвърна ѝ безобидно той. — Надявам се поне да не го направиш тук, понеже Джеф е на път за насам.

— Какво? — Трейси скочи на крака.

— Казах ти, че имам предложение за теб. Налага се да действаш с партньор. А според мен Джеф е единственият, който...

— По-скоро бих умряла — озъби се Трейси. — Джеф Стивънс е най-долният...

— А, моето име ли се споменава? — Той застана сияещ на вратата. — Трейси, скъпа, изглеждаш по-зашеметяваща от всеки друг път. Гюнтер, приятелю, как си?

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Трейси стоеше, обзета от ярост.

Джеф я погледна и въздъхна.

— Положително ми се сърдиш.

— Да ти се сърдя ли! Аз... — Не успя да намери подходящата дума.

— Трейси, ако бих могъл да се изразя така, планът ти беше блестящ. Напълно съм убеден в това. Наистина блестящ. Допусна една-единствена грешка. Никога не се доверявай на швейцарец, останал без показалец на едната си ръка.

Тя пое дълбоко въздух, като се мъчеше да се овладее. После се обърна към Гюнтер:

— Ще разговаряме по-късно, Гюнтер.

— Трейси...

— Не. За каквото и да става дума, не желая да участвам. Не, ако е замесен и той.

— Би ли изслушала поне какво искам да ти кажа? — обърна се Гюнтер към нея.

— Няма смисъл. Аз...

— След три дни Де Биърс изпраща пакет с диаманти на стойност четири милиона долара от Париж за Амстердам с товарен самолет на Еър Франс. Имам клиент, който желае да купи тези диаманти.

— Защо не ги задигнеш по пътя им за летището? Твоят приятел тук е специалист по тези работи — не успя да скрие горчивината в гласа си.

Божичко, великолепно е, когато е разгневена, помисли си Джеф.

— Диамантите се охраняват много добре — обясни Гюнтер. — Ще ги задигнем по време на полета.

Трейси учудено го погледна.

— По време на полета ли? В транспортния самолет?

— Нуждаем се от дребен човек, който да може да се скрие в един от контейнерите. Когато самолетът се издигне във въздуха, единственото, което този човек трябва да направи, е да излезе от своя сандък, да отвори контейнера на Де Биърс, да вземе пакета с диамантите, да постави на негово място копие на подобен пакет, който ще бъде подготвен предварително, след което да се върне отново в своя сандък.

— И аз съм достатъчно дребна, та да се сместя в сандъка?

— Дори нещо повече, Трейси — каза Гюнтер. — Нуждаем се от умен човек със здрави нерви.

Трейси се замисли.

— Харесва ми този план, Гюнтер. Онова, което не ми харесва, е, че ще работя с него. Този човек е мошеник.

Джеф се ухили.

— А не сме ли всички ние такива, скъпа? Гюнтер ни предлага един милион долара, ако успеем да ги отмъкнем.

Трейси впери поглед в Гюнтер.

— Един милион долара?

Той кимна.

— По половин милион за всеки от вас.

— Причината, поради която това е възможно — обясни Джеф, — е, че имам връзки в товарителницата на летището. Това лице ще ни помогне да свършим работата. На него може да се вярва.

— За разлика от теб — отвърна му Трейси на място. — Довиждане, Гюнтер.

Трейси излезе от кабинета. Гюнтер я проследи с поглед.

— Наистина ти е сърдита за Мадрид, Джеф. Страхувам се, че този път няма да се съгласи.

— Грешиш — отвърна весело Джеф. — Познавам Трейси. Тя не е в състояние да откаже.

— Палетите се запечатват преди товаренето им в самолета — обясняваше Рамон Вобан.

Рамон беше млад французин с лице на старик и с черни, мъртвешки очи. Работеше като диспечер в отдела за превоз на товари към Еър Франс. Той бе ключът за успешното осъществяване на плана.

Вобан, Трейси, Джеф и Гюнтер седяха на маса до перилата на едно *bateau mouche*, увеселително корабче, пътуващо по Сена около Париж.

— Ако палетата се запечата — запита Трейси с отбивист глас, — как ще се вмъкна тогава в нея?

— За товарите, пристигащи в последния момент — отвърна Вобан, — компанията използва така наречените от нас „меки палети“,

това са големи дървени сандъци, от едната страна с брезент, завързан долу с въже. С оглед на сигурността ценните товари, като диамантите например, винаги пристигат в последната минута. Така те се товарят последни, а се разтоварват първи.

— Значи диамантите ще бъдат в „мека палета“? — запита Трейси.

— Точно така, *mademoiselle!* Както и вие самата. Аз ще се погрижа контейнерът, в който ще бъдете вие, да бъде поставен редом с палетата с диамантите. Онова, което трябва да направите по време на полета, е да развържете въжето, да отворите палетата с диамантите, да размените кутията с подобна такава, да се върнете във вашия контейнер и отново да го затворите.

Гюнтер кимна.

— След кацането на самолета в Амстердам пазачите ще вземат подменената кутия и ще я занесат на шлифовчиците на диаманти. Докато открият смяната на диамантите, ние ще сме те извели вече със самолет извън страната. Повярвай ми, нищо лошо не може да се случи.

Една мисъл охлади сърцето на Трейси.

— А няма ли да умра от студ горе във въздуха? — запита тя.

Вобан се усмихна.

— *Mademoiselle*, в наши дни транспортните самолети вече се отопляват. Те често превозват животни и домашни любимци. Не, в това отношение ще се чувствате съвсем удобно. Може малко да ви е притеснено, но иначе всичко е наред.

Трейси се бе съгласила най-сетне да чуе тяхната идея. Половин милион долара за няколко часа неудобство. Тя проучи плана от всички страни. *Може да се осъществи*, реши Трейси. *Само да не бе включен и Джеф Стивънс.*

Чувствата ѝ към него представляваха такава сложна плетеница от емоции, че тя се обърка и се ядоса на себе си. Той постъпи така в Мадрид само заради удоволствието да я надхитри. Той я бе предал, измамил и сега тайно ѝ се надсмиваше.

Тримата мъже я наблюдаваха в очакване на нейния отговор. Корабчето премина под Pont Neuf, най-стария мост в Париж, който несъгласни с това мнение французи настояваха да се нарича Нов мост. На брега на реката двама влюбени се прегръщаха и Трейси забеляза

блажения израз върху лицето на момичето. *Каква глупачка*, помисли си. Най-сетне взе решение. После погледна Джеф право в очите и каза:

— Добре. Съгласна съм — и веднага долови как напрежението на масата спадна.

— Не разполагаме с много време — каза Вобан. Той обърна мъртвешките си очи към Трейси. — Брат ми работи при един комисионер по товарене на стоки. Той ще уреди да ви вкараме в „мекия контейнер“ в неговия склад. Надявам се, че госпожицата не страда от клаустрофобия.

— За мен не се безпокойте... Колко ще трае пътуването?

— Ще престоите няколко минути на площадката за товарене и ще летите един час до Амстердам.

— Колко голям е контейнерът?

— Достатъчно голям, за да седнете в него. Вътре ще има и други вещи, които ще ви прикриват... ако просто стане нужда.

Нищо лошо не може да се случи, обясниха ѝ те. *Но ако просто стане нужда...*

— Приготвил съм списък на нещата, от които ще имаш нужда — каза ѝ Джеф. — Уредил съм да ти ги доставят.

Самодоволен кучи син! Колко е бил сигурен, че ще дам съгласие.

— Вобан ще се погрижи на паспорта ти да бъдат поставени изходни и входни печати, за да можеш да излезеш без никакви затруднения от Холандия.

Корабчето започна да приставя на кея.

— Можем да разгледаме последните подробности утре сутринта — каза Рамон Вобан. — Сега трябва да се връщам на работа. Au revoir — и си тръгна.

— Защо да не отидем заедно на вечеря да го отпразнуваме? — покани ги Джеф.

— Съжалявам — извини се Гюнтер, — но имам уговорена среща.

Джеф се обърна към Трейси:

— Би ли...

— Не, благодаря. Уморена съм — отвърна бързо тя. Това представляваше само повод да не остава с Джеф, но след като го каза, Трейси усети, че наистина се чувства отпаднала. Вероятно бе резултат от превъзбудата, в която се намираше напоследък. Беше като замаяна.

Когато всичко свърши, реши тя, ще се върна в Лондон и дълго ще си почивам. Главата просто я цепеше.

— Донесъл съм ти малък подарък — каза ѝ Джеф. Той ѝ подаде красиво опакована кутия. В нея имаше изящен копринен шал с избродирани в единия ъгъл инициали ТУ.

— Благодаря!

Може да си го позволи, помисли си разгневена Трейси. Купил го е с моя половин милион.

— Сигурна ли си, че няма да промениш решението си за вечерята?

— Сигурна съм.

Когато отиваше в Париж, Трейси винаги отсядаше в класическия хотел „Plaza Athenee“, в чудесен стар апартамент с изглед към ресторант-градината. Вътре в хотела имаше елегантен ресторант с тиха музика, изпълнявана на пиано, но тази вечер Трейси се чувстваше твърде уморена да се преоблича в по-официален тоалет. Тя влезе в малкото кафене на хотела и си поръча чиния супа. След малко я бутна встрани, останала наполовина неизядена, и се прибра в апартамента си.

Седналият на другия край на кафенето Даниел Купър си отбеляза часа.

Даниел Купър си имаше проблеми. При връщането си в Париж той поиска среща с инспектор Тринян. Шефът на Интерпол не се държа любезно. Току-що бе имал едночасов разговор с комендант Рамиро, който през цялото време му се оплакваше от американеца.

„Той е луд, беше казал комендантът, лиших се от хора, изгубих пари и време да преследвам тази Трейси Уитни, за която той настояваше, че се канела да ограби «Прадо», а тя се оказа безобидна туристка, точно както твърдах и аз.“

Разговорът убеди инспектор Тринян, че Даниел Купър вероятно се е лъгал от самото начало по отношение на Трейси. Против жената не съществуваше нито едно доказателство. Фактът, че се е намирала в същите градове по време на извършване на престъпленията, не представляваше никакво доказателство.

И така, когато Даниел Купър се срещна с инспектора, той каза:

— Трейси Уитни е в Париж. Бих желал да бъде поставена под двадесет и четири часово наблюдение.

Инспекторът тогава отвърна:

— Докато не ми представите доказателство, че тази жена замисля извършването на някакво специално престъпление, не мога с нищо да ви помогна.

Купър го погледна с пламтящи очи и каза:

— Вие сте идиот!

След което Даниел Купър бе изхвърлен по най-безцеремонен начин от кабинета.

Тогава Купър се зае сам с наблюдението. Той следваше Трейси навсякъде: в магазини и ресторанти, по улиците на Париж. Не спеше, а често и не ядеше. Даниел Купър не можеше да позволи на Трейси Уитни да го срази. Неговата задача щеше да приключи едва когато я вкареше в затвора.

Трейси лежеше тази нощ в леглото си и премисляше отново плана за следващия ден. Искаше ѝ се да не я боли главата. Беше взела аспирин, но болките се усилиха. Потеше се, стаята ѝ се струваше непоносимо гореща. *Утре всичко ще свърши. Швейцария. Там ще замина. В прохладните гори на Швейцария. В замъка.*

Нави часовника да я събуди в 5.00 часа сутринта и когато звънецът започна да дрънчи, тя се оказа в своята килия в затвора, а Железния панталон крещеше: „Време за обличане. Хайде!“, и коридорът ехтеше от ударите на звънеца. Трейси се събуди. Чувстваше тежест в гърдите, а светлината дразнеше очите ѝ. С усилие отиде в банята. Лицето ѝ изглеждаше зачервено и на петна в огледалото. *Сега не бива да се разболявам, помисли си Трейси. Поне за днес. Имам толкова много работа.*

Обличаше се бавно, опитваше се да не обръща внимание на силното главоболие. Сложи си черен работен комбинезон с дълбоки джобове, обувки с гумени подметки и черно таке. Сърцето ѝ сякаш прескачаше, но тя не знаеше дали това е от вълнение, или от обзелото я неразположение. Виеше ѝ се свят и се чувстваше отпаднала. Гърлото ѝ бе възпалено и я дращеше. Трейси зърна върху масата шала, който ѝ подари Джеф. Взе го и си го завърза около врата.

Главният вход на хотел „Plaza Athenee“ се намира на авеню Монтен, а служебният — на ъгъла на улица Дю Бокадор. Дискретен надпис СЛУЖЕБЕН ВХОД и пасаж водеха от един заден коридор на фойето през друг, още по-тесен, с наредени в него кофи за смет, до улицата. Наблюдателният пункт, зает от Даниел Купър, се намираше близо до главния вход, затова той не забеляза, че Трейси преминава през служебния вход. Но необяснимо как той го почувства в момента, в който тя излизаше. Купър изскочи на авеню Монтен и погледна нагоре и надолу по улицата. От Трейси нямаше и следа.

Сивото рено, което взе Трейси при страничния вход на хотела, се насочи към площад „Етоал“. В този час нямаше голямо движение и шофьорът, младеж с пъпчиво лице, който очевидно не знаеше английски, подкара бързо по една от десетте улици, които оформяха лъчите на „Етоал“. *Как ми се иска да кара по-бавно*, мислеше си Трейси. От движението на колата ѝ прилошаваше.

Тридесет минути по-късно колата спря с тласък пред някакъв склад. На фирмата над вратата пишеше: „Брюсер и Сие“. Трейси си спомни, че тук работи братът на Рамон Вобан.

Младежът отвори вратата на колата и прошепна:

— *Vite!*

Докато Трейси слизаше от колата, се появи мъж на средна възраст с бързи и потайни движения.

— Следвайте ме — каза той. — Бързо!

Трейси се запрепва след него към дъното на склада, където имаше половин дузина контейнери, повечето от тях напълнени и запечатани, готови за транспортиране до летището. Имаше и един „мек контейнер“ с брезентова стена, полунапълнен с мебели.

— Влизайте! Бързо! Нямаме никакво време.

Трейси почувства, че ѝ призлява. Погледна контейнера и си помисли: *Не мога да вляза вътре. Ще умра.*

Мъжът я гледаше учудено.

— *Avez-vous mal?*

Сега беше моментът да се върне и да се откаже от всичко.

— Нищо ми няма — смънка Трейси.

Скоро всичко ще свърши. След няколко часа щеше вече да е на път за Швейцария.

— *Von*. Вземете това.

Той ѝ подаде нож с две остриета, намотка тежко въже, електрическо фенерче и малко синьо сандъче за скъпоценности, завързано с червена панделка.

— Това е дубликатът на сандъчето за скъпоценности, което ще трябва да замените.

Трейси пое дълбоко въздух, прекрачи в контейнера и седна. Моментално след това над отвора се спусна голям брезент. Чу как брезентът бе притегнат с въжета, за да се държи на място.

Трейси едва долови гласа на мъжа през брезента.

— Отсега нататък никакви разговори, никакви движения и никакво пушене.

— Аз не пуша — опита се да му отговори Трейси, но не ѝ достигнаха силите за това.

— *Bonne chance*. Отворил съм няколко дупки отстрани на контейнера, за да можете да дишате. Да не забравите да дишате?

Той се засмя на собствената си шега и Трейси чу отдалечаващите му се стъпки. Остана сама в мрака.

Контейнерът беше тесен и неудобен, по-голямата част от пространството се заемаше от кухненски столове. Трейси изпитваше чувството, че се пече на огън. Кожата ѝ гореше, едва дишаше. *Заразила съм се от някакъв вирус, мислеше си тя, но вирусът трябва да почака. Имам толкова много работа. Налага се да мисля за друго.*

Чу гласа на Гюнтер. *От нищо не бива да се безпокоиш, Трейси. Когато разтоварят багажа в Амстердам, твоят контейнер ще бъде откаран в частен гараж, близо до летището. Там ще те посрещне Джеф. Предай му диамантите и се връщай направо на летището. На гишетото на швейцарските авиолинии ще има на твое име самолетен билет до Женева. Напусни колкото може по-бързо Амстердам. Когато полицията научи за обира, тя ще затвори града. Нищо лошо не може да стане, но за всеки случай ето ти адреса и ключа на една къща в Амстердам, където ще се чувстваш на сигурно място. В къщата не живее никой.*

Сигурно е била задрямала, защото се стресна и се събуди. Контейнерът започна бавно да се издига. Трейси почувства как се

люлее във въздуха и се хвана здраво. После контейнерът се спусна върху нещо твърдо. Чу се затръшване на автомобилна врата, запалване на двигател и миг след това камионът потегли.

Тръгнаха за летището.

Планът бе разработен в точност до секундата. Контейнерът с Трейси трябваше да пристигне на площадката за товарене няколко минути след пристигането на палетата на Де Биърс. Шофьорът на камиона, превозващ Трейси, получи указания: „Карай с постоянна скорост от петдесет мили в час.“

Движението по пътя за летището тази сутрин изглеждаше по-натоварено от обикновено, но шофьорът не се тревожеше. Палетата щеше да пристигне навреме до самолета, а той щеше да получи 50 000 франка, предостатъчно, за да заведе жена си и двете си деца на курорт. *В Америка, помисли си той. Ще отидем в парка „Дисни“.*

Той погледна часовника на арматурното табло и се ухили. Никакви проблеми. До летището оставаха само още три мили, а той разполагаше с десет минути.

Камионът пристигна точно по разписание на отклонението към канцелариите на отдела за превоз на товари на Еър Франс и премина край ниската сива сграда на летище „Шарл дьо Гол“, разположена встрани от входа за пътници. Там пътят бе отделен от площадката за товарене с бодлива тел. Точно когато се насочи към ограденото място с огромния склад, заемащ цели три блока, пълен със сандъци, пакети и контейнери, натрупани на колички, се чу гръм, воланът заподскача в ръцете на шофьора и целият камион започна да вибрира. „Foutre!“, извика той. Проклетата гума! Тъкмо сега ли трябваше да се спуска!

Огромният транспортен самолет на Еър Франс се товареше. Носът му бе вдигнат и под него се виждаха няколко релси. Контейнерите се намираха върху платформа на височината на отвора, готови да се плъзнат по един мост във вътрешността на самолета. Имаше тридесет и осем палети, двадесет и осем за главната палуба и десет за търбуха на самолета. От огромната кабина до опашката на самолета, по тавана се проточваше открита отоплителна тръба.

Жиците и кабелите, контролиращи уредите на транспортния самолет, също се виждаха ясно по тавана. В този самолет нямаше никакви нежни украшения.

Товаренето почти приключи. Рамон Вобан погледна отново часовника си и изруга. Камионът закъсняваше. Пратката на Де Биърс бе поставена в неговата палета и брезентовата страна бе завързана с пресичащи се на кръст въжета. Вобан бе намазал едната му страна с червена боя, за да може жената лесно да го разпознае. Той наблюдаваше сега как палетата се придвижи по релсите вътре в самолета и зае определеното ѝ място. До нея оставаше място за още една палета. Имаше да се натоварят само още три контейнера и самолетът щеше да излети. *Къде, за бога, се бави тази жена?*

Отговорникът по товаренето извика от самолета:

— Да тръгваме, Рамон. Какво още ни задържа?

— Един момент — отвърна Вобан. Той изтича до входа на площадката за товарене. От камиона нямаше и следа.

— Вобан. Какво става? — Той се обърна. Приближаваше един от по-старшите контролори. — Привършвайте с товаренето и пускайте самолета.

— Да, господине. Просто очаквам...

Точно в този момент камионът на „Брюсиер и Сие“ влезе бързо в площадката и спря със скърцане пред Вобан.

— Ето го и последния товар — извика Вобан.

— Добре, качвайте го — отсече контролорът. Вобан проследи разтоварването на контейнера от камиона до платформата за товарене.

— Готов си! — Вобан махна с ръка на отговорника по товаренето.

Миг след това товарът бе вкаран в самолета и носът му спуснат надолу. Вобан видя как запалиха реактивните двигатели, гигантският самолет се насочи към пистата за излитане и той си помисли: *Сега всичко вече е в ръцете на жената.*

Излезе ужасна буря. Огромна вълна заля кораба и той започна да потъва. *Давя се, помисли Трейси. Трябва да се измъкна оттук!*

Тя разпери ръце и се удари в нещо. Това бе бордът на ужасно клатушкащата се спасителна лодка. Опита се да стане и удари главата

си в крака на масата. В миг всичко ѝ се изясни и тя си спомни къде се намира. Лицето и косата ѝ плуваха в пот. Чувстваше се замаяна, а тялото ѝ гореше. Колко ли време е била в безсъзнание? Полетът траеше само един час. Да не би самолетът да кацаше? *Не каца*, реши тя. *Добре тогава. Сигурно сънувам кошмари. Лежа си в леглото в Лондон и спя. Трябва да извикам лекар.* Не можеше да диша. С мъка се надигна да вземе телефона, но веднага потъна надолу с тежко като олово тяло. Самолетът изведнъж потъна във въздушна яма и Трейси се блъсна в контейнера. Тя лежа известно време замаяна и се мъчеше да се съсредоточи. *Колко ли време ми остава? Диамантите!* Трябваше по някакъв начин да вземе диамантите. Но първо... първо, трябва да пререже въжетата и да излезе от контейнера.

Тя докосна ножа, поставен в работния ѝ комбинезон, и установи, че са ѝ нужни огромни усилия, за да го извади. *Въздухът е недостатъчен*, помисли си Трейси. *Нужен ми е въздух.* Тя заопипва края на брезента, за да намери едно от въжетата, откри го и го отрязва. Това действие сякаш трая цяла вечност. Брезентът се разтвори.

Отрязва ново въже. Откри се достатъчно широка дупка, през която тя се измъкна в търбуха на товарния самолет. Въздухът извън контейнера бе студен. Трейси започна да мръзне. Тялото ѝ затрепери, а от постоянното друсане на самолета гаденето ѝ се усили. *Трябва да се държа*, мислеше си Трейси. Напегна сили да се съсредоточи. *Какво правя тук? Нещо важно... Да... Диамантите.*

Трейси гледаше като през мъгла, виждаше ту ясно, ту размътено предметите около себе си. *Няма да успея да го направя.*

Самолетът неочаквано потъна, Трейси падна на пода и одраска ръцете си в остриите метални релси. Докато самолетът подскачаше, тя се държеше здраво, а след като полетът се успокои, Трейси се изправи отново с мъка на крака. Бученето на реактивните двигатели се смесваше с бученето в главата ѝ. *Диамантите. Трябва да открива диамантите.* Тя се запрепъва около контейнерите и присвиваше очи, докато оглеждаше всеки един от тях, за да открие червената боя. Слава богу! Ето я, върху третия контейнер. Тя се спря пред него, като се мъчеше да си спомни какво трябва да прави по-нататък. *Да можех да полегна да поспя поне няколко минути, щеше да е чудесно! Не искам нищо друго, освен малко да притворя очи.* Време обаче нямаше. Всеки

момент можеше да кацнат в Амстердам. Трейси отрязва въжетата на контейнера с ножа си. „С един замах ще го отрежеш“ ѝ бяха казали.

Силите ѝ едва стигаха да държи ножа в ръка. *Не мога да се провалям точно сега*, мислеше си Трейси. Отново започна да трепери, и то толкова силно, че изпусна ножа. *Нищо ми няма. Ще ме заловят и отново ще ме тикнат в затвора.*

Тя се държеше за въжето, обзета от нерешителност. Ужасно ѝ се искаше да се пхне отново в своя контейнер, където можеше да се наспи на сигурно място, докато всичко свърши. Толкова е лесно. После едва-едва, преодолявайки с труд силните болки в главата, тя се наведе, вдигна ножа и се зае да разрязва дебелото въже.

Най-сетне успя да го отреже. Трейси дръпна брезента и надникна в неясната вътрешност на контейнера. Не виждаше нищо. Извади електрическото фенерче и точно в този миг почувства внезапна промяна на налягането на ушите си.

Самолетът започваше да се приземява.

Трябва да бързам, мина през главата на Трейси. Тялото ѝ обаче отказваше да се подчини. *Действай*, заповяда ѝ мозъкът.

Трейси запали електрическото фенерче и го насочи към вътрешността на контейнера. Беше натъпкан с пакети, пликосе и малки кутии. Върху някакъв кош бяха поставени две малки сини кутии, превързани с червени панделки. *Двете кутии! Нали трябваше да е само...* Тя премига и двете кутии се превърнаха в една. Сякаш около всеки предмет имаше някакво сияние.

Тя бръкна в джоба си и извади дубликата на кутията. Взе и другата кутия и докато ги държеше двете в ръце, остра болка прониза цялото ѝ тяло. Трейси стисна здраво очи, за да се пребори с нея. После започна да нагласява подменената кутия върху коша, когато най-неочаквано разбра, че е объркала кутиите. Тя впери поглед в двете еднакви кутии. Коя е подменената, в лявата или в дясната ѝ ръка?

Самолетът силно се наклони преди приземяването. Всеки момент щеше да докосне земята. Налагаше се да взима бързо решение, тя постави едната от кутиите, като се молеше да е подменената, и се дръпна от контейнера. Трейси измъкна с трепереща ръка здраво въже от работния си комбинезон. *Трябваше да направя нещо с това въже.* От бученето в главата просто не бе в състояние да размишлява. Спомни си: *След като прережеш въжето, прибери парчетата в*

джоба си, а на негово място вържи ново въже. Не оставяй наоколо нищо, за да не събудиш подозрения.

Докато седяха под топлото слънце в увеселителното корабче, всичко това изглеждаше много лесно. А сега беше невъзможно. Силите ѝ напълно се изчерпаха. Охраната щеше да открие прерязаното въже, после щяха да проверят целия товар и да я открият. Нещо дълбоко в нея изкрещя: *Не! Не! Не!*

С херкулесовски усилия Трейси започна да завързва контейнера със здравото въже. Почувства друсване под краката си, самолетът докосна земята, после второ и Трейси политна назад, когато реактивните двигатели заработиха обратно. Главата ѝ се удари в пода и пред очите ѝ притъмня.

Самолетът намали скоростта си и се насочи към пистата на терминала. Трейси лежеше напълно обезсилена върху пода на самолета с разпилени коси върху бялото ѝ като на мъртвец лице. Настъпилата след спирането на двигателите тишина я върна в съзнание. Самолетът беше спрял. Тя се повдигна на лакти, а после с огромни усилия и на колене. Изправи се като пияна и се хвана за контейнера, за да не падне. Притиснала кутията с диамантите към гърдите си, тя започна да се придвижва с мъка към своя контейнер. Най-сетне провря тяло през отвора в брезента и се сгромоляса задъхана и обляна в пот. *Успях!* Но имаше още нещо. Важно нещо. Какво беше то? *Закрепи въжето на твоя контейнер.*

Тя бръкна в джоба на работния си комбинезон, за да извади ролката с лейкопласт. Нямаше я. Дишаше учестено и с отворена уста и този звук я проглушаваше. Стори ѝ се, че чува гласове, с усилие си наложи да не диша така и се ослуша. Да. Отново чу гласове. Някой се засмя. Вратата на самолета се отвори и мъжете щяха да започнат да го разтоварват. Щяха да забележат скъсаното въже, да надникнат в контейнера и да я открият. Трябваше да намери бързо начин да съедини въжето. Тя приклепна на колене и в същия миг почувства под тях твърдата ролка, която бе паднала от джоба ѝ по време на подрусването на самолета. Трейси повдигна брезента, заопипва да открие двата края на прерязаното въже, намери ги и уви несръчно лейкопласта около тях.

Не виждаше нищо. Стичащата се по лицето ѝ пот я заслепяваше. Тя дръпна шалчето от врата си и обърса лицето. Сега бе по-добре. Тя

привърши обвиването на въжето с лейкопласта и спусна брезента на място; нямаше какво повече да прави, освен да чака. Опипа челото си; стори й се много по-горещо отпреди.

Не трябва да седя на слънце, помисли си Трейси. Тропическото слънце е опасно.

Прекарваше почивката си някъде из Карибско море. Джеф беше дошъл да й поднесе някакви диаманти, но после скочи в морето и изчезна. Тя се опита да му помогне, но той се изхлузи от ръцете й. Водата го заля. Почувства, че се задушава и се дави.

После чу как в самолета влязоха работници.

— Помощ! — извика тя. — Моля, помогнете ми!

Викът се отрони като шепот от устата й и никой не я чу.

Огромните контейнери започнаха да се плъзгат по релсите и да излизат от самолета.

Трейси бе изпаднала в безсъзнание, когато натовариха нейния контейнер в един от камионите на „Брюсиер и Сие“. На пода на транспортния самолет остана подареният й от Джеф шал.

Трейси дойде на себе си от нахлулата в контейнера ярка светлина, когато някой повдигна брезента. Тя отвори очи. Камионът се намираше вече в склада.

Там стоеше Джеф и й се усмихваше.

— Успя — каза той. — Ти си истинско чудо! Дай кутията.

Тя едва видя как Джеф взе поставената до нея кутия.

— Ще се срещнем в Лисабон. — Той се обърна, за да си тръгне, после спря и я погледна. — Изглеждаш ужасно, Трейси. Добре ли си?

Едва успя да каже:

— Джеф, аз...

Но той си бе вече тръгнал. Трейси едва си спомняше какво се случи след това. На дъното на склада тя се преоблече и някаква жена й каза:

— Изглеждате болна, госпожице. Искате ли да повикам лекар?

— Не желая никакви лекари — прошепна Трейси.

На гишето на швейцарските авиолинии ще има на твое име самолетен билет до Женева. Напусни колкото може по-бързо Амстердам. Когато полицията научи за обира, тя ще затвори града.

Нищо лошо не може да стане, но за всеки случай ето ти адреса и ключа на една къща в Амстердам, където ще се чувстваш на сигурно място. В къщата не живее никой.

Летището. Трябва да ида на летището.

— Такси — промълви тя. — Такси.

Жената за миг се подвоуми, после повдигна рамене.

— Добре. Ще повикам такси. Чакайте тук.

Трейси чувстваше, че лети, издига се все по-високо и по-високо и стига чак до слънцето.

— Таксито ви пристигна — каза някакъв мъж.

Как ѝ се искаше хората да престанат да я безпокоят. Единственото ѝ желание бе да си легне.

— Къде желаете да отидете, госпожице? — запита шофьорът.

На гишето на швейцарските авиолинии ще има на твоето име самолетен билет до Женева.

Чувстваше се толкова болна, че не можеше да се качи на самолета. Щяха да я спрат и да извикат лекар. Щяха да започнат да я разпитват. А изпитваше остра нужда да поспи поне няколко минути, след което щеше да се почувства добре.

— Къде отиваме, моля? — попита вече нетърпеливо гласът.

Нямаше къде да ходи. Тя подаде на шофьора адреса на резервната квартира.

Полицията я подложи на кръстосан разпит за диамантите и понеже отказваше да отговаря, те се ядосаха, заключиха я сама в стая и пуснаха отоплението, докато вътре стана адски горещо. Когато горещината не можеше повече да се понася, започнаха да пускат леден въздух и по стените се образуваха ледени висулки.

Трейси се измъкна от ледения въздух и отвори очи. Оказа се, че лежи в легло и цялото ѝ тяло се тресе необуздано от студ. Под нея имаше одеяло, но тя нямаше сили да се пъхне под него. Дрехите ѝ бяха просмукани от пот, а лицето и вратът — мокри.

Ще умра тук. А къде се намирам?

Резервната къща. Намирам се в резервната къща. Това ѝ се стори толкова смешно, че започна да се смее, а смехът премина в пристъп на кашлица. Всичко се обърка. В края на краищата не успя да

се измъкне. Полицията претърсва сега целия Амстердам и ще я открие: *значи госпожица Уитни е имала запазен билет в швейцарските авиолинии и не го е използвала?* Тогава със сигурност е още в Амстердам.

Чудеше се откога ли лежи в това легло. Вдигна ръка да погледне часовника си, но циферблатът ѝ се стори размътен. Виждаше всичко около себе си двойно. В малката стая имаше две легла, две тоалетни масички и четири стола. Треперенето престана и тялото ѝ отново пламна. Искаше ѝ се да отвори прозореца, но нямаше сили да се помръдне. В стаята пак стана студено.

Отново се озова в самолета, затворена в контейнера, тя пицеше за помощ.

Успя! Ти си истинско чудо! Дай кутията.

Джеф взе диамантите и сега вероятно пътува за Бразилия с нейния дял от парите. Там ще се забавлява с някоя от приятелките си и ще ѝ се присмива. Отново я надхитри. Мразеше го. Не. Не беше вярно. Не, вярно е. Презираше го.

Тя ту изпадаше в умопомрачение, ту отново идваше на себе си. Коровата бейзболна топка летеше към нея, Джеф я сграбчи в прегръдките си и я блъсна на земята, устните му доближиха нейните, после двамата отидоха на вечеря. *Знаеш ли, че си нещо изключително, Трейси?*

Предлагам ви реми, чуваше тя гласа на Борис Мелников.

Тялото ѝ отново неудържимо се разтрепери, тя се намираше в експрес, който летеше през някакъв тунел, и тя знаеше, че щом стигнат края на тунела, ще умре. Всички пътници успяха да слязат с изключение на Алберто Форнати. Той бе гневен, раздрусваше я и ѝ крещеше:

— За бога! — викаше той. — Отвори очи! Погледни ме!

Трейси отвори очи със свръхчовешки усилия и видя, че над нея се е надвесил Джеф. Лицето му беше бледо, а гласът — гневен. Тя, разбира се, продължаваше да сънува.

— Откога си в това състояние?

— Ти си в Бразилия — промълви тя.

След това отново потъна някъде и не си спомняше вече нищо.

Когато предадоха на инспектор Тринян шала с инициалите ТУ, намерен на пода на товарния самолет на Еър Франс, той дълго време не свали поглед от него. После каза:

— Повикайте Даниел Купър!

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Живописното селце Алкмаар, разположено на северозападния бряг на Холандия и обърнато с лице към Северно море, представлява известна туристическа атракция, но туристите рядко посещават една покрайнина в източната му част. Джеф Стивънс бе прекарал на няколко пъти почивките си тук с една стюардеса от КЛМ, от която понаучи малко холандски. Той си спомняше добре мястото. Тук местните жители си гледаха своята собствена работа и не проявяваха прекалено любопитство към външните посетители. Мястото се оказа чудесно и той реши да я скрие там.

Първият подтик на Джеф беше да заведе Трейси в болница, но това криеше твърде големи опасности. За нея беше рисковано да остава и минутка повече в Амстердам. Той я уви в одеяла и я пренесе в колата, където тя остана в безсъзнание по време на целия път до Алкмаар. Пулсът ѝ беше много учестен, а дишането повърхностно.

Джеф нае стая в малък хан в Алкмаар. Ханджията наблюдаваше с любопитство как Джеф пренесе Трейси нагоре по стълбите до тяхната стая.

— Прекарваме медения си месец — обясни Джеф. — Жена ми не се чувства добре. Получи леко смущение в дишането. Има нужда от почивка.

— Желаете ли да повикам лекар?

Джеф не знаеше какво да отговори.

— Ще ви съобщя допълнително — каза му той.

Първото нещо, което трябваше да направи, бе да свали температурата на Трейси. Джеф я положи върху голямото двойно легло в стаята и започна да съблича мокрите ѝ от потта дрехи. Изправи я в седнало положение и свали роклята през главата ѝ. После обувките и чорапогащника. При допир тялото ѝ гореше. Джеф намокри един пешкир със студена вода и внимателно я обърса от глава до пети. Покри я с одеяло, седна до нея и се заслуша в неравномерното ѝ дишане.

Ако до утре сутринта не се почувства по-добре, реши Джеф, ще се наложи да повикам лекар.

На сутринта чаршафите отново бяха мокри от пот. Трейси още не бе дошла в съзнание, но на Джеф се стори, че дишането ѝ малко се е нормализирало. Той се страхуваше да не би камериерката да види Трейси. Това щеше да предизвика задаването на много въпроси. Ето защо той взимаше от домакина чисто бельо и сам го внасяше в стаята. Миеше тялото на Трейси с мокри пешкири, сменяше чаршафите на леглото, както бе видял да ги сменят медицинските сестри, без да създават неприятности на болните, след което отново я завиваше.

Джеф постави на вратата на стаята НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ и отиде да открие най-близката аптека. Купи аспирин, термометър, гъба и спирт за мазане. Когато се върна в стаята, Трейси продължаваше да е в безсъзнание. Джеф ѝ премери температурата. Все още беше висока. После взе гъбата и намаза тялото ѝ със спирта.

Температурата спадна.

Час по-късно температурата ѝ отново се покачи. Налагаше се да извика лекар. Затруднението идваше оттам, че лекарят щеше да поиска да изпрати Трейси в болница. Щяха да задават въпроси. Джеф нямаше представа дали ги търси полицията. Ако това отговаряше на истината, тогава и двамата щяха да бъдат арестувани. Трябваше да предприеме нещо. Той стри четири аспирина, пхна праха между устните на Трейси и много внимателно наля с лъжичка вода в устата ѝ, докато накрая тя преглътна. Отново изми тялото ѝ. Докато я подсушаваше, му се стори, че кожата ѝ вече не е толкова гореща. Провери отново пулса ѝ. Изглеждаше по-нормален. Джеф постави ухо на гърдите ѝ и се послуша. Дали имаше хрипове? Трудно му беше да каже. Беше сигурен само в едно и той така го повтаряше, че му стана нещо като молитва: „Ти ще се справиш!“ Джеф я целуна нежно по челото.

Джеф не беше спал четиридесет и осем часа, чувстваше се изтощен, очите му хлътнаха. *Ще поспя по-късно, обеща си той. Сега само ще притворя очи, да се отморят за миг.*

Заспа.

Когато Трейси отвори очи и видя как таванът бавно-бавно се изяснява пред погледа ѝ, тя просто не можеше да си представи къде е

попаднала. Мина доста време, преди да разбере, че е в съзнание. Чувстваше тялото си пребито, болеше я навсякъде, сякаш се беше върнала от дълго и изтощително пътуване. Тя се огледа с унесен поглед в непознатата стая и сърцето ѝ изведнъж трепна. Джеф спеше свит на един стол близо до прозореца. Това не беше възможно. Последния път, когато го видя, той взе диамантите и си отиде. Какво правеше тук? Неочаквано почувства някакво премалчване и разбра. Предала му е подменената кутия, кутията с фалшивите диаманти, и Джеф смята, че го е изиграла. Сигурно я е взел от резервната квартира и я е довел на това, бог знае какво, място.

Докато тя се повдигаше от леглото, Джеф се размърда и отвори очи. Когато видя, че тя е вперила поглед в него, върху лицето му бавно се разля щастлива усмивка.

— Добре дошла! — каза той.

В гласа му се чувстваше такова голямо облекчение, че Трейси се смути.

— Съжалявам — каза Трейси. Гласът ѝ прозвуча като хриплив шепот. — Предала съм ти фалшивата кутия.

— Какво?

— Объркала съм кутиите.

Той пристъпи към нея и каза нежно:

— Не, Трейси. Предаде ми истинските диаманти. Те вече пътуват към Гюнтер.

Трейси объркано го погледна.

— Тогава защо... защо си тук?

Той приседна на ръба на леглото.

— Когато ми предаде диамантите, имаше вид на мъртвец. Реших да почакам на аерогарата, за да се убедя, че ще се качиш на самолета. Ти не дойде и аз разбрах, че ти се е случило нещо лошо. Отидох в резервната квартира и те открих. Не можех да те оставя да умреш там — каза най-непринудено той. — Това щеше да е улика за полицията.

Тя го гледаше напълно озадачена.

— Каж ми истинската причина. Защо се върна при мен?

— Време е да премерим температурата — каза бързо той.

— Не е зле — каза ѝ след малко той. — Малко над нормалната. Ти си чудесен пациент!

— Джеф...

— Вярвай ми — каза той. — Гладна ли си?
Трейси изведнъж изпита вълчи глад.
— Умирам от глад — отвърна тя.
— Добре. Сега ще донеса нещо за ядене.

Джеф се върна след малко от пазар с голям пакет, пълен с портокалов сок, мляко, пресни плодове и големи холандски broodkjes — кифли, пълни с различни видове сирене, месо и риба.

— Те, изглежда, са холандският вариант на пилешката супа — засмя се той, — но ще свършат работа. А сега се храни бавно.

Той ѝ помогна да се изправи и започна да я храни. Толкова беше внимателен и нежен, че Трейси сериозно си помисли: *Пак е наумил нещо!*

Докато се хранеха, Джеф ѝ каза:

— Когато излязох навън, се обадох по телефона на Гюнтер. Получил е диамантите. Внесъл е твоята част от парите по банковата ти сметка в Швейцария.

— А защо ти не задържа цялата сума? — изплъзна се от устата на Трейси, без самата тя да го желаете.

— Защото е крайно време да престанем да си играем един на друг игрички, Трейси. Съгласна ли си? — отвърна Джеф с много сериозен тон.

Това, разбира се, беше негов нов номер, но тя се чувстваше твърде отпаднала и не можеше да се тревожи и за това.

— Съгласна съм.

— Кажи ми размерите си — обърна се Джеф към нея. — Ще изляза да ти купя дрехи. Холандците са либерални хора, но ми се струва, че ако излезеш в този вид, ще ги побъркаш.

Трейси дръпна по-високо завивките към себе си, внезапно осъзнала, че е гола. Тя имаше някакво смътно впечатление, че Джеф я е събличал и къпал. Беше рискувал собствената си сигурност, за да ѝ помогне. И защо? Винаги бе смятала, че го разбира. *Всъщност ни най-малко не го разбирам*, помисли си Трейси. *Ни най-малко.*

Трейси заспа.

Същия следобед Джеф донесе два куфара, пълни с пенъоари и нощници, рокли, бельо, обувки, несесер с грим, гребен, четка, сешоар, четки и паста за зъби. Купи и няколко комплекта бельо за себе си, както и един брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“. На първа страница бе поместена информация за обира на диамантите от самолета. Полицията се досещала как е станало всичко, но според вестника крадците не били оставили никакви следи.

— Вече сме свободни — каза Джеф. — А сега имаме само единствена грижа — да се оправиш.

Даниел Купър предложи да не се съобщава нищо на пресата за шала с инициалите ТУ. „Знаем, беше казал той на инспектор Тринян, чий е този шал, но това доказателство не е достатъчно за обвинителния акт. Нейните адвокати ще докажат, че повечето жени в Европа имат същите инициали, и ще ви направят за смях.“

Според Купър полицията вече бе станала за смях. *Господ ще я даде на мен.*

Даниел Купър седеше на коравата дървена пейка сред мрака на малката църква и се молеше: *О, боже, нека бъде моя! Дай ми я да я накажа, за да изкупя по този начин греховете си. Злото ще бъде прогонено от нейния дух, а голата ѝ плът ще бъде бичувана...* Той си представяше как голото тяло на Трейси ще бъде предадено в негова власт и почувства ерекция. Излезе бързо от църквата ужасен, че господ му готви ново наказание.

Когато Трейси се събуди, около нея всичко тънеше в мрак. Тя се изправи в леглото и запали лампата върху нощната масичка. Беше останала сама. Джеф си беше отишъл. Обзе я тревога. Беше позволила да е зависима от Джеф и това се оказа глупава грешка. *Така ми се пада,* помисли си Трейси с горчивина. *Вярвай ми,* ѝ беше казал Джеф и тя го бе послушала. Той бе положил грижи за нея само и само да предпази себе си, а не поради друга причина. Беше започнала да си мисли, че той изпитва някакви чувства към нея. *Искаше ѝ се да му вярва, искаше ѝ се да вярва,* че означава нещо за него. Легна отново върху

възглавницата, затвори очи и се замисли. *Ще ми липсва. О, боже, помогни ми. Наистина ще ми липсва.*

Господ ѝ изигра огромна шега. Защо трябваше да бъде той, чудеше се Трейси, но причината нямаше никакво значение. Налагаше се да изработи план за незабавното напускане на това място, да намери друго, където да се оправи напълно и да се чувства сигурна. *О, проклетата глупачко*, мислеше си тя. *Ти...*

Чу се шум от отваряне на врата. Гласът на Джеф извика:

— Трейси, будна ли си? Донесох ти книги и списания. Мислех, че може... — той млъкна, като видя изражението върху лицето ѝ. — Хей! Случило ли се е нещо?

— Не сега — прошепна Трейси. — Не сега.

На следващата сутрин температурата на Трейси спадна.

— Искам да поизляза — каза тя. — Мислиш ли, че можем да се поразходим, Джеф?

Във фоайето ги изгледаха с любопитство. Съпрузите, собственици на хотела, бяха много доволни от възстановяването на Трейси.

— Имате прекрасен съпруг. Настояваше да прави всичко сам за вас. Толкова се безпокоеше. Щастлива е онази жена, чийто съпруг я обича толкова много.

Трейси погледна Джеф и можеше да се закълне, че той се изчерви.

— Толкова са мили — каза му Трейси, когато излязоха навън.

— Сантиментални хора — отвърна малко язвително той.

Джеф беше помолил да му дадат за спане походно легло, което поставиха до това на Трейси. Докато лежеше тази вечер, Трейси отново си спомни как Джеф се грижеше за нея, обслужваше я, къпеше голото ѝ тяло. Тя чувстваше с пълни сили неговото присъствие. То я караше да се чувства защитена.

И това я ядоса още повече.

Лека-полека, с укрепването на Трейси, двамата с Джеф започнаха да прекарват все повече и повече време в разглеждане на малкото

старинно селце. Отидоха до Алкмаар дер Меер по криволичещи и покрити с калдъръм улички, останали още от средните векове, стояха с часове извън селцето, сред полята с лалета. Посетиха пазара за сирена и старата сграда с кантара, където са претегляли стоките, посетиха и местния музей. За изненада на Трейси Джеф разговаряше с хората на холандски.

— Кога си научил този език? — запита Трейси.

— Познавах една холандка.

Трейси веднага съжали, че го запита.

С всеки изминал ден младото и силно тяло на Трейси постепенно се възстановяваше. Когато Джеф се убеди, че Трейси е вече достатъчно здрава, той взе под наем велосипеди и двамата отидоха до вятърните мелници, с които бе осеяна околността. Прекрасни дни, Трейси искаше никога да не свършват.

Джеф продължаваше да я удивлява. Той се отнасяше така грижливо и нежно към нея, че защитата ѝ против него постепенно се топеше. Въпреки всичко той не проявяваше никакви плътски претенции към нея. Оставаше си същинска загадка за Трейси. Тя мислеше за всички онези красиви жени, с които го бе виждала, и знаеше, че може да притежава всяка една от тях. Защо стоеше до нея в това малко и захвърлено на края на света място?

Трейси установи, че разговаря за неща, които си мислеше, че никога и с никого няма да обсъжда. Разказа на Джеф за Джо Романо и Тони Орсати, за Ърнестин Литълчеп, за Голямата Берта и за малката Ейми Браниган. Джеф ту изпадаше в ярост, ту в съжаление, ту изразяваше съчувствието си.

Джеф от своя страна, ѝ разказа за своята втора майка и за чичо си Уили, за прекараните от него дни в цирка и за женитбата си с Луиз.

Трейси за първи път изпитваше такава близост към някого.

Неочаквано настъпи време за тръгване. Една сутрин Джеф ѝ каза:

— Полицията не ни търси, Трейси. Мисля, че е време за тръгване.

Трейси изпита силно разочарование.

— Добре. Кога?

— Утре.

— Сутринта ще опаковам багажа — кимна тя.

Тази нощ Трейси лежеше будна и не можеше да заспи. Присъствието на Джеф сякаш изпълваше като никога досега цялата стая. Преживяното щеше да остане като незабравим период от нейния живот, а всичко вече свършваше. Тя погледна към походното легло, на което спеше Джеф.

— Спиш ли? — прошепна Трейси.

— Не...

— За какво мислиш?

— За утре. Как ще напуснем това място. Всичко това ще ми липсва.

— А на мен ще ми липсваш ти, Джеф. — Думите се отрониха от устата ѝ, преди да успее да ги спре.

Джеф се изправи бавно и я погледна.

— Колко ще ти липсвам? — запита той.

— Ужасно много.

В следващия миг той се премести при нея.

— Трейси...

— Шшт. Замълчи. Само ме прегърни. Здравно ме прегърни.

Започна бавно, с нежни докосвания и ласки, с милвания и деликатно разкриване на чувствата. После всичко започна да набъбва, да набира безумна и неистова скорост, докато не се превърна във вакханалия, в оргия на удоволствие, диво и яростно. Коравият му орган я удряше, блъскаше, изпълваше я цялата и тя изпита желание да закрепци от непоносимото удоволствие. Трейси се намираше на върха на блаженството. Почувства как я понася огромна вълна и я издига все по-високо и по-високо, изведнъж в нея избухна експлозия от разтопен метал и цялото ѝ тяло потръпна. Постепенно бурята утихна. Тя затвори очи. Почувства как устните на Джеф я целуват бавно надолу по тялото, надолу и все по-надолу до центъра на нейното същество. Отново бе овладяна от поредна вълна на блажено усещане.

Тя притегли Джеф към себе си и усети как сърцето му бие срещу нейното. Притисна се още по-силно, но въпреки това не постигаше желаната близост. Тя изпълзя към края на леглото и докосна с устни тялото му. Започна да го целува с меки и нежни целувки, да се придвижва, докато не усети в ръката си неговата твърда мъжка сила.

Погали го нежно и чу как Джеф стене от удоволствие. След това Джеф се търкулна отгоре ѝ, влезе в нея и всичко започна отново, много по-възбуждащо отпреди, сякаш я обливаше фонтан от необуздало удоволствие. Трейси си помисли: *Сега вече знам всичко. За първи път го знам. Но не бива да забравям, че това е само за тази нощ, че представлява чудесен подарък за раздяла.*

Цялата нощ се любиха и разговаряха за всичко и за нищо, пред двамата им сякаш се разтвориха някакви отдавна заключени шлюзове. При изгрев, когато водите в каналите заблестяха с настъпващия ден, Джеф каза:

— Омъжи се за мен, Трейси.

Беше сигурна, че не го е разбрала, но думите се повториха. Трейси схващаше, че това е безумие, че е невъзможно, че няма нищо да излезе, но същевременно беше влудяващо прекрасно, разбираше, че все пак можеше да излезе нещо, и тя прошепна:

— Да. О, да!

Трейси се разплака и се сгуши в сигурността на неговата прегръдка. *Никога вече няма да съм сама, мислеше си Трейси. Ние двамата си принадлежим един на друг. Джеф е част от целия ми бъдещ живот.*

Утрото настъпи.

Доста време след това Трейси запитва:

— Кога разбра, Джеф?

— Когато те видях в онази къща и помислих, че умираш. Едва не полудях.

— А аз помислих, че си избягал с диамантите — призна си Трейси.

Той отново я прегърна.

— Трейси, онова, което направих в Мадрид, не беше заради парите, а заради самата игра — заради предизвикателството. Ето защо и двамата сме в този бизнес, не е ли така? Задава ти се заплетен въпрос, видимо неразрешим, след което ти започваш да си блъскаш главата дали все пак не съществува някакво решение.

Трейси кимна.

— Разбирам. В началото се заех с това, понеже имах нужда от пари. После то се превърна в нещо съвсем различно; раздала съм много пари. Обичам да меря сили с умни, преуспяващи и безскрупулни хора. Харесва ми да живея върху острието на опасността.

След дълго мълчание Джеф каза:

— Трейси... мислила ли си някога да се откажеш от всичко това?

Тя озадачено го погледна.

— Да се откажа ли? Защо?

— По-рано двамата работехме поотделно. Сега всичко се променя. Не бих го преживял, ако нещо се случи. Защо да поемаме нови рискове? Имаме повече пари, отколкото са ни необходими. Защо да не сметнем, че вече сме се пенсионирали?

— И какво ще правим, Джеф?

— Ще измислим нещо — засмя се той.

— Сериозно, мили, как ще прекараме живота си?

— Като вършим всичко онова, което ни харесва, любов моя. Ще пътуваме, ще се отдаваме на любимите си занимания. Аз винаги дълбоко съм се увличал по археологията. Имам желание да организирам разкопки в Тунис. Веднъж дадох обещание на един приятел. Можем да финансираме собствени разкопки. Ще пътуваме из целия свят.

— Звучи прекрасно!

— Тогава, какво ще кажеш?

Тя дълго време го наблюдава.

— Съгласна съм, след като и ти го желаеш — отвърна тихо.

Той я прегърна и се засмя.

— Дали да не изпратим официално съобщение на полицията?

И Трейси се засмя заедно с него.

Църквите бяха по-стари от всички други, които беше виждал Купър. Някои датираха от езически времена и понякога той не разбираше дали се моли на дявола, или на Бога. Купър стоеше с наведена глава в древната Църква на монахините, в Сент Бавокерк, Питерскерк и Нувекерк в Делфт и всеки път се молеше за едно и също: *Нека я накарам да страда така, както страдам и аз.*

На следващия ден Гюнтер Хартог се обади по телефона. Джеф беше излязъл.

— Как се чувстваш? — запита Гюнтер.

— Прекрасно — увери го Трейси.

Гюнтер се обаждаше всеки ден, след като научи какво ѝ се бе случило. Трейси реши да не му съобщава новината за Джеф и за нея, поне засега. Искаше да я запази известно време единствено за себе си, да я обмисля и да ѝ се радва.

— Разбирате ли се с Джеф?

— Чудесно — усмихна се тя.

— Смятате ли и занапред да работите заедно?

Сега се налагаше да му каже.

— Гюнтер... ние... ние вече се отказахме.

За миг настъпи тишина.

— Не разбирам.

— Двамата с Джеф поемаме по правия път, както са се изразявали в добрите стари времена.

— Какво? Но... защо?

— Идеята е на Джеф и аз се съгласих с него. Стига вече опасности.

— А ако предположим, че работата, която имам предвид, ще ви донесе два милиона долара и че не съществува никаква опасност?

— Бих се смяла много, Гюнтер.

— Говоря сериозно, мила. Ще отидете до Амстердам, който се намира само на час път от мястото, където сте, и...

— Ще се наложи да намериш някой друг.

— Страхувам се, че никой друг не би могъл да се заеме с това — въздъхна той. — Бихте ли поне обсъдили този въпрос с Джеф?

— Добре, но от това няма да излезе нищо.

— Довечера ще се обадя отново.

Когато Джеф се върна, Трейси го осведоми за разговора.

— Не му ли каза, че вече сме станали примерни граждани?

— Разбира се, че му казах, скъпи. Посъветвах го дори да намери други хора.

— Но той не се съгласи — досети се Джеф.

— Настоява за нас двамата. Каза, че не съществувал никакъв риск и че сме можели да получим два милиона долара за положеното от нас незначително усилие.

— Което означава, че онова, което е намислил, се охранява така, както форт „Нокс“.

— Или „Прадо“ — добави закачливо Трейси.

Джеф се усмихна.

— Това беше наистина чиста работа, скъпа. Знаеш ли, струва ми се, че *точно тогава* започнах да се влюбвам в теб.

— А аз мислех, че точно когато открадна моята картина от Гоя, те намразих.

— Бъди искрена — смъмри я той. — Започна да ме мразиш много преди това.

— Прав си. Какво ще отговорим на Гюнтер?

— Вече си му отговорила. Повече няма да се занимаваме с подобни работи.

— Няма ли поне да узнаем какво е намислил?

— Трейси, уговорихме се, че...

— Нали все пак отиваме в Амстердам?

— Да, но...

— Е, добре, докато сме там, мили, защо поне да не чуем какво има да ни каже?

Джеф подозрително я изглежда.

— Ти искаш да го направиш, нали?

— Разбира се, че *не искам!* Но няма да ни навреди да чуем какво има да ни каже...

На следващия ден те заминаха за Амстердам и отседнаха в хотел „Амстел“. Гюнтер Хартог прелетя от Лондон, за да се срещне с тях.

Те успяха да седнат заедно като случайни туристи в едно моторно корабче, пътуващо по река Амстел.

— Възхитен съм, че ще се ожените — каза Гюнтер. — Приемете най-сърдечните ми поздравления.

— Благодаря, Гюнтер. — Трейси знаеше, че Гюнтер е искрен.

— Уважавам желанието ви да се оттеглите, но се натъкнах на такова уникално положение, че реших да обърна и вашето внимание

върху него. То може да се превърне в много изгодна ваша лебедова песен.

— Слушаме те — каза Трейси.

Гюнтер се приведе напред и започна да разказва с тих глас. Когато свърши, той каза:

— Два милиона долара, ако успеете да го вземете.

— Това е невъзможно — отсече решително Джеф. — Трейси...

Трейси обаче не слушаше. Тя обмисляше задълбочено как би могла да го направи.

Главното управление на амстердамската полиция, намиращо се на ъгъла на Марникс страат и Еландсграхт, представлява приятна стара пететажна сграда, построена от кафяви тухли, с дълъг коридор с бяла гипсова мазилка на приземния етаж и мраморно стълбище, водещо нагоре. В една от разположените горе стаи имаше съвещание на Gemeentepolite. Присъстваха петима холандски детективи. Единственият чужденец беше Даниел Купър.

Инспектор Юп ван Дурен беше същински гигант, по-едър от мечка, с месесто лице, украсено с дълги мустаци, и с гърмящ басов глас. Той тъкмо докладваше на Тун Вилиамс, спретнат, решителен и способен главен комисар, шеф на градските полицейски сили.

— Трейси Уитни е пристигнала тази сутрин в Амстердам, господин главен комисар. Интерпол е убеден, че тя е извършила самолетната кражба и е отвлякла диамантите на Де Биърс. Присъстващият тук господин Купър смята, че тя е пристигнала в Холандия, за да извърши ново углавно престъпление.

Главният комисар се обърна към Купър.

— Разполагате ли с някакви доказателства за това, господин Купър?

Даниел Купър не се нуждаеше от доказателства. Той познаваше Трейси Уитни, познаваше тялото и душата ѝ. *Разбира се*, че е пристигнала тук, за да извърши престъпление, нещо, което не можеше да влезе в ограничените им умове. Той се принуди да запази спокойствие.

— Никакви доказателства. Ето защо тя трябва да бъде заловена с окървавени ръце.

— И как точно предлагате да извършим това?

— Като не изпускаме жената от нашите погледи.

Използваното от Купър местоимение „нашите“ обезпокои главния комисар. Той бе разговарял с инспектор Тринян от Париж за Купър. *Неприятен е, но си разбира от работата. Ако се бяхме вслушали в думите му, щяхме да заловим тази Уитни с окървавени ръце.* И Купър си беше послужил със същия израз.

Тун Вилиамс взе решение и то се основаваше отчасти на широко оповестения провал в залавянето на крадците на диамантите на Де Биърс. Там, където се бе провалила френската полиция, холандската щеше да постигне успех.

— Много добре — заключи главният комисар. — Ако дамата е пристигнала в Холандия, за да изпробва ефикасността на нашите полицейски сили, тогава ще ѝ окажем нашите услуги. — Той се обърна към инспектор Ван Дурен. — Вземете всички мерки, които смятате за необходими!

Град Амстердам е разделен на шест полицейски района, като всеки един отговаря само за своята територия. По заповед на Юп ван Дурен границите между тях отпаднаха и детективите от различните райони бяха разделени на групи за наблюдение. „Искам да я наблюдавате двадесет и четири часа в денонощието. Не я изпускайте нито за миг от очите си.“

Инспектор Ван Дурен се обърна към Даниел Купър:

— Е, господин Купър, доволен ли сте?

— Ще бъда доволен, когато я заловим.

— Непременно ще я заловим — увери го инспекторът. — Виждате ли, господин Купър, ние наистина се гордеем, че сме най-добрата полиция в света.

Амстердам е същински рай за туристите, това е град на вятърни мелници, бентове и дълги редици островърхи къщи, подпрени една до друга край мрежа от оградени с дървета канали, пълни с големи лодки за живеене, украсени със саксии с мушкато и цветя и с развяващо се на

лека бриз пране. Холандците се оказаха най-дружелюбните хора, които беше срещала Трейси.

— Всички изглеждат много щастливи — каза Трейси.

— Не забравяй, че това са хората на цветята. На лалетата.

Трейси се засмя и хвана Джеф под ръка. Изпитваше радост, че е с него. *Той наистина е чудесен. Джеф на свой ред я гледаше и си мислеше: Аз съм най-щастливият човек на земята.*

Трейси и Джеф посещаваха обичайните места, както правеха и всички останали туристи. Разхождаха се бавно по Алберт Куип страат из открития пазар, ширнал се на огромна площ, пълен със сергии за антични предмети, плодове и зеленчуци, цветя и дрехи, скитаха из площад „Дам“, на който се събираха младежи, за да слушат странстващи певци и оркестри на пънкари. Посетиха Волендам, старото живописно рибарско селище на Зуидер зее, както и Мадуродам, където цяла Холандия е представена чрез миниатюрни модели. На минаване с колата край оживеното летище „Схипол“ Джеф ѝ обясни:

— До неотдавна цялата земя, върху която е построено летището, не е съществувала, защото тук се е намирало Северно море. „Схипол“ на холандски означава „гробнище на кораби“.

Трейси се сгуши по-близо до него.

— Много съм впечатлена. Прекрасно е да си влюбена в такъв умен мъж.

— Още нищо не си научила. Двадесет и пет процента от земята на Холандия е извоювана от морето, а цялата страна е разположена шестнадесет фута под морското равнище.

— Страшничко звучи.

— Няма нищо страшно. Напълно сме защитени, поне докато онова момченце държи пръста си в пробитата дига.

Където и да отидеха Трейси и Джеф, те бяха следвани от полицията и всяка вечер Даниел Купър проучваше писмените рапорти, представяни на инспектор Ван Дурен. В тях нямаше нищо необикновено, но подозренията на Купър не отслабваха. *Готви нещо, говореше си сам на себе си Купър, нещо голямо. Дали е разбрала, че я следят? А дали знае, че аз съм този, който ще я унищожи?*

Доколкото разбираха детективите, Трейси Уитни и Джеф Стивънс бяха най-обикновени туристи. Инспектор Ван Дурен се обърна към Купър.

— А не е ли възможно да се лъжете? Може да са пристигнали в Холандия просто да си прекарат по-добре времето?

— Не — отвърна упорито Купър. — Не се лъжа. Продължавайте да я наблюдавате.

Той изпитваше злокобното предчувствие, че времето тече и че ако Трейси Уитни не предприеме нещо в най-скоро време, полицейското наблюдение отново щеше да бъде прекратено. Това не биваше да се допусне. Той се присъедини към детективите, които следяха Трейси.

Трейси и Джеф бяха наели два съседни апартамента в хотел „Амстел“.

— Само за приличие — каза Джеф на Трейси, — но аз няма да те пускам далеч от себе си.

— Обещавах ли?

Джеф отиваше всяка нощ при нея, оставаше до зори и те се любеха до късно. Той беше разнообразен любовник, ту нежен и внимателен, ту див и необуздан.

— Всъщност, за първи път разбирам защо е създадено моето тяло — прошепна Трейси. — Благодаря ти, любов моя.

— Моля. Удоволствието е мое.

— Само наполовина.

Те бродеха из града очевидно без никаква цел. Обядваха в „Екселсиор“ на хотел „Европа“, вечеряха в „Баудъри“, където изядоха всичките двадесет и две блюда, които предлагаше този индонезийски ресторант. Хапнаха erwteusoer, прочутата холандска грахова супа, опитаха hutspot от картофи, моркови и лук, както и boerenkool met worst, приготвен от къдраво зеле и пушена наденица. Разхождаха се по walletjes, района на червените фенери в Амстердам, където дебели и облечени в кимоно проститутки седяха зад специални витрини и предлагаха пищната си стока. Писмените рапорти, предоставяни всяка вечер на инспектор Юп ван Дурен, завършваха с една и съща бележка: *Нищо подозрително.*

Спокойствие, казваше си Даниел Купър. *Само спокойствие*.

По настояване на Купър инспектор Ван Дурен отиде при главния комисар Вилиамс, за да поиска разрешение за поставяне на електронни подслушвателни устройства в хотелските стаи на двамата заподозрени. Получи се отказ.

— Когато имате по-съществени основания за вашите подозрения — каза главният комисар, — елате отново. Дотогава не мога да ви разреша да подслушвате хора, чиято вина се свежда единствено до това, че са пристигнали като туристи в Холандия.

Този разговор се състоя в петък. В понеделник сутринта Трейси и Джеф отидоха на Паулус Потер страат в „Костър“, диамантения център на Амстердам, за да разгледат холандския завод за шлифване на диаманти. Даниел Купър се включи в групата за наблюдение. Заводът беше препълнен от туристи. Говорещ английски екскурзовод ги поведе из завода и започна да им обяснява всички отделни операции от процеса на шлифване. В края на обиколката той ги въведе в обширна изложбена зала, около стените на която бяха наредени изложбени маси с голямо разнообразие от диаманти за продажба. Всъщност това представляваше истинската причина, поради която из завода се развеждаха туристи. В средата на залата имаше стъклен шкаф, ефектно повдигнат върху висок черен пиедестал. Вътре в шкафа се излагаше най-изящният диамант, който Трейси беше виждала някога в живота си.

Екскурзоводът обяви гордо:

— А тук, дами и господа, се намира прочутият диамант „Лукулан“, за който всички вие сте чели. Някога си един актьор го е купил на жена си, известна филмова звезда, и сега диамантът е оценен за десет милиона долара. Този съвършен камък е сред най-красивите диаманти в света.

— Положително представлява примамлива цел за крадците — каза на висок глас Джеф.

Даниел Купър се придвижи напред, за да чува по-добре.

Екскурзоводът се усмихна снизходително:

— *Nee, mijnheer*. — Той кимна по посока на въоръжения пазач, застанал близо до шкафа. — Този камък се охранява много по-строго и

от скъпоценните камъни в лондонския „Тауър“. Няма никаква опасност. Ако някой докосне стъкления шкаф и алармената инсталация се задейства, и вратите и прозорците на тази зала моментално се затварят. Нощем се включват електронни лъчи и ако някой все пак успее да се промъкне в залата, в полицейския участък се получава алармен сигнал.

Джеф погледна Трейси и каза:

— Според мен никой не може да открадне този диамант.

Купър размени поглед с един от детективите. Същия следобед инспектор Ван Дурен получи рапорт за разговора.

На следващия ден Трейси и Джеф посетиха Риксмузеум. Джеф купи плана на музея и двамата с Трейси преминаха през главния вход в Почетната галерия, изпълнена с произведения на Фра Анджелио, Мурильо, Рубенс, Ван Дайк и Тиеполо. Двамата вървяха бавно и се спираха пред всяко платно. После влязоха в зала „Нощна стража“, в която се излагаха най-известните картини на Рембранд. Там се спряха. Привлекателният полицай първи клас Фиен Хоер, който ги преследваше, възкликна: „О, Боже!“

Официалното название на картината е: „Компанията на капитан Франс Банинг Кок и лейтенант Вилиям ван Ритенбърк“^[1] и със своята необикновена яснота и композиция изобразява група войници, които се подготвят за поемане на стража под командата на своя капитан, облечен в пъстра униформа. Мястото около картината бе оградено с въжета от кадифе, а наблизо стоеше и пазач.

— Трудно е да се повярва — обърна се Джеф към Трейси, — че Рембранд е бил мъмрен за тази своя картина.

— Защо? Тя е фантастична.

— На неговия покровител, капитана от картината, не му харесало вниманието, отделено от Рембранд на останалите фигури. — Джеф се обърна към пазача: — Надявам се, че картината се охранява добре.

— *Ja mijnheer*. Всеки, който се опита да открадне нещо от този музей, трябва да преодолява електронни лъчи и скрити камери, а нощно време и двамата пазачи с патрулни кучета.

Джеф най-естествено се засмя.

— Мисля, че тази картина ще си стои вечно на мястото — каза той.

Късно следобед размяната на тези думи беше докладвана на Ван Дурен.

— „Нощна стража“! — възкликна той. — *Alstublieft*, невъзможно!

Даниел Купър само премигваше пред него с обезумелите си късогледни очи.

В Амстердамския конгресен център се провеждаше среща на филателисти и Трейси и Джеф бяха сред първите участници в нея. Залата имаше подсилена охрана, тъй като много от изложените пощенски марки бяха безценни. Купър и един холандски детектив видяха как двамата посетители започнаха да се разхождат пред колекцията от редки марки. Трейси и Джеф се спряха пред марката „Британска Гвиана“, грозна, тъмнопурпурна, шестоъгълна.

— Каква грозна марка — забеляза Трейси.

— Не се чуди, мила. Това е единствената по рода си марка в света.

— И колко струва?

— Един милион долара.

Дежурният служител кимна.

— Съвсем точно казано, сър. Много хора просто нямат представа за всичко това, като разглеждат тази марка. Но аз разбирам, че вие, сър, обичате марките, както ги обичам и аз. Върху тях е изобразена цялата история на света.

Трейси и Джеф приближиха следващия изложбен шкаф и погледнаха една обратно отпечатана марка, изобразяваща самолет, който лети обърнат.

— Ето една интересна марка — каза Трейси.

Охраняващият изложбения шкаф каза:

— И тя струва...

— Седемдесет и пет хиляди долара — изпревари го Джеф.

— Да, господине. Съвсем точно.

После се спряха пред синя хавайска марка от два цента.

— Тази марка струва четвърт милион долара — каза Джеф на Трейси.

Смесен с тълпата, Купър ги следеше сега отблизо. Джеф посочи друга марка.

— Ето още една рядка марка. Мавританска поща от едно пени. Вместо „postpaid“^[2] някой замечтан гравьор е отпечатал „post office“^[3]. Днес марката струва много пари.

— Всички марки изглеждат толкова малки и уязвими — каза Трейси — и на човек му се струва, че може лесно да си излезе оттук с някоя от тях.

— Крадецът не би могъл да отиде много далеч, госпожице — отвърна усмихнат пазачът. — Всички изложбени шкафове са свързани електронно, а освен това въоръжена охрана патрулира денонощно в конгресния център.

— Това е голямо облекчение — каза сериозно Джеф.

— В наше време човек трябва да е внимателен.

Същия следобед Даниел Купър и инспектор Юп ван Дурен отидоха заедно при главния комисар Вилиямс Ван Дурен постави рапортите за наблюдение върху бюро на комисаря и зачака.

— Тук няма нищо определено — каза накрая главният комисар, — но съм съгласен, че вашите заподозрени, изглежда, душат наоколо за нещо много изгодно. Добре, инспекторе. Продължавайте. Имате официално разрешение да поставите подслушвателни устройства в хотелските им стаи.

Даниел Купър изпита въодушевление. Край на тайните на Трейси Уитни. Отсега нататък той ще знае всичко, което тя мисли, говори и върши. Той си представи как Трейси и Джеф са в леглото и си спомни усещането от допира на бельото на Трейси до неговата буза. Толкова меко, толкова благоуханно!

Този следобед той отиде на църква.

Когато Трейси и Джеф излязоха от хотела, за да отидат на вечеря, група техници от полицията се заеха с работа и поставиха миниатюрни безжични предаватели в апартаментите на Трейси и на Джеф, като ги скриха зад картини, лампи и под нощните масички.

Инспектор Юп ван Дурен взе принудително разположения точно отгоре апартамент, в който един техник монтира радиоприемател с антена, към който включи и магнетофона.

— Магнетофонът сам се задейства при човешки говор — обясни техникът. — Не е необходимо тук да има човек, за да работи с апаратурата. Започне ли някой да говори, магнетофонът започва автоматично да записва.

Даниел Купър обаче *искаше* да бъде там. *Трябваше* да бъде там. Такава беше божията воля.

[1] На български език „Потеглянето на ротата стрелци на капитан Кок“ от Рембранд. — Б.пр. ↑

[2] Предплатени пощенски разходи (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Пощенска станция (англ.) — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рано другата сутрин Даниел Купър, инспектор Юп ван Дурен и неговият млад помощник, полицейският детектив Уиткамп се настаняха в горния апартамент и се заслушаха във водения долу разговор.

— Още кафе? — гласът на Джеф.

— Не, благодаря, скъпи — гласът на Трейси. — Опитай от това сирене, което ни изпратиха в стаята. Наистина е прекрасно.

Кратко мълчание.

— Ммм? Много вкусно! Какво искаш да правим днес, Трейси? Можем да отидем с колата до Ротердам.

— А защо да не останем тук и да си почиваме?

— Не звучи лошо.

Даниел Купър знаеше какво имат предвид с това „да си починем“ и стисна устни.

— Кралицата открива нов дом за сираци.

— Чудесно. Според мен холандците са най-гостоприемните и най-щедрите хора в света. Те са иконоборци. Мразят господството и предписанията.

Смях.

— Разбира се. Ето защо ние двамата ги обичаме толкова много.

Най-обикновен сутрешен разговор между влюбени. *Държат се толкова свободно и непринудено един към друг, помисли си Купър. Но как само ще си плати тя!*

— Като говорим за щедрост — гласът на Джеф, — познай кой е отседнал в нашия хотел? Неуловимият Максимилиан Пирпонт. Онзи, когото изпуснах на борда на „Кралица Елизабет II“.

— А аз в „Ориент експрес“.

— Сигурно е пристигнал тук, за да унищожи някоя нова компания. Трейси, след като вече сме го открили, наистина трябва да направим нещо. Искам да кажа, докато се навърта около нас...

Трейси се засмя.

— Не бих могла да добавя нещо повече, скъпи.

— Зная, че нашият приятел има навик да носи със себе си безценни предмети. Имам идея да...

Друг глас, женски.

— *Dag, mijnheer, dag, mevrouw.* Желаете ли да почистим стаята ви сега?

Ван Дурен се обърна към полицейския детектив Уиткамп:

— Назначете група за наблюдение на Максимилиан Пирпонт. Уведомете ме незабавно, ако Уитни или Стивънс установят някаква връзка с него.

Инспектор Ван Дурен докладваше на главния комисар Тун Вилиамс.

— Възможно е да имат предвид няколко цели, господин главен комисар. Проявяват голям интерес към един американец, който понастоящем е тук и се казва Максимилиан Пирпонт, ходиха на конгреса на филателистите, посетиха залата с диаманта „Лукулан“ в Холандския завод за шлифване на диаманти и прекараха два часа в зала „Нощна страха“.

— *Een diefstal van de Nachtwacht! Nee!* Невъзможно!

Главният комисар се облегна на стола си и се замисли дали не губи неразумно ценно време и човешки сили. Съществуваха твърде много предположения и недостатъчно факти.

— Значи в момента нямате представа каква е тяхната цел?

— Не, господин главен комисар. Не съм сигурен дали и самите те са решили нещо. Но в момента, в който го направят, незабавно ще ни уведомят.

— Ще ни уведомят ли? — намръщи се Вилиамс.

— Подслушвателната апаратура — обясни Ван Дурен. — Не допускат, че ги подслушваме.

Полицията направи пробив в 9.00 часа на следващата сутрин. Трейси и Джеф привършваха закуската си в апартамента на Трейси. Горе, на подслушвателната апаратура, се намираха Даниел Купър, инспектор Юп ван Дурен и полицейският детектив Уиткамп. Чуваха как се налива кафе.

— Ето нещо интересно, Трейси. Нашият приятел беше прав. Чуй това: „Амро банк“ ще превози пет милиона долара в златни кюлчета

за холандските морски колонии."

В горния апартамент полицейският детектив Уиткамп каза:

— Няма начин...

— Шшт.

Всички наостриха слух.

— Колко ли тежат пет милиона долара в златни кюлчета? — гласът на Трейси.

— Мога да ти кажа съвсем точно, скъпа. Това са хиляда шестстотин седемдесет и два фунта, около шестдесет и седем златни кюлчета. Удивителното нещо на златото е, че притежава прекрасни анонимни качества. Стопяваш го и тогава всеки може да го притежава. Естествено никак няма да е лесно да се изнесат тези кюлчета от Холандия.

— Дори да можехме, как ще ги вземем? Да отидем в банката и просто да си ги получим?

— Нещо подобно.

— Шегуваш се.

— Никога не се шегувам, когато става дума за пари. Защо да не се поразходим до „Амро банк“, Трейси, и да поогледаме?

— Какво си намислил?

— По пътя ще ти разкажа.

Чу се шум на затваряне на врата и гласовете секнаха. Инспектор Ван Дурен задърпа ожесточено мустаци.

— Нее! Няма начин да сложат ръка на златото. Самият аз одобрих мерките за сигурност.

Даниел Купър отсече решително:

— Ако в системата за сигурност на банката има някакъв недостатък, Трейси Уитни ще го открие.

Инспектор Ван Дурен продължаваше да дърпа мустациите си. Това бе единственото, с което успяваше да контролира крайно избухливия си характер. Странният американец се държеше отворително още с пристигането си. Най-трудно се понасяше даденото му от бога чувство за превъзходство. Инспектор Ван Дурен обаче беше преди всичко полицай, на него му бе наредено да си сътрудничи с този странен дребен човек.

Инспекторът се обърна към Уиткамп:

— Увеличете състава на групата за наблюдение. *Незабавно!* Искам всеки техен контакт да се фотографира и да се провеждат разпити на съответните лица. Ясно ли е?

— Ясно, господин инспектор.

— Внимавайте всичко да става много деликатно. Те не бива да разберат, че са наблюдавани.

— Да, господин инспекторе.

Ван Дурен се обърна към Купър:

— Готово. Сега по-добре ли се чувствате?

Купър не сметна за необходимо да отговори.

През следващите пет дни Трейси и Джеф държаха в напрежение хората на инспектор Ван Дурен, а Даниел Купър проучваше внимателно всички ежедневни рапорти. Нощем, когато останалите детективи напускаха подслушвателния пост, Купър продължаваше да се навърта там. Вслушваше се в шумовете на техните любовни игри, които знаеше, че се играят там долу. Купър не чуваше нищо, нов ума му Трейси стенеше: „О, да, скъпи, да, да. О, боже, повече не мога... Толкова е хубаво... Сега, о, сега...“

Следваше продължителна и тръпнеща въздишка, след което настъпваше кадифена тишина. И това бе всичко за него.

Скоро ще бъдеш моя, мислеше си Купър. *Тогава няма повече да принадлежиш на никого.*

През деня Трейси и Джеф ходеха отделно по своите си работи, но където и да отидеха, бяха следени. Джеф посети една печатница близо до Лейдсеплейн и двама детективи наблюдаваха от улицата как той поведе сериозен разговор с печатаря. Щом Джеф излезе, един от детективите тръгна след него. Другият влезе в печатницата и показа на печатаря поставената си в пластмасово пликче полицейска лична карта с печат, снимка и диагонални червена, бяла и синя ивици.

— Какво искаше мъжът, който току-що излезе оттук?

— Останал е без официални визитни картички. Искан да му отпечатам нови.

— Дайте да видя.

Печатарят му показва написан на ръка текст. Служба по безопасност — Амстердам Корнелиус Вилсон, Главен агент.

На следващия ден полицай първи клас Фиен Хоер чакаше пред магазин за домашни животни на Лейдсеплейн, в който влезе Трейси. Когато излезе след петнадесет минути, Фиен Хоер отиде в магазина и представи служебната си лична карта.

— Какво искаше дамата, която току-що излезе оттук?

— Купи си съд със златни рибки, две вълнисти папагалчета, едно канарче и един гълъб.

Необичайна комбинация.

— Гълъб ли казахте? Имате предвид обикновен гълъб?

— Да, но магазините за домашни животни не предлагат гълъби. Казах й, че трябва да й потърся гълъб.

— И къде ще изпратите тези, които е купила.

— В нейния хотел, хотел „Амстел“.

На другия край на града Джеф разговаряше със заместник-председателя на „Амро банк“. Стояха уединени близо половин час. Когато Джеф излезе от банката, в кабинета на управителя влезе детектив.

— Моля ви, кажете ми защо беше при вас мъжът, който току-що излезе оттук.

— Господин Вилсон? Той е главен агент на компанията, осигуряваща охраната ни, с която работи нашата банка. Проверяват предохранителните системи.

— Пожела ли да обсъдите устройствата за сигурност, с които си служи вашата банка в момента?

— Защо? Всъщност пожела точно това. Да.

— И вие му казахте всичко?

— Разбира се. Преди това обаче се обадох естествено по телефона, за да проверя дали има пълномощия.

— И на кого се обадохте?

— На службата по безопасността, номерът беше върху служебната му лична карта.

В 3.00 часа следобед пред „Амро банк“ спря брониран камион. От противоположната страна на улицата Джеф фотографира камиона, а от един вход, на няколко ярда по-нататък, детектив фотографира от своя страна Джеф.

В главното полицейско управление на Еландсграхт инспектор Ван Дурен постави върху бюрото на главния комисар Тун Вилиамс бързо натрупващите се доказателства.

— Какво означава всичко това? — запита главният комисар със сухия си и тънък глас.

— Ще ви кажа какво замисля тя — обади се Даниел Купър. Говореше напълно убедено. — Кани се да задигне златото, което ще се превози с параход.

Всички впериха погледи в него.

— И предполагам знаете как възнамерява да извърши това чудо? — запита главният комисар.

Да. Той знаеше нещо, което на тях не им бе известно. Той познаваше сърцето, душата и ума на Треиси Уитни. Той бе проникнал в нея и можеше да разсъждава като нея, да крои планове като нея... затова предугаждаше всеки неин ход.

— Като си послужи с подправен камион, пристигне в банката преди истинския и избяга със златните кюлчета.

— Звучи доста пресилено, господин Купър.

— Не зная какво точно замислят, господин главен комисар — намеси се инспектор Ван Дурен, — но явно замислят *нещо*. Имаме запис на гласовете им на магнетофонна лента.

Даниел Купър си спомни за другите звуци, които си беше представял: нощен шепот, викове и стенания. Тя се държеше като разгонена кучка. Е, добре, там, където ще я напъха той, никой мъж нямаше да може да я докосне.

Инспекторът продължаваше да докладва.

— Запознали са се със системата за безопасност на банката. Известно им е в колко часа пристига бронираният камион и...

Главният комисар проучваше поставения пред него доклад.

— Вълнисти папагалчета, гълъб, златни рибки, канарче... смятате ли, че всички тези глупости имат нещо общо с обира?

— Не — отвърна Ван Дурен.

— Да — отвърна Купър.

Полицай първи клас Фиен Хоер, облечен в син полиестерен костюм, следеше Трейси по Принсенграхт, през моста Магере и когато Трейси стигна на отсрещния бряг на канала, Фиен Хоер погледна, обзет от безсилие как тя влезе в една обществена телефонна кабина и говори в продължение на пет минути по телефона. Полицаят нямаше да разбере нищо, дори и да бе чул целия разговор.

Гюнтер Хартог говореше от Лондон.

— Можем да разчитаме на Марго, но на нея ѝ трябва време, поне още две седмици. — Той я изслуша за миг. — Разбирам. Когато всичко бъде готово, ще те потърся. Бъди внимателна. И предай поздравите ми на Джеф.

Трейси постави слушалката и излезе от кабината. Тя кимна приятелски на жената, която чакаше да използва телефона след нея.

В 11.00 часа на следващата сутрин един детектив докладва на инспектор Ван Дурен.

— Господин инспектор, намирам се в компанията „Волгерс“, която дава под наем камиони. Джеф Стивънс току-що нае от тях камион.

— Какъв камион?

— Обикновен камион, господин инспектор.

— Вземете размерите му. Няма да затварям.

Няколко минути по-късно детективът се върна на телефона.

— Разполагам с данните. Камионът е...

— Фургон, дължина — двадесет фута, широчина — седем фута, с двойно предаване.

— Да, господин инспектор — отвърна малко удивеният детектив.
— Как разбрахте?

— Няма значение. Какъв му е цветът?

— Син.

— Кой следи Джеф Стивънс?

— Якобс.

— Добре. Дръжте ме постоянно в течение.

Юп ван Дурен постави слушалката. Той вдигна глава към Даниел Купър.

— Оказахте се прав. Само цветът е син.

— Ще го откара на бояджия.

Бояджийската работилница се намираше в един гараж на Дамрак. Двама души напръскаха фургона в металносив цвят. Джеф стоеше наблиз и чакаше. Един детектив направи снимка през стъкления покрив на гаража.

Снимките се появиха час по-късно върху бюрото на инспектор Ван Дурен.

Той ги побутна към Даниел Купър.

— Боядисан е като истинската кола на охраната. Сега вече можем да ги заловим.

— На какво основание? За няколкото фалшиви служебни визитни картички и за пребоядисването на един камион? Единственият начин да обосновем убедително обвинение е да ги заловим в момента, в който задигат златните кюлчета.

Този дребосък се разпорежда така, сякаш е началник на управлението.

— Какво смятате, че ще предприеме сега?

Купър проучи внимателно снимката.

— Този фургон не може да издържи тежестта на златото. Ще се наложи да усилят пода му.

Гаражът бе малък, встрани от Муyder страат.

— *Goede morgen, mijnheer.* С какво мога да ви услужа?

— Ще превозвам старо желязо с този камион — обясни му Джеф, — а ми се струва, че дъските на пода не са достатъчно здрави да поемат тежестта. Искам да се подсилят с метални скоби. Можете ли да го направите.

Механикът приближи фургона и го огледа.

— *Ja.* Няма проблеми.

— Добре.

— Мога да го направя до *vrijdag*... до петък.

— Надявах се да го направите до утре.

— *Morgen? Nee. Ik...*

— Ще ви платя двойно.

— *Donderdag*... четвъртък.

— Утре. Ще ви платя тройно повече.

Механикът се почеса замислено по брадата.

— По кое време утре? — запита той.

— По обяд.

— *Ja*. Окей.

— *Dankje wel*.

— *Tot uw dienst*.

Миг след като Джеф излезе от гаража, детектив разпита механика.

Същата сутрин групата експерти, наблюдаващи Трейси, я проследиха до канала Оде Шанс, където тя разговаря в продължение на половин час със собственика на някакъв шлеп. Щом Трейси си отиде, един от детективите се качи на шлепа. Той показва документите си на собственика, който си посрѣбваше голям *bessenjenever*, силен джин от червени стафиди.

— Какво искаше младата дама?

— Двамата с мъжа ѝ възнамеряват да направят екскурзия из каналите. Нае шлепа ми за една седмица.

— От кога?

— От петък.

— Тази екскурзия представлява една чудесна ваканция, *mijnheer*. Ако двамата с жена ви се интересувате, аз...

Детективът си отиде.

Поръчаният от Трейси гълъб ѝ бе донесен в хотела в клетка. Даниел Купър се върна в магазина за домашни животни и разпита собственика.

— Какъв вид гълъб ѝ изпратихте?

— А, знаете ли, това е най-обикновен гълъб.

— Сигурен ли сте, че не е пощенски гълъб?

— Напълно съм сигурен — изкиска се собственикът. — Истинската причина, поради която съм убеден, че не е пощенски гълъб, е, че самият аз го улових снощи във Вонделиарк.

Хиляда фунта злато и един обикновен гълъб. *И защо?* Даниел Купър продължаваше да се учудва.

Пет дни преди прехвърлянето на златните кюлчета от „Амро банк“ върху бюрото на инспектор Юп ван Дурен се беше натрупала вече голяма купчина снимки.

Всяка снимка представлява брънка от веригата, която ще я обхване, мислеше си Даниел Купър. Амстердамската полиция нямаше никакво въображение, но Купър все пак се доверяваше на тяхното усърдие. Всяка крачка, водеща до предстоящото престъпление, бе фотографирана и документирана. Трейси Уитни нямаше да убегне сега от правосъдието.

Нейното наказание ще бъде мое изкупление.

Още същия ден, в който Джеф взе току-що пребоядисания камион, той го закара веднага в малък гараж, нает от него в близост до Уде Зиидс Колк, най-старата част на Амстердам. В гаража бяха закарани и шест празни сандъка с надписи МАШИНИ. Снимка на тези сандъци лежеше вече върху бюрото на инспектор Ван Дурен, а той слушаше последния магнетофонен запис: Гласът на Джеф:

— Докато караш фургона от банката до шлепа, внимавай да се движиш в границите на допустимата скорост. Искam да разбере точно колко ще продължи пътуването. Ето ти и хронометър.

— Няма ли да дойдеш с мен, скъпи?

— Не. Имам работа.

— А Монти?

— Той пристига в четвъртък вечерта.

— Кой пък сега е този Монти? — запита инспектор Ван Дурен.

— Вероятно онзи, който ще действа като втори човек от охраната — каза Купър. — Двамата ще имат нужда от униформи.

Магазинът за костюми се намирал в търговския център на Питър Корнелис Хуфстраад.

— Трябват ми два костюма за маскен бал — обясни Джеф на продавача. — Подобни на този, изложен на витрината.

Един час по-късно инспектор Ван Дурен разглеждаше вече снимката на една от униформите на охраната.

Поръча два броя униформи. Каза на продавача, че ще ги вземе в четвъртък.

Размерите на втората униформа подсказваха, че е предназначена за много по-едър човек от Джеф Стивънс.

— Нашият приятел Монти — каза инспекторът, — трябва да е някъде около метър и деветдесет и да тежи приблизително деветдесет и пет килограма. Ще се обърнем към Интерпол да потърсят в компютъра — убеди той Даниел Купър — и тогава ще установим и неговата самоличност.

Джеф се бе покачил на покрива на камиона, а Трейси седеше на мястото на шофьора в наетия от него частен гараж.

— Готова ли си? — извика Джеф. — *Пускай!*

Трейси натисна някакво копче на арматурното табло.

От двете страни на фургона се спуснаха брезенти с надпис: ХОЛАНДСКА БИРА ХАЙНЕКЕН.

— Работи — извика доволен Джеф.

— Бира „Хайнекен“? *Alstublieft!* — Ван Дурен огледа събралите се в кабинета му детективи. Навсякъде по стените стояха окачени увеличени фотографии и бележници.

Даниел Купър седеше в дъното на кабинета и мълчеше. Доколкото се отнасяше до него, настоящото съвещание представляваше чиста загуба на време. Той от дълго време предсещаше всяка стъпка, която Трейси Уитни и нейният любовник се канеха да направят. Влязоха в капана и той вече се затваряше. Докато възбудата у детективите в кабинета постепенно нарастваше, Купър изпитваше някакво странно чувство на спад.

— Всичко си идва на мястото — говореше инспектор Ван Дурен. — Заподозрените от нас лица знаят часа, в който бронираната кола пристига в банката. Те възнамеряват да се появят половин час по-рано и да се представят за охраната. По времето на пристигане на истинския камион те вече ще са избягали. — Ван Дурен показва снимката на камиона. — Те ще тръгнат от банката с този автомобил, но след една пресечка или в някоя странична улица камионът изведнъж ще изглежда вече така. — Тук той посочи снимката на камиона за бира „Хайнекен“.

Един от седналите назад детективи се обади:

— Господин комисар, имате ли представа как възнамеряват да изнесат златото извън страната?

Ван Дурен посочи снимка, на която Трейси се качва на шлепа.

— Първо с шлеп. Холандия е насечена от канали и водни пътища, така че те биха могли да изчезнат безследно за дълго време. — Той им показва въздушна снимка на камиона, движещ се край канала. — Засякоха разстоянието, за да видят за колко време могат да се придвижат от банката до техния шлеп. Разполагат с предостатъчно време, през което да натоварят златото на шлепа и да тръгнат на път, преди някой да е заподозрял каквото и да е. — Ван Дурен пристъпи към последната снимка, окачена на стената, представляваща увеличено копие на товарен кораб. — Преди два дни Джеф Стивънс е закупил товарно място на кораба „Ореста“, който ще отпътува следващата седмица от Ротердам. Товарът е записан като машини, предназначени за Хонконг.

Той се обърна с лице към детективите в кабинета.

— Е, господа, ще направим малка промяна в техните планове. Ще им позволим да вземат златните кюлчета от банката и да ги натоварят на фургона. — Той погледна към Даниел Купър и се усмихна. — С окървавени ръце. Ще заловим тези умници с окървавени ръце.

Един детектив проследи Трейси в „Ъмерикън Експрес Офис“, откъдето тя получи пакет със средни размери. Трейси се върна незабавно в хотела с него.

— Нямаше начин да разберем какво съдържа пакета — каза инспектор Ван Дурен на Купър. — След като излязоха, претърсихме двата апартамента, но в тях нямаше никакъв нов предмет.

Компютрите на Интерпол не откриха нищо за деветдесет и пет килограмовия Монти.

Късно в четвъртък следобед Даниел Купър, инспектор Ван Дурен и полицейският детектив Уиткамп се събраха в стаята над апартамента на Трейси в хотел „Амстел“ и наостриха слух към идващите отдолу гласове:

Гласът на Джеф:

— Ако пристигнем в банката точно тридесет минути преди охраната, тогава ще имаме достатъчно време да натоварим златото и да тръгнем. При пристигането на истинския камион вече ще сме натоварили златото на шлепа.

Гласът на Трейси:

— Автомеханикът прегледа камиона и го зареди с гориво. Вече е напълно готов.

Полицейският детектив Уиткамп се обади:

— Не може да не им се възхити човек! Не оставят нищо на случайността.

— Рано или късно всички се подхлъзват — отвърна рязко инспектор Ван Дурен.

Даниел Купър мълчеше и слушаше.

— Трейси, искаш ли, щом всичко свърши, да отидем на онези разкопки, за които говорихме?

— Тунис? Звучи ми като райско място, скъпи.

— Добре тогава. Аз ще уредя всичко. Отсега нататък няма да правим нищо, само ще си почиваме и ще се радваме на живота.

Инспектор Ван Дурен измърмори:

— Бих казал, че следващите двадесет години от живота им са много добре подредени. — Той стана и се протегна. — Мисля, че можем вече да си лягаме. За утре сутринта всичко е готово, така че тази нощ всички можем добре да се наспим.

Даниел Купър не можеше да заспи. Представяше си как полицията я сграбчва и се държи грубо с нея, виждаше ужаса върху лицето ѝ. Това го развълнува. Той влезе в банята и пусна много гореща вода във ваната.

Махна очилата си, свали пижамата и легна във вдигащата пара вода. Всичко беше вече почти свършено, тя щеше да си плати така, както бе принуждавал и други проститутки да го правят. Утре по това

време щеше да е на път за дома. *Не, не за дома*, поправи се Даниел Купър, *на път за моята квартира*. Домът представляваше топло и сигурно място, където неговата майка го обичаше повече от всеки друг на света.

— Ти си моето мъжленце — казваше тя. — Не зная какво бих правила без теб.

Бащата на Даниел изчезна, когато детето беше на четири години. В началото Даниел много страдаше, но неговата майка му обясни, че баща му го е направил заради друга жена. Даниел намрази другата жена, защото караше майка му да плаче. Никога не я бе виждал, но знаеше, че е проститутка, защото чуваше майка си да я нарича така. По-късно вече се чувстваше щастлив, че тази жена отвлече баща му, понеже майка му сега принадлежеше единствено на него. Зимите в Минесота са студени и майката на Даниел му разрешаваше да се пъха при нея в леглото и да се гуши под топлите одеяла.

— Като стана голям, ще се ожения за теб — обеща й Даниел, а майка му се засмя и го погали по главата.

Даниел винаги беше пръв ученик в класа. Искаше майка му да се гордее с него.

Какво блестящо момченце имате, госпожо Купър.

Зная. Никой не е по-умен от моето малко мъжле.

Когато Даниел стана на седем години, майка му започна да кани вкъщи на вечеря техния съсед, огромен, космат мъж, и Даниел се разболя. Лежа цяла седмица на легло с опасно висока температура и майка му обеща, че повече няма да кани съседа. *На този свят нямам нужда от никого освен от теб, Даниел.*

Нямаше по-щастливо дете от Даниел. Майка му беше най-красивата жена в целия свят. Когато я нямаше вкъщи, Даниел влизаше в нейната спалня и отваряше чекмеджетата на тоалетната й масичка. Изваждаше бельото й и търкаше меката материя в бузата си. Каква прекрасна миризма!

Той лежеше сега със затворени очи в пълната с гореща вода вана в амстердамския си хотел и си спомняше за ужасния ден, в който беше убита майка му. Това се случи на дванадесетия му рожден ден. Върнаха го по-рано от училище, защото го заболя ухото. Престори се,

че го боли повече, отколкото беше в действителност, защото му се искаше да си е у дома, майка му да го утешава, да го сложи да си легне и да се суети около него.

Даниел се прибра вкъщи и отиде в спалнята на майка си. Тя лежеше гола на леглото, но не беше сама. Правеше някакви неописуеми неща на мъжа, който живееше до тях. Даниел видя как тя започна да целува косматите му гърди и подпухналия корем. Целувките ѝ продължиха надолу към огромното червено оръдие между краката на мъжа. И преди да го постави в устата си, Даниел чу как майка му изстена: „О, обичам те!“

И това бе най-отвратителното от всичко. Даниел изтича в банята и повърна върху себе си. После внимателно се съблече и се почисти, защото майка му го учеше да бъде винаги чист и спретнат. Сега ухото наистина го заболя силно. Чу гласовете откъм коридора и се послуша.

— По-добре си тръгвай сега, мили. Аз трябва да се окъпя и да се облека. Даниел ще се върне скоро от училище. Ще имаме гости за рождения му ден. Ще се видим утре, мили.

Чу как се затвори входната врата, а след това и шум от течаща вода в банята на майка му. Само че тя вече не му беше майка. Тя беше проститутка, която върши гнусни работи в леглото с мъже, неща, каквито никога не беше вършила с него.

Той влезе в банята ѝ гол. Тя лежеше във ваната, а курвенското ѝ лице се усмихваше. Обърна глава, видя го и извика:

— Даниел, мили. Какво...?

Той държеше в ръка тежка шивашка ножица.

— Даниел...!

Устата ѝ се отвори и образуваха розово „О“, но не издадоха никакъв звук, докато не нанесе първия си удар в гърдите на непознатата жена във ваната. После писъците ѝ се сляха с неговите крясъци: „Курва! Курва! Курва!“

Те изпълняваха заедно смъртоносния дует, докато накрая остана да се чува само неговият глас: „Курва... курва...“

Кръвта ѝ го опръска целия. Той се изми под нейния душ и толкова силно се търка, че почувства как кожата му се ожули.

Техният съсед беше убил майка му и този човек трябваше да плати за това.

После всичко се разви сякаш с необикновена яснота, като в някакъв странен филм със забавени кадри. Даниел избърса с кърпа останените от пръстите му отпечатыци върху ножицата и я хвърли във ваната. Тя изтрополи глухо върху емайла. Облече се и се обади по телефона на полицията. Пристигнаха две полицейски коли с виещи сирени, а след тях и друга, пълна с детективи. Те започнаха да задават въпроси на Даниел, а той им разказа как са го били върнали от училище и как видял техния съсед Фред Зимър да се измъква през страничната врата на къщата. Когато разпитаха и мъжа, той призна, че е любовник на майката на Даниел, но отрече да я е убивал. Свидетелските показания на Даниел пред съда станаха причина за осъждането на Зимър.

— Когато се прибра у дома след училище, си видял как вашият съсед Фред Зимър бяга през страничната врата, така ли?

— Да, господине.

— Добре ли го видя?

— Да, господине. Целите му ръце бяха окървавени.

— А ти какво направи след това, Даниел?

— Аз... аз много се уплаших. Разбрах, че с мама се е случило нещо ужасно.

— Влезе ли в къщата?

— Да, господине.

— И какво се случи?

— Извиках: „Мамо, мамо!“ Никой не ми отговори, влязох в банята и...

На това място момчето избухна в истеричен плач и трябваше да бъде отведено от свидетелското място.

Тринадесет месеца по-късно езекутираха Фред Зимър.

Междувременно изпратиха малкия Купър да живее при далечната им роднина от Тексас леля Мати, която той виждаше за първи път. Сурова жена и закоравяла баптистка, тя бе надъхана с яростна добродетелност и убеждение, че всички грешници ще се пекаат на адския огън. Това беше дом без любов, радост и състрадание. Даниел израсна в тази атмосфера, ужасен от тайната на собствената си вина и със страха от очакващите го в ада вечни мъки. Наскоро след убийството на майка си Даниел започна да изпитва затруднения със зрението си. Лекарите ги определиха като психосоматични.

— Детето потиска нещо, което не желае да вижда — поясниха лекарите.

Стъклата на очилата му ставаха все по-дебели.

На седемнадесетгодишна възраст Даниел избяга завинаги от леля Мати и Тексас. Отиде на автостоп до Ню Йорк, където Международната организация за защита на застраховките го нае за куриер. След три години го повишиха в детектив. Превърна се в най-добрия им служител. Той никога не настояваше за повишение на заплатата, нито пък искаше по-добри жилищни условия. Не обръщаше внимание на тези неща. Той беше божията ръка, негов бич, наказващ грешниците.

Даниел Купър излезе от ваната и се приготви за лягане. *Утре, мислеше той, утре ще бъде денят на разплатата с проститутката.*

Искаше му се и майка му да е тук, за да види всичко със собствените си очи.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Амстердам

Петък, 22 август, 8.00 часа сутринта

Даниел Купър и двамата детективи, определени да дежурят в подслушвателния пункт, чуха разговора на Трейси и Джеф на закуска.

— Сладка кифличка, Джеф? Кафе?

— Не, благодаря.

Това е последната им закуска, помисли си Даниел Купър.

— Знаеш ли от какво се вълнувам? От нашето пътуване с шлепа.

— Това е голям ден, а ти се вълнуваш от пътуването с шлепа.

Защо?

— Защото ще бъдем само двамата. Смяташ ли, че съм се побъркала?

— Напълно. Но ти си *мое* побъркано момиче.

— Целуни ме.

Шум от целувка.

Трябва да е по-неспокойна, помисли си Купър. Искане ми се да е неспокойна.

— Странно, но изпитвам съжаление, че си тръгваме оттук, Джеф.

— Погледни на това по друг начин, Трейси. Натрупахме много опит.

— Прав си — засмя се Трейси.

Стана 9.00 часът, а разговорът продължаваше. Купър се замисли. *Трябва вече да се приготвят. Трябва да обсъдят последните си намерения. Ами Монти? Къде ще се срещнат с него.*

— Скъпа, ще се погрижиш ли за портиера преди напускането на хотела? Аз ще бъда много зает.

— Разбира се. Той се държа великолепно. Защо си нямаме портиери в Щатите?

— Защото ми се струва, че това е европейски обичай. Знаеш ли историята на портиерите?

— Не.

— През 1627 година във Франция крал Хю построил затвор в Париж и назначил за негов управител един благородник. Той му дал титла *comte des cierges* или консиерж, което означавало „граф на свещите“. Заплащали му две лири и пепелта от кралската камина. По-късно всеки, който се грижел за затвор или замък, бивал наричан „консиерж“. Накрая към тях включили и портиерите на хотели.

Какво говорят, по дяволите, учуди се Купър. Стана девет и половина. Време е да тръгват.

Гласът на Трейси:

— Не ми казвай откъде си научил всичко това, положително си ходил с някоя красива портиерка.

Непознат женски глас:

— *Goede morgen, mevrouw, mijnheer.*

Гласът на Джеф:

— Няма красиви портиерки.

Учуден женски глас:

— *Ik begrijp het niet.*

Гласът на Трейси:

— Обзалагам се, че ти ще намериш и такива.

— Какво става долу, по дяволите? — запита Купър.

Детективите объркано се спогледаха.

— Не зная. Камериерката вика управителя по телефона. Влязла е да почиства, но казва, че не разбира нищо... чува гласове, но не вижда хора.

— *Какво?*

Купър скочи на крака и полетя надолу по стълбите. Миг след това той и двамата детективи нахълтаха в апартамента на Трейси. Освен обърканата камериерка вътре нямаше никой. На масичката пред кушетката се въртеше магнетофон.

Гласът на Джеф:

— Струва ми се, че ще променя мнението си за това кафе. Още ли е топло?

Гласът на Трейси:

— Тъхъ.

Купър и детективите не вярваха на очите си.

— Н... нищо не разбирам — запелтечи единият от детективите.

— Кой е спешният телефон на полицията? — изръмжа Купър.

— Двадесет и две, двадесет и две, двадесет и две.

Купър отиде бързо до телефонния апарат и набра номера.

Записаният на магнетофонната лента глас на Джеф тъкмо казваше:

— Знаеш ли, вече наистина съм убеден, че тяхното кафе е по-добро от нашето. Чудя се как ли го правят?

Купър изкрещя в телефонната слушалка.

— Тук е Даниел Купър. Намерете инспектор Ван Дурен. Кажете му, че Уитни и Стивънс са изчезнали. Кажете му да провери гаража и да види дали фургонът е тръгнал. Аз отивам в банката — после тръшна слушалката.

Гласът на Трейси говореше:

— Пил ли си някога кафе, варено с черупки от яйца? Наистина е...

Купър изхвърча през вратата.

— Всичко е наред — каза инспектор Ван Дурен. — Фургонът е излязъл от гаража. Сега пътуват към нас.

Ван Дурен, Купър и двамата детективи стояха на полицейския команден пункт върху покрива на сграда срещу „Амро банк“.

— Вероятно са решили да пришпорят плановете си — каза инспекторът, — след като са разбрали, че са подслушвани. Успокойте се, приятелю. Погледнете!

Той побутна Купър към широкоъгълния телескоп, поставен върху покрива. Долу на улицата облечен в портиерски дрехи мъж лъскаше най-внимателно месинговата плоча на банката... уличен чистач метеше улицата... на ъгъла стоеше продавач на вестници... трима работници правеха нещо. Всички носеха миниатюрни радиостанции.

— Пост А? — обади се от своята радиостанция Ван Дурен.

— Чувам ви, господин инспектор — отвърна портиерът.

— Пост Б?

— Да; господине — обади се уличният чистач.

— Пост В?

Продавачът на вестници вдигна очи и кимна.

— Пост Г?

Работниците прекъснаха работата си и единият от тях се обади:

— Тук всичко е наред, господине.

Инспекторът се обърна към Купър:

— Не се безпокойте. Златото все още е на сигурно място в банката. Единственият начин да сложат ръка върху него е да дойдат да си го вземат. В момента, в който влязат в банката, двата края на улицата ще бъдат отрязани. Няма начин да се измъкнат. — Той погледна часовника си. — Фургонът всеки момент трябва да се покаже.

Напрежението в банката също нарастваше. Служителите бяха уведомени, а на охраната бе наредено да помагат в товаренето на златото в бронирания автомобил след неговото пристигане. Всички бяха длъжни да оказват пълно съдействие.

Преоблечените детективи продължаваха да работят пред банката, като от време на време хвърляха скрити погледи към улицата и очакваха появата на камиона.

Инспектор Ван Дурен запита за десети път от покрива:

— Някакъв знак от дяволския автомобил?

— *Нее.*

Полицейският детектив Уиткамп погледна часовника си.

— Закъсняват с цели тринадесет минути. Ако те...

Радиостанцията изпука.

— Господин инспектор! Камионът току-що се появи! Пресича Розенграхт и се насочва към банката. След малко и вие ще го видите от покрива.

Въздухът мигновено се зареди с електричество.

— Всички постове, внимание! — Инспектор Ван Дурен започна да нарежда бързо по радиостанцията. — Рибките влязоха в мрежата. Оставете ги да плуват свободно.

Сив брониран автомобил приближи входа на банката и спря. Докато Купър и Ван Дурен наблюдаваха, двама души в униформи слязоха от автомобила и влязоха в банката.

— Къде е тя? Къде е Трейси Уитни? — викна Даниел Купър.

— Това няма значение — убеди го инспектор Ван Дурен. — Не може да е далеч от златото.

Дори и да е така, помисли си Даниел Купър, това не е толкова важно. Магнетофонните записи напълно ще я убедят.

Развълнувани служители помогнаха на двамата униформени мъже да натоварят на специални колички златните кюлчета от подземното хранилище и да ги превозят до спрелия отвън брониран автомобил. Купър и Ван Дурен наблюдаваха дребните фигури на хората от покрива на отсрещната сграда.

Товаренето отне осем минути. Когато заключиха задната врата на фургона и двамата мъже се канеха да се качат в кабината, инспектор Ван Дурен извика по радиостанцията:

— *Vlug! Pas op!* Всички постове да оградят обекта! *Оградете обекта!*

Изведнъж настана ужасно безредие. Портиерът, продавачът на вестници, работниците и цяло ято други детективи се втурнаха към бронирания автомобил с извадени пистолети и го обградиха. Улицата бе отцепена от движението в двете посоки.

Инспектор Ван Дурен се обърна към Купър и се усмихна.

— Това залавяне с окървавени ръце удовлетворява ли ви? Хайде да приключваме.

Най-сетне всичко свърши, помисли си Купър.

Те слязоха бързо на улицата. Двамата униформени мъже стояха с вдигнати ръце и лица към стената, заобиколени от въоръжени детективи. Даниел Купър и инспектор Ван Дурен си проправяха път между тях.

— А сега се обърнете — нареди им Ван Дурен. — Вие сте арестувани!

Двамата мъже се обърнаха с бледи като мъртвци лица към групата. Даниел Купър и инспектор Ван Дурен вторачиха объркани погледи в тях. И двамата бяха напълно непознати хора.

— Кои... кои сте вие? — запита ги инспектор Ван Дурен.

— Ние... ние сме охраната на камиона — запелтечи единият от двамата. — Не стреляйте! Моля ви, не стреляйте!

Инспектор Ван Дурен се обърна към Купър:

— Планът им се е провалил — в гласа му звучаха истерични нотки. — Отложили са всичко.

В стомаха на Купър се изля зелена жлъчна течност, плъзна бавно нагоре към гърдите и гърлото и започна да го души. Когато най-сетне успя да проговори, гласът му прозвуча сподавено:

— Не. Нищо не е провалено.

— Какво говорите?

— Те никога не са имали намерение да крадат това злато. Всичко е послужило за примамка.

— Това е невъзможно! Искам да кажа, че камионът, шлепът, униформите... нали разполагаме със снимки...

— Не схващате ли? Те са знаели. От самото начало са знаели, че ги следим.

Лицето на инспектор Ван Дурен пребледня.

— О, божичко! *Waar zijn ze?* А сега къде са?

Трейси и Джеф приближаваха Холандския завод за шлифване на диаманти на Паулус Потер страад. Джеф носеше брада и мустаци и беше променил формата на бузите и носа с гумена гъба. Облечен беше в спортни дрехи, на гърба с раница. Трейси носеше черна перука, широки дрехи на бременна жена с подплънки, силен грим и черни слънчеви очила. В ръка държеше голяма чанта и кръгъл пакет, увит в кафява хартия. Двата влязоха в приемната и се присъединиха към пристигналите с автобус туристи, заслушани в думите на екскурзовода.

— ... а сега, дами и господа, моля да ме последвате, за да видите как работят нашите шлифовчици и да се възползвате от възможността да си купите от нашите чудесни диаманти.

С екскурзовода начело, тълпата премина през вратите, водещи към завода. Трейси се придвижи с тях, докато Джеф се влачеше най-отзад. Когато групата отмина, Джеф свърна встрани и бързо се спусна по едни стълби, водещи към мазето. Той отвори раницата, извади омазнен работен комбинезон и малко сандъче с инструменти. После нахлузи комбинезона, отиде до електрическото табло с бушоните и погледна часовника си.

Отгоре Трейси се движеше с групата от помещение в помещение, докато екскурзоводът им показваше различните етапи на шлифване на камъните, като се започне от необработените диаманти. От време на време Трейси поглеждаше часовника си. Обиколката закъсняваше с пет минути. Искаше ѝ се екскурзоводът да се движи по-бързо.

Накрая, с приключване на обиколката, те стигнаха до изложбената зала. Екскурзоводът приближи до оградения с въжета

пиедестал.

— В този стъклен шкаф — обяви гордо той — се намира диамантът „Лукулан“, един от най-ценните диаманти в света. Някога си известен драматичен актьор го купил за жена си, прочута филмова звезда. Оценен е за десет милиона долара и е защитен с най-съвременна...

Осветлението угасна. В същия миг алармената инсталация се задейства, пред вратите и прозорците се спуснаха с трясък стоманени капаци и преградиха всички изходи.

Някои от туристите се разkreщяха.

— Моля ви. — Гласът на екскурзовода се извиси над вдигналата се врява. — Няма причина за безпокойство. Станала е някаква дребна електрическа повреда. След миг резервният електрогенератор ще...

Лампите отново светнаха.

— Видяхте ли? — успокои ги екскурзоводът. — Няма от какво да се безпокоите.

Някакъв немски турист с кожени панталони посочи стоманените прегради.

— Какво е това?

— Предпазни мерки — обясни екскурзоводът. Той извади някакъв странен на вид ключ, пхна го в един отвор на стената и го превъртя. Стоманените капаци над вратата и прозорците се вдигнаха. Телефонът, поставен на една масичка, звънна и екскурзоводът вдигна слушалката.

— Хендрик е тук. Благодаря ви, капитане. Не, всичко е наред. Оказа се фалшива тревога. Вероятно е станало късо съединение. Веднага ще проверя. Да, господине. — Той постави слушалката и се обърна към групата. — Извинявам се, дами и господа. При наличието на такъв ценен камък човек не може да не е внимателен. А сега, онези от вас, които имат желание да си купят от нашите прекрасни диаманти...

Осветлението отново угасна. Алармените звънци задрънчаха и стоманените капаци отново паднаха с трясък.

— Хайде да се махаме отук, Хари — изписка някаква жена от тълпата.

— Няма ли да млъкнеш, Даян? — смъмри я съпругът ѝ.

Джеф стоеше пред електрическото табло в мазето и се вслушваше в писъците на туристите отгоре. Изчака няколко минути, след което отново завъртя бушоните. Светлините горе се запалиха.

— Дами и господа — провикна се над шумотевицата екскурзоводът. — Това е някаква техническа неизправност. — Той отново извади ключа и го пхна в дупката на стената. Стоманените прегради се вдигнаха.

Телефонът отново звънна. Екскурзоводът вдигна слушалката.

— Тук е Хендрик. Не, капитане. Да. Ще го оправим колкото е възможно по-бързо. Благодаря ви.

В залата се отвори някаква врата и на нея се показва Джеф със сандъчето с инструменти и килната назад работна шапка. Той се обърна към екскурзовода.

— Какво се е случило? Някой каза, че има повреда в електрическата мрежа.

— Светлините непрестанно светват и угасват — обясни му екскурзоводът. — Виж по-скоро да ги оправиш, моля те. — Той се обърна към туристите и се помъчи да се усмихне. — Защо не приближите да си изберете някой чудесен диамант на съвсем прилична цена?

Групата туристи започна да се приближава към изложбените шкафове. Незабелязан сред тълпата, Джеф пусна малко цилиндрично приспособление, което извади от комбинезона си, подръпна някакво лостче и пхна устройството зад пиедестала, поддържащ диаманта „Лукулан“. Приспособлението започна да пуши и да отделя искри.

— Хей! — подвикна Джеф на екскурзовода. — Това си е твоя работа. В проводника под пода има късо.

— Пожар! — изкрещя една от туристките.

— Умолявам всички ви — провикна се екскурзоводът. — Не е необходимо да изпадате в паника. Запазете спокойствие. — Той се обърна към Джеф и изсъска — Оправи го бързо! Бързо!

— Няма проблеми — отвърна спокойно Джеф и тръгна към кадифените въжета, ограждащи пиедестала.

— Нее — предупреди го пазачът. — Забранено е да приближаваш.

— Добре — сви рамене Джеф. — Оправяй си го тогава сам.

Джеф се обърна да си върви.

Започна да се отделя повече дим. Хората отново изпаднаха в паника.

— Почакай! — помоли се екскурзоводът. — Само за минутка. — Той отиде бързо до телефона и набра някакъв номер. — Капитане? Тук е Хендрик. Ще ви помоля да изключите всички алармени инсталации. Имаме малко затруднение. Да, господине — той погледна към Джеф. — За колко време ти е необходимо да изключим инсталациите?

— За пет минути — отвърна Джеф.

— Пет минути — повтори екскурзоводът по телефона. — *Dankje wel* — той постави обратно телефонната слушалка. — След десет секунди ще изключат инсталациите. За бога, побързайте! Ние никога не изключваме алармените инсталации.

— Имам само две ръце, приятелче.

Джеф изчака десет секунди, после мина зад въжетата и се покачи на пиедестала. Хендрик даде знак на въоръжения пазач, той кимна и заби поглед в Джеф.

— А сега, дами и господа, бях започнал да ви разказвам, че тук предлагаме избор от чудесни диаманти на цени по споразумение. Приемаме кредитни карти, пътнически чекове — подсмихна се леко, — дори и пари в брой.

Пред щанда се изправи Трейси.

— А вие купувате ли диаманти? — запита тя на висок глас.

Екскурзоводът впери поглед в нея.

— Какво казахте?

— Моят съпруг е изследовател. Току-що се завърна от Южна Африка и ме помоли да продам тези диаманти.

Докато говореше, тя отвори чантата си, но понеже я държеше обърната, от нея се посипаха блестящи диаманти, рухнаха като поток и заподскачаха на пода.

— Диамантите ми! — изкрещя Трейси. — Помощ!

За миг настъпи мъртва тишина. После сякаш адът се отприщи. Учтивата тълпа мигом се превърна в необуздана сган. Туристите залазиха на колене след диамантите и жестоко се заблъскаха.

— Намери поне един...

— Грабни цяла шепа, Джен...

— Пусни го, този е мой...

Екскурзоводът и пазачът онемяха. Те бяха изхвърлени от морето лазеци, алчни човешки същества, които тъпчеха джобове и чанти с диаманти.

— Отдръпнете се! Спрете! — крещеше пазачът, но бе блъснат на пода.

Току-що слезли от автобуса италиански туристи влязоха в залата и щом разбраха какво се е случило, моментално се включиха във френетичното лазене.

Пазачът се опита да се изправи на крака, за да задейства алармените инсталации, но това се оказа невъзможно сред човешкия поток. Той просто го заля. Светът като че внезапно подлудя. Същински кошмар, който сякаш нямаше край.

Когато зашеметеният пазач успя най-сетне да се изправи, олюляващ се на крака, той си проби с усилие път през бъркотията, стигна до пиедестала, спря и се опули. Просто не вярваше на очите си.

Диамантът „Лукулан“ беше изчезнал.

Бременната дама и електротехникът също.

Трейси свали маскировката си в кабинката на една обществена тоалетна в Устерпарк, на доста голямо разстояние от завода. Стиснала увития в кафява хартия пакет, тя се упъти към една от пейките на парка. Всичко наоколо беше спокойно. Тя си помисли за човешката тълпа, която лазеше по пода и се биеше за нищо неструващите циркони, и силно се засмя. Забеляза как приближава Джеф, облечен в тъмносив костюм; брадата и мустаците вече ги нямаше. Трейси скочи на крака. Джеф отиде при нея и се усмихна.

— Обичам те — каза той. Джеф извади диаманта „Лукулан“ от джоба на сакото си и го подаде на Трейси. — Връчи го на своя приятел, скъпа. Ще се видим по-късно.

Трейси видя как Джеф си тръгна. Очите ѝ блестяха. Двамата принадлежаха един на друг. Те щяха да се качат на отделни самолети и щяха да се срещнат в Бразилия. След това щяха да останат заедно до края на живота си.

Трейси се огледа, за да се увери, че никой не я наблюдава, после разопакова пакета, който носеше. Вътре имаше малка клетка със сив гълъб. Когато гълъбът пристигна чрез „Ъмерикън Експрес Офис“

преди три дни, Трейси го отнесе в апартамента си, пусна другия гълъб през прозореца и видя как отлети тежко. Трейси извади от чантата си малка велурена торбичка и постави в нея диаманта. После измъкна гълъба от клетката и завърза внимателно торбичката на едното краче на птицата.

— Добро момиче си ти, Марго! Хайде, занеси го у дома.

— Стойте! Какво правите?

Сърцето на Трейси подскочи.

— Какво... какво се е случило?

Полицаят бе вперил гневен поглед в клетката.

— Добре знаете какво се е случило. Едно е да храните тези гълъби, но е противозаконно да ги залавяте и да ги държите в клетки. А сега, пуснете птицата, ако не искате да ви арестувам.

Трейси преглътна и пое дълбоко дъх.

— Добре, щом казвате така.

Тя разтвори ръце и хвърли птицата във въздуха. Върху лицето ѝ се разля прелестна усмивка, като видя как гълъбът се издига все по-високо и по-високо във въздуха. Птицата описа един кръг, след което пое курс към Лондон, отстоящ 230 мили на запад. Пощенският гълъб лети средно с четиридесет мили в час, ѝ беше обяснил Гюнтер, така че Марго щеше да пристигне след около шест часа.

— И повече да не постъпвате така!

— Няма — обеща сериозно Трейси. — Никога вече.

Късно същия следобед Трейси пристигна на летище „Схипол“ и се насочи към изхода, от който щеше да се качи на самолета за Бразилия. Даниел Купър стоеше в един ъгъл и я наблюдаваше с горчив поглед в очите. Трейси Уитни бе откраднала диаманта „Лукулан“. Купър го разбра в момента, в който чу рапорта. Това беше нейният стил — смел, бликащ от въображение. Въпреки това нищо не можеше да се направи. Инспектор Ван Дурен беше показал снимките на Трейси и Джеф на пазача в музея. „*Нее*. Никога не съм ги виждал. Крадецът имаше брада и мустаци, бузите и носа му бяха много по-месести, а жената с диамантите беше бременна и тъмнокоса.“

Нямаше никаква следа и от диаманта. Джеф и Трейси лично, както и багажът им, най-щателно бяха проверени.

— Диамантът е все още в Амстердам — кълнеше се инспектор Ван Дурен на Купър. — Ние ще го открием.

Не, нищо няма да откриете, мислеше си разгневен Купър. Тя си беше послужила с гълъби. Диамантът е бил изнесен от страната от пощенски гълъб.

Купър наблюдаваше безпомощен как Трейси преминава през аерогарата. Тя бе единственият човек, който някога го беше побеждавал. Заради нея той щеше да отиде в ада.

Когато Трейси достигна изхода за качване в самолета, тя се подвоуми за миг, после се обърна и погледна Купър право в очите.

Тя знаеше, че той я преследва из цяла Европа като дух на отмъщението. В него имаше нещо странно, възбуждащо страх и в същото време трогателно. Необяснимо защо Трейси изпита съжаление към него. Тя му кимна едва забележимо за сбогом, обърна се и влезе в самолета.

Даниел Купър докосна заявлението за подаване на оставка в джоба си.

Трейси седна на място 4В до пътеката в първа класа на луксозния „Пан Ъмерикън 747“. Вълнуваше се. След няколко часа щеше да пристигне при Джеф. Щяха да се оженят в Бразилия. *Край на глупостите,* мислеше си Трейси, *те вече няма да ми липсват. Убедена съм в това. Животът ще бъде достатъчно вълнуващ, когато стана госпожа Джеф Стивънс.*

— Извинете.

Трейси вдигна глава. Пухкав, с разпуснат вид, мъж на средна възраст стоеше изправен до нея. Той посочи мястото до прозореца.

— Това е моето място, гълъбче.

Трейси се изви встрани, за да мине мъжът. Полата ѝ се повдигна и мъжът огледа одобрително краката ѝ.

— Чудесен ден за летене, а? — В гласа му се долавяше някакъв цинизъм.

Трейси се обърна. Не изпитваше никакво желание да влиза в разговор със своя спътник. И без това имаше да мисли за какво ли не. *Цял нов живот!* Щяха да се установят някъде и да станат примерни

граждани. Безкрайно достойните за уважение господин и госпожа Джеф Стивънс.

Спътникът ѝ я побутна с лакът.

— След като ще седим един до друг по време на този полет, малка госпожице, защо да не се запознаем? Името ми е *Максимилиан Пирпонт*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.